CAVALERUL fără DE ONOARE

LUCY SCORE

MIDNIGHT BOOKS

LUCY SCORE

CAVALERUL
fără
DE ONOARE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCORE, LUCY
Cavalerul fără de onoare / Lucy Score. - Bucureşti :
Midnight Books, 2024
ISBN 978-630-6546-08-4

821.111

Traducător: **Laura Drăghici**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE WORST BEST MAN
Copyright © 2018 Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

LUCY SCORE

CAVALERUL fără DE ONOARE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Lui Joyce şi Tammy pentru timpul pe care
mi l-aţi dedicat, pentru sfaturile prieteneşti,
observaţiile critice şi sprijinul vostru constant.

Capitolul I

Era cea mai oribilă petrecere de logodnă. Candelabrele de cristal decorate cu foiță de aur și hectarele de marmură italiană din sala de bal Grand Terrace nu puteau ascunde faptul că petrecerea care era în toi era un dezastru. Din punctul ei de observație de pe balconul care înconjura sala de bal a hotelului, Frankie putea să vadă totul.

Cavalerii de onoare, îmbrăcați în costume Armani și Brioni, erau foști colegi de frăție, al căror destin era să-și petreacă viața retrăind zilele de glorie ale studenției. Conturile lor din bancă erau suficient de grase încât să îi scoată din orice belea.

Domnișoarele de onoare erau și mai și. Toate erau în căutarea soțului cu numărul doi, sau chiar trei în cazul lui Taffany. Ținta lor erau bărbații dispuși să încheie contracte prenupțiale avantajoase și să le pună la dispoziție un iaht în Saint Tropez.

În opinia lui Frankie, totul era un adevărat circ. Era însă dispusă să facă aproape orice pentru mireasă, inclusiv să își susțină prietena cea mai bună într-o reprezentație ridicolă care costase 350 000 de dolari. Pru și Chip erau perechea perfectă din Upper West Side. Fuseseră împreună în timpul studenției și se regăsiseră ceva mai târziu. Iar Frankie era mai mult decât încântată să se implice în evenimentul lor special și extravagant.

Dacă petrecerea de logodnă era un indiciu despre cât de fabuloasă urma să fie nunta, Frankie nu era sigură cum

avea să se descurce în Barbados o fată săracă și spirituală din Brooklyn, cu păr bogat, dându-și coate cu crema societății. Pentru Pru era însă dispusă să încerce.

În plus, avea acum ocazia să caște mai bine ochii la cavalerul de onoare. A luat un pahar de șampanie de pe o tavă, făcându-i cu ochiul ospătăriței care se apropiase de ea lângă balustradă. L-a zărit pe Aiden Kilbourn în partea opusă a sălii. Impecabil, distant și frumos ca un zeu.

— Nu-mi vine să cred că am obținut slujba asta, a șoptit Jana, ospătărița. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să am șansa să îl văd pe Cel Mai Râvnit Burlac din Manhattan în persoană, cu atât mai puțin să îl servesc cu șampanie!

— Ai grijă să nu verși ceva pe el, Jan, a avertizat-o Frankie.

— Adică să nu fac vreo gafă à la Frankie, a rânjit Jana.

Frankie a ridicat din umeri.

— Tipul m-a ciupit de fund. Ce era să fac? Să nu-i arunc în poală tava cu aperitive?

— Ești eroina mea, a oftat Jana.

— Da, da. Întoarce-te la treabă înainte să se trezească lumea. Și spune-i lui Hansen să nu mai dea târcoale pe lângă toaleta femeilor. Nu o să primească niciun număr de telefon în seara asta.

Jana i-a dat onorul în zeflemea.

— Am înțeles, șefa.

Frankie a privit-o pe Jana coborând cu agilitate scările, cu tava deasupra capului. Imediat ce Pru și Chip își anunțaseră logodna, își luase o a doua slujbă la o firmă de catering, pentru că știa cât costă să ai de-a face cu clasele privilegiate. Nu avea de gând să o lase pe Pru să îi plătească rochia de domnișoară de onoare sau biletul de avion, deși se oferise să facă asta. Frankie era hotărâtă să socializeze cu lumea bună fără ca acest lucru să fie un act de caritate din partea lor, chiar dacă urma să o coste o avere.

Şi-a trecut mâna peste rochia marca Marchessa pe care ea şi Pru o găsiseră în urmă cu doi ani la un magazin de lux din Village. Îi era greu să găsească haine elegante care să se potrivească formelor sale generoase. Pru şi celelalte domnişoare de onoare erau nişte slăbănoage. Toate blonde, subţiri, cu cupa B la sutien. Mă rog, Cressida era o excepţie. Sânii ei cupa D se revărsau din rochia Marc Jacobs mărimea 34. Femeia aceea fie era binecuvântată cu nişte gene incredibile, fie sânii nu erau reali, dar Frankie nu putea afirma asta cu certitudine fără să îi pipăie.

Apropo de gene bune, Frankie şi-a îndreptat din nou atenţia spre bărbatul în frac alb. Îşi ţinea o mână în buzunar în acea atitudine dezinvoltă pe care bogătaşii o deprind de la naştere.

La patruzeci de ani, Aiden era cel mai râvnit burlac din Manhattan. Nu fusese niciodată însurat şi avea în palmares un lung şir de relaţii, dintre care cea mai lungă durase aproape trei luni. Zâmbea rar, spre deosebire de restul invitaţilor, care aveau întipărit pe faţă un rânjet fals de genul „mă bucur să te văd". Părea să se simtă la fel de nelalocul lui cum se simţea şi ea în vârtejul evenimentelor.

Pruitt i-a făcut cu mâna lui Frankie din mijlocul mulţimii. Era momentul să îşi îndeplinească îndatoririle de domnişoară de onoare. Frankie şi-a afişat pe faţă un zâmbet înainte de a coborî scările pentru a se alătura petrecăreţilor. Şi-a croit drum printre scaunele cu tapiţerie aurie şi mesele de cocktail acoperite cu feţe de masă de culoarea fildeşului. E amuzant cât de bine miros bogătaşii. O mulţime de arome subtile şi bogate emană parcă din porii lor.

— Arăţi minunat, Frankie, i-a spus Pru, sărutând-o pe ambii obraji şi strângându-i mâna.

— Eu? Te-ai uitat în oglindă în seara asta? Arăţi ca un fotomodel de mare clasă la o şedinţă foto care are ca scenariu o logodnă.

— Îţi vine s-o mănânci, a spus Chip, chipeşul mire, apropiindu-se să-şi sărute viitoarea mireasă.

Cei doi s-au privit radioși, iar Frankie s-a simțit în plus.

— Ar trebui să mă întorc...

— Nu înainte de a face cunoștință cu Aiden, a spus Pru, luându-și cu greu ochii de la Chip.

În secunda următoare, Chip i-a făcut un semn lui Aiden.

— E în regulă. Pot să-l cunosc la ceremonie, a spus Frankie.

— Lui Frankie nu-i plac oamenii din lumea bună, i-a șoptit Pru lui Chip la ureche.

Chip și-a petrecut, cu afecțiune, brațul pe după umerii lui Frankie.

— Bine că a făcut o excepție pentru noi, deși suntem al naibii de sofisticați.

Franchesca a izbucnit în râs.

— Ar fi trebuit să precizați asta în invitațiile la nuntă.

Hansen, ospătarul, s-a apropiat cu o tavă de crostini cu carne de vită, iar Chip a înhățat o bucată de pe tavă și a băgat-o în gură, dându-și ochii peste cap.

— Mmmm... Frankie, îți rămânem datori pentru firma de catering pe care ne-ai recomandat-o. Delicios!

Frankie i-a făcut un semn din cap lui Hansen, arătând spre tatăl lui Pru, care stătea încruntat într-un colț. Omul nu reușise să treacă peste faptul că Chipper Randolph al III-lea o părăsise brusc pe fetița lui la câteva luni după absolvirea facultății, când ea se aștepta să primească un inel. Se oferise însă să plătească toată distracția, iar Frankie era hotărâtă să se asigure că avea stomacul plin pentru a preveni orice criză nervoasă pe care foamea ar fi putut să o provoace.

— Chip. Pru.

Vocea care s-a auzit era cu o octavă mai profundă decât cea a lui Chip. Plăcută, educată. Lui Frankie i-a trecut prin cap gândul să-i ceară să citească lista de cumpărături

pe care o avea în poșetă, doar ca să-l audă pronunțând cuvântul „edamame".

— Aiden!

Dând dovadă de o educație aleasă, Chip s-a întors către cel mai bun prieten al său pentru a face prezentările.

— Frankie, el este Aiden Kilbourn, cavalerul meu de onoare. Aiden, ți-o prezint pe Franchesca Baranski, domnișoara de onoare.

— Frankie, a spus Aiden, întinzându-i mâna. Ai un nume interesant.

Frankie i-a strâns mâna.

— Avem o Taffany și un Davenport la petrecere, și eu sunt cea care are un nume interesant?

Expresia de pe chipul lui a devenit dintr-odată și mai sobră. Era evident că nu era obișnuit să fie criticat de cineva aflat sub nivelul lui.

— Era o simplă observație.

— Era o părere preconcepută, a replicat ea.

— Uneori o părere se cere emisă.

Mâna lui era încă în a ei. Enervată, i-a strâns-o mai tare. El i-a întors gestul, iar Frankie i-a dat brusc drumul la mână.

— Deci, Aiden, a început Pru pe un ton vesel. Am cunoscut-o pe *Franchesca* în primul semestru la NYU. E genială, a avut o bursă completă și a absolvit cu un semestru mai devreme cu nota maximă. Franchesca lucrează cu jumătate de normă pentru o organizație nonprofit în timp ce urmează cursurile unui MBA.

Frankie a săgetat-o cu privirea pe Pru. Nu avea nevoie ca prietena ei cea mai bună să încerce să o vorbească de bine în fața unui dobitoc snob.

— Aiden este COO la compania familiei sale. Fuziuni și achiziții, a intervenit Chip. Nu-mi amintesc cu ce medie a terminat studiile la Yale, dar nu a fost la fel de bună ca a ta, Frankie.

Era pe punctul de a-și lua la revedere și de a încerca să găsească o altă tavă cu șampanie când DJ-ul a schimbat ritmul. Primele acorduri ale melodiei „Uptown Funk" au mânat jumătate din elita Manhattanului pe ringul de dans, de parcă s-ar fi anunțat lansarea noului model al genții Birkin.

Pru a prins-o strâns de braț.

— E cântecul nostru! a strigat ea. *Să mergem!*

Frankie s-a lăsat târâtă de Pru pe ringul de dans. Au început să se miște la unison urmând o coreografie creată cu doi ani înainte, după una dintre despărțirile moderat dezamăgitoare ale lui Frankie. Dăduseră gata două pizze întregi și trei sticle de vin și își petrecuseră restul serii creând o coreografie perfectă și provocatoare.

— Nu mi-am dat seama dacă te certai sau flirtai cu el, a strigat Pru, încercând să se facă auzită.

— Să flirtez? Glumești, nu-i așa? Nu sunt eu de nasul lui.

Capitolul 2

Pe Aiden îl durea capul încă din clipa în care a străbătut holul de marmură al hotelului Regency, una dintre afacerile deținute de familia miresei. Știa că o seară petrecută în compania alaiului de cavaleri de onoare și a câtorva zeci de persoane care încercau să îl însoare, să obțină bani de la el sau să îi cerșească vreun sfat gratuit nu putea decât să înrăutățească situația.

Era prețul pe care îl plătea pentru situația sa privilegiată. I-a întins cupa goală de șampanie unui ospătar care trecea pe lângă el, visând la un pahar de scotch. Știa însă că a recurge la băutură pentru a scăpa de durerea de cap nu avea cum să ducă la nimic bun în seara aceea.

– Ce zici de Margeaux? l-a întrebat Chip, arătând cu bărbia în direcția blondei înalte și zvelte asemenea unui fotomodel.

Purta o rochie aurie cu o crăpătură care îi ajungea practic până la bărbie. Era extrem de elegantă, cu o coafură perfectă și machiajul impecabil. Niciodată nu mânca și nu zâmbea în public.

– Ce-ai zice să-ți vezi de treabă? Pare să fie ca un cub de gheață în pat.

De când Chip își găsise fericirea alături de Pruitt, își asumase misiunea de a-l trage după el și pe prietenul său cel mai bun, Aiden.

— Da, e oribilă, a convenit Chip. Dar Pru a fost domnișoara ei de onoare, așa că... a rostit și a făcut o grimasă. O să-ți fac o favoare și o să trec peste Taffany.

— Mulțumesc, a spus Aiden, sec.

Femeia în cauză își schimbase numele în Taffany după ce o verișoară de gradul doi își botezase copilul Tiffany. Era petrecăreața prin excelență. Nu trecea o săptămână fără să facă obiectul tuturor bârfelor, arătându-și picioarele în rochii suficient de scurte pentru a fi purtate pe post de cămăși și coborând în fața cluburilor din SUV-urile unor staruri rock.

— Ce zici de Cressida? a sugerat Chip, făcând un semn cu paharul spre altă blondă.

Sânii ei nu puteau fi ținuți în frâu de elegantul corset. În rest, era slabă ca un schelet bronzat. Era foarte încruntată și se plimba de colo-colo pe o rază de doi metri, urlând la telefon ceva în germană.

— Pare drăguță, a remarcat Aiden, sarcastic.

— Pare genul de tipă care ar fi în stare să-ți taie boașele și pe urmă ți-ar cere răscumpărare pentru ele, a spus Chip pe un ton vesel.

— Ce zici de Frankie? a întrebat Aiden, intrând în joc.

Și-a îndreptat privirea spre ea pe ringul de dans. Părul ei era întunecat, des, plin de bucle. Rochia simplă aurie pe care o purta îi scotea în evidență curbele generoase. Buzele sale pline schițau un zâmbet larg în timp ce râdea de ceva ce spunea Pruitt.

— Oh, e prea bună pentru tine, a declarat Chip. E inteligentă și spirituală. Ai avea prea multe bătăi de cap cu ea.

— Înțeleg ce vrei să faci, a spus Aiden.

I-a făcut semn unui ospătar și a cerut un pahar de Macallan. Unul nu putea să strice. Un pahar putea să îl ajute să se relaxeze puțin.

— Ce fac? Încerc să te salvez de o femeie care clar nu e genul tău.

— Și care anume este genul meu? l-a întrebat Aiden, regretând deja întrebarea.

— Înaltă, slabă moartă. Care nu zâmbește și nu vorbește prea mult. Cineva care vrea să te adauge în portofoliul ei de amanți pentru a deveni mai atractivă pentru următorul potențial soț.

— Ăsta nu e neapărat genul meu, a protestat Aiden. Este doar genul care nu e deranjată de un astfel de aranjament.

— Frankie ar fi deranjată, l-a avertizat Chip. Dar cred că te-ar putea face și pe tine să regreți. E o fată dată naibii, Aiden.

Aiden și-a îndreptat privirea spre femeia în cauză, care se legăna și țopăia în același ritm cu Pruitt. Se mișca precum o zeiță, ispitind muritorii cu trupul ei păcătos. Din experiența sa, femeile aveau tendința de a-și pune în evidență farmecele fie la masă, fie în pat. Iar Franchesca era genul care te atrăgea în pat.

Aiden s-a întors cu spatele spre ringul de dans.

— Când o să renunți la ideea de a mă convinge de avantajele monogamiei? l-a întrebat pe Chip.

Prietenul său a rânjit.

— Când o să găsești pe cineva care să te facă să simți ce simt eu pentru Pru.

— Sunt un Kilbourn. Noi nu suntem capabili de sentimente. Doar de fuziuni avantajoase.

— E trist ce spui, a afirmat Chip, bătându-l pe umăr.

Ospătărița, o fetișcană subțirică cu o șuviță bleumarin în părul brunet, s-a apropiat grăbită de el, cu un pahar de scotch în mână.

— Poftim, domnule Kilbourn, a spus ea în șoaptă, cu răsuflarea tăiată.

— Mulțumesc... Jana, a răspuns el, aruncând o privire rapidă spre ecusonul cu numele fetei.

Fata a rămas mută și s-a îndepărtat cu o privire visătoare.

— Vezi? De ce nu îți pui la încercare farmecul cu Frankie?

— Nu mă interesează o persoană atât de...

— Amuzantă? Inteligentă? Sexy? a sugerat Chip.

— Stridentă, l-a corectat Aiden. Dansează de parcă ar avea experiență la bară. Și probabil ar considera asta un compliment.

— Te înșeli, s-a auzit un glas ursuz în spatele lui.

La naiba!

Chip, în încercarea de a risipi tensiunea care plutea în aer, a schițat un zâmbet inocent.

— Frankie! Aiden nu te-a observat, a spus el cu subînțeles.

— Aiden nu pare genul de persoană care să observe pe nimeni cu un venit sub o anumită limită. De ce și-ar pierde timpul? a declarat Franchesca.

Tânăra nu i-a evitat privirea. Nu, ochii săi albaștri-verzui l-au săgetat până în străfunduri. Fusese un măgar. De obicei era mult mai atent în a-și exprima opiniile în locuri unde puteau fi auzite și interpretate greșit. De vină erau durerea de cap și cele trei pahare de șampanie băute pe stomacul gol.

— Pru te roagă să îi duci ceva de băut și să o salvezi de gemenii Danby. Au încolțit-o lângă scări.

Frankie a arătat spre capătul opus al sălii.

— Dacă nu vă supărați, trebuie să merg să-mi salvez logodnica. Fără vărsare de sânge, a ordonat Chip, ridicând serios un deget spre Frankie.

— Nu promit nimic, a strigat ea în urma lui, apoi s-a întors spre Aiden, aruncându-i o privire enervată. Ei bine, dacă nu te superi, și puțin îmi pasă dacă te superi, nu vreau să-mi petrec seara uitându-mă la tine.

Acestea fiind spuse, s-a întors pe călcâie și și-a dat părul pe spate cu un gest brusc.

— Așteaptă, a spus Aiden încet, prinzând-o de încheietură.

— Ia mâna de pe mine, Kilbourn, dacă nu vrei să fii un om mort când termin cu tine.

El i-a dat drumul, însă i-a tăiat calea.

— Lasă-mă să îmi cer scuze.

— Să te *las*?

Franchesca și-a încrucișat brațele la piept.

— Uite ce e, sunt sigură că ești obișnuit să vorbești cu servitorii și subalternii, dar îți dau un sfat. Nu cere niciodată cuiva să îți asculte scuzele penibile. Ai înțeles?

Durerea de cap îi pulsa în spatele ochilor. Nimeni nu vorbea cu el așa. Nici măcar cei mai vechi prieteni ai săi.

— *Te rog*, dă-mi voie să îmi cer scuze, a spus el, încleștându-și maxilarul.

A prins-o de cot și a condus-o spre o firidă aflată în spatele unei draperii grele aurii.

Întunericul i-a mai ostoit puțin durerea de cap și s-a ciupit de puntea nasului, sperând ca durerea să îi dispară cu totul.

— Ce-ar fi să te ajut ca să nu mai pierdem timpul? a sugerat Franchesca. Nu te obosi să-ți ceri scuze, pentru că știm amândoi că ai vrut să fii măgar, și nu mă voi obosi nici eu prefăcându-mă că te iert, pentru că puțin îmi pasă ce crezi despre mine. E bine așa?

Lângă ei era un divan tapițat cu mătase crem, iar Aiden s-a așezat. Zvâcnetul surd îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu sunt în cea mai bună formă și îmi cer scuze pentru asta.

— Încă un sfat pentru viitor. „Îmi cer scuze" nu sună la fel de sincer ca „îmi pare rău". Te doare capul?

Schimbarea bruscă a subiectului l-a făcut să amețească. A închis ochii și a încuviințat dând din cap.

— Migrenă? a insistat ea.

A ridicat din umeri.

— Posibil.

Frankie a mormăit ceva, iar el a deschis ochii și a privit-o cum căuta ceva în poșetă.

— Poftim, a spus ea, întinzându-i două pastile. Sunt luate pe rețetă.

— Iei și tu?

— Nu, dar Pru le ia când e stresată. Nu am vrut să se chinuie la petrecerea de logodnă încercând să nu vomite.

— E foarte amabil și prevăzător din partea ta.

— Sunt domnișoara de onoare. Intră în atribuțiile mele. Ia-le ca un copil cuminte.

El a ridicat paharul, dar ea l-a oprit prinzându-l de încheietură.

— Nu fi prost. Alcoolul agravează situația.

I-a luat paharul din mână și și-a scos capul de după perdea. A auzit-o fluierând scurt și, o secundă mai târziu, i-a mulțumit cuiva spunându-i pe nume și i-a întins un pahar cu apă rece.

— Îi cunoști pe cei de la firma de catering? a întrebat-o, făcând conversație în timp ce înghițea pastilele.

— Lucrez la firma de catering. Am două slujbe. Asta e seara mea liberă, a declarat ea, provocându-l parcă să o acuze de ceva. Vrei să-ți chem un Uber? s-a oferit ea brusc.

— Am mașina jos.

— Nu mă surprinde.

— De ce ești amabilă cu mine? a întrebat Aiden, masându-și tâmpla.

— Poate că vreau să-ți scot pe nas faptul că ești un măgar. Sau poate că tocmai ți-am dat două pastile anticoncepționale în loc de medicamente pentru durerea de cap doar ca să te văd suferind.

— Poate că aş merita asta.

Perdeaua s-a mişcat, iar ospătăriţa cu şuviţa albastră şi-a vârât capul înăuntru.

— Ţi-am adus sucul acidulat, a şoptit ea.

A făcut ochii mari când l-a zărit şi s-a îndepărtat mergând cu spatele.

— O intimidez, a remarcat Aiden după plecarea ospătăriţei.

— Noroc că eşti chipeş şi bogat, pentru că personalitatea clar nu e punctul tău forte. Poftim, bea asta. Cafeina o să te ajute.

A dat pe gât băutura şi şi-a sprijinit capul de spătarul canapelei.

— Mulţumesc.

Îl ajuta după ce îl auzise insinuând că are experienţă ca dansatoare de striptease. Era un nemernic şi se întreba când şi cum ajunsese aşa.

Frankie i-a luat paharul din mână.

— Stai aici până îşi fac efectul, i-a poruncit şi a dat să plece.

— Unde pleci?

— Mă întorc la petrecere ca să-mi fac numărul de dansatoare la bară în faţa celor mai căutaţi burlaci.

— Îmi pare rău că o să ratez asta.

— Ţine-ţi gura, Kilbourn.

Capitolul 3

Avionul a aterizat ca un bolovan pe pistă, iar frâna puternică i-a zdruncinat zdravăn pe toţi pasagerii de la clasa economică. De pe locul său de la mijloc, Frankie nu putea să vadă mare lucru din paradisul tropical aflat de partea cealaltă a geamului. Era înghesuită între un tip care mirosea de parcă nu făcuse duş de patru zile şi un bătrânel care aţipise când avionul zbura la şase mii de metri altitudine şi dormise o oră cu capul pe umărul ei.

Avea nevoie să meargă la toaletă şi ar fi făcut orice pentru un sendviş cu carne de vită, dar cel puţin ajunsese la destinaţie şi nu mai trebuia decât să treacă de formalităţile vamale şi de controlul paşapoartelor. Într-o oră, cel mult două, avea să simtă printre degete nisipul alb şi fin, să ţină în mână un pahar cu băutură şi mult doritul sendviş.

Frankie a aşteptat ca bătrânul cel somnoros să se ridice şi s-a strecurat pe culoar în spatele lui să îl ajute cu bagajul de mână.

Şi-a luat şi ea bagajul, recunoscătoare că Pru insistase să transporte rochiile domnişoarelor de onoare cu avionul tatălui ei. Ceilalţi nuntaşi sosiseră cu avioane private pe care le închiriaseră împreună.

A străbătut încet culoarul spre veşnic zâmbitorii membri ai echipajului de zbor şi spre briza umedă. Frankie a păşit apoi pe scara avionului şi şi-a pus ochelarii de soare. Erau douăzeci şi opt de grade şi adia o briză plăcută

și parfumată. Poate că nu avea să fie prea rău până la urmă. Chiar dacă părul ei își dublase deja volumul.

I-a urmat pe ceilalți pasageri pe pistă și apoi în clădirea lungă și joasă a Aeroportului Internațional Grantley Adams. Coada șerpuia printre cordoane. Călătorii nerăbdători să vadă paradisul își butonau ecranele telefoanelor. Lui Frankie îi plăcea însă să îi privească pe cei din jurul ei. Coada de la ghișeul de control al pașapoartelor rezidenților era scurtă și extrem de eficientă, deținătorii pașapoartelor de Barbados fiind primiți acasă cu brațele deschise. În dreapta ei era coada prioritară, unde călătorii cu geamantane Louis Vuitton și pălării de soare supradimensionate erau asistați de angajați ai hotelurilor trimiși să îi preia.

Coada la care stătea Frankie înainta în ritm de melc, părinții stresați încercând să răspundă la întrebările oficialilor și să se ocupe de țâncii plângăcioși, în timp ce tinerii cu rucsacul în spate stăteau cu ochii ațintiți la ecranele telefoanelor, având nevoie de un imbold de fiecare dată când coada mai înainta puțin.

Unul dintre călători i-a surprins privirea și i-a zâmbit.

– Salut, a spus încet, dându-și de pe frunte o șuviță de păr blond.

Oh, Doamne sfinte, era australian.

– Bună, a răspuns ea.

– Vii des aici?

Frankie a râs.

– Crezi că pot să îți fac cinste cu ceva de băut? a tachinat-o el.

– Dacă găsești un barman pe aici, da, poți să-mi faci cinste cu un pahar.

Coada s-a mișcat, iar femeia din spatele lui, care purta o pălărie cu flori pe margine și o cămașă hawaiiană, l-a împins să înainteze.

– Ne mai vedem pe aici, a zis el și i-a făcut cu ochiul.

S-au întâlnit din nou când cozile s-au oprit în loc exact când ajunseseră unul în dreptul celuilalt.

— Ne vedem din nou. Probabil că e mâna destinului.

— Oh, ești bun. Pun pariu că nu ai fi la fel de bun fără accentul ăla, i-a răspuns Frankie.

— Îmi place accentul tău, i-a mărturisit el.

Pensionara din Boca Raton l-a împins din nou pe australian.

— Scuze, dragă, dar mă așteaptă o Margarita cu gheață, i-a spus lui Frankie din mers.

Funcționara care i-a verificat pașaportul lui Frankie era o fată cu o mină serioasă, abia trecută de douăzeci de ani și machiată conform instrucțiunilor dintr-un tutorial de pe YouTube.

— Vă doresc o ședere plăcută, a spus ea, împingând pașaportul lui Frankie prin fanta din plexiglas.

Tonul ei sugera că puțin îi păsa dacă șederea lui Frankie avea să fie plăcută sau nu, dar era firesc având în vedere că trebuia să se ocupe de trei avioane pline de turiști morocănoși.

Frankie a trecut pe lângă banda de bagaje. Cum Pru îi adusese deja rochia de domnișoară de onoare, reușise să îndese toate celelalte lucruri în bagajul de mână și să economisească taxa pentru bagajul de cală. O mică victorie într-un an în care aruncase cu bani în stânga și în dreapta. Cele două petreceri ale miresei, petrecerea de logodnă numai pentru fete, petrecerea de logodnă propriu-zisă, petrecerea burlăcițelor, iar acum nunta într-o destinație exotică. Poate că ar fi trebuit să-și găsească un al treilea loc de muncă, dar încă câteva săptămâni la firma de catering și reușea să își achite datoria de pe cardul de credit și putea să se oprească din cheltuit bani ca și cum aceștia i-ar fi apărut ca prin farmec în portofel în fiecare dimineață.

Formalitățile vamale au mers mult mai repede. După o scanare rapidă a geamantanului, a fost direcționată spre

ieşire. Telefonul a început să-i sune în geanta de plajă pe care o folosea şi pe post de poşetă.

— Salut, mamă.

— Oh, slavă Domnului! Credeam că ai murit.

May Baranski avea o înclinaţie spre dramă.

— N-am murit, mamă. Sunt doar în paradis.

Uşile automate s-au deschis şi a păşit în căldura de afară. Era o zonă acoperită plină cu turişti care păreau pierduţi în spaţiu şi taximetrişti care semănau cu nişte vulturi dând târcoale prăzii.

— De ce nu m-ai sunat când ai aterizat? Ai spus că o să mă suni.

Mama ei avea nişte instincte protectoare supradezvoltate, care o făceau să creadă că toţi copiii ei erau permanent în pericol de moarte sau, chiar mai rău, sortiţi să rămână singuri şi fără copii, în timp ce restul prietenelor sale deveneau bunici.

— Abia am trecut de controlul bagajelor, mamă. Nu ai voie să pălăvrăgeşti la telefon cât timp eşti acolo.

Mama a pufnit. Pentru May, ideea că cineva ar fi putut s-o împiedice să primească raportul de la vreunul dintre copiii ei era ridicolă.

— Spune-mi cum a fost zborul, i-a cerut May.

Frankie se considera vinovată pentru asta. Îşi plăcea părinţii, îi plăcea să vorbească cu ei şi, fără să-şi dea seama, lucrurile evoluaseră, ajungându-se la apeluri telefonice aproape zilnice „doar să văd ce mai faci" sau „să mai stăm de vorbă". La naiba, de multe ori ea era cea care iniţia apelurile. Mama ei era un izvor de informaţii şi bârfe despre foştii vecini şi ceilalţi membri ai familiei.

— A fost aglomerat şi lung, a spus Frankie, mijind ochii să vadă mai bine indicatorul pentru taxiuri.

Acolo erau enumerate destinaţiile de pe insulă şi tarifele, dar trebuia să verifice din nou în ce district se afla complexul hotelier.

— Eu și tatăl tău am fost în Florida Keys în luna de miere acum patruzeci și unu de ani, a informat-o May. E la fel de frumos ca la Keys?

Frankie nu fusese niciodată în Florida Keys și nici nu văzuse nimic din Barbados în afară de pista aeroportului și coada de la taxi.

— Sunt sigură că e frumos la Keys, i-a spus mamei. Uite ce e, mamă. Trebuie să închid. Pot să te sun mâine?

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să iau un taxi.

— De ce nu ți-a trimis Pru o mașină? a protestat mama. Ai de gând să te urci într-o mașină cu un străin?

— Un șofer trimis de Pru ar fi tot un străin.

Argumentul lui Frankie a fost în zadar.

— Îți interzic să fii jefuită sau violată!

Frankie s-a ciocnit de cineva și s-a întors să-și ceară scuze.

— Tu erai. Îmi făceam griji că suntem niște îndrăgostiți fără noroc, meniți să nu ne mai întâlnim niciodată.

Australianul își aranja rucsacul pe care aproape că i-l dăduse jos de pe umăr.

— Trebuie să închid, mamă.

— Acum ce mai e?

— Un tip drăguț se uită la mine.

Australianul a zâmbit cu toată gura.

— Închide și flirtează cu el! Întoarce-te logodită!

Mama ei a închis pentru a începe să planifice nunta întârziată a singurei sale fiice.

— Îmi pare rău, a spus Frankie, schițând un zâmbet. Nu eram atentă la ce făceam.

— Poți să te ciocnești de mine oricând.

Nu era răvășitor de frumos. Nu ca diavolul în costum pe nume Kilbourn. Era însă drăguț, și fermecător, și foarte, foarte bronzat. Părul îi era de un blond decolorat

și avea nevoie de o tunsoare. Hainele pe care le purta erau șifonate și comode.

– Spune-mi că ești un australian pasionat de surfing, a oftat Frankie.

Trecuse ceva timp de când altcineva îi provocase un orgasm. Fusese leneșă la capitolul relații amoroase, iar cele două slujbe nu îi lăsaseră prea mult timp pentru distracții amoroase. Poate că o aventură tropicală cu un surfer sexy ar fi putut să îi alunge lehamitea în materie de sex.

– Chiar asta sunt. Spune-mi că îți plac surferii australieni și că putem lua un taxi împreună ca să te pot convinge să ieșim în oraș.

Frankie a izbucnit în râs. Simpatic, fermecător, amuzant. Perfect.

Și-a coborât privirea și a spus:

– Nu am mai fost niciodată cu un surfer australian și deci nu știu ce preferințe am în domeniul ăsta.

Ochii lui albaștri, de aceeași culoare ca marea pe care o survolaseră, s-au mărit în semn de apreciere.

– Unde ești cazată?

– La Rockley Sands Resort.

– Ce baftă am! a spus și a făcut o față lungă. E la nord de Bridgetown. Eu stau în partea cealaltă a insulei.

– Franchesca.

O adiere mai puternică ar fi putut să o doboare pe Frankie. Probabil că era un miraj. Era sigură de asta. Nu era Aiden Kilbourn sprijinit de un jeep în pantaloni scurți și cămașă sexy cu mâneci scurte, mocasini și ochelari de soare marca Ray-Ban. Barba lui părea puțin mai neîngrijită decât ultima dată când îl văzuse.

– Ce mama...

– Să înțeleg că te cheamă Franchesca? a întrebat australianul.

– Da, dar... nu suntem împreună.

Aiden s-a desprins de capota mașinii și s-a îndreptat spre ea.

— Să mergem, a spus el, întinzând mâna să-i ia geamantanul.

Instinctiv, Frankie i l-a smucit din mână.

— O să iau un taxi, a insistat ea.

— Ba nu.

— Aiden, i-am spus lui Pru că o să iau un taxi.

— Iar eu i-am spus că te duc eu.

— Franchesca, mă bucur că te-am cunoscut, dar trebuie să plec, a spus australianul, retrăgându-se câțiva pași.

— Bine, dar...

— Poate ne mai vedem pe insulă.

I-a trimis o bezea, l-a salutat scurt pe Aiden și a plecat în căutarea unui taxi.

— La naiba, Aiden! Nici măcar nu am apucat să-i dau numărul meu.

— Ce păcat.

I-a pus geamantanul în portbagajul jeepului și l-a legat cu o curea.

— Deci care-i ideea? Vrei să faci fapta bună pe ziua de azi ducând-o cu mașina pe biata dansatoare la bară? a replicat ea.

— Mi-am cerut deja scuze pentru asta.

— Și au fost înduioșător de sincere, i-a amintit Frankie.

— Urcă-te odată în mașină.

Capitolul 4

Aiden a așteptat să-și pună centura înainte de a ieși pe drumul principal. De fapt, nu îi spusese lui Pruitt că avea de gând să o ia pe Franchesca de la aeroport. O auzise din întâmplare cu o seară în urmă vorbind despre ora de sosire a domnișoarei de onoare. El venise cu ei ca să-l poată supraveghea pe Chip. Le mai stricase o dată celor doi relația lui și intenționa să se asigure că de data asta totul avea să meargă bine.

În plus, așa avea o scuză să petreacă ceva timp cu Franchesca. Se gândise mult la ea după petrecerea de logodnă. Era... interesantă. Iar tratamentul pe care i-l dăduse pentru durerea de cap fusese extrem de eficient.

Trebuia să facă ceva cu durerile astea de cap, să descopere cauza lor. Și se hotărâse să profite de călătorie pentru a-și face planuri. Pentru a cumpăni lucrurile. Era momentul să ia măsuri.

— Cum a fost zborul? a întrebat-o.

— Grozav. Ar fi fost și mai bine dacă aș fi obținut numărul de telefon al surferului.

— Ăsta e genul de bărbat care te atrage?

— Ah, ah, ah! l-a amenințat ea cu degetul. Tu ești ultima persoană care are dreptul să comenteze în legătură cu genul meu de bărbat.

— Eu sunt ultima persoană? a întrebat el, apăsând pe accelerație la intrarea în sensul giratoriu.

Frankie s-a prins cu mâna de mânerul de pe bord, dar nu i-a spus să încetinească.

— Dacă am trece în revistă cele mai recente cuceriri ale tale, am vedea același tipar de blonde scheletice care sunt ahtiate după shopping, zâmbesc larg și adoră să pozeze.

Era adevărat. Dar asta găseai în Manhattan. Sute de femei mondene cu dare de mână care arătau la fel, se purtau la fel și aveau aceleași scopuri în viață.

— Cuceriri. Asta urma să fie expertul în surfing?

— Taci din gură.

Aiden a încetinit brusc pentru a depăși o camionetă care se oprise la un stand cu nuci de cocos de pe marginea drumului. Conducea rar în Manhattan și fusese încântat să constate că pe insulă legile rutiere erau mai mult sugestii decât legi reale. Îl făcea să-și amintească de vremurile în care fusese pilot de curse. Singura perioadă din viața lui când se simțise liber ca pasărea cerului.

— Dumnezeule, Aide, a spus Frankie, ținându-se strâns de mâner în timp ce intrau în următorul sens giratoriu.

Apelativul pe care i-l adresase spontan i-a sunat ciudat... cald, familiar.

— Bine ai venit în Barbados, a replicat el, strecurându-se de cealaltă parte a sensului giratoriu.

Ea a dat drumul mânerului pentru a-și prinde părul care îi flutura sălbatic în toate direcțiile. L-a strâns colac în vârful capului și l-a fixat cu o bandă elastică. El a măsurat-o din cap până în picioare. Maioul roz și pantalonii scurți albi din bumbac îi scoteau în evidență frumoasa nuanță măslinie a picioarelor. Prin venele sale curgea sânge mediteraneean. Ar fi putut să pună pariu că așa era. Franchesca Baranski nu era nici pe departe o blondă scheletică.

— Stai cu ochii la drum, amice, i-a spus ea pe un ton sec.

— Mă întrebam dacă azi e ziua ținutelor lejere.

— Este singura ținută pe care o am la mine care nu a trebuit să se potrivească cu cea a vrăjitoarelor de onoare și n-o să-mi strici plăcerea de a o purta.

— Să se potrivească?

S-a bucurat că nu e femeie.

— E prețul pe care trebuie să-l plătești când ai prietene, a spus Frankie. Dar sunt sigură că habar n-ai despre ce vorbesc.

Acesta era motivul pentru care Aiden avea puțini prieteni. Chiar foarte puțini. Nu era sociabil, nu-i plăcea să fie în centrul atenției sau să meargă la petreceri. Îi plăcea să facă bani, să înfrunte provocările, să găsească cea mai creativă soluție la problemele complicate.

— Uau! Uită-te cum arată apa!

Frankie a întins spre stânga un deget fără manichiură și s-a apropiat și mai mult de el pentru a vedea mai bine. Autostrada mergea paralel cu apele turcoaz ale Mării Caraibilor. Aiden s-a desfătat cu mireasma părului ei, ceva exotic, condimentat. Și, preț de o tulburătoare secundă, imaginea lui Frankie goală și întinsă în patul lui i-a apărut fără să vrea în minte.

— Ca-n poze, a aprobat Aiden.

— Ai mai fost vreodată aici? l-a întrebat Frankie, căutând ceva în geantă.

Triumfătoare, a scos un tub de loțiune cu protecție solară.

— Faci conversație? a întrebat el.

— M-am gândit că nu prea avem cum să ne certăm dacă vorbim despre „marea cea frumoasă" și „vii des aici"?

A stors puțină loțiune din tub și și-a întins-o pe față cu vârful degetelor. Aiden s-a întrebat când văzuse ultima dată o femeie fără machiaj și fără o coafură perfectă. Femeile cu care se întâlnea el preferau să păstreze secretă înfățișarea lor „naturală".

— Oh, cred că putem să ne certăm pe orice subiect, a obiectat Aiden.

Ea a mormăit ceva în loc de răspuns și nu a mai continuat.

— Ce-ai spus? a întrebat el.

— Încerc să fiu politicoasă. Suntem aici pentru Pru și Chip și nu o să le stric nunta certându-mă cu tine.

— Chiar nu mă placi deloc, nu-i așa? a întrebat Aiden, zâmbind.

— Nu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă port urât. Unii dintre noi am fost crescuți altfel.

Era un atac la adresa lui, dar, în loc să-l enerveze, l-a amuzat.

— Cum ai fost crescută? a împuns-o el.

— Nu, a clătinat ea din cap. Nu ne jucăm de-a „hai să ne cunoaștem mai bine". Nu ne agreăm și nu trebuie să ne cunoaștem mai bine. Tu fă ce ai de făcut, iar eu o să fac ce am eu de făcut. O să pozăm pentru portretele oficiale și o să dansăm la petrecere, iar apoi nu avem de ce să ne mai vedem vreodată.

Aiden a râs. Sunetul propriului râs l-a luat prin surprindere.

— Nu e adevărat că *nu* te plac.

— Nu mă convingi, Kilbourn. Așa că taci din gură și condu mai departe ca dementul până la hotel, iar eu o să stau aici și o să mă prefac că ești un surfer australian simpatic.

— Nu încerc să mă cert cu tine...

— Nu. Nu vorbi. Condu. În liniște.

El a zâmbit larg clătinând din cap și a lăsat-o în pace. Și-au continuat drumul pe șoseaua îngustă, ocolind gropile și oprindu-se din când în când pentru a da prioritate câte unui pieton. Au trecut pe lângă plaje cu nisip alb, cu palmieri care se legănau în bătaia vântului și turiști arși de soare. Strada s-a îngustat și mai mult când au intrat în Bridgetown. Au trecut rapid prin fața magazinelor și a standurilor cu legume și fructe de pe trotuar, au lăsat în

urmă câteva magazine ale unor mărci de lux şi portul în care ancorau navele de croazieră.

Atenţia lui Frankie era îndreptată spre priveliştea pe care o oferea marea.

Era frumos. Genul de albastru pe care îl vedeai doar în imaginile de pe cărţile poştale. Iar briza tropicală constantă făcea ca acele circa treizeci de grade să se simtă ca o temperatură plăcută, nu apăsătoare. Aiden nu era însă plăcut impresionat. Lungul weekend fusese un şir nesfârşit de neplăceri cauzate de statutul său de persoană înstărită şi privilegiată. Obligaţii sociale, responsabilităţi familiale şi, pentru că era mai apropiat de Chip decât de propriul său frate vitreg, ceremonii inutile. Merita să faci un asemenea tam-tam pentru o nuntă? Nu ar trebui ca mirii să îşi dorească un eveniment mai intim, mai încărcat de semnificaţii? A accelerat pe o rampă nu foarte abruptă, apoi s-a încruntat.

– Ce te-ar putea face să te încrunţi în felul ăsta când ai în faţă aşa ceva? s-a interesat Frankie, făcând un semn cu mâna spre priveliştea care se întindea în faţa lor.

– Credeam că nu vorbim.

– Aşa e. M-a luat valul când am văzut că arăţi de parcă ai fi înghiţit o lămâie întreagă. Să revenim la tăcere.

Ca la un semnal, telefonul a început să-i sune din suportul pentru pahare. Aiden a aruncat o privire spre ecran şi s-a încruntat şi mai tare.

– Ce este, Elliot? a întrebat el pe un ton distant.

Apelurile fratelui său vitreg însemnau un singur lucru.

– Cum e în paradis?

Cu cât Aiden îi spunea mai puţin fratelui său, cu atât era mai uşor de minimizat prejudiciul.

– De ce ai nevoie, Elliot? a întrebat Aiden.

– Trebuie să vorbim despre votul consiliului de administraţie.

Tonul său nu mai era fermecător, ci calculat.

— Am discutat deja despre vot. Nu mi-am schimbat părerea, l-a repezit Aiden.

— Nu cred că ai analizat bine situația...

— Nu sunt de acord ca Donaldson să fie numit CFO. Este cercetat pentru fraudă la compania la care a lucrat înainte. Nu poți să ai pretenția să îi dau pe mână toate afacerile noastre și să mă fac că nu văd ce se întâmplă.

— Zvonurile despre fraudă sunt complet exagerate. E doar o fostă amantă care îi poartă pică.

Aiden a auzit sunetul de neconfundat al metalului în contact cu o minge de golf, urmat de aplauze politicoase.

— Iar ești la golf?

Elliot își petrecea mai mult timp pe terenul de golf și făcând ravagii în rândul reprezentantelor sexului feminin din oraș decât în spatele mesei de lucru din biroul său frumos amenajat, aflat cu un etaj mai jos decât cel al lui Aiden.

— Mi-am făcut timp pentru o partidă rapidă cu un client.

Era o minciună, dar Aiden nu avea suficientă energie să îl înfrunte. Conducerea companiei și a afacerilor extinse ale familiei sale cădea tot mai mult pe umerii săi, în condițiile în care tatăl lor se implica din ce în ce mai puțin. Elliot nu se deranja să se ocupe de afaceri decât dacă era vorba de ceva care îl afecta personal. Nu își dădea seama ce legătură era între Elliot și Donaldson, care era un hoț și un escroc, dar nu avea de gând să cedeze și să-l lase pe fratele său să numească următorul CFO al Kilbourn Holdings.

— Votul meu rămâne același. Nu pentru Donaldson. Trebuie să închid.

A întrerupt apelul înainte ca fratele său să poată protesta și și-a închis telefonul pentru a evita inevitabilul potop de apeluri și mesaje.

— Drame de afaceri? l-a întrebat Frankie fără să se uite spre el.

— Drame de familie cu implicații în afaceri.

— Poate că nu ar trebui să faci afaceri cu cei din familie.

Aiden i-a aruncat o privire. Avea fața ridicată spre soare, iar buzele ei schițau un zâmbet subtil.

— Nu e atât de ușor.

Frankie l-a privit în cele din urmă, coborându-și pe nas ochelarii de soare.

— Nimic care să merite efortul nu e ușor.

Complexul hotelier era situat pe malul oceanului și era îngrădit cu ziduri din piatră galbenă și o poartă. Nu îi dăduse prea multă atenție când ajunsese cu o seară înainte. Văzând-o însă pe Frankie minunându-se întruna de peisajul luxuriant și drumul șerpuit, a devenit și el mai atent la peisaj și și-a permis să uite de familie și de afaceri. Hotelul se ridica pe trei etaje și era construit din stuc și piatră, fiind format din două aripi unite printr-un lobby în aer liber întins pe două etaje. Vegetația se întindea și înăuntru, o mulțime de ghivece în culori vii fiind îngrămădite în jurul unei fântâni de piatră. La fiecare capăt al lobbyului era câte un bar cu vedere spre ocean.

— Uau! a șoptit Franchesca în spatele lui.

Femeia aflată la recepție, care avea înnodată la gât o eșarfă veselă de o culoare galben aprins, și-a ridicat privirea din calculator.

— Sper că vă simțiți bine la noi, domnule Kilbourn, a spus ea, accentul subtil specific locuitorilor insulei imprimând o intonație muzicală cuvintelor sale.

— Sigur că da, a asigurat-o el. Domnișoara Baranski tocmai a sosit.

— Da, sigur. Bine ați venit, domnișoară Baranski.

— Mulțumesc. Hotelul e superb, a spus Frankie cu un zâmbet larg pe care lui nu i-l adresase niciodată.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Frankie s-a întors spre el. L-a privit din cap până în picioare și și-a arcuit o sprânceană.

— Mulțumesc că m-ai adus. Acum poți să pleci.

Aiden a schițat un zâmbet amenințător. Franchesca Baranski habar nu avea cu cine se pune. El nu era genul de bărbat căruia să i se dea papucii. S-a apropiat și mai mult de ea, lipind-o cu spatele de biroul recepției, și în ochii ei mari a văzut surpriză și îngrijorare. Mai era însă și altceva. O mică flacără, o scânteie de dorință.

Aiden i-a luat mâna și a dus-o la buze.

— Plăcerea a fost a mea.

A văzut pielea de pe brațul ei înfiorându-se și i-a zâmbit larg.

— Sunt sigură că de obicei este, a replicat ea, smulgându-și mâna din a lui și întorcându-i spatele.

Capitolul 5

Aiden a lăsat-o pe Frankie la recepție și s-a lăsat ghidat de sunetul valurilor. S-a oprit la bar, s-a gândit puțin, după care s-a răzgândit și și-a continuat drumul spre ieșire.

Băuse prea mult. Un fel de medicament pentru stresul cronic care îl chinuia. Familia lui părea hotărâtă să ia toate deciziile proaste posibile cu privire la afacere. Ignorase prea mult timp situația, preferând să se concentreze asupra propriilor responsabilități. Acum însă trebuia să se implice. Nu avea de gând să lase pe nimeni, nici măcar pe cei din propria familie, să distrugă munca a trei generații.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți, a început să se plimbe pe terasa din piatră de coral, cu cămașa fluturând în bătaia brizei. Piscina imensă scânteia sub razele soarelui în dreapta lui. Câțiva oaspeți savurau ceviche și șampanie la restaurantul în aer liber, din stânga lui, care servea fructe de mare.

A urmat poteca în jos pe scări și a cotit spre dreapta, unde drumul șerpuia între plajă și vegetație. Tatăl lui Pruitt nu era probabil încântat să-l aibă ca ginere pe Chip, dar nu avea de gând să lase astfel de detalii să-i frâneze impulsul de a cheltui cu ambele mâini. Fusese dispus să închirieze zona cu acces restricționat a hotelului pentru a se asigura că prințesa lui avea parte de o atmosferă specială și intimă.

Aiden i-a găsit pe miri stând la soare pe marginea unei piscine stil lagună cu vedere la plajă și ocean.

Domnişoarele de onoare – vrăjitoarele de onoare, s-a corectat el amuzat – stăteau tolănite în poziţii studiate care le accentuau la maximum farmecul. A remarcat cum, de îndată ce l-au zărit, fetele şi-au îndreptat umerii şi şi-au scos pieptul la înaintare. Erau întotdeauna în căutare de pradă.

Dar el nu era prada nimănui.

S-a aşezat pe vine la capătul şezlongului lui Chip, cu spatele la vrăjitoare.

— Domnişoara de onoare v-a fost livrată, l-a anunţat.

Pru s-a uitat la el pe sub borul unei pălării de soare ridicole.

— Aiden! Am comandat o maşină care s-o ia pe domnişoara O-Să-Iau-Un-Taxi.

— Am anulat comanda, a spus el, ridicând din umeri. Mergeam oricum în direcţia aia.

— Încearcă să îi intre în graţii lui Frankie, a ţinut să-i explice Chip.

Prietenul său şi-a fluturat paharul gol către un ospătar care trecea pe lângă ei şi a desenat un cerc cu degetul, dându-i de înţeles să aducă un rând de băuturi. Până la urmă Aiden urma să aibă parte de băutura mult dorită.

— Ba nu.

Pruitt nu credea o vorbă din spusele lor.

— Ai adus-o cu maşina pe prietena mea genială ca să te iei de ea? Pentru că, dacă ai făcut asta, o să mă supăr pe tine, Aiden Kilbourn, a spus Pruitt, împungându-l cu degetul în braţ.

— Să mă iau de ea? Suntem cumva în clasa a doua? a tachinat-o Aiden.

— Ce i-ai spus mai exact la petrecerea de logodnă? s-a interesat Pruitt.

— Nu ţi-a povestit?

Aiden era surprins. Credea că Frankie alergase imediat să-l pârască.

— Frumoasa mea prietenă nu vrea să-mi fac griji pentru nimic. Și se pare că asta include și idioțeniile pe care le-ai spus sau le-ai făcut la petrecere.

Aiden a schimbat o privire cu Chip. Niciunul dintre ei nu ținea neapărat să repete jignirea.

Pruitt a pocnit din degete.

— Oh, nu! Nu te uita la el, Chip. Spune-mi imediat ce a zis.

Hotărârea lui Chip s-a fărâmat mai repede decât o prăjitură în mâinile lipicioase ale unui copil.

— E posibil ca Aiden să fi menționat că Frankie dansează de parcă ar avea experiență la bară.

— Ai făcut-o *stripteuză*?

Țipătul lui Pruitt a ajuns probabil până la echipajul catamaranului aflat la cinci sute de metri de coastă.

Aiden a făcut o grimasă.

— În apărarea mea...

— Nu ai ce să zici în apărarea ta! La naiba, Aiden! E una dintre persoanele la care țin cel mai mult. Nu o poți trata ca pe un nimic.

— Înțeleg, mi-am cerut scuze și am încercat să-mi îndrept greșeala luând-o azi de la aeroport.

Pru a schițat un zâmbet.

— Ai încercat? Nu a fost receptivă? a întrebat pe un ton inocent.

— Nu chiar, a recunoscut Aiden. De fapt, chiar deloc.

Chip l-a bătut pe umăr.

— Îmi pare rău, frate. Frankie a noastră nu este cea mai iertătoare persoană din lume.

— Deci o mică greșeală și gata?

Pruitt s-a uitat la el pe deasupra ochelarilor de soare.

— De ce? Ești interesat de ea?

— Așa cum bine a remarcat chiar ea, nici eu nu sunt genul ei, așa cum nici ea nu e genul meu, a spus Aiden, ocolind întrebarea.

Nu era interesat de Frankie. Îl intriga, dar asta era altceva.

— De ce nu ai putut să fii pur și simplu drăguț și politicos sau, știu și eu, prietenos? a oftat Pruitt.

— Nu vreau să fiu prietenos. Nu am timp să fiu prietenos.

Pruitt s-a întins din nou pe șezlong, îmbufnată.

— Deci acum avem o domnișoară de onoare și un cavaler de onoare care se urăsc reciproc.

— Ar fi trebuit să fugim în lume, a spus Chip, mângâind-o afectuos pe coapsă.

— Asta am și făcut. Doar că i-am luat cu noi pe toți.

Aiden și-a mușcat buzele ca să nu le spună să se învețe minte data viitoare. Din cauza lui, aproape că nu existase nici prima dată.

Ospătarul s-a întors cu o tavă plină cu băuturi spumoase roz cu umbreluțe și suficiente fructe pentru a face o salată.

— Domnule Randolph, a spus cu un gest teatral.

Chip a zâmbit larg și a distribuit paharele cu băutură.

— Hatfield, ești grozav, a spus el, lăsând pe tavă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Aiden a luat o înghițitură din paharul său, s-a strâmbat și l-a pus pe măsuța de lângă scaun.

— Ia te uită, aici erau domnul și aproape doamna Randolph.

Pru a țipat și a sărit de pe scaun.

— Ai ajuns! a rostit și a îmbrățișat-o pe Franchesca.

Aiden a remarcat că își schimbase hainele. Nu mai purta pantalonii albi extrem de scurți și maioul excesiv de strâmt. În locul lor optase pentru o rochie vaporoasă de plajă decupată adânc care lăsa la vedere un decolteu uluitor și prin care se întrezărea costumul de baie negru pe care îl purta dedesubt. Părul îi era tot prins în vârful capului. Avea o înfățișare exotică, cu curbe generoase. Și, dacă

nu era atent, în secunda următoare avea să aibă o erecție ca de adolescent.

Franchesca nu avea nimic subtil.

— Am reușit, a spus ea, zâmbindu-i lui Pru.

— Cum a fost zborul? Vrei ceva de băut?

— Uite aici.

Aiden i-a pus în mână băutura sa roz.

Ea s-a uitat bănuitoare la pahar.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e otrăvit. Bea-l odată, i-a poruncit el.

— Îți amintești ce am discutat, Aiden? l-a avertizat Pru. *Prietenos?*

— Ai dat de belea, i-a șoptit Frankie în așa fel încât să o audă doar el.

A luat o înghițitură din băutură. Buzele ei pline s-au strâns în jurul paiului pe care cu câteva clipe în urmă fuseseră ale sale.

— Nu-ți face griji pentru mine și Aide. Nu va fi nicio dramă. Pe cuvânt de onoare. Chiar dacă a intervenit între mine și un surfer sexy la aeroport.

Pru a luat-o pe Frankie de braț și s-au îndepărtat împreună, aruncându-i o privire răutăcioasă peste umăr.

— Haide, Frankie. Să mergem să stăm puțin cu fetele. Acum spune-mi despre surfer.

Aiden și Chip le-au privit îndepărtându-se.

— Surfer zici? a întrebat Chip.

— Taci.

Chip a râs.

— Hai să jucăm volei.

Capitolul 6

— Doamnelor, domnișoara noastră de onoare a sosit, le-a anunțat Pruitt veselă pe zeițele întinse pe șezlonguri.

— Ura, a spus Margeaux fără să-și ridice ochii din telefon.

Părul ei blond era prins într-un coc elegant la baza gâtului. Avea un aer aristocratic, chiar și în costum de baie.

Pruitt a tras-o pe Frankie după ea spre două șezlonguri. Frankie a mai sorbit o dată din băutura roz rece și acidulată. Avea un gust subtil de grepfrut și vodcă, dar trebuia să se mulțumească cu ea.

— Stai jos. Și scuipă tot, i-a poruncit Pru. Povestea, nu băutura.

Frankie i-a întins paharul oftând. S-a descălțat de sandale și și-a tras peste cap rochia de plajă.

A simțit pe piele o privire fierbinte și, întorcându-se, l-a văzut pe Aiden în picioare pe nisip, uitându-se la ea. I-a aruncat un zâmbet arogant și și-a scos cămașa. Nu era slab asemenea celorlalți prieteni ai mirelui. Era mai bine făcut, mai musculos. Pieptul său a făcut-o să-i lase gura apă. Și-au aruncat reciproc priviri admirative.

— Tragi de timp, a fredonat Pru, atrăgându-i atenția.

— Uf! OK!

S-a întors cu spatele la plajă și la Aiden.

— Ce vrei să știi?

— Cum a fost drumul de la aeroport cu Aiden?

Margeaux a scăpat telefonul și a rămas cu gura căscată. Taffany, care fusese ocupată să bea tequila direct din sticlă, s-a ridicat; purta un costum de baie întreg din mai puțin material decât costumul din două piese al lui Frankie.

— Tu și cavalerul de onoare cel extrem de chipeș? s-a interesat Cressida, al cărei accent părea să oscileze între austriac și rusesc.

Frankie nu-și putea lua ochii de la sânii ei, care păreau deciși să evadeze din bucățica de material pe care o folosea pe post de top fără bretele.

Jenată, Frankie și-a ajustat bretelele propriului costum de baie pentru a se asigura că podoabele ei nu riscau să dea pe dinafară.

Un cor de exclamații a ajuns până la ele de pe terenul de volei, iar fetele au ridicat capul pentru a vedea ce s-a întâmplat. Aiden, arătând în continuare spectaculos fără cămașă și cu mușchii la vedere, își ținea o mână la ochi.

— Ce v-am spus eu, băieți? a strigat Pru.

— Fără vânătăi! i-au răspuns ei într-un singur glas.

— Fără vânătăi, fără tăieturi, fără zgârieturi, fără accidente care să implice podoaba capilară. Vreau să arătați perfect în poze, le-a amintit mireasa.

— Scuze, au spus ei în cor.

— Aiden e cu capul în nori, a adăugat Chip, făcându-i cu ochiul.

Aiden i-a aruncat o privire lungă lui Frankie, iar ea și-a lăsat în jos mâinile cu care își aranjase bretelele costumului. *Oare se uitase la ea?*

— Nu puteți să stați cuminți și să citiți? i-a implorat Pru.

— Fără serve de sus, a propus Davenport, pacificatorul și bețivul de serviciu.

— Uf, OK. Dar stai cu ochii pe minge, Aiden.

Pru s-a așezat din nou.

— E ca şi cum aş încerca să supraveghez nişte copii de grădiniţă la o fabrică de dulciuri. Stai jos, Frankie, înainte ca Aiden să rămână fără un ochi tot holbându-se la tine.

Cu toţi ochii îndreptaţi asupra ei, Frankie s-a aşezat pe şezlong şi şi-a întins picioarele.

— M-a luat de la aeroport, a spus ea.

Nu era adepta bârfelor în general, iar ideea de a le da apă la moară diavoliţelor ăstora nu o încânta deloc.

— De ce? a întrebat Margeaux, încreţindu-şi nasul. A fost o încurcătură?

În lumea frumoasă, perfectă şi poleită cu aur a lui Margeaux, acesta era singurul motiv plauzibil pentru care Aiden Kilbourn ar fi putut lua cu maşina o persoană atât de neînsemnată. Deja enervată, Frankie a ridicat uşor dintr-un umăr, trăgându-se de bretelele sutienului.

— Nu. Mă aştepta când am aterizat.

— A anulat maşina pe care o comandasem pentru ea, a adăugat Pru.

Taffany a luat din nou sticla de tequila, dar i-a întins-o lui Frankie.

— Bravo ţie, Francine.

— Frankie.

— Cum zici tu.

— Nu înţeleg, a anunţat Margeaux.

Şi-a scos ochelarii de soare şi s-a întins pe o parte, precum un fotomodel care urmează indicaţiile unui fotograf invizibil.

— De ce s-ar da peste cap Aiden pentru *tine?*

— Hei, ce-ar fi să încetezi cu răutăcismele, Margeaux? a avertizat-o Pru.

— N-o asculta pe enervanta asta, a spus Cressida, arătând spre Margeaux. A pus pariu că o să şi-o tragă cu Aiden weekendul ăsta.

— Să ţi-o trag, Cressida, s-a răstit la ea Margeaux.

— Parcă nu era ăsta pariul, a insistat Cressida, încruntându-se.

Frankie nu-și dădea seama dacă o împungea intenționat pe Margeaux sau dacă bariera lingvistică provoca jigniri accidentale.

— Doamnelor, a oftat Pru, masându-și fruntea cu un aer absent.

Fără drame, și-a spus din nou în gând Frankie. *Scopul ei era să se asigure că Pru are parte de nunta perfectă.* A luat o înghițitură direct din sticlă.

— Nu-ți face griji, *Margie*. Ai încă șanse mari să-l ademenești în capcana ta de muște. A vrut doar să fie amabil. Nu există niciun interes nici din partea mea, nici din a lui, a asigurat-o Frankie.

— Aiden nu e amabil, a argumentat Margeaux, ignorând aluzia la vaginul ei.

— Atunci de ce vrei să faci sex cu el? a întrebat Frankie, contrariată.

Taffany a început să chicotească și să sughită. A întins mâna după sticlă.

— *Bună dimineața*. E superb și bogat. Ce altceva mai vrei? Un contract prenupțial cu el ar aranja-o pe viitoarea soție cel puțin până la cincizeci de ani.

— Am auzit că e foarte bun la pat, a adăugat Cressida. Copiii lui vor fi niște exemplare pe cinste.

Femeile astea erau de pe altă planetă. Planeta Scorpiilor Nebune.

Părinții lui Frankie se căsătoriseră după ce se îndrăgostiseră unul de altul pe când erau la liceu, iar mama ei rămăsese însărcinată în seara balului de absolvire. Se certau pentru hârtia igienică și pentru a decide cine să îl sune pe contabil. Așa era normal. Așa era dragostea.

Dar chestia asta? Asta era rezultatul prea multor căsătorii între bogătașii din Manhattan.

— Nu vreți să cunoașteți pe cineva de care să vă îndrăgostiți? le-a întrebat Frankie fără să se adreseze cuiva anume.

Blondele s-au uitat una la alta uimite și au izbucnit într-un încântător și sofisticat hohot de râs, însoțit de sughițurile lui Taffany.

— Asta e atât de tipic pentru *sărăntoci*, a declarat Taffany. Sărăntocii caută dragostea pentru că nu pot avea bani.

— Deci banii sunt mai buni decât dragostea? a insistat Frankie.

— Normal. Ce e mai bun decât banii? a ciripit Taffany, luând înapoi sticla cu tequila.

— Și mai mulți bani, au intervenit Margeaux și Cressida.

— Pentru soțiile întreținute, a spus Taffany, ridicând sticla.

Margeaux și Cressida au ridicat paharele, iar Pru, părând ușor stânjenită, l-a ridicat și ea pe al ei.

— Pentru soțiile întreținute, au repetat toate.

— În cazul ăsta nu am făcut nimic cum trebuie până acum, a declarat Frankie veselă. Învățați-mă voi cum se face.

Margeaux și-a pus la loc ochelarii de soare.

— Scumpo, niciun fel de pregătire nu poate face din *asta*, a făcut un semn cu mâna în direcția lui Frankie, o *soție întreținută*. Ești mai degrabă o medalie pentru participare. Oricine poate obține o astfel de medalie.

Ce imbecilă nesuferită! Frankie spera ca Margeaux să fie călcată de propria limuzină.

I-a zâmbit dulce.

— Când o să te măriți a doua oară, în contractul prenupțial o să scrie că trebuie să-ți scoți din fund bățul ăla uriaș sau o să-ți rămână bine înfipt?

Taffany s-a înecat și a împroșcat-o pe Margeaux cu o ploaie fină de tequila.

— Idioato!

Margeaux a sărit în picioare, a smuls sticla din mâna lui Taffany și a aruncat-o în piscină.

— Hei! a exclamat Taffany, reacționând ca și cum Margeaux i-ar fi aruncat cățelul chihuahua de pe un pod.

Și-a coborât umerii și s-a repezit spre ea, amândouă aterizând în apă.

Cressida a spus ceva care a sunat ca o insultă în germană și s-a îndepărtat.

— De unde ziceai că le cunoști pe palațele astea? a întrebat Frankie în timp ce Margeaux o înșfăca de păr pe Taffany.

— Lasă-mi extensiile în pace! a țipat Taffany.

— Rahat! O luăm de la început, a mormăit Pru.

Și-a băgat degetele în gură și a fluierat. Meciul de volei pe nisip s-a întrerupt brusc, Chip cerând o pauză.

— Ce e, iubito? a strigat de pe plajă.

— Se bat din nou în piscină, i-a răspuns Pru, arătând cu degetul.

Prietenii mirelui, ca niște adevărați gentlemeni, au intrat în acțiune strigând cu voioșie „bătaie între fete".

Davenport, înalt și slab, s-a instalat pe un șezlong și și-a scos telefonul.

— OK, filmez!

Digby, un tip blond mai scund cu un abdomen bine lucrat pe care și-l etala în permanență, a sărit în apă ca un olimpic, în timp ce Ford – Bradford scria pe certificatul lui de naștere – venea rapid în urma sa. Ford a scos un strigăt de luptă și s-a aruncat în mijlocul bătăii.

Aiden urmărea scena de la distanță, de pe plajă.

În câteva clipe, Digby și Ford au reușit să le despartă pe fete.

— Vă urăsc pe toți, a strigat Margeaux, bătând scârbită apa.

— Sper să îți iasă iar un herpes, a țipat Taffany, încercând să sară peste umărul lui Ford.

— Doamne, dacă află tata despre asta, n-o să mai scap de gura lui, s-a plâns Pru.

Chip a îmbrățișat-o.

— Nu-ți face griji, iubito. O să le îmbătăm și o să le trimitem la culcare în camerele lor.

— Ești eroul meu, a oftat Pru, întorcându-se să-și sărute mirele.

Frankie s-a uitat cum prietenii mirelui au scos fetele și sticla din piscină.

— Hai să bem niște shoturi, a hotărât Digby.

— Shoturi! a spus Taffany și a pornit în fugă spre bar.

— Hei, tu, domnișoara de onoare, a spus Ford, făcându-i lui Frankie cu ochiul și zâmbind.

Era ridicol de arătos. Toți erau, dar Ford avea un farmec tineresc căruia cu greu îi puteai rezista și se îndrăgostea tot timpul de cineva. Niciodată nu dura mai mult de o săptămână sau două, dar de fiecare dată insista că „fata asta e aleasa". Încerca să o convingă pe Frankie să iasă cu el de aproape trei ani și jurase că nu avea să renunțe până când nu o convingea să se căsătorească cu el și să aibă unsprezece nepoți și o casă în Hamptons.

— Nu vorbi cu ea! a șuierat Margeaux, trecându-și brațul în jurul taliei lui ude. Uită-te la mine.

Frankie și-a fluturat degetele în semn de salut și l-a privit pe Ford, care se lupta cu blonda cea furioasă.

— Dumnezeule, sper să nu i-o tragă din nou, a murmurat Chip în timp ce îi priveau pe cei patru destrăbălați dându-se în spectacol la bar.

— Ar fi regretabil, l-a aprobat Pru. Davenport, sper că îți amintești că ai semnat un acord de confidențialitate,

nu-i așa? a adăugat și l-a privit cu subînțeles pe individul care își verifica videoclipurile de pe telefon.

– Haide, Pru. Este ca o petrecere a debutantelor care a luat-o razna.

– Nu.

– Nu mă pune să-l șterg. Este materialul ideal de șantaj dacă Margeaux ajunge să pună gheara pe un senator sau ceva de genul ăsta.

Pruitt a schițat un zâmbet.

– OK. Păstrează-l, dar nu îl posta. Asta e o nuntă intimă, discretă.

Frankie a clătinat din cap. Nu reușea să îi înțeleagă pe cei din clasa superioară. Puteai fi ostracizat dacă purtai aceeași geantă ca în sezonul trecut, dar dacă te băteai în piscină cu o pipiță bogată pentru o sticlă de vodcă era în regulă.

– Am nevoie de ceva de băut, a declarat ea. Nu de la barul ăla. Și de ceva de mâncat.

– Aș fi onorat dacă doamna m-ar însoți să ne ospătăm împreună cu ce ne va putea oferi această umilă locație, deși, cu siguranță, va păli în comparație cu compania savuroasă a unei persoane atât de încântătoare.

Frankie l-a privit pe Davenport clipind.

– Oh, Dumnezeule. Iar îl citești pe Chaucer, Dav?

– Doamnelor le plac bărbații cu o retorică romantică. În plus, Digs a pus pariu cu mine că nu o să reușesc să agăț nicio tipă declamând din literatura clasică.

– Cu mine a funcționat. Hrănește-mă și spune-mi că sunt drăguță și m-ai cucerit, a glumit Frankie.

Davenport i-a oferit brațul.

– Doamna dorește fructe de mare sau pizza?

– Categoric pizza. Și o bere.

Pruitt a gemut.

– Carbohidrați. Vreau și eu.

– Vino cu noi, i-a spus Frankie.

— Nu pot. Sunt vegană până la petrecere. Altfel vor trebui să mă îndese cu forța în rochie.

Pruitt dăduse jos aproape zece kilograme pentru rochia ei personalizată, unică și superelegantă. Nu consumase carbohidrați, cu excepția alcoolului de rigoare, timp de șaizeci și patru de zile. Toate domnișoarele de onoare făcuseră la fel pentru a fi sigure că rochiile lor elegante mărimea 34 aveau să le vină perfect. Frankie era mulțumită cu mărimea 38 și cu bodyul modelator Spanx pe care îl pusese în valiză.

Viața era prea scurtă să nu mănânce pizza.

— O să arăți minunat, i-a promis Frankie. Chip, aici de față, îți va aduce o salată și un suc verde delicios și nici măcar nu o să-ți lipsească pizza.

Ce minciună! Ce minciună sfruntată!

— Orice vrei, iubito, i-a promis Chip.

Pru a oftat.

— Mănânci și tu cu mine?

Chip, al cărui metabolism rămăsese neschimbat de la doisprezece ani, a părut abătut o clipă, dar apoi s-a repliat.

— Aș fi onorat.

— Poate că ar trebui să-l inviți și pe cavalerul de onoare, i-a sugerat Frankie, făcând un semn cu bărbia spre Aiden, care stătea pe nisip la bustul gol și se uita în ecranul telefonului. Să mergem, dragul meu Davenport. Subsemnata vrea să mănânce.

Capitolul 7

Oistins Fish Fry era genul de piață care ar fi trebuit să-l deranjeze pe Aiden. Era un loc extrem de aglomerat dintr-un capăt în altul. Corturile fluturau puternic în adierea constantă a brizei. Lumini de neon, dansatori cu baghete fluorescente și grătare peste tot. Dar nu mulțimea agitată de oameni care stăteau la coadă pentru un loc la mesele de picnic unde se servea pește proaspăt la grătar și bere rece îl preocupa pe el.

Ceea ce îl preocupa era că nimeni altcineva nu părea să fie deranjat de faptul că mireasa și domnișoarele de onoare întârziaseră o jumătate de oră și nimeni nu răspundea la telefon.

Nu înțelegea de ce Chip și Pru aveau nevoie de încă o petrecere a burlacilor și burlăcițelor. Fusese la petrecerea organizată în oraș. O cină cu friptură și scotch, urmată de o vizită la unul dintre cele mai bune cluburi de striptease, unde prietenii mirelui făcuseră tot posibilul să se desfrâbăleze.

Astăzi vizitaseră trei magazine de rom și o distilerie într-un tur privat. Fără striptease de data asta, având în vedere că până la nuntă mai erau mai puțin de douăzeci și patru de ore. Fetele fuseseră însă evazive în legătură cu planurile lor, iar acum erau de negăsit. Aiden era nemulțumit.

Trupa a început să cânte o altă melodie ritmată, iar Aiden a respins câteva invitații la dans. Chip și ceilalți

erau încântați să se amestece în mulțime și să se prostească dansând.

— Dă din fund, Kilbourn, a strigat Digby din mijlocul unui grup de femei.

L-au încercuit, mișcându-se la unison, iar Aiden a cochetat cu ideea de a-l pocni pe Digby în față. Dar asta ar fi supărat-o pe Pru, iar Digby era atât de beat, încât era posibil nici să nu simtă lovitura.

— E cea mai tare petrecere a burlacilor, a declarat Chip, strigând cât îl ținea gura.

Mulțimea din jurul lui l-a ovaționat. Spusese același lucru și la cina din oraș și încă o dată după un dans erotic extrem de creativ. Chip era un tip expansiv. Îi plăcea totul și era greu să nu-ți placă de el.

Aiden și-a făcut loc prin mulțime până a ajuns lângă el.

— Unde sunt fetele? s-a interesat el.

Chip a închis un ochi și a încercat să se concentreze. Aiden, pentru prima dată după mult timp, era singurul oaspete treaz de la petrecere.

— Fetele? Sunt peste tot, frate, a fluturat din mână descriind un cerc larg.

— Nu fetele astea. Fetele noastre. Mireasa ta, Pru? Frankie? Domnișoarele de onoare?

— Ohhh, fetele alea! Sunt grozave, nu-i așa? a spus Chip, lăsându-se cu toată greutatea pe Aiden. Cel puțin Pru și Frankie sunt grozave. Celelalte trei sunt cam înspăimântătoare. Dar tot într-un fel *go-zav*.

— Da. Cât se poate de *go-zav*. Nu ar trebui să ne întâlnim cu ele aici?

— Ah, da! Am uitat.

A scotocit prin buzunar după telefon.

— O s-o sun pe mireasa mea frumoasă. Mă însor mâine. Știai?

Aiden și-a reprimat un oftat.

— Sunt conştient de asta. Sună.

— OK, OK.

Chip a apăsat de mai multe ori cu degetul pe ecran.

— Iubiiiire!

Pru, beată criţă, a răspuns la apelul video. Era aplecată peste umărul uneia dintre domnişoarele de onoare blonde.

— Iubito! Sunt aşa de beat! a strigat Chip, vesel.

— Oh, Doamne! Şi eu! Taffany a vomitat deja de două ori!

Fetele au început să chiuie pe fundal.

— E concurs de vomitat, s-a umflat în pene Taffany.

— Dumnezeule! Unde e Frankie? a întrebat Aiden.

— E aici, a ciripit Pru. Nu-i aşa că e frumoasă?

Camera a surprins în prim-plan imaginea lui Frankie, care era extrem de trează şi de iritată.

— Da, sunt superbă. Cu toţii ştim asta. Pru, bea-ţi apa.

Frankie a luat telefonul de la prietena ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aide. Spune-mi că mai e cineva treaz acolo. Trebuie să le fac pe fetele astea să mănânce ceva înainte să se apuce de canibalism de bete ce sunt.

— Vineee, a strigat Taffany, aplecându-se peste umărul lui Frankie şi plantându-i pe faţă un sărut umed.

Frankie şi-a dat ochii peste cap.

— Unde sunteţi? s-a interesat Aiden.

— De unde naiba să ştiu? E întuneric şi sunt gropi, deci am putea fi oriunde pe insulă.

Aiden a oftat.

— Întreabă şoferul unde sunteţi şi în cât timp ajungeţi aici.

Din unghiul său, Aiden a văzut cum Frankie s-a căţărat peste un scaun, a ocolit o blondă şi şi-a vârât

capul între scaunul șoferului și cel de alături. Sânii abia îi erau ținuți în frâu de decolteul generos al rochiei.

— Nu-i scoate ochiul, a spus Aiden încet.

Frankie s-a uitat în jos, și-a ridicat privirea și i-a făcut un gest obscen.

— Suportă priveliștea două secunde, idiotule. Scuză-mă, Walter. Știi cumva în cât timp ajungem la Oistins?

Aiden nu a auzit răspunsul șoferului. Nu era sigur dacă din cauza zgomotului din jurul lui, a isteriei femeilor bete criță de lângă Frankie sau a priveliștii hipnotice oferite de sânii ei.

— Cinci minute, a repetat ea. Slavă Domnului. Trebuie să mâncăm.

Brusc a făcut ochii mari.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Care dintre voi m-a mușcat de fund? a întrebat Frankie.

— Vineee, a țipat Taffany.

Fața lui Pru a apărut pe ecran chiar peste umărul lui Frankie.

— Ce faceți? Vă giugiuliți pe telefonul meu? a întrebat ea.

— Nu ne giugiulim, i-a răspuns Frankie.

— Ar trebui. Pun pariu că ar fi SUPER. TARE. Pentru că amândouă sunteți SUPER. TARI.

Frankie s-a uitat fix în cameră.

— Isuse, voi, ăștia bogați, nu puteți să vă ocupați de investiții? Învățați să rezistați la băutură, oameni buni!

— O să-l proptesc pe Chip la o masă și ne vedem pe stradă. Putem să reevaluăm sugestia cu giugiuleala când ajungeți aici, i-a propus Aiden.

— Ha! a rostit Frankie și a întrerupt apelul, iar Aiden i-a târât pe Chip și Ford afară din mulțime.

Fluturând un teanc de bani, au reuşit să obţină o întreagă masă de picnic turcoaz la Uncle George's Fish Net.

— Staţi aici, le-a poruncit el şi şi-a făcut din nou drum prin mulţime.

Când a ajuns în sfârşit pe trotuar, le-a auzit şi s-a simţit cuprins de un val de uşurare. *Dacă ar fi fost nunta lui, mireasa lui nu ar fi cutreierat insula. Dacă ar fi fost nunta lui, ar fi fost doar el şi mireasa lui. Nimeni altcineva care să le distragă atenţia sau să provoace melodrame.*

— E petrecerea burlăciţelor în cinstea ei! a strigat una dintre fete, arătând spre Pruitt, care purta o eşarfă pusă invers pe care scria „Eu sunt mireasa" şi o tiară, în cazul în care cineva ar fi putut avea vreo îndoială.

— Te rog, spune-mi că ai ceva de mâncare pentru noi în următoarele şapte secunde, a strigat Frankie, făcându-şi loc prin mulţime spre el şi târând-o pe Pruitt după ea.

Purta o rochie neagră scurtă cu o crăpătură adâncă în faţă. Rochia o acoperea mai mult decât erau acoperite celelalte domnişoare de onoare la un loc. Putea vedea lenjeria bej a lui Taffany... sau poate nu purta nimic pe dedesubt. Nu era sigur.

Aiden a apucat-o pe Frankie de încheietura mâinii rămase libere.

— Veniţi după mine.

— Bună şi ţie, a mormăit ea.

Şi-a croit drum prin mulţime, fiind cu un cap deasupra tuturor. Corturile albe ale localului Uncle George erau chiar în faţă. În spatele lui, Frankie s-a împiedicat şi s-a oprit.

— De ce ai insistat să porţi chestiile alea? a întrebat-o prostdispus fără alt motiv decât că fusese îngrijorat.

Frankie purta nişte sandale cu tocuri de zece centimetri, cu curele care i se înfăşurau pe gambe.

— Întreabă-le pe vrăjitoarele de onoare, a mormăit Frankie. Trebuia să purtăm toate acelaşi stil.

— Aiiiiiden!

Margeaux, debordând de energie, s-a aruncat la pieptul său cu un asemenea avânt, încât a fost nevoit să o prindă.

— Mi-a fost dor de tine!

Aiden şi-a dat seama ce urma, dar i-a fost imposibil să oprească cele două buze zmeurii ultraumflate care se îndreptau spre el.

Sărutul pe care i l-a dat era oricum numai amical nu. Ea s-a dat înapoi şi a ridicat privirea spre el, închizând un ochi.

— Noi doi o să facem sex, a spus ea şi l-a împuns în piept cu o unghie care semăna cu o gheară. S-E-X.

— Putem, vă rog, să mâncăm ceva înainte ca voi doi să vi-o trageţi?

— Ştiu ce vreau să mănânc, a spus Margeaux pe un ton obscen.

Şi-a coborât mâna de pe pieptul lui Aiden între picioarele lui şi a strâns. Primul impuls al bărbatului a fost să o pocnească. Cel mai bun atac e o apărare bună. Dar, înainte de a decide dacă să lovească pentru prima dată în viaţa lui o femeie sau să se facă mic de frică, Frankie a intervenit.

Şi-a trecut un braţ pe după gâtul ca de lebădă al lui Margeaux şi a strâns mai tare.

— Ia mâna de pe scula lui sau te va da în judecată pentru hărţuire sexuală, Marge.

Margeaux s-a poticnit din cauza forţei şi presiunii cu care o strângea Frankie.

— Nu e hărţuire sexuală dacă sunt o doamnă. Şi dracu' să mă ia dacă nu sunt o doamnă!

— Eu și avocatul meu am fi de altă părere, a spus Aiden cu răceală.

— Of, la naiba! Ia-o pe Pru, i-a poruncit Frankie, arătând în spatele lui. O s-o țin eu pe Curviștina.

Pruitt decisese să se odihnească și se așezase pe trotuar ținându-și pantofii în mână. Aiden era prea obosit să încerce să-i pună pantofii la loc în picioare, așa că a aruncat-o pe mireasă peste umăr, sperând că bucățica de rochie albă acoperea lucrurile importante.

Ea cânta „Vine mireasa" când a așezat-o în brațele lui Chip. Logodnicii turmentați au fost încântați să se revadă. Frankie era încântată să vadă farfuriile cu pește și orez îngrămădite pe masă. I-a smuls berea din mână lui Pru și a făcut un semn spre ospătar.

— Poți să ne aduci un metru cub de apă? a întrebat, punându-și mâna pe brațul lui.

Tipul i-a zâmbit larg de parcă îl întrebase dacă vrea să îi facă sex oral tot restul vieții.

— Pentru dumneavoastră orice, domnișoară.

— Nu mă mai domnișori și spune-mi Frankie, a insistat ea. Dacă aduci apă pentru toată lumea, îți rămân datoare pe vecie.

— Ia uitați! Frankie s-a împrietenit din nou cu personalul de serviciu, a țipat Margeaux. Asta pentru că și ea e una dintre ei.

— Oh, naiba să te ia, de ce ești așa de cretină? a întrebat Pruitt din brațele lui Chip.

Margeaux devenise probabil imună la apelativul „cretină". Era prea ocupată să râdă de propria glumă pentru a răspunde și a căzut pe spate de pe bancă. Nimeni nu a catadicsit să încerce să o ridice.

Digby și Davenport au apărut din mulțime și s-au repezit la mâncare. Davenport avea o urmă de mușcătură pe gât. Digby purta o pălărie pe care nu o avusese cu zece minute în urmă.

Taffany a privit sceptică masa și aproape că i-a pus piedică unui ospătar care ducea o tavă cu sticle de bere.

— Scuze. Unde e salonul VIP?

Ospătarul a râs atât de tare și atât de mult, încât Taffany a uitat ce întrebase și s-a așezat lângă Cressida, care se giugiulea cu un străin.

Aiden s-a strecurat pe bancă lângă Frankie, care era atât de ocupată să-și umple gura cu mâncare și să-și dea ochii peste cap de plăcere, încât nici măcar nu l-a observat. Gemetele care îi ieșeau de pe buze erau interzise minorilor, iar Aiden și-a simțit sângele fierbând.

— Frumoasă noapte, a comentat el.

— Oh, minunată, l-a aprobat Frankie pe un ton sarcastic, înțepând cu furculița o bucată de pește la grătar. Nu-mi vine în cap nicio altă chestie pe care aș fi preferat să o fac acum.

S-a aplecat peste ea și a spus:

— Mie da.

Ochii ei mari și luminoși l-au privit cu precauție.

— Ce? Să fii sfâșiat de Marge?

— Nu e în capul listei mele. De fapt, nu e deloc pe lista mea. E înfricoșătoare.

— Ei bine, cel puțin nu ești complet prost, a pufnit Frankie.

— Nu complet, a fost de acord el.

Aiden și-a coborât mâna pe fâșia de bancă dintre ei, degetele sale atingându-i ușor coapsa goală. Testa reacția. A tresărit la atingerea lui, dar nu l-a pocnit. Și ce a văzut in ochii ei? Acea scânteie fugitivă de dorință. Dorea să o vadă din nou. Dorea să o transforme într-o adevărată flacără.

Testând din nou reacția, și-a pus mâna pe genunchiul lui Frankie pe sub masă. Pielea ei era netedă și fină ca mătasea sub atingerea mâinii lui. Voia mai mult.

Ea continua să il privească.

— Ce-ai de gând, Kilbourn?

— Nu sunt sigur, a recunoscut el și și-a mișcat mâna cu un centimetru mai sus, uitându-se la ea în timp ce il privea.

Avea o erecție, o erecție dureroasă și palpitândă și asta doar după ce îi atinsese piciorul. Testându-i din nou reacția, a început să-i traseze cu vârful degetelor mici cercuri pe interiorul coapsei.

Ea a întins mâna după sticla cu bere și a luat o înghițitură zdravănă, dar nu i-a cerut să se oprească. Nu l-a făcut idiot. Aiden nu știa ce face, ce spera să câștige din asta. Voia doar să o atingă în continuare.

Încă un centimetru, încă un cerc. Era oare doar imaginația lui sau ea și-a desfăcut puțin picioarele? Genunchiul ei s-a lipit de al lui. Farfuria cu mâncare zăcea uitată în fața lui. Râsetele și conversațiile din jurul mesei au dispărut, tot universul său limitându-se la Franchesca. Singurul lucru de care era conștient era pielea ei mătăsoasă și tivul rochiei ei, felul în care buzele ei erau întredeschise de parcă ar fi vrut să tragă aer în piept.

Când avea de gând să-l oprească?

— E o prostie, a șoptit ea, cu pleoapele grele.

— O mare prostie, a aprobat-o Aiden.

— Nu te plac.

— Ba da.

Și-a lăsat mâna pe coapsa lui și a strâns.

— Nu-mi place să stau deoparte.

Penisul îi pulsa dureros la un centimetru de degetele ei. A strâns din dinți. Se simțea ca un adolescent excitat, incapabil să-și controleze corpul în prezența unei fete drăguțe. Dar Franchesca era mai mult decât drăguță. Era ispititoare.

A început să se joace cu tivul rochiei ei. Încă un centimetru și ar fi putut să vadă ce purta pe dedesubt. Voia să-și treacă degetele peste dantela, sau mătasea, sau

bumbacul din care era făcută lenjeria ei. Voia să îi traseze conturul până când trupul ei avea să îl implore. Apoi avea să își strecoare degetele dedesubt și să traseze conturul acelui pliu umed care proteja ce își dorea atât de tare.

— Franchesca, nu-i așa?

A sărit în sus ca arsă, trăgându-și mâna de pe piciorul lui. Aiden a simțit imediat lipsa acelei atingeri. Practic și-a auzit penisul scâncind.

— Oh, Dumnezeule! Surferul australian sexy, a rostit Frankie și a respirat adânc, împingând mâna lui Aiden departe de tărâmul făgăduinței.

Capitolul 8

Frankie era la o secundă distanţă de combustia spontană. De ce îl lăsase pe Aiden Kilbourn să îşi plimbe degetele pe interiorul coapsei sale? Şi de ce apăruse surferul sexy ca prin farmec chiar în secunda în care urma să îl lase pe Aiden să îi facă lucruri murdare şi nepotrivite?

— De fapt, mă cheamă Brendan, i-a spus el cu un zâmbet strâmb.

Avea părul tot răvăşit, ochii la fel de albaştri, iar corpul său era la fel de spectaculos într-un tricou şi o pereche de bermude ponosite.

— Pe mine tot Frankie, a spus ea, zâmbind până când a simţit degetele lui Aiden urcându-i pe partea din spate a coapsei.

I-a dat una peste mâna care o pipăia pe la spate, zâmbindu-i în continuare lui Brendan. Aiden i-a prins mâna şi i-a strâns-o cu putere. Mesaj recepţionat.

— Scuze!

Taffany le-a făcut cu mâna şi s-a târât peste masa de picnic, arătându-şi dedesubturile tuturor celor prezenţi la Uncle George.

— Eu sunt Taffany, a declarat întinzând mâna cu palma în jos către Brendan.

Surferul i-a aruncat lui Frankie o privire perplexă înainte de a accepta mâna lui Taffany.

— Taffany ai spus? E un... nume interesant.

— M-am reinventat, a declarat Taffany cu mândrie, forțându-l să îi ducă mâna la gură. Pupă!

Frankie a pășit între ei și a forțat-o pe Taffany să-i dea drumul surferului. El și-a scuturat mâna pentru ca sângele să îi circule din nou normal.

— Oricum, mă bucur că am dat de tine. Speram să te mai văd pe aici.

— Da, și eu, a spus Frankie.

Creierul ei nu funcționa suficient de repede. *Simțea* privirea lui Aiden ațintită asupra ei.

— Vrei să dansăm? Acolo, mai departe?

El i-a zâmbit cu gropițe.

— Cu mare plăcere.

Frankie și-a smuls mâna din strânsoarea lui Aiden.

— Mă întorc în câteva minute, Pru, i-a spus miresei.

— Distracție plăcută, a ciripit Pru.

— Hrănește-o și dă-i să bea apă, i-a poruncit Frankie lui Chip în timp ce Brendan o conducea în mulțime.

Se ținuse de mână cu doi bărbați în seara asta. Unul de care nu-i plăcea deloc și unul pentru care făcuse o pasiune fulgerătoare. Atunci de ce pasiunea fulgerătoare nu o făcea să simtă aceiași fiori în stomac cum o făcuse Aiden?

Brendan a învârtit-o, iar mulțimea din jurul ei a devenit un amalgam de culori și arome. El a tras-o înapoi în îmbrățișarea sa, iar ea a râs.

— Deci ce face o americancă drăguță ca tine într-un loc ca ăsta? a întrebat el, etalându-și gropițele adorabile din obraji.

Frankie a simțit... nimic. Dumnezeule! Ce mama naibii! Un tip drăguț, sexy, amuzant, care era predestinat să apară într-un calendar pentru o strângere de fonduri ținând în brațe un cățeluș, o învârtea pe ringul de dans, iar ea nu se putea gândi decât la amprenta degetelor lui Aiden pe coapsa ei. Ticălosul ăla îi distrugea viața.

— Am grijă de câteva femei turmentate ca să mă asigur că toată lumea o să fie prezentă mâine la nuntă. Dar tu? Faci des surfing aici?

Ei a zâmbit, iar ea nu a simţit chiar nimic. Aiden Kilbourn era diavolul în persoană şi intenţiona să îl ucidă în chinuri.

Brendan s-a lansat în explicaţii cu privire la obiceiurile sale în materie de călătorii, la surfing şi la alte chestii. Ar fi trebuit să fie fermecată, entuziasmată; la naiba, ar fi trebuit să fie udă. Probabil romul, berea sau peştele fuseseră stricate. Era singura explicaţie logică.

— Scuză-mă, Franchesca.

Mâna care i-a atins umărul i-a făcut sângele să fiarbă în vene.

— Pruitt are nevoie de tine, a anunţat-o Aiden pe un ton cam arogant, după părerea lui Frankie.

Deşi măsura un metru optzeci, Cressida şi-a iţit capul peste umărul lui.

— Dansez eu cu tine, a anunţat ea, trăgându-l pe Brendan în braţele ei slabe şi musculoase.

— Ohhh!

Brendan s-a uitat peste umăr la Franchesca, în timp ce Cressida îl târa după ea în întuneric.

— Ce naiba a fost asta? a şuierat Frankie.

Aiden a prins-o de talie.

— Exact asta mă întrebam şi eu. Nu sunt obişnuit să fiu dat deoparte, Franchesca.

— Uite ce e, fie am băut amândoi prea mult, fie am făcut o toxiinfecţie alimentară. Sunt singurele explicaţii pe care le găsesc pentru...

Aiden a întrerupt-o şi a împins-o în spatele unui stand cu peşte. Îi auzea pe bucătari şi pe ospătari strigând unul la altul prin fereastra deschisă aflată deasupra capului ei.

— Parcă ziceai că Pru are nevoie de mine, s-a răstit Frankie.

A întins mâna și i-a aranjat o buclă capricioasă în spatele urechii, iar ea a simțit din nou aceiași fiori afurisiți în stomac. *Nu era corect.*

— Poate că nu e Pru cea care nevoie de tine. Poate că eu am.

— Aiden, e o idee foarte proastă. Și *poate* că apariția lui Brendan a fost cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla. Ne-a salvat de la o mare greșeală.

— Nu te culca cu el.

I-a aruncat mănușa și, în ciuda absenței fiorilor în stomac în prezența lui Brendan, declarația lui Aiden l-a făcut pe surfer să pară mai atractiv.

— Mă culc cu cine vreau, când vreau.

— Mă vrei pe mine.

Dacă Aiden ar fi atins-o în clipa aceea, nu ar fi avut cum să mai nege realitatea. Ar fi fost prea ocupată să se cațăre pe el ca pe un munte și să îi desfacă fermoarul pantalonilor scurți. Distanța era prietena ei. Distanța era cea care o ajuta să rămână întreagă la cap.

Și-a ridicat mâinile.

— Să nu ne lăsăm duși de val. Suntem aici pentru Pru și Chip și pentru nunta lor. Asta-i tot. Nu e un maraton de sex tropical.

Totuși, când a spus asta și l-a văzut pe Aiden privind-o de parcă ar fi fost o acadea care aștepta să fie linsă, Frankie nu și-a putut aminti de ce nu le putea avea pe amândouă.

— Franchesca.

Felul în care i-a rostit numele suna ca o amenințare.

— Aiden, a ripostat ea.

— La naiba!

El a făcut un pas înapoi, frecându-și distrat fruntea.

— Nu înțeleg de ce spui nu.

— Merit mai mult decât o partidă rapidă de sex pe plajă. Iau sexul în serios. Trebuie să-mi placă de persoana cu care mă culc.

Maxilarul lui Aiden s-a contractat.

— Au lipsit doar câteva secunde să mă lași să-mi introduc degetele...

— Oprește-te! l-a întrerupt ea, pentru că nu era pregătită psihic să audă ce fusese pe cale să facă cu degetele lui superbe. Am greșit. M-am lăsat dusă de val. Dar am dreptul să mă răzgândesc oricând, indiferent dacă ți-ai scos-o sau nu.

— Nu te-aș obliga niciodată să faci ceva ce nu vrei să faci.

— La naiba, Aiden! Uite ce e. Poate că trupul meu îl dorește pe al tău. Dar, dacă nu doresc și restul, atunci nu se va întâmpla.

— Eu nu vreau o relație. Dar ceea ce pot oferi...

— Dumnezeule, nu vorbesc despre o relație, ci despre faptul că ar trebui să te plac ca persoană.

— Tot spui că nu mă placi, dar cred că de fapt încerci să te convingi pe tine de asta.

— E treaba mea. Ai înțeles? Ideea e că nu ai nicio șansă să îmi dai jos chiloții roz. Nu te plac suficient pentru asta. Acum am nevoie de un minut și de puțin aer. Fă-mi o favoare și vezi ce fac Pru și restul idioților.

S-a întors pe călcâie, dar și-a stricat ieșirea triumfală împiedicându-se de o ladă goală lăsată lângă ușa din spate a localului. A reușit însă să nu cadă în nas. Făcându-și drum spre trotuar, Frankie nu s-a relaxat decât atunci când nu a mai simțit privirea arzătoare a lui Aiden ațintită asupra ei.

— Care-i treaba cu tipul ăsta? a murmurat ea.

Nu-i plăcea de el, dar fusese mai mult decât încântată să îl lase să îi dezmierde coapsa până aproape de locul fericirii. Simțea că sângele i se transformase în electricitate și îi zbârnâia prin vene cu o viteză imposibilă. El era rece,

cutie, rezervat. La naiba, trăsese concluzia că e stripteuză. Doar gândul ăsta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-l ține pe veci departe de patul ei.

Frankie și-a făcut drum prin mulțimea de pe trotuar. Șoferii de taxi își strigau în gura mare tarifele, iar turiștii beți se poticneau încercând să se urce în microbuzele ZR folosite pentru transportul public de pe insulă. Pentru un dolar american puteai ajunge aproape oriunde, de la Bridgetown la St. Lawrence Gap. Câteva localnice îmbrăcate după ultima modă se fâțâiau de colo-colo chicotind, urmate îndeaproape de un grup de băieți.

L-a zărit în fața sa pe Chip, care privea în jur de parcă s-ar fi rătăcit. Stătea pe trotuar în fața șirului de taxiuri, clătinându-se ca un om care nu înghițise altceva decât rom tot weekendul.

Frankie a ridicat mâna să îi facă semn, dar, înainte să apuce să îl strige, o furgonetă albă murdară a oprit brusc în dreptul trotuarului, iar ușa din spate s-a deschis înainte ca mașina să se oprească. Chip s-a aplecat, iar în clipa aceea Frankie a văzut niște mâini întinzându-se și trăgându-l în furgonetă.

— Hei! Chip! a strigat ea și a luat-o la fugă spre el.

Șoferul, un tip cu șapcă roșie trasă pe frunte, s-a uitat spre ea.

— Stați! E prietenul meu! a strigat Frankie.

— Hei, mami, a spus șoferul, făcându-i cu mâna în timp ce călca accelerația până la podea.

Cu un scrâșnet de roți, ușa s-a închis brusc în urma lui Chip, iar furgoneta a pornit în viteză.

Mirele tocmai fusese răpit.

Capitolul 9

Aiden spumega în timp ce își croia drum ca vijelia prin mulțimea aflată la festivalul peștelui. Voia s-o găsească pe Frankie și să-i explice că era o idioată. Era un plan care nu avea cum să dea greș. Lui Aiden îi plăcea să aibă un atu, un avantaj la negocieri. Iar slăbiciunea lui Frankie se manifesta atunci când își dădea frâu liber emoțiilor. Când era furioasă, excitată, era vulnerabilă la sugestii.

Era un plan rece și calculat. Dar el era un Kilbourn. Era stilul lor.

A zărit-o pe trotuar, iar calculele pe care și le făcuse au dispărut de parcă nu ar fi existat niciodată când a văzut frica de pe fața ei. Frankie făcea semn unui taxi.

— Franchesca!

A ajuns lângă ea exact în momentul în care un microbuz ZR ruginit s-a oprit cu zgomot în fața ei. În microbuz erau deja câteva persoane.

— Aiden! a spus ea și l-a prins de braț. Urcă!

Instinctiv, a urmat-o pe bancheta de vinil ruptă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Unde mergeți? a întrebat șoferul.

— Urmărește mașina aia, i-a spus Frankie, arătând spre stopurile mașinii din față.

Microbuzul a pornit cu o zdruncinătură, iar Aiden și-a sprijinit mâna pe scaunul din fața lui.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat el.

— L-au luat pe Chip.

Respira întretăiat în timp ce se uita pe deasupra scaunului din față.

— Ce? Cine l-a luat pe Chip?

— Nu știu. Stătea pe trotuar, iar în secunda următoare cineva l-a băgat cu forța într-o furgonetă.

Aiden și-a scos telefonul și a format numărul lui Chip. Nu a răspuns nimeni.

S-a auzit un clopoțel, iar microbuzul a oprit brusc în fața unui bar sportiv.

— De ce ne oprim? a întrebat Frankie, uimită. O să-i pierdem!

— Cucoană, ăsta este un Zed-R. Oprim pentru toată lumea.

Un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în alb, cu un baston sculptat manual, s-a ridicat de pe bancheta din spate și și-a făcut loc pe lângă Frankie până la ușă. Microbuzul a staționat în timp ce bărbatul traversa încet strada spre bar.

Aiden și-a scos portofelul.

— Cât vrei ca să nu mai oprești deloc? s-a interesat, oferind bancnote de douăzeci de dolari pasagerilor rămași înăuntru.

— Nu e nicio problemă dacă întârzii, a spus o femeie cu un copil mic adormit în brațe, îndesându-și bancnota de douăzeci de dolari în sutien.

— Iuhuuu!

Un bărbat îmbrăcat într-o cămașă hawaiiană portocaliu cu negru, cu arsuri solare pe nas și pe frunte, și-a ridicat triumfător bancnota de douăzeci de dolari.

— Iubesc țara asta! Sunt plătit să merg cu transportul public.

— Cum vreți, domnule, a spus șoferul, acceptând bancnota și apăsând pe accelerație.

Furgoneta nu se mai vedea, iar Franchesca trepida lângă el. Aiden și-a petrecut brațul pe după umerii ei, lipind-o de el.

Microbuzul a continuat să înainteze încet, prinzând viteză ca un tren de marfă. Șoferul a dat mai tare volumul unei melodii reggae și a ocolit bine dispus trei gropi. Aiden a format din nou numărul lui Chip. Tot nimic.

A înjurat încet, întorcând problema în cap pe toate părțile. *Cine putea să-l răpească pe Chip cu o seară înainte de nuntă și de ce?*

— Franchesca, spune-mi tot ce îți amintești, a spus el, strângând-o de umăr.

— Tot ce îmi amintesc? Prietenul nostru tocmai a fost târât de pe trotuar într-o furgonetă!

Conversația din microbuz s-a oprit, toată lumea aplecându-se să asculte.

— Am înțeles deja partea asta. Acum povestește-mi tot ce ai văzut.

Frankie a început din nou relatarea, iar apoi încă o dată, în timp ce furgoneta se îndrepta spre nord. Trupul ei se lipea de al lui la fiecare curbă.

— Șoferul s-a uitat la mine când l-am strigat pe Chip. Avea un dinte de aur și o șapcă roșie murdară. Dar o purta trasă mult peste ochi. Atât am văzut. N-am văzut cine l-a înhățat pe Chip, dar idiotul, beat cum era, și-a băgat singur capul în furgonetă. Le-a ușurat sarcina.

Au luat un viraj strâns, strecurându-se într-un sens giratoriu cu șase centimetri în fața unui autobuz. Șoferul a claxonat fie în semn de mulțumire, fie pe post de înjurătură. Aiden nu era convins.

Mâinile lui Frankie țineau strâns spătarul banchetei din față.

— Ești sigură că nu a urcat de bunăvoie? a întrebat-o Aiden, strângând-o de braț.

Ea a clătinat din cap.

— Nu l-am auzit țipând sau altceva de genul ăsta, dar nu s-a urcat de bunăvoie în furgonetă. Toată lumea pe care o cunoaște aici e la standul de pește. Cine ar fi putut face asta?

Era o întrebare pe care și-o pusese și Aiden. Chip Randolph era curat ca lacrima. Fără datorii la jocuri de noroc, fără o viață paralelă secretă. Era doar un puști cu bani, care se bucura de privilegiile sale. Aiden a trecut în revistă tot ce discutase cu Chip în ultimele săptămâni. Menționase oare prietenul său vreo problemă? Vreo ceartă în familie? La muncă?

— Nu crezi că tatăl lui Pru ar fi putut face asta, nu-i așa? l-a întrebat Frankie, cu ochii mari.

— Îl urăște pe Chip, a recunoscut Aiden. Dar nu îl văd pe R.L. Stockton punând la cale o răpire. Pur și simplu i-ar fi scos ochii lui Chip în contractul prenupțial.

— Ceea ce a și făcut, a subliniat Frankie.

— Așa a făcut, a aprobat Aiden.

Îl avertizase pe Chip să nu semneze, dar prietenul lui nici nu voise să audă.

— Totuși, poate ceva ce a făcut Chip l-a enervat pe R.L.? a gândit Franchesca cu voce tare.

În clipa aceea s-a auzit o bubuitură puternică, iar microbuzul a încetinit. Din motor ieșea fum. Șoferul a tras o înjurătură acoperind muzica reggae care se revărsa din difuzoare, în timp ce pe tabloul de bord se aprindeau mai multe luminițe de avertizare. A tras pe dreapta și a sărit afară, cu un stingător mic în mână.

— Coboară, a spus Aiden, împingând-o pe Frankie spre ușă.

— Cum o să-i ajungem din urmă? a întrebat ea, aplecându-se să sară jos, iar poalele rochiei i s-au ridicat indecent peste fund.

Aiden a prins materialul și a tras în jos în timp ce o împingea afară din microbuz.

— Nu putem renunța.

Ea l-a plesnit peste mână.

– Nu renunțăm, a insistat Aiden. Ne reorientăm. Haide.

Au părăsit microbuzul și pe ocupanții săi rămași fără mijloc de transport și au luat-o la picior.

Aerul nopții era umed. Se auzea freamătul constant al valurilor pe plajă, care acoperea orăcăitul puzderiei de broaște de copac.

– Nu ar trebui să ne îndreptăm spre nord? a întrebat Frankie, țopăind pe tocurile ei înalte pentru a ține pasul cu el.

Aiden și-a încetinit pașii în speranța că ea nu avea să-și rupă ambele glezne.

– Nu vom reuși să-i prindem din urmă.

– Atunci unde mergem?

– Nu știu, Franchesca. Trebuie să mă gândesc.

Nu adusese cu el personal de pază și se îndoia că familiile Randolph sau Stockton făcuseră asta. Hotelul avea propriul personal de pază. De ce ar fi avut nevoie de gardă de corp personală în paradis? S-a blestemat în gând pentru asta. Prietenul lui dispăruse și nu putea apela la nimeni în afară de autoritățile locale. Frankie s-a împiedicat și a țipat.

– Pantofii tăi sunt ridicoli.

– Nu plănuiam să merg pe jos treizeci de kilometri în seara asta.

– E evident, a răspuns el pe un ton sec și s-a postat în fața ei. Hopa sus.

– Poftim?

Tonul ei a sunat la fel de arogant ca al unei regine căreia i se ceruse să danseze pe melodia „Cupid Shuffle".

– Suie-te sau o să-ți rupi picioarele.

– Nu o să mă cari în spate prin Barbados, Aide, a protestat Frankie.

— Suie-te în spatele meu acum sau te arunc pe un umăr și toată insula o să-ți vadă frumoșii chiloți tanga roz.

I s-a cocoțat sprintenă în spate, cu coapsele sprijinite de șoldurile lui și ținându-l cu brațele pe după umeri.

— Nu așa mi-am imaginat că o să decurgă noaptea asta, a declarat Aiden volubil, susținându-i fundul cu mâinile făcute căuș la spate. Mi-am imaginat că o să fii întinsă pe spate.

Ea l-a ciupit prin materialul aspru de bumbac al cămășii.

— Foarte amuzant, istețule. Al naibii de amuzant. Te-ai gândit la un plan?

— Încă mă mai gândesc, a spus el, ridicând-o mai sus.

— Nu cred că a fost o întâmplare, a spus Frankie, gânditoare. Nu cred că a fost ceva de genul: „Hei, ce ceas frumos ai, acum urcă în furgonetă."

— Asta înseamnă că era cel vizat, a adăugat Aiden.

— Pru o să fie distrusă, a spus Franchesca aproape pentru sine. Îl iubește atât de mult! Știai că, atunci când a părăsit-o după facultate, nu a putut să se ridice din pat timp de o săptămână? Am stat amândouă în pat și ne-am uitat în tavan. Nu voia să mănânce sau să se îmbrace. Nici măcar nu a scos un cuvânt zile întregi. Tatăl ei îl trimitea în fiecare zi pe medicul de familie să o vadă.

Aiden a simțit ghimpele vinovăției.

— Nu mi-am dat seama că ținea atât de mult la el pe vremea aia.

Chiar nu-și dăduse seama. O credea indiferentă și imatură.

— A distrus-o când a părăsit-o și i-a luat mult timp să-și revină. Dacă aș fi fost în locul ei, mi-aș fi petrecut restul vieții detestându-l. Dar nu și Pru. Ea nu a încetat niciodată să-l iubească. Iar acum, după atâția ani, suntem în paradis să asistăm la nunta lor și uite ce s-a întâmplat.

— O să-l găsim, i-a promis Aiden.

– Crezi că o să-i facă vreun rău?

Brațele ei l-au strâns mai tare.

Aiden a auzit teama din vocea ei și a reacționat.

– Nu, a spus cu glas răgușit. Probabil că l-au răpit pentru bani. Își pierd atuul pentru negociere dacă îl maltratează sau...

– Sau mai rău, a terminat ea fraza în locul lui. Ar trebui să se căsătorească mâine. Ce o să-i spun? Doamne, de ce ar face cineva una ca asta? Pentru bani? Pentru răscumpărare? Dumnezeule! Nu are legături cu mafia, nu-i așa?

– Mă îndoiesc, a spus Aiden, ironic.

Au auzit un scârțâit de frâne și un autobuz s-a oprit lângă ei. Aiden a lăsat-o pe Frankie jos.

– Hai să căutăm niște răspunsuri.

Capitolul 10

Oricât de mult îi plăcea lui Frankie să îl vadă pe Aiden cu ai săi un metru nouăzeci și cinci de centimetri înghesuit într-un autobuz, nimic nu îi putea calma senzația de gheață din stomac. Cineva îi răpise prietenul chiar din fața ei și cine știe prin ce trecea chiar în clipa asta. Nu suporta să nu știe ce se întâmplă.

Telefonul i-a sunat în poșetă.

— Rahat! a exclamat și i-a arătat lui Aiden ecranul.

— Răspunde. Poate a contactat-o cineva.

— Hei, Pru, a spus Frankie.

— Unde ești, Frankenstein?

Era porecla pe care Pru i-o dădea lui Frankie când aceasta din urmă era beată.

Frankie i-a aruncat o privire rapidă lui Aiden, care a ridicat din umeri.

— Sunt cu Aiden, a spus ea.

— Oh, Doamne! Știam eu!

Țipătul lui Pru i-a spart timpanul lui Frankie.

— Știam că voi doi o să vă înțelegeți până la urmă. Sunt cea mai deșteaptă ființă de pe pământ.

— Cea mai deșteaptă, a aprobat-o Frankie.

— Întreab-o de Chip, i-a șoptit Aiden.

Frankie a întins telefonul ca să audă și Aiden.

— Îmi pare rău că te-am lăsat baltă. Restul lumii mai e acolo? a întrebat ea.

— Cred că da. Margeaux s-a prăbuşit sub masa de picnic, aşa că l-am pus pe şofer să o ducă înapoi la maşină. Şi nu l-am văzut pe Chip de ceva timp. Cred că s-a dus la baie acum câteva minute.

Frankie a acoperit telefonul cu mâna.

— Când e beată, Pru pierde noţiunea timpului. N-ar putea să-ţi spună cât e ceasul acum nici dacă ar fi în joc o geantă Birkin, i-a explicat ea lui Aiden.

— Trebuie să se întoarcă la hotel, unde e pază, i-a spus Aiden.

Frankie a dat din cap, refuzând să ia în considerare posibilitatea că dispariţia lui Chip ar fi putut fi doar începutul.

— Este cineva treaz acolo? a întrebat.

— Sigur că da. O grămadă de lume. E un tip aici cu o cămaşă cu pudeli. Cred că e treaz.

— Nu, mă refer la un cunoscut.

— Ce?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! De ce era mai greu să vorbeşti cu un adult beat decât să obţii informaţii de la un copil de grădiniţă?

— Cressida e acolo?

Cressida avea rezistenţa la băutură a unui bărbat din Europa de Est, unul zdravăn.

— Sigur că da! Năsturel! Te caută cineva! a îngânat Pru.

— Da? Ce vrei? s-a interesat Cressida.

— Cressida, sunt Frankie. Vreau să stai cu ochii pe Pru.

— De ce? Are de gând să comită o crimă?

— Nu, nimic de genul ăsta. Dar... ai grijă să nu i se întâmple ceva.

— E enervant de vag, a spus Cressida.

— Da, ştiu. Dar n-am ce face. Poţi să îi duci pe toţi înapoi la hotel? Spune-le că acolo continuă petrecerea.

— Așa o să fac. Mai ales că mă dor picioarele și vreau să înot goală în piscină.

— Hm, OK. Minunat.

— Pa.

Aiden a smuls telefonul din mâna lui Frankie.

— Stai puțin, Cressida. Dă-mi-o din nou pe Pruitt.

Cei doi au auzit o cascadă de hohote de râs și niște țipete.

— Saluuut! a ciripit Pruitt la telefon.

— Pruitt, sunt Aiden, i-a spus el.

— Aiden! Știam eu că tu și Frankie o să vă îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt! I-am spus și lui Chip. Chip? Chip!

Frankie și-a acoperit fața cu mâinile.

— Crede că logodnicul ei va veni în fugă la ea.

— Pruitt, ai nevoie de Frankie sau de mine în noaptea asta? a întrebat Aiden.

— Oh la la! Nu!

Aiden a aruncat o privire spre Frankie.

— Bun, atunci o s-o mai rețin eu. Ar trebui să dormi puțin în noaptea asta.

— Să trăiți! Sper ca voi doi să nu dormiți deloc, dacă înțelegi ce vreau să spun, a strigat Pruitt.

Tot autobuzul a înțeles ce voia să spună Pru, chiar și fără difuzor.

— Minunat. Mulțumesc, Aide. Acum crede că ne-o tragem pe vreo plajă.

Frankie și-a îndesat telefonul la loc în poșeta cea incomodă.

— În momentul ăsta e mai bine așa decât să afle adevărul.

— În momentul ăsta? a țipat Frankie. În ce *moment* chemăm poliția? În ce *moment* trebuie să vorbim cu Pru și să-i spunem că nunta nu va avea loc?

— Calmează-te.

– Oh, da, să-i spui asta unei persoane care se urcă pe pereți ajută *întotdeauna*.

– Francheska.

A prins-o de bărbie și a făcut-o să se uite la el.

– O să rezolv problema asta. O să-l găsesc pe Chip, dar am nevoie de ajutorul tău. Suntem într-o țară străină. Da, probabil cea mai prietenoasă țară străină din emisfera asta, dar este diferită de Statele Unite. Câți turiști beți crezi că o iau razna și dispar pentru câteva ore? Câți bărbați se ceartă cu soțiile și sar într-un taxi care să-i ducă în altă parte?

– Dar nu asta s-a întâmplat, a protestat Frankie.

– Noi doi știm asta. Dar un polițist local o să-ți spună să aștepți liniștită până apare.

Vezi să nu facă asta.

După o jumătate de oră și ceea ce i s-a părut drept șaizeci și patru de stații de autobuz, erau înapoi la Oistins. Erau mai puțini oameni acum, aproape de miezul nopții, și chiar mai beți decât atunci când plecaseră ei. Frankie a propus să se despartă pentru a acoperi mai mult teren, dar Aiden nici n-a vrut să audă. A rămas lângă ea ca o umbră, în timp ce ea îi interoga pe primii doi șoferi de taxi. Îl văzuseră pe bărbatul ăsta? Le-a arătat o poză cu Chip făcută mai devreme în acea zi. Nu, nu îl văzuseră. Dar un șofer de furgonetă cu un dinte de aur? Nici pe el.

Au continuat așa timp de o oră. Nu, nu, nu. Nimeni nu văzuse pe nimeni și nimic. A mai fost, firește, și un șofer de taxi amabil care i-a asigurat că pentru el toți turiștii beți arată la fel, ceea ce a stârnit râsul prietenilor săi. Dar nu i-a ajutat cu nimic.

Frankie începea să-și piardă speranța. Cu fiecare clipă care trecea, Chip părea să se îndepărteze tot mai mult de ei. Putea să fi ajuns oriunde pe insulă.

A văzut un polițist fluierând la colțul străzii și și-a amintit avertismentul lui Aiden.

— La naiba, a șoptit ea, îndepărtându-se de Aiden, în timp ce el interoga doi bucătari care prăjeau pește în apropierea trotuarului.

— Mă scuzați, domnule ofițer?

Polițistul și-a mutat privirea de la cearta pentru un loc de parcare aflată în plină desfășurare.

— Da, doamnă.

— Prietenul meu a dispărut.

— Aha.

Și-a îndreptat din nou privirea spre cele două femei și locul de parcare. Era clar că nu îl impresionase relatarea ei.

— Am văzut cum era împins de cineva într-o furgonetă. A fost răpit chiar aici cu circa o oră în urmă.

Polițistul a oftat. Și-a ridicat marginea chipiului și și-a șters fruntea.

— Domnișoară, dacă cineva urcă într-o furgonetă nu înseamnă că a fost răpit. Se numesc ZR și sunt folosite pentru transportul public. Poate că prietenul dumneavoastră s-a întors la hotel mai devreme.

— Nu, n-ați înțeles. Se însoară mâine și nu ar face așa ceva. Nu și-ar părăsi logodnica fără să-i spună unde se duce.

Strigătele din parcare au devenit mai puternice. Mai multe mașini de pe stradă au început să claxoneze, de vreme ce cearta afectase și traficul. Țipetele s-au transformat în răcnete când una dintre femei a apucat-o pe cealaltă de codițele împletite și a tras cu putere.

Polițistul a oftat, înjurând printre dinți. A scos un fluier din buzunar și a suflat cu furie în el în timp ce se arunca în mijlocul încăierării.

Frustrată, Frankie s-a întors și l-a văzut pe Aiden foarte aproape de ea. N-a spus un cuvânt, dar chipul lui vorbea în locul său.

— Da, da. M-ai avertizat. Înțeleg.

— Nu vor lua o dispariție în serios timp de cel puțin douăzeci și patru de ore.

— Bine, deșteptule. Acum ce facem? Am pierdut urma furgonetei. Habar n-avem unde ar putea fi sau ce vor de la el și nu știm nici măcar cine sunt oamenii ăștia.

Telefonul lui Aiden a sunat, iar el l-a scos din buzunar.

— Număr necunoscut, a spus el, privind ecranul.

— Poate are legătură cu Chip, a spus Frankie, cu ochii plini de speranță și groază.

— Kilbourn, a răspuns.

Frankie i-a smuls telefonul și a apăsat butonul difuzorului.

O voce distorsionată de la celălalt capăt al firului a chicotit.

— Ei bine, Aiden. Se pare că avem niște treburi de rezolvat până la urmă.

— Cine e? a întrebat el.

— Asta nu e important. Important e faptul că avem o cunoștință comună.

— Unde e Chip? De ce l-ați răpit?

Vocea a râs.

— O să-l aranjez bine de tot când o să dau de el, a șuierat Frankie.

— Răbdare. Vei afla totul.

— Cine se crede că e? Personajul negativ dintr-un film cu Bond? a întrebat Frankie.

Aiden și-a dat ochii peste cap și i-a șoptit: „Taci".

— Dacă îi faceți vreun rău, fie și dacă îi smulgeți un singur fir de păr, o să vă urmăresc până în gaură de șarpe, l-a asigurat Aiden.

— Atunci hai să nu ajungem la asta, a spus vocea robotică de la celălalt capăt al firului pe un ton amabil. Ceea ce vreau eu este la îndemâna ta. Dă-mi ce vreau, eu iți dau prietenul înapoi și plecăm toți acasă mulțumiți.

— Ce vrei? a întrebat Aiden.

— Vreau să fii pregătit pentru o întâlnire mâine. O să-ți comunic ora și locul.

— O întâlnire? a repetat Aiden.

— Sunt doar afaceri. Nimic personal. Oh, și să nu spui nimănui. Fără polițiști, fără agenți de pază. Doar eu, tu și Chip.

Apelul s-a întrerupt și Aiden a înjurat.

— Hristoase! Acum ce naiba facem? a întrebat Frankie. Iau legătura cu noi și nu ne spun nimic? De ce n-au cerut bani?

— Pentru că nu vor bani, a spus Aiden încet.

Frankie s-a oprit brusc.

— E din cauza ta, nu-i așa? Nu are nicio legătură cu Chip. Te-au sunat pe tine pentru că tu poți să le dai ce vor.

Aiden i-a evitat privirea.

Capitolul 11

— Frumos! Al dracului de frumos! Faci ceva stupid sau ilegal ori cine știe ce și oameni nevinovați plătesc pentru asta. Nunta prietenei mele e distrusă, logodnicul ei a dispărut, iar acum trebuie să așteptăm până mâine pentru a afla cine l-a răpit și ce vor?

Frankie a enumerat pe degete infracțiunile, iar Aiden și-a masat fruntea. Dacă trebuia, avea să se simtă vinovat mai târziu. În clipa asta avea nevoie de răspunsuri.

— Dumnezeule, Franchesca. Vrei să taci două secunde ca să pot gândi?

— Să gândești? Ce-ar fi să facem ceva? Ce-ar fi să-l găsim pe șoferul cu dintele ăla de aur nenorocit și șapca roșie murdară și să-l batem măr până vorbește?

— Ce idee bună! Du-te și caută-l. Sună-mă când îl găsești, a ripostat Aiden.

— Vorbiți de Papi, domnișoară?

Frankie și Aiden s-au răsucit pe călcâie și s-au uitat în jos. Băiatul nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Era slab și avea un zâmbet larg. Purta un tricou alb cu mânecă scurtă și pantaloni scurți kaki călcați cu grijă. Șapca de pe capul lui era curată, dar o purta șmecherește într-o parte.

— Papi?

— Da, are un dinte de aur.

Puștiul a arătat spre dinții săi din față imaculați.

— Cu părul grizonant. Cu o șapcă soioasă care arată de parcă a șters cu ea uleiul de la motor? Le spune tuturor femeilor „mami"?

Frankie și-a înfipt degetele în brațul lui Aiden.

— El e.

— Conduce o furgonetă albă cu un autocolant pătrat roșu lângă farul din spate? a întrebat Aiden.

Puștiul și-a înclinat capul.

— Sigur. O împrumută uneori de la cumnatul lui, când are de mers undeva.

— Unde îl putem găsi pe Papi? a întrebat Aiden.

— Vreți un taxi? O plimbare cu barca cu fund de sticlă? a întrebat puștiul.

— Nu...

A pocnit din degete.

— Știu. Vreți să înotați cu țestoasele. Scufundări, prânz, mult punci cu rom.

— Nu...

— Ah, atunci droguri? Pot să vă fac rost de ceva mai bun decât poate Papi, a promis puștiul.

— Poftim? a clipit Frankie cu ochii țintă la el.

— Iarbă, coca, Ecstasy...

Un negustor înnăscut, și-a dat seama Aiden.

— Doamne, copile, a gemut Frankie. Uite ce e, trebuie să-l găsim pe Papi, el știe unde este un prieten de-ai noștri.

Puștiul a tăcut mâlc.

Frankie mai avea puțin să-l scuture ca pe o păpușă de cârpă până afla de la el niște informații. Aiden a prins-o de braț.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, ca între oameni de afaceri.

Și-a deschis portofelul.

— Arăți ca un antreprenor care știe să recunoască o ocazie bună.

— Ești suficient de mare să conduci? a întrebat Frankie, strângând spătarul scaunului pasagerului în timp ce mica furgonetă urca un deal abrupt.

Băiatul, Antonio, noul lor ghid personal, a ridicat din umeri și a apăsat pe claxon când o mașină le-a tăiat calea încercând să evite o groapă de mărimea unei clădiri din Manhattan.

— Ce e de fapt vârsta? a întrebat el pe un ton filozofic. Acolo a copilărit bunicul meu, a spus arătând spre un loc în întuneric. Și Rhianna.

Portofelul lui Aiden era mult mai ușor dată fiind firea întreprinzătoare a lui Antonio.

— Nu avem nevoie de turul complet al insulei, i-a amintit Aiden pe un ton prietenos. Îl căutăm pe Papi.

— Papi are cinci sau șase localuri unde se servește rom și pe care le frecventează după o seară de muncă productivă.

— Papi răpește des oameni? a vrut să știe Frankie.

Aiden și-a pus mâna pe coapsa ei și a strâns, dându-i de înțeles să-și țină gura.

— Papi e un fel de... cum îi zice? Un om bun la toate? Face orice trebuie făcut. Apoi se duce să sărbătorească.

— La un local unde se servește rom, a completat Aiden.

— Exact. Acum ajungem la primul.

A arătat spre baraca din stânga lor. Era chiar pe marginea drumului, o distanță generoasă de cincisprezece centimetri despărțindu-i pe clienți de tumultul traficului. A tras frâna de mână și a deschis portiera.

— Nu poți să parchezi în mijlocul drumului, a protestat Frankie.

— Domnișoară, suntem în Barbados. Parcăm unde vrem.

Cei doi s-au grăbit să îl urmeze, iar Aiden și-a petrecut un braț posesiv pe după umerii lui Frankie. Cine știe care avea să fie atmosfera sau cât de bine aveau să fie primiți când s-ar fi aflat care era motivul pentru care îl căutau pe Papi. Antonio a împins ușa. Balamalele ei au scârțâit în semn de protest.

— Haideți.

Înăuntru era surprinzător de curat. Podeaua de lemn era măturată cu grijă. Barul minuscul aflat în colț ocupa cea mai mare parte a spațiului încăperii de patru pe patru. Cei cinci clienți s-au oprit din ce făceau și s-au holbat la ei.

— L-a văzut cineva pe Papi în seara asta? a întrebat Antonio.

Toată lumea a continuat să se holbeze la ei. Barmanul a vorbit primul. Aiden a avut impresia că vorbea în engleză, dar talmeș-balmeșul de cuvinte și expresii îl depășea. Puștiul i-a răspuns la fel, iar Frankie a căutat privirea lui Aiden pe deasupra capului lui Antonio.

— Nu-i aici. Hai să mergem, a spus Antonio, apucând-o de mână pe Frankie și trăgând-o spre ușă.

— Ce-a fost asta? a întrebat Frankie în timp ce Antonio o trăgea de mână spre furgonetă, iar Aiden venea în urma lor.

— Ce?

— Limba pe care o vorbeați.

Antonio a râs și s-au urcat cu toții în furgonetă.

— E argoul din Barbados. Toată lumea îl vorbește. Hai să mergem. Cu viteza înaripatelor.

— Cu viteza înaripatelor? a întrebat Frankie.

— Da, ca vântul și ca gândul, a dat el din cap.

Au început să gonească cu „viteza înaripatelor" înainte ca Aiden să mai poată pune vreo întrebare.

— Îl văzuse cineva pe Papi?

Antonio a clătinat din cap, săltând în scaun când mașina a trecut peste o ridicătură.

— Nu. Papi nu a trecut pe acolo în seara asta. Încercăm la următorul local.

— Câte localuri în care se serveşte rom există? a întrebat Frankie.

— Cam o mie cinci sute, a răspuns Antonio fără să clipească.

Au verificat patru dintre cele o mie cinci sute de localuri într-o jumătate de oră. Era deja miezul nopţii, iar Aiden începea să se întrebe dacă nu cumva puştiul îi ducea pe o pistă falsă. Frankie stătea alături abătută. Nici măcar nu a protestat când a tras-o spre el.

Cel puţin până când o tânguială ca de zombi s-a auzit brusc în spatele lor. Frankie a ţipat şi a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să îl atace pe zombi cu o mişcare de karate, iar Aiden a încercat s-o împingă din faţa pericolului.

De pe bancheta din spate s-a ridicat încet un om, nu un zombi.

— Eşti bine acolo, unchiule? a strigat la el Antonio.

Omul a mormăit ceva incoerent. A dus la gură o sticluţă de rom, a luat câteva înghiţituri, după care s-a prăbuşit la loc.

— E unchiul meu Renshaw, i-a anunţat Antonio.

— Ce naiba are unchiul Renshaw? s-a interesat Frankie, neîndrăznind să lase mâinile jos.

— A făcut bani serioşi. Şase turişti. Americani. Au avut nevoie de cineva care să-i ducă cu maşina în nord. Mulţi bani.

— Se pare că a sărbătorit cam mult, a comentat Aiden.

Frankie i-a dat o palmă peste picior.

— Asta e!

— Ce e?

— Ar câştiga mai mulţi bani răpind pe cineva decât plimbând un turist de colo-colo, nu-i aşa?

— Probabil.

Frankie s-a aplecat între scaunele din faţă.

— Antonio, unde s-ar duce Papi dacă ar avea o grămadă de bani? Unde ar sărbători?

Capitolul 12

Big Chuck's Groceries, Fish, Lotto, and Rum Shop era un stabiliment dărăpănat situat pe o colină înaltă, din vârful căreia se vedea probabil o priveliște uluitoare a Mării Caraibilor. Având însă în vedere că era întuneric beznă, iar strada nu era luminată, Frankie nu putea decât să își imagineze că priveliștea era frumoasă.

— Trebuie să mă duc la baie, i-a anunțat ea. Voi doi căutați-l pe Papi și ne vedem la bar.

Frankie a găsit baia minusculă înghesuită între rafturi cu conserve și pungi cu fursecuri și chipsuri. Tot localul mirosea a sendvișuri cu pește prăjit. Când stomacul ei a protestat, și-a amintit cât de multă mâncare lăsase în farfurie la cina de la Uncle George. Cu o viață în urmă, când nu trebuia să-și facă griji decât pentru mâna lui Aiden pe piciorul ei. Se întreba dacă Cressida îl devorase pe Surferul Sexy.

După ce a ieșit din baie, s-a oprit și a comandat patru sendvișuri cu pește și Coca Cola la pachet pentru toată lumea. Ținând în mână punga unsuroasă de hârtie, a pornit în căutarea lui Aiden și a lui Antonio. I-a găsit stând de vorbă în timp ce Aiden privea lung ecranul telefonului, într-un colț întunecat al barului aproape neluminat. Era o magazie dărăpănată ținută la un loc doar de tablă, lemn și rugăciuni. Podeaua era din pământ. Barul era unsuros. Și nu erau decât câteva scaune de lemn pe care te puteai așeza.

— Ce se întâmplă? E aici? a întrebat Frankie.

Antonio a arătat spre un bărbat care monopolizase atenția tuturor în centrul barului. Șapcă roșie murdară? Da. Dinte de aur sclipitor? Ba bine că nu!

— De ce stăm aici când el e acolo? a șuierat ea, arătând spre individ cu un gest teatral.

— Nu vrea să vorbească, a spus Aiden scurt.

Era clar enervat. Ticul de pe maxilarul lui perfect reapăruse.

— Da, i-a spus domnului Mare Mahăr aici de față *să-l slăbească*.

— Va trebui să facem asta aplicând metoda dură, a spus Aiden, formând un număr de telefon.

— Care e metoda dură?

— O să angajez niște agenți privați de securitate care nu o să pună prea multe întrebări despre motivul pentru care vrem să-l facem pe nemernicul ăsta să vorbească.

— Agenți privați de securitate? O să apelezi la o firmă gen Blackwater? a șuierat Frankie.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, a insistat Aiden. Nu plecăm fără răspunsuri.

S-a întors și a ieșit din bar.

Fir-ar să fie! Frankie s-a uitat la Papi, zdrahonul înconjurat de amicii săi, cărora le făcea cinste și le spunea povești.

I-a întins lui Antonio punga cu sendvișuri cu pește.

— Ține-le, nu-l mânca pe al meu și du-te să-l cauți pe Aiden. Ne întâlnim afară într-un minut, a poruncit ea.

S-a îndreptat cu pași șovăielnici spre Papi și gașca lui. I-au făcut loc, dându-se laoparte din fața ei ca marea din fața lui Moise.

— Papi, Papi, Papi, ești greu de găsit.

Avea peste șaizeci de ani, a dedus ea după părul creț și grizonant care se vedea de sub șapcă și după pielea ușor ridată din jurul ochilor. Avea puncte negre pe ambii

pometi și o barbă nerasă căruntă îi împodobea maxilarul slab.

— Hei, mami. Ce poa' să facă pentru tine bătrânu' Papi? Bradley, ceva de băut pentru prietena mea.

Frankie s-a așezat pe scaunul liber de lângă el și a luat romul pe care i l-a turnat barmanul.

— Papi, mi-ai răpit prietenul. Poți să-mi spui unde este?

Papi a râs și, o secundă mai târziu, ceilalți amici ai săi l-au imitat.

— I-am spus deja amicului matale. Nu vreau banii lui. N-am nevoie de banii lui. Pricepi?

— Dacă nu vrei bani, ce altceva vrei? a întrebat Frankie, coborând glasul și vorbindu-i pe un ton seducător.

— Îi am pe tovarășii mei, romu' și o poveste bună. Ce-aș mai putea să vreau? a întrebat Papi.

— Ce zici de altă poveste? i-a propus Frankie.

— Ascult.

Frankie era disperată. Individul avea informațiile de care avea nevoie și, dacă nu le scotea de la el cu frumosul, Aiden intenționa să dea zeci de mii de dolari unor mercenari ca să afle adevărul.

S-a aplecat și i-a șoptit în ce consta propunerea. Papi a făcut ochii mari ca suporturile ude pentru pahare de la bar.

— În schimb o să-mi spui tot ce știi? a întrebat Frankie, explicându-i condițiile.

Papi a dat din cap ca în transă.

— Fără doar și poate. Batem palma. Tu prima.

Frankie a aruncat o privire spre ușa băcăniei și s-a asigurat că Aiden și Antonio nu erau prin preajmă.

— Un târg e un târg, a spus ea, desfăcându-și partea de sus a rochiei.

Sânii ei lăsați liberi s-au bucurat de libertatea temporară și de adierea slabă a ventilatorului din tavan. Papi

a rămas cu gura căscată, hipnotizat. Amicii lui i-au urmat exemplul.

Ea a numărat până la cinci, asigurându-se că toată lumea a văzut ce era de văzut, după care și-a aranjat cu grijă rochia la loc. A dat pe gât romul dintr-o singură înghițitură și a trântit paharul pe tejgheaua barului.

— Băutură pentru toată lumea, a anunțat Papi, ieșind din transa provocată de imaginea sânilor ei și aruncându-și brațele în aer.

Mulțimea a ovaționat.

— Vorbește, Papi, a insistat Frankie.

— OK. Știu doar că m-a sunat un tip și mi-a zis că are o treabă pentru mine. Voia să îl iau cu mașina pe amicu' lui de la Oistins. Ah, și mi-a spus că e posibil ca amicu' lui să nu vrea să urce în mașină, așa că să mai iau pe cineva să mă ajute.

— Ți-a cerut să răpești pe cineva.

— Nu, nu, nu! Omu' ăsta mi-a dat numărul de telefon al amicului matale. L-am sunat și i-am zis că am o surpriză pentru el. Americanii beți nu-s isteți, nu-s isteți!

Papi a îndreptat un deget noduros spre Frankie.

— Vinzi castraveți grădinarului, Papi. Continuă.

— El a zis: „Tare, frate! O surpriză." Iar eu am zis: „Ne vedem în față. Sunt într-o furgonetă albă." Iar el a venit de bunăvoie și amicu' meu l-a ajutat pe amicu' matale să urce în furgonetă și asta-i tot.

Bietul Chip, amețit și prostit de băutură.

— Unde l-ai dus?

— Rockley Ridge Resort lângă Sandy Lane. Mult noroc dacă vrei să intri acolo. Se întâmplă chestii importante în seara asta. Hollywood și chestii de-astea. Pază multă.

— Cine l-a preluat pe Chip când ați ajuns la hotel?

Papi a ridicat din umeri și a împins un alt pahar de rom spre ea.

— Nu știu. N-a simțit nevoia să se prezinte. M-a plătit. Am plecat.

— Cum arăta?

— Un tip zdravăn. Ca un urs. Nu știu, da' cred că era doar un slujbaș. A spus că șefu' lui o să fie mulțumit.

— Ce-au făcut cu Chip? a întrebat Frankie.

Papi și-a ciocnit paharul de al ei și au băut amândoi.

— Ahhh, asta e marfa bună, a șuierat Papi. Oricum, amicul tău adormise. A picat lat de beat ce era pe drumul până acolo. Așa că tipul voinic l-a cărat la lift ca pe o mireasă.

— Iar tu ai plecat și ai venit aici.

— Să sărbătoresc o noapte ușoară de muncă.

— Mulțumesc pentru timpul tău, Papi, a spus Frankie, ridicându-se de pe scaun.

— Mulțumesc pentru țâțe, a răspuns entuziasmat.

— Da, da.

I-a găsit pe Aiden și pe puști plimbându-se în sus și în jos în fața localului. Aiden forma un număr. Antonio molfăia un sendviș cu pește.

Ea a scos din pungă sendvișul ei și o Coca Cola.

— Cheamă-ți cavaleria înapoi, Aide. Avem o adresă.

Aiden a închis telefonul.

— Unde?

— Rockley Ridge Resort, a anunțat Frankie, mulțumită de abilitățile ei de detectiv.

— Să mergem! a spus Antonio, făcându-le semn spre furgonetă. Unchiul meu o să se trezească în curând și o să vrea să meargă acasă.

— Al patrulea sendviș e al lui, i-a spus Frankie.

— Mulțumesc, Frankie. Ești o fată pe cinste, a spus Antonio, mânuind volanul cu o mână și ținând sendvișul în cealaltă.

— Poftim. Ai face bine să mănânci și tu, a spus Frankie, întinzându-i un sendviș lui Aiden.

— Cum l-ai făcut să vorbească? a întrebat Aiden, dezlipind ambalajul și cercetând peștele.

Frankie a evitat să-l privească.

— Am întrebat și mi-a răspuns.

— Rahat, a spus Aiden.

— I-am spus de ce informații am nevoie și a fost bucuros să mi le dea, a mințit ea.

— Deci n-ai de gând să-mi spui cum ai scos informațiile de la el din moment ce refuzase o mie de dolari cu doar câteva minute mai devreme? a insistat Aiden.

— Presupun că unele lucruri sunt mai valoroase decât banii, a spus Frankie cu un aer nevinovat.

— Puștiule, știi ceva despre Rockley Resort?

Antonio a fluierat.

— MIȘ-to. Și paza e pe măsură, a spus el evaziv.

Frankie și-a scos telefonul, rugându-se să nu se fi descărcat. Era mort.

— La naiba! Dă-mi telefonul tău, Kilbourn.

El i l-a întins, iar Frankie a deschis browserul.

— De ce m-ai căutat pe Google? Anormalule!

L-a plesnit pe Aiden peste braț. Ultima căutare afișa o poză cu ea.

— Ți-am spus. Sunt interesat de tine și, când sunt interesat de ceva, fac cercetări.

— În primul rând, sunt cineva, nu ceva, amice. În al doilea rând, de unde sunt pozele astea?

— Cele mai multe de pe rețelele sociale, a spus Aiden, aplecându-se peste umărul ei să se uite.

— Mă scuzați, voi de colo, a strigat Antonio de pe scaunul șoferului. Cred că vă îndepărtați de la subiect.

Unchiul a bolborosit ceva pe bancheta din spate și s-a ridicat în șezut. Și-a dres glasul.

— Ah ah HEM!

Frankie i-a întins punga cu ultimul sendviș și Coca Cola.

Unchiul a dat din cap în semn de mulțumire și a început să înfulece.

— Corect. O să țip la Aiden mai târziu, s-a hotărât Frankie.

A tastat numele hotelului și a accesat paginile de știri.

— Rahat. Asta nu e bine. Domnișoara Trellenwy. Ce dracu' de nume mai e și ăsta? Voi, bogătașii, le dați copiilor niște nume oribile.

— Să revenim la subiectul discuției, a îmboldit-o Aiden.

— Corect. Trellenwy Bostick, vedetă de la Hollywood și moștenitoarea unei averi în Napa Valley, s-a căsătorit azi acolo, a spus ea, citind de pe un site cu știri de scandal. Deocamdată nu sunt poze pentru că e multă pază. Cum intrăm acolo?

— Pot să vă trec peste zid la o jumătate de kilometru mai jos. Va trebui să vă croiți drum printre copaci, dar puteți ieși pe plajă, a spus Antonio.

— Antonio, sper că-ți folosești puterile doar în scopuri nobile, i-a spus Aiden băiatului.

— De cele mai multe ori, a promis Antonio.

— Nu putem să ne strecurăm la o nuntă așa, a spus Frankie, uitându-se în jos la rochia ei scurtă.

— Ce altceva ai la tine? a întrebat Aiden.

— Nimic suficient de bun pentru înalta societate, cu excepția rochiei de domnișoară de onoare.

Aiden și-a trecut mâna peste bărbia nerasă.

— E bună și aia.

Capitolul 13

Frankie nu știa pe cine a sunat Aiden sau cum s-a descurcat, dar, când Antonio a oprit în fața hotelului lor, portarul aștepta afară cu două huse de haine.

Aiden a deschis ușa laterală a furgonetei doar cât să înșface husele și să-i arunce niște bancnote portarului, apoi au pornit din nou la drum.

Unchiul sforăia liniștit pe bancheta din spate, după ce dăduse gata peștele și Coca Cola împreună cu restul de rom, ca să alunece mai ușor.

— Dacă rochia asta pățește ceva, Pru o să mă ucidă, iar apoi o să te ucidă pe tine pentru că o să-i spun că a fost vina ta, l-a anunțat Frankie.

S-a strecurat pe bancheta din spatele lui Aiden și a deschis fermoarul husei pentru a scoate la iveală motivul care o determinase să își ia cel de-al doilea job part-time. Rochia de domnișoară de onoare de două mii de dolari. Cea pe care Pru se oferise să i-o cumpere. Cea pe care Frankie insistase să și-o cumpere singură, chiar dacă au durut-o degetele când a semnat chitanța de la cardul de credit. Rochia cu decolteu în V cu paiete aurii costa mai mult decât tot restul garderobei ei.

El s-a întors.

— Ce te face să crezi că e vina mea? a întrebat Aiden.

— Privirea în față, băiete. Amândoi, a spus ea atunci când Antonio și-a reglat oglinda retrovizoare. Spun doar că a fost ideea ta să ne îmbrăcăm în hainele de nuntă ca

să ne strecurăm la altă nuntă. Sunt sigură că regula lui Pru fără vânătăi, fără tăieturi, fără semne se aplică și hainelor de firmă.

Aiden s-a mișcat ușor pe bancheta sa pentru a bloca vederea puștiului. Frankie s-a străduit să se strecoare în rochie, păstrând tot ce era important acoperit de rochia mini. În cele din urmă, îmbrăcată în rochie, dar fără lenjeria potrivită, s-a răsucit pe scaun.

— Îmi închizi fermoarul, Aide? a întrebat, întorcându-se cu spatele la el.

S-a uitat peste umăr și l-a văzut abandonând nasturii cămășii și lăsând-o seducător de descheiată. Din păcate, ratase momentul în care își pusese pantalonii.

I-a simțit mâna pe șold, ținând-o pe loc în timp ce îi trăgea fermoarul în sus pe spate. Carnea ei ardea acolo unde mâna lui încă mai zăbovea și s-a îndepărtat ușor de el.

Îi venise mintea la cap o dată în seara asta. O dată era mai mult decât suficient când era vorba de arhimilionarul afemeiat Aiden. În plus, aveau un mire de găsit.

— Rockley e chiar în fața noastră, i-a anunțat Antonio, arătând în direcția în care luminau farurile furgonetei.

— Treci de el și întoarce, i-a poruncit Aiden, privind pe geam în întunericul nopții.

Hotelul era împrejmuit de un zid înalt din stuc, vopsit într-un galben-pal, nisipiu. Părea să se întindă pe mai mult de un kilometru. Nu numai că poarta era închisă, dar șase agenți de pază stăteau în poziție de drepți în fața ei.

— Cine ai spus că se căsătorește? a întrebat-o Aiden pe Frankie.

Frankie i-a consultat telefonul.

— Trellenwy Bostick. De fapt, ea și mirele s-au căsătorit weekendul trecut în Napa, la podgoria familiei ei. Acum e petrecerea. Ultraexclusivistă, toți oaspeții hotelului care nu erau invitați la nuntă au fost nevoiți să semneze acorduri de confidențialitate, a citit ea. Pază privată pentru

ca Trellenwy să aibă parte de un eveniment privat. Bla bla bla. Practic suntem în aer.

Antonio a trecut de hotel şi a oprit într-o parcare pavată cu pietriş de lângă plajă.

— Pot să vă bag înăuntru, i-a asigurat încrezător.

— Ce ai de gând să faci? Să falsifici o invitaţie? a întrebat Frankie.

— Eu şi fratele meu obişnuiam să intrăm la hotel de pe plajă. Reuşeam să vindem câteva brăţări înainte ca agenţii de pază să ne alunge.

— Plaja e probabil plină de agenţi de pază, a remarcat Aiden.

— Da, dar între drum şi plajă e ca o junglă. Copaci, tufişuri, neluminat, a rânjit Antonio.

— Şi, dacă poarta şi plaja sunt păzite, nimeni nu va verifica jungla, a spus Frankie pe un ton triumfător.

— Exact. Ţineţi-vă bine.

Antonio a trecut în trombă pe lângă poarta hotelului, de parcă ar fi fost într-o misiune.

— Mai încet, *desperado*, a strigat Frankie.

— Dacă ne apropiem încet şi ezitant, o să intre la bănuieli.

Aiden a râs încet.

— O să vă las aici, mai departe de hotel, în caz că faceţi mult zgomot când săriţi peste zid.

— Hai s-o facem.

Frankie şi-a îndesat picioarele în pantofii cu toc pentru nuntă extrem de incomozi. Spera că jungla era mai degrabă un petic de vegetaţie bine îngrijit ca să nu îşi rupă glezne explorând.

Aiden a studiat-o în întunericul din furgonetă.

— Poate ar trebui să rămâi aici. Lasă-mă să-l găsesc eu pe Chip.

— Ce spui? Crezi că o să te las să intri acolo singur? În plus, o pereche înţolită ca de nuntă o să trezească mai

puține bănuieli decât James Bond în mizerie hoinărind pe plajă în frac. Nu mă lași aici.

A părut că mai voia să spună ceva, dar a fost suficient de înțelept să-și țină gura când Antonio a virat pe partea cealaltă a drumului și a tras pe dreapta.

— Mult noroc!

Aiden a scos încă o bancnotă din portofel.

— Ne-ai fost de mare ajutor în seara asta, Antonio.

Puștiul a băgat banii în buzunar binedispus.

— Dacă sunteți prinși, să nu pomeniți numele meu.

Frankie l-a salutat coborând din mașină.

— Mulțumesc, puștiule.

— Asta e cartea mea de vizită.

Antonio i-a aruncat o carte de vizită pe geam.

— Sunați-mă oricând aveți nevoie de ceva.

Frankie a luat-o și a băgat-o în poșetă.

— Puștiul ăsta va ajunge fie să conducă un cartel de droguri, fie o țară mică, a prezis ea, urmărind cu privirea farurile mașinii care se îndepărtau în întuneric.

— Mda, a spus Aiden fără convingere. Cât de bine te pricepi să sari peste ziduri?

S-a dovedit că nu prea. I-a trebuit un impuls din partea lui Aiden, a cărui mână a zăbovit mai mult decât era necesar pe fundul ei. În cele din urmă a reușit să sară, aterizând atât de dur, încât i s-a tăiat respirația. Sunetul șifonului sfâșiat a făcut-o să tresară. Încă mai încerca să își recapete răsuflarea când Aiden a aterizat agil lângă ea, cu pantofii ei în mână.

— Ești bine? a întrebat-o, ridicând-o de jos.

— Da. Cât se poate de bine, a șuierat ea.

S-a îndepărtat de tufișul cu flori pe care îl turtise în aterizarea ei comică și și-a scuturat praful de pe rochie. Simțise țesătura rupându-se în momentul în care trecuse peste zid grațioasă precum o balenă cu cocoașă și spera

să nu fie nimic serios. Pru ar fi ucis-o... dacă se mai ținea nunta pentru care merita să o ucidă.

— Rahat! Mi s-a rupt rochia. E în regulă. Pot s-o repar.

— Haide! a șoptit Aiden, luând-o de mână și conducând-o în întuneric.

Frankie nu vedea nimic în fața ei, dar Aiden părea să aibă vedere nocturnă, pentru că o trăgea după el prin hățiș și ocolea copacii în lumina slabă a lunii. Broaștele orăcăiau, intonând o serenadă zgomotoasă și nesfârșită în noapte. Aerul era încărcat de arome exotice. Pașii lui Aiden erau siguri, în timp ce ea se împiedica de rădăcini, și ramuri, și Dumnezeu știe ce era chestia aia moale ciudată. Tot ce zărea era umbra largă a umerilor lui Aiden în fața ei, pe când o trăgea după el prin pădure.

Se apropiau de ocean. Auzea valurile, simțea gustul de sare din aer. Aiden s-a oprit brusc în fața ei, iar ea s-a ciocnit de spatele lui lat.

A auzit ritmul îndepărtat al muzicii de club.

În față, printre frunzele de palmieri și în lumina slabă a lunii, Frankie a văzut luminițe. Licăriri violete și argintii păreau să pulseze în ritmul zgomotos al muzicii. Cineva adusese cel mai tare club din L.A. în paradis sau cel puțin un DJ foarte scump la cea de-a doua nuntă a unei moștenitoare bogate.

— Cred că am găsit petrecerea, a spus Aiden încet.

— OK, deci ce ar trebui să facem? a întrebat Frankie. Ne strecurăm afară din tufișuri și comandăm un rând de băuturi?

— Tequila sau whisky? a întrebat el.

— Tequila e întotdeauna răspunsul corect.

— Să încercăm să ne apropiem mai mult, a spus Aiden. Pe urmă mai discutăm despre ce comandăm de la bar.

— Stai, care e povestea noastră? Cine ești tu? Cine sunt eu? De unde o cunoaștem pe Trell?

— Trell? a întrebat Aiden, buzele sale schițând un zâmbet strâmb.

— E evident că, dacă suntem prietenii ei, nu-i spunem Trellenwy.

Era la mintea cocoșului.

— OK. Eu sunt un vechi prieten al lui Trellenwy, iar tu ești însoțitoarea mea.

— De ce nu sunt eu o veche prietenă a lui Trellenwy? s-a interesat Frankie.

Piciorul i s-a prins de o rădăcină groasă și a căzut cât era de lungă.

— Oh, Doamne! Cum o să scot pata de mure de pe chestia asta? a spus ea și a frecat cu mâna pata provocată de planta pe care aterizase.

Arăta de parcă zâna menstruației tocmai își scuturase bagheta peste șoldul ei.

— Rahat! OK. Pot s-o repar. O s-o pun la înmuiat în... ceva.

Aiden a oftat.

— Franchesca, ce e mai credibil? O persoană mondenă care cunoaște un bogat patron de companie din New York cunoscut pentru faptul că are relații cu femei la fel ca ea sau fiica proprietarilor unei băcănii din Brooklyn?

— Pardon! Vrei să spui că nu pot să trec drept o persoană din înalta societate? a întrebat Frankie.

— Taci din gură.

A prins-o de încheietură și a târât-o după el, evitând luminile și muzica.

Era aproape unu dimineața în paradis și un burlac sexy, nebun și bogat, care ar fi putut face o carieră profitabilă din înfățișarea sa atractivă, o târa după el în întuneric. Frankie ar fi trebuit să fie în al nouălea cer. Când colo, era supărată. O irita întreaga situație. Faptul că cineva îl răpise pe Chip. Faptul că nu putea „trece" drept o mondenă stupidă cu mai mulți bani decât înțelepciune. Faptul că niște agenți de pază ar putea crede că Aiden avea șanse mai mari

s-o cunoască pe Trellenwy. Faptul că făceau parte din lumi diferite. Şi nu ştia de ce lucrul ăsta era important.

Sigur, l-ar putea lăsa pe domnul Mare Brânză Kilbourn să îşi facă de cap cu ea. Dar, în ochii întregii lumi, ea era partenerul inferior. El avea puterea, controlul. S-ar sătura de ea şi ar merge mai departe, aşa cum făcuse cu toate celelalte femei din viaţa lui.

Sunetul valurilor era acum mai puternic. Luminile şi zgomotul muzicii rămăseseră în urma lor. Putea vedea lumina lunii dansând deasupra oceanului printre copacii care îi despărţeau de plajă. Acum nu mai vorbea niciunul dintre ei. Erau doar un miliardar şi însoţitoarea sa anonimă făcând o plimbare noaptea târziu.

O crenguţă i-a trosnit sub picior, iar Aiden a înjurat încet. S-a întors şi a tras-o pe Frankie spre el. Ea a vrut să-i spună să-şi ia mâinile mizerabile de pe ea. Să se ducă la naiba.

El a aşezat-o pe nisip cu o mişcare atât de lină, încât abia a simţit schimbarea centrului său de greutate.

— Ce faci? a şuierat ea, în timp ce el i-a acoperit trupul cu al său.

Frankie l-a împins în umeri şi a rămas nemişcată când i-a simţit penisul zvâcnind lipit de ea şi întărindu-se.

Nu s-a obosit să-i răspundă înainte ca gura să i se lipească de a ei. Nu era pregătită. Nu s-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva. Nu putea fi pregătită pentru valul de căldură care a copleşit-o, pentru electricitatea care a străbătut-o. Buzele lui erau puternice şi ferme, exigente. Frankie nu era însă genul care să renunţe la dominaţie. L-a prins de revere şi a încercat să preia controlul sărutului. Când el a deschis gura, limba ei a ţâşnit înainte. Aiden a scos un sunet răguşit şi i-a dezmierdat gura, savurând-o şi tachinând-o.

Se simţea ameţită de putere, de nebunie.

Îi simţea erecţia groasă şi dură şi şi-a desfăcut picioarele ca el să se poată aşeza între ele. Când s-a frecat

de ea, lumea lui Frankie s-a întunecat. Ar fi putut ajunge la orgasm așa, prostindu-se cu un miliardar pe plajă.

Ar fi trebuit să fie jenată, ar fi trebuit să fie mai rațională. Înainte însă ca astfel de gânduri să pună stăpânire pe ea, Aiden și-a coborât mâna mare și pricepută pe sânul ei și s-a năpustit din nou asupra ei.

Murmura cuvinte lipsite de sens cu gura lipită de a lui. *Așa. Acum. Aici.* Nu-i păsa.

— La naiba, a șoptit el înainte de a relua sărutul.

Sângele i se topise. Prin vene îi curgea acum lavă. „Nu te opri" erau singurele cuvinte rămase în vocabularul ei.

Aiden i-a abandonat sânul, iar când Frankie a gemut nemulțumită, s-a revanșat. Mâna cu pricina a început să-i ridice poalele rochiei. Trupul ei aducea mulțumiri cerului. Dacă nu simțea o parte din el înăuntrul ei în următoarele treizeci de secunde, era conștientă că o aștepta o moarte lentă și dureroasă.

Se freca acum de coapsa ei, apăsând-o cu erecția sa aparent dureroasă.

— Nu te opri, Aide, a șoptit Frankie.

Îl implora. Nu era obișnuită să implore, dar în momentul ăsta nu se dădea înapoi de la rugăminți, dacă asta era calea spre orgasm.

— Stai, iubito, a murmurat el cu buzele lipite de ale ei. Te doresc al naibii de rău.

Acesta nu era bărbatul rece ca gheața pe care îl întâlnise în sala de bal. Nici șoferul pus pe șotii care o luase de la aeroport. Nu, bărbatul a cărui mână dezmierda satinul chiloților ei tanga era un amant păcătos, care îi oferea pasiune și promisiuni întunecate.

— La naiba, a șoptit el din nou când și-a apăsat vârful degetelor în centrul ei.

Ea a țipat ușor, cu un glas frânt, când el a început să traseze unul dintre cercurile acelea mici cu care își croise drum pe coapsa ei, pe sub masă. Știa să o atingă. Indiferent

dacă era vorba de instinct sau de experiență obscenă, nu-i păsa câtuși de puțin.

— Ești atât de umedă, Franchesca. Atât de umedă pentru mine.

Frankie și-a arcuit spatele sub mâna sa.

— Atinge-mă, i-a cerut ea.

Când el și-a strecurat două degete sub lenjeria ei, când degetele lui i-au atins ușor labiile moi, ea a întins mâna spre el.

A mormăit aprobator când i-a prins penisul tare prin pantaloni.

— Vreau să-ți simt mâinile, gura, a spus el răgușit.

— Și eu la fel, Kilbourn, a murmurat Frankie.

Degetele lui au atins-o din nou ușor, iar ea s-a topit sub el.

— *Eu* o să fac sex cu tine, Franchesca. Nu surferul, nu Davenport. Eu.

Trupul ei s-a cutremurat la auzul cuvintelor lui, iar tonul lui posesiv i-a făcut capul să vâjâie.

— Taci și sărută-mă.

Degetele lui erau pregătite să o pătrundă, iar limba ei era îngropată în gura lui în momentul în care a fost orbită de o lumină puternică.

Capitolul 14

Aiden se gândea serios să-l omoare pe agentul de pază cu propriile mâini. Dacă individul continua să-şi îndrepte lanterna în direcţia sfârcurilor Franchescăi ce încercau să-şi croiască drum prin ţesătura rochiei, avea de gând să-i rupă gâtul.

Franchesca s-a ridicat furioasă cu mâinile în şolduri. El uitase tot, uitase unde erau şi de ce erau aici. Îl auzise pe paznic apropiindu-se şi optase pentru povestea amanţilor ieşiţi la o plimbare romantică şi o aventură. Să o atingă? Să o savureze? Toate instinctele îi fuseseră anulate cu excepţia nevoii de a o poseda.

Îşi dădea seama după felul în care îi evita privirea că avea impresia că profitase de ea. Şi aşa şi era, sau cel puţin profitase de situaţie.

Acum intenţiona să ucidă un agent de pază, iar după aceea Franchesca avea să-l ucidă pe el.

— Uitaţi care e treaba, domnule, a spus Franchesca, cu obrajii încă îmbujoraţi. Ne-am strecurat afară de la petrecere şi ne-am lăsat duşi de val.

Aiden a păşit în faţa ei. Nu putea să-şi dea seama exact unde cădea privirea paznicului, dar îşi imagina că trebuia să fie undeva în zona pieptului palpitând al lui Frankie.

— E vina mea. M-am lăsat dus de val, a spus el, adresându-i individului un zâmbet jenat. Sunt sigur că nu e cel mai rău lucru pe care l-aţi văzut în seara asta.

Agentul de pază a continuat să-i privească fix preţ de câteva clipe. Aiden a simţit cum Frankie l-a apucat de sacou pe la spate cu ambele mâini.

— Acum zece minute am prins două fete care făceau baie dezbrăcate în fântâna din hol, a declarat paznicul. Mergeţi înapoi la petrecere şi ţineţi-vă hainele pe voi.

— Aşa vom face, a promis Aiden.

Ochii lui Frankie erau mari ca două felinare când au trecut în grabă pe lângă paznic pe o potecă ce ducea la terasa aglomerată care servea drept ring de dans.

— Ei bine, a fost uşor, a spus el.

A întins mâna şi a cules o frunză din părul lui Frankie. Începea să se întrebe dacă nu cumva era obsedat de părul ei. Perdeaua groasă şi întunecată care cădea în valuri ondulate. Voia să-şi îngroape faţa în ea.

— Uşor? a şuierat ea, lovindu-l peste mână.

— Cel puţin de data asta nu a trebuit să-i arăţi nimănui sânii, a subliniat Aiden.

Icnetul ei a meritat aşteptarea.

— M-ai văzut?

— Am văzut destul de mult din anatomia ta.

Aiden a decis să nu menţioneze că uitase timp de o fracţiune de secundă să-i acopere ochii lui Antonio.

Frankie l-a plesnit peste umăr.

— Ce e? Tu eşti cea care a decis să îşi arate sânii în faţa a jumătate din insulă.

— Da, dar asta în niciun caz nu înseamnă că trebuia să te uiţi şi tu!

— Doar nu era să ratez priveliştea, Franchesca.

A încercat s-o atingă, iar ea şi-a ridicat mâinile.

— Ia mâinile de pe mine sau o să-ţi smulg erecţia aia pe care ai afişat-o toată noaptea şi o să te plesnesc cu ea peste faţă.

Cum putea să nu-şi dorească mai mult de la ea? Cum putea să creadă că o va lăsa în pace?

— Încerci să atragi atenția asupra noastră? a întrebat el, trăgând-o spre el.

Ochii ei albaștri-verzui s-au îngustat.

— Suntem pe ringul de dans. Deci dansează.

Frankie a aruncat o privire în jur și a părut să observe pentru prima dată că erau înconjurați de eșalonul superior al înaltei societăți californiene. Aiden a recunoscut câteva fețe ici și colo. Șase politicieni, câteva vedete, dar mai ales o colecție de moștenitori și moștenitoare ale diverselor averi, care în mod clar băuseră mai mult decât suficient.

— Ce e în neregulă cu oamenii ăștia? a întrebat Frankie, permițându-i lui Aiden să o tragă după el mai departe pe ringul de dans.

Chiar și membrii trupei erau beți, judecând după ritmul șchiopătat al piesei.

— Oh, Doamne. Asta e Meltdown?

— Trupa care cântă piesa aia pe care o auzi la radio la fiecare șase secunde? Așa pare. Și ceea ce e în neregulă cu toată lumea este că sunt beți criță.

Era ca și cum asistau la o tombolă unde băutura era la discreție. Toți cei trecuți de cincizeci de ani erau beți morți. Un bărbat vomita cu boltă peste balustrada de piatră. O femeie trecută de șaizeci de ani umplea neglijent o fântână de șampanie, oprindu-se din când în când să mai ia câte o dușcă din sticla desfăcută.

Pe ringul de dans era un cuplu care se legăna amețit de băutură în ritmul muzicii sincopate, scoțându-și în timpul ăsta hainele.

Părea că grupul celor tineri trecuse de la alcool la ceva mai tare. Patru femei în rochii elegante stăteau în partea mai puțin adâncă a piscinei, râzând ca niște hiene. În partea mai adâncă era în plină desfășurare o competiție de genul „cine își rupe gâtul primul".

Mireasa stătea la bar dând pe gât cocktailuri Cosmopolitan și strigând: „M-am măritat, târfelor!"

Al treilea cocktail s-a vărsat ca o cascadă pe rochia ei decorată cu pietre prețioase.

— Al naibii de sofisticată, i-a șoptit Frankie lui Aiden în timp ce dansau și se apropiau pe nesimțite de hotel. E o rochie de douăzeci și șase de mii de dolari.

— Mă întreb unde o fi mirele. A luat-o deja la fugă?

Frankie a arătat spre un ghiveci mare în care era plantat un palmier.

— Cred că e cel cu limba vârâtă adânc pe gâtul cavalerului de onoare.

— Aha, a spus Aiden.

Frankie a clătinat din cap.

— Este ca în Marele Gatsby, dar cu o problemă cu drogurile și alcoolul.

— Și tu care credeai că vrăjitoarele de onoare ale lui Pruitt sunt îngrozitoare, a tachinat-o Aiden.

Un deget l-a împuns cu putere în umăr.

— Hei! Cine eșșști tuuu?

Aiden a învârtit-o pe Frankie în așa fel încât să se confrunte cu persoana care îl bătuse pe umăr.

— Sunt Aiden. Tu cine ești? a întrebat-o pe femeie.

Părea să fi trecut de patruzeci de ani, dar încerca cu disperare să pară de douăzeci. Avea buzele operate în ultimul hal. Pielea întinsă din jurul ochilor și de pe frunte însemna BOTOX sau lifting facial. O bretea a rochiei sale de culoarea fildeșului era ruptă. Într-o mână ținea o sticlă cu șampanie. Extensiile de păr îi ieșeau dintr-un coc complicat de la ceafă și îi atârnau deasupra ochiului.

— Eu sunt Priscilla, a spun ea și s-a clătinat în timp ce se prezenta. Ești preten cu mireasa sau cu firele?

— Suntem prieteni cu firele, a spus Frankie, intervenind imediat. Eu sunt Druscilla, iar el este însoțitorul meu plătit, Aiden. L-am cunoscut pe mire în sezonul opt din „Fonduri fiduciare și căsătorii aranjate".

— Asta e un reality-show? a întrebat Priscilla.

Frankie a dat din cap.

— Oh, da. Mediatizarea a fost grozavă. M-a ajutat să mă lansez în cariera de fotomodel pentru picioare. Pot să-ți dau numărul producătorului dacă ești interesată. Au fost cele mai tari optsprezece luni din viața mea, dacă-ți place să locuiești pe un iaht lângă EAU.

— Druscilla, ar trebui să plecăm, a spus Aiden, ciupind-o pe Frankie de talie.

— Sună-mă, a ciripit Frankie în timp ce Aiden o trăgea după el, lăsând-o în urmă pe Priscilla cea încruntată.

— Încercăm să trecem neobservați, i-a amintit el.

— Aide, singurul lucru pe care o să și-l amintească mâine oamenii ăștia e un zero barat.

A împins-o în holul în aer liber al hotelului. Departe de vuietul oceanului și dezmățul petrecerii, holul era destul de liniștit. A dat să se îndrepte spre recepție, dar nu a reușit din cauza lui Frankie, care abia își târa picioarele.

— Franchesca, vino. Avem treabă.

— Scuze. Doamne! Dacă ești bogat, se presupune că trebuie să ignori minunățiile astea? a întrebat ea, admirând tavanul din stuf aflat la două etaje deasupra lor.

Statui albe și aurii și ghivece cu palmieri masivi acopereau întreaga podea de piatră. Ochii ei s-au mărit când s-au apropiat de recepție.

— Asta e foiță de aur? a întrebat și a arătat spre o scară mare care, un nivel mai sus, ducea în două direcții diferite.

— Putem întreba după ce îl găsim pe Chip.

— Corect. OK. Mă concentrez, a promis ea. Care e planul? a întrebat Frankie, dând din cap spre femeia aflată la recepție.

— Farmecul mai întâi de toate.

— Bună seara, domnule. Cum pot să vă ajut?

Hilde, căci așa scria pe ecusonul cu numele, era înaltă și slabă ca o trestie. Părea că nimic în lume nu o putea tulbura.

— Bună, Hilde. Caut camera prietenului meu și îmi este rușine să spun că nu-mi amintesc numărul.

Frankie, prefăcându-se plictisită, s-a îndepărtat de recepție și s-a dus spre iazul cu pești, ieșind din raza vizuală a lui Hilde.

— Înțeleg. Îmi puteți spune cum îl cheamă pe prietenul dumneavoastră?

Aiden a făcut tot posibilul să pară cătrănit.

— Numele prietenului meu e Chip. Dar camera este înregistrată pe alt nume. Chip e cam așa de înalt. Blond. Este prima lui noapte aici.

Hilde i-a adresat un zâmbet șters.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am voie să dau informații despre oaspeți. Care este numărul camerei dumneavoastră?

Aiden și-a pipăit sacoul ca și cum ar fi căutat cheia de la cameră.

— Stați să văd... Iubito, cheia e la tine?

În clipa aceea două femei suficient de amețite au trecut clătinându-se pe lângă Frankie.

— Și pe urmă am găurit prezervativul, i-am spus că iau anticoncepționale și vi-ol-à! Sunt milionară și mi-a plătit operația la țâțe.

— Ești cea mai îngrozitoare ființă, zău, a croncănit cealaltă.

— Știu, nu-i așa?

Mișcarea lui Frankie a fost atât de rapidă, încât Aiden era să o rateze. Într-o clipă Milionara Țâțoasă s-a împiedicat pe podeaua de marmură, iar în clipa următoare a căzut cu capul înainte în iazul cu pești.

Țipetele femeii și strigătele lui Frankie cerând ajutor au făcut-o pe Hilde să înșface un walkie-talkie de sub birou și să se grăbească spre sursa zarvei.

— Grăbește-te, a șuierat Frankie, apărând lângă el. Stai de pază.

Ea s-a strecurat în spatele biroului și s-a așezat pe scaunul rămas liber.

— La naiba. E protejat cu parolă.

Țipetele nu se potoliseră încă, așa că Aiden a aruncat o privire pe după biroul recepției.

— Opțiunea unu, spargem singuri parola. Opțiunea a doua, o punem pe Hilde să ne dea parola.

Cântărea argumentele pro și contra când degetele lui Frankie au început să zboare peste taste.

— Ha! Am reușit.

— Ai spart parola? a întrebat Aiden.

Femeia asta nu avea limite?

— Nu e nevoie să o sparg când e lipită pe monitor pentru mine, a pufnit ea. OK, am intrat. Pe cine căutăm? Nimeni nu e înregistrat ca Răpitor sau Distrugător de nunți.

Aiden a trecut în spatele biroului, sperând că distracția din iazul cu pești avea să mai dureze.

— Caută la rezervări, i-a poruncit el, uitându-se în monitor.

— Crezi că vei recunoaște ca prin farmec numele răpitorului? a întrebat Frankie.

— Taci. Uite, a arătat el spre ecran. Camera 314. Trei nopți. Pe ce nume e înregistrată?

— Nu e niciun nume. Doar o companie. El-Kil Corporation, a citit cu voce tare Frankie.

La naiba! Aiden a avut impresia că a primit un pumn în stomac. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Oh, uite! Sigur sunt ei. Acum două ore au comandat un sendviș cu salată de ton și chipsuri. Preferatul lui Chip! Cel puțin știm că îl hrănesc. E bine, nu?

— E bine. Da, a murmurat Aiden.

— Oh, la naiba!

Frankie a ieșit din program și l-a prins de mână. El a auzit țăcănitul unor tocuri pe marmură. Nu au ajuns decât până la coloana de marmură de lângă recepție când Hilde și femeia care căzuse în iazul cu pești au apărut însoțite de un mic alai.

— Dați-mi voie să-i sun pe cei de la curățenie să vă aducă niște prosoape curate și un halat, i-a propus Hilde vedetei în devenire, care era udă până la piele și țipa ca din gură de șarpe.

— Un pește mi-a intrat *pe sub rochie*. Crezi că un halat o să mă facă să mă simt mai bine după ce am fost atacată de sushi? a urlat femeia.

Ochii lui Hilde s-au îngustat când i-a văzut pe Frankie și Aiden stând lângă birou. Lui Aiden i-a trecut prin cap gândul să o sărute din nou, având în vedere că funcționase atât de bine prima dată, dar Frankie a fost mai rapidă.

L-a plesnit peste față atât de tare, încât i-a dat capul pe spate.

— Știi că mă deranjează când îi bagi limba pe gât surorii tale. Nu-mi pasă câți ani ai stat la internat în Europa. Tot nu e bine ce faci!

Vocea lui Frankie a răsunat în holul pavat cu marmură, atrăgând toate privirile.

— În primul rând, e sora mea vitregă, a spus Aiden, continuând povestea nebunească inventată de Frankie. Și, în al doilea rând, nu mă pot abține pentru că provin dintr-o familie afectuoasă!

— Oh, mă lași?!

Pufnetul scos de Frankie era s-o dea jos.

— Afectuoasă? Bunica ta m-a pipăit pe fund de Ziua Recunoștinței.

— A vrut să vadă cum a ieșit liftingul pentru care am plătit, a spus și i-a făcut un semn cu capul spre ieșire.

— Pardon! Mi-am câștigat dreptul la liftingul ăsta!

Au continuat cearta de amorul artei, îndepărtându-se cu pași mari de recepție. În trecere, Aiden a auzit pe cineva șoptind:

— La ce te poți aștepta de la o vedetă de reality-show și de la un prostituat?

Știrile circulau rapid.

A tras-o pe Frankie după el afară. Ea a izbucnit în râs în clipa în care au ajuns în rotonda complexului hotelier.

— Ești nebună, i-a spus el.

— Oh, te rog! Am văzut cum te uitai. Te gândeai să mă săruți din nou. Și nu ar fi funcționat a doua oară.

— De ce nu? a întrebat el, trecându-și o mână peste obrazul pe care ea îl plesnise cu atâta convingere.

— Nu fac aceeași greșeală de două ori, Kilbourn. Iar tu ești o mare, uriașă greșeală. Acum haide. Camera 314 este, cred, în direcția aia.

Aiden a privit fascinat cum Frankie scoate o hartă a hotelului din sân.

— De unde o ai? a întrebat Aiden, smulgându-i harta din mână.

— De la recepție.

— Nu mergem după Chip.

— Poftim? Am aflat unde este și dintr-odată vrei să renunțăm?

— Ce vrei să facem? Să batem la ușă și să cerem să ni-l dea înapoi?

— E un început! Nu-mi las prietenul aici.

Aiden a apucat-o de braț și a tras-o spre biroul firmei de taxiuri.

— Avem un atu în mânecă. Acum avem nevoie de un plan. Trebuie să aflu cine l-a răpit și, dacă știu asta, o să știu și motivul.

Era o minciună sfruntată. El știa deja cine și de ce îl răpise, dar nu avea de gând să o implice pe Frankie in treaba asta. Nu era sigur pe cine ar fi ucis ea primul.

— Nu-l las pe Chip aici cu un nemernic de răpitor! Să chemăm agenții de pază sau poliția!

— Nu chemăm pe nimeni, a spus el, strângând-o mai tare de braț.

— De ce mama naibii nu? Știm unde este!

— Nu știm cine l-a luat și de ce. Știm că e aici și că îi dau de mâncare. Iar asta înseamnă că e în siguranță. Deocamdată.

— Deocamdată?

Frankie a încercat să-și elibereze brațul.

— Ai dat de urma răpitorului pentru că erai curios unde l-au dus? Iar acum, că ți-ai satisfăcut curiozitatea, vrei să ne întoarcem la hotel să bem niște Margarita și să vedem cum evoluează lucrurile?

Aiden s-a răsucit spre ea.

— Uite ce e. Crede-mă că loialitatea ta e admirabilă. Dar trebuie să ne regrupăm. Am nevoie de un plan. Dacă intrăm acolo cu pantalonii în vine, ar putea fi un dezastru.

Când privirea i s-a îndreptat spre șliț, Aiden și-a dat ochii peste cap.

— Nu te mai uita la scula mea. Plecăm.

Capitolul 15

A condus-o până la camera ei de parcă ar fi fost o prizonieră. Făcuseră tot drumul în tăcere, Frankie fierbând de nervi și Aiden făcând planuri. Ea înțelegea că exista un moment și un loc potrivit pentru planificare și manipulare, dar ce se întâmpla când un prieten era în pericol? Părea momentul ideal să dai cu piciorul în ușă și să începi să faci zgomot.

Cu o furie abia stăpânită, Frankie a deschis ușa camerei cu cardul. Intenționa să năvălească în cameră și să-i trântească ușa în fața lui Aiden, dar el a fost mai rapid. A prins-o de braț și a forțat-o să se uite la el.

— Apreciez tot ajutorul tău din seara asta. Dar acum mă descurc singur.

— Ești cumva Călărețul Singuratic?

— Franchesca, trebuie să ai încredere în mine că o să rezolv treaba asta. Îți promit că îl voi aduce pe Chip înapoi înainte de nuntă.

A deschis gura pregătită să îi spună vreo două, dar, ca de obicei, el a fost mai rapid. Și-a lipit gura de a ei și i-a dat un sărut rapid și intens. Tocmai când se întreba dacă să îl tragă după ea în cameră sau să-i dea un șut în fund, Aiden s-a tras înapoi.

— Ai fost extraordinară în seara asta.

I-a trecut un deget peste vârful nasului și a plecat.

— Ce naiba a fost asta? s-a întrebat Frankie în timp ce închidea ușa și punea și lanțul pentru cazul în care

domnul Kilbourn s-ar fi hotărât să-și încerce din nou norocul.

S-a uitat în jos la rochie și a gemut. Avea o ruptură în zona taliei și una la poale. Murele alea nenorocite îi lăsaseră o pată roșie ca focul pe sânul drept și pe șold. Arăta ca o vedetă asasinată într-o rochie de Monique Lhuillier.

Pru avea s-o ucidă.

Panicată, a format numărul recepției și a apelat la serviciul de curățătorie de urgență. Prețul care i s-a comunicat a făcut-o să tresară. Însemna cel puțin încă o lună de catering. Nu avea însă de ales. Fie plătea tariful exorbitant și spera ca totul să fie bine, fie mergea spre altar așa cu riscul de a fi înjunghiată de mireasă.

Dacă se mai ținea nunta. Dacă Aiden nu își ținea promisiunea, Pru nu avea cu cine să se mărite, s-a gândit ea cu amărăciune în timp ce se schimba pentru culcare în pantaloni scurți și maiou.

Frankie i-a înmânat rochia băiatului care a ciocănit la ușă, iar apoi i-a trimis un mesaj lui Pru.

Frankie: Ești trează?

Pru a răspuns practic instantaneu.

Pru: OMG, vino imediat!

Frankie a străbătut holul până la camera lui Pru și Chip. Înainte de a ridica mâna să bată, Pru a deschis ușa și a tras-o înăuntru. Frankie a clipit. Cea mai bună prietenă a ei purta o pijama de mătase... și voalul de mireasă.

Era clar că romul și berea nu-și pierduseră efectul.

— Știu. Știu. Arăt ca o nebună, a declarat Pru, intrând înaintea ei în baia acoperită cu marmură, de mărimea unui stadion de fotbal. Dar am început să mă gândesc. Suntem în paradis. E foarte cald. Chiar vreau să port părul lăsat pe spate mâine? Stai jos, a spus ea, arătând spre marginea căzii.

— Și vrei? a întrebat Frankie, simțindu-se cea mai îngrozitoare ființă din lume.

Logodnicul prietenei sale fusese răpit în fața sa și nu numai că ea știa unde să-l găsească, dar plecase fără să încerce să-l salveze. Era o ființă mizerabilă. Guma de mestecat de pe talpa unui pantof. Genul de persoană care mima o boală doar ca să deruleze campanii false de crowdfunding. Ea, Franchesca Marie Baranski, era o persoană foarte rea.

S-a așezat pe marginea căzii.

Pru enumera avantajele unui coc sexy când s-a întrerupt brusc. Ochii ei albaștri s-au făcut mari în oglindă.

— Uite-mă și pe mine trăncănind la nesfârșit despre părul meu când tu tocmai te-ai întors de la o întâlnire cu Aiden! Ce fel de prietenă sunt?

— Cea mai bună. Ești cea mai bună prietenă, Pru, s-a văitat Frankie. Ești o persoană minunată și meriți toată fericirea din lume.

Trebuia să-i spună. Dacă ar fi fost în locul lui Pru, ar fi vrut să știe.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Pru, întorcându-se cu spatele la oglindă. Arăți de parcă îți vine să plângi.

Frankie s-a lăsat să alunece pe spate în cadă.

— Înainte de a vorbi despre Aiden, ar trebui să vorbim despre Chip.

Cum naiba avea să-i explice celei mai bune prietene că nu a sunat la poliție, nu a dărâmat ușa cu piciorul și nu l-a adus pe Chip acasă? Că era cea mai rea prietenă din lume.

Pru s-a uitat la ea cu o privire blândă și pierdută în reverie.

— Nu-mi vine să cred că în sfârșit mă căsătoresc cu el, Frankie. Eu... îl iubesc atât de mult. Este amuzant, și dulce, și bun, și deștept, și arată ca o păpușă Ken. Iar când mă uit la el, pot să întrevăd cum vom arăta peste cincizeci

de ani. Având grijă de nepoți, găzduind petreceri, petrecându-ne vara în Hamptons cu familia noastră imensă.

Pru și-a împreunat mâinile și a oftat.

– El este tot ce am visat de când aveam cinci ani. Am rochia de vis, pe cea mai bună prietenă a mea și pot să mă căsătoresc cu bărbatul visurilor mele în paradis.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

– Nu plânge, Pru, a implorat-o Frankie.

Cel puțin nu înainte să-i dea vestea proastă că logodnicul ei dispăruse.

– Nu mă pot abține.

Pru și-a tamponat ochii cu un șervețel.

– Sunt atât de fericită. Și asta vreau și pentru tine, Frankie. Vreau să găsești pe cineva care să te facă să simți că zbori. Cineva care să te facă să aștepți cu nerăbdare următorii cincizeci de ani.

– Nu mă pot gândi nici la următoarele cincizeci de minute, darămite ani, a tachinat-o Frankie.

Pru a traversat baia. A durat aproximativ zece minute, având în vedere întinderea de marmură dintre ele. S-a cocoțat pe marginea căzii, jucându-se cu voalul.

– Cred că Aiden va fi așa pentru tine, a mărturisit Pru.

Frankie s-a dat cu capul de marginea căzii.

– Au! Ce?

– Știu că voi doi ați avut un început greu...

– Individul m-a făcut stripteuză!

– După petrecerea de logodnă, i-a pus lui Chip o mie de întrebări despre tine.

– Poate că a vrut să afle unde dansez și dacă fac sex oral pentru cincizeci de dolari în plus, a răspuns Frankie.

– Te-a luat de la aeroport. Am văzut cum te privea în timpul cinei. De parcă ar fi vrut să te mănânce pe tine în loc de ce avea în farfurie. Iar apoi te ia pe sus și plecați împreună? Să nu crezi nici măcar o clipă că, doar pentru că

mă căsătoresc mâine, nu vreau să aflu fiecare detaliu din ce ați făcut voi doi în ultimele cinci ore.

Frankie și-a frecat cucuiul de la ceafă.

— Să revenim pentru o clipă la chestia asta cu căsătoria de mâine. Cât de supărată ai fi dacă s-ar întâmpla ceva și nu ai mai putea?

— Ce să nu pot? Să mă căsătoresc mâine?

— Da. Dacă ar apărea... ceva?

— Franchesca Baranski, chiar dacă un nenorocit de uragan s-ar năpusti mâine peste insulă și ar pune la pământ toate clădirile de pe ea, tot m-aș mărita cu Chip.

Ah, la naiba!

— Da, dar...

— Ascultă-mă! O să mă înțelegi după ce tu și Aiden începeți să vă cunoașteți cu adevărat, a spus Pru, bătând-o pe braț. Eu și Chip ne-am distanțat unul de altul după facultate, iar eu am fost distrusă pentru că știam că el era alesul meu. Nu am încetat niciodată să cred asta. Nici măcar o dată în toți anii ăștia. Și ne-am regăsit unul pe celălalt. Ne-am răscumpărat greșelile. Despărțirea a fost sfâșietoare pentru mine și pentru el. Așa că vom avea o zi magică mâine pentru că o merităm. O merit.

Vocea i s-a spart.

Frankie a prins mâna prietenei ei.

— Sigur că da, meriți asta. Știu că Chip este tot ce ți-ai dorit vreodată și îl vei avea. Vei avea bărbatul perfect în ziua ta perfectă. Îți promit.

Pru a dat din cap și voalul i s-a unduit.

— Ar trebui să-i trimit un mesaj! Să-i trimit un mesaj și să-i spun cât de mult îl iubesc și că abia aștept ziua de mâine! Oooh! Sau aș putea să-l sun!

— Mmmm...

Dar Pru se îndrepta deja grăbită spre măsuța de toaletă, căutându-și telefonul.

Capitolul 16

Frankie: Pru crede că ne-am făcut de cap timp de cinci ore în seara asta. Şi vrea să-i trimită un mesaj şi să-l sune pe Chip să-i spună cât e de fericită pentru ziua de mâine. În circa treizeci de secunde o să înceapă să intre în panică.

Aiden: Totul e sub control.

Frankie ar fi vrut să bage mâna prin telefon şi să-l sugrume. Sau cel puţin să-l pocnească în mutra aia îngâmfată care spunea „totul e sub control". Tocmai analiza dacă să-şi ia sau nu inima în dinţi şi să-i spună lui Pru adevărul când telefonul prietenei ei a sunat.

— E Chip? a întrebat Frankie, şocată.

Oare Aiden era chiar atât de bun?

— Nu. E Aiden, a răspuns Pru, privind zâmbitoare ecranul telefonului. Spune că Chip doarme dus în camera lui şi nu a vrut să-mi fac griji că nu îmi răspunde la mesaje.

Pru şi-a strâns telefonul la piept, cu ochii strălucind de lacrimi de fericire nevărsate.

— Mâine mă căsătoresc.

La naiba, chiar aşa era. Frankie a jurat că avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o conduce pe Pru spre altar către bărbatul visurilor ei.

— Destul despre mine. Povesteşte-mi despre Aiden! Este cu adevărat un maestru al orgasmului?

Ziua nunții lui Pru a răsărit luminoasă, frumoasă și fierbinte. Iar mirele era în continuare de negăsit.

Ceremonia programată seara necesita ore întregi petrecute la spa împreună cu celelalte vrăjitoare de onoare. Frankie se sucise și se răsucise tot restul nopții în camera lui Pru, revăzând cu ochii minții răpirea lui Chip o dată și încă o dată.

Aiden nu se obosise să o caute, iar împachetată cu algele marine care erau menite să îi topească grăsimea nu putea să se ridice și să pornească în căutarea lui. Spera doar că organizase o acțiune de salvare cu tancuri, ninja și mercenari. Orice era necesar pentru a-l aduce pe Chip Randolph înapoi la hotel îmbrăcat în frac înainte de ora șase.

Cressida a trecut pe lângă ea agale într-un halat scurt de mătase și cu o mască de nămol.

— Uite, ia asta, a spus ea, fluturând o sticlă de Cristal. Pari încordată.

Frankie și-a privit brațele, pe care substanța vâscoasă în care era înfășurată i le lipise de corp.

— Ai un pai?

Cressida a ridicat din umeri.

— Deschide gura. Torn eu.

Frankie s-a întins pe spate și a făcut ce i s-a spus. Cressida a turnat cu precizie, iar Frankie a înghițit lichidul spumos ca într-un ritual de intrare într-o frăție.

— Te-ai ocupat de ce trebuia să te ocupi aseară? a întrebat Cressida fără să-și miște buzele, având grijă să nu i se crape masca.

— E în curs de rezolvare, a răspuns Frankie evaziv.

Nu avea încredere să le dea domnișoarelor de onoare nici măcar o pungă de hârtie cu mâncare cu numele ei pe

ea, darămite informații sensibile care i-ar fi stricat lui Pru ziua nunții.

– Mireasa e tot mai agitată. Nu știe nimic de soarta mirelui de aseară, a spus Cressida, dând din cap în direcția lui Pru.

Stătea cu picioarele într-o cădiță și se holba la telefon de parcă l-ar fi hipnotizat să sune.

Frankie s-a rugat ca Aiden să rezolve problema.

– Ce face Chip astăzi? a întrebat-o Frankie pe Pru, temându-se de răspunsul ei.

– Se pare că pescuiește cu Aiden în dimineața asta.

Pru și-a mușcat buza.

– Sună distractiv, a remarcat Frankie.

– Da, dar sunt puțin... îngrijorată.

– Emoțiile, a anunțat-o Margeaux în cunoștință de cauză. Așa am fost și eu prima dată. A doua oară n-o să mai simți nimic.

– Bravo, Marge, a pufnit Frankie.

Margeaux a râs.

– Fii serioasă. Nimeni nu crede că mariajul ăsta o să dureze prea mult. Hei, ai grijă la cuticule, a țipat ea la femeia care îi făcea manichiura.

– N-o asculta, a rugat-o Frankie pe Pru, ridicându-se cu grijă în șezut.

Învelișul de alge a cedat la spate și a putut să respire din nou.

– Nu am mai vorbit cu el de la cina de aseară. Dacă...

Pru nu a terminat fraza, iar Frankie era singura din încăpere care știa că adevărul era chiar mai rău decât toate scenariile pe care și le imagina Pru.

– Dacă pescuiesc în larg, probabil că au plecat devreme și nu au semnal, a spus Frankie, punându-și din nou halatul.

Pru și-a mușcat buza.

— E adevărat. Dar, dacă nu am vești de la el până la prânz, o să-l trimit pe tata să vadă ce face.

Nu-i așa că nimic nu putea merge rău? R.L. Stockton dând târcoale prin tot hotelul în căutarea viitorului ginere pe care nu putea să-l sufere. Dacă ar fi bănuit că există o problemă cât de mică, R.L. ar fi trimis-o pe Pru acasă într-un avion privat, în timp ce echipa lui de avocați ar fi căutat să-i da în judecată pe Chip și pe părinții lui.

— Ai încredere în Aiden, a insistat Frankie. Nu te va dezamăgi.

Dacă ar fi făcut-o, Frankie ar fi fost prima la rând să-l snopească în bătaie.

— Aici era fetița mea!

Addison Stockton a intrat în salonul de tratament îmbrăcată în halat și cu papuci asortați.

— Va fi cea mai frumoasă mireasă, a anunțat ea pe toată lumea din încăpere, fluturându-și mâinile ca pe niște aripi de colibri.

— Cuiva i-a priit programarea la epilare cu laser, a spus Taffany, făcând baloane din guma de mestecat.

La prânz, li s-a servit o cremă tartinabilă vegană la spa. Mama lui Chip, Myrtle, a aruncat o privire la rulourile de castraveți acoperite cu humus și a comandat un burger, în sânge, cu o porție mare de cartofi prăjiți. *N-o poți dezvăța pe fiica unui fermier de obiceiurile din Texas.*

Frankie ar fi făcut la fel dacă i-ar fi stat gândul la mâncare. De fiecare dată când Pru punea mâna pe telefon, Frankie se făcea mică.

S-a oferit să se ducă prima să-și aranjeze părul și s-a lăsat pe mâna stilistei, care părea hotărâtă să-i înfigă ace în cap.

— Nu văd de ce trebuie să ne schimbăm cu toții stilul doar pentru că Pruitt a făcut-o, s-a plâns Margeaux, îmbrâncindu-l pe stilist când a încercat să îi ridice de pe gât coama deasă de păr blond. Și, dacă tot ești aici, pensează-mi sprâncenele.

— Dumnezeule, Marge! Poți să-ți ții gura o dată și să faci ceva pentru o altă persoană? Nu e ziua ta specială. Probabil că o să mai ai parte de opt sau nouă nunți până când unul dintre soți o să-ți pună o pernă pe față și o să ne facă în felul ăsta o favoare tuturor. Așa că strânge-ți odată pânal și închide gura!

Era exact ce nu trebuia să-i spună unei sociopate.

— Știi măcar cine sunt, ticăloasă nenorocită din Brooklyn?

Margeaux a scuipat cuvântul Brooklyn de parcă ar fi avut gust de sulf.

— Știi măcar ce ființă mizerabilă ești? a ripostat Frankie.

Stilista ei, netulburată de schimbul de replici, a învârtit-o pentru a-i arăta rezultatul a opt mii de agrafe de păr și șase tuburi de fixativ. Reușise să-i îmblânzească buclele castanii, prinzându-le într-un coc strâns la ceafă.

— Arată nemaipomenit, a spus Frankie, sărind de pe scaun și întinzându-i banii înainte să aducă mai multe agrafe de păr.

— Ești invidioasă pentru că ești un nimeni. Ești practic o servitoare patetică. Stai cu mâna întinsă după bacșiș ca să-ți poți plăti factura la curățătorie.

— Ai grijă cum vorbești cu oamenii, Marge. Mulți dintre noi prestăm servicii și fără noi ai avea toaleta murdară, iritații inghinale și nu ai avea ce să mănânci la petrecerile tale stupide.

— Cineva ca Aiden Kilbourn nu s-ar uita la tine de două ori, decât din milă sau ca să priceapă cum ai reușit să îți îndeși fundul ăla mare ca al lui Kardashian în rochie. O să arăți ca o balenă în poze pe lângă noi.

A izbucnit într-un râs isteric și diabolic à la Dr. Evil.

Stilistul care se ocupa de Margeaux a întins mâna după ceara fierbinte și i-a întins-o pe toată sprânceana. I-a aruncat lui Frankie o privire plină de compasiune în timp ce aplica peste ceară banda epilatoare.

— S-ar putea să nu fiu singura la care se va holba toată lumea în seara asta, a anticipat Frankie.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere pe fondul țipetelor lui Margeaux.

— Ce-ai făcut cu sprânceana mea, idiotule?

Pe hol, și-a scos telefonul din buzunarul halatului și i-a trimis un mesaj lui Aiden.

Frankie: Actualizare. Cum stai cu Operațiunea Eliberarea Mirelui? Mireasa începe să fie îngrijorată.

Răspunsul lui a fost concis.

Aiden: Mă ocup de asta.

Frankie ar fi vrut să se ocupe de el... aruncându-l pe geam de la etajul zece într-un tomberon plin cu sticlă spartă.

A format numărul lui în timp ce mergea. Dacă nu-i spunea că sparge chiar acum ușa camerei 314, intenționa să se ducă ea însăși după Chip.

— Ce e? a răspuns el tăios.

— Unde ești? a șuierat ea, străbătând holul luminat de razele soarelui, hol care făcea legătura între salonul de înfrumusețare și clădirea principală.

Aiden a oftat.

— Franchesca, sunt ocupat și, de fiecare dată când trebuie să-ți dau raportul, sunt nevoit să mă opresc din ceea ce fac.

— Chip o să fie aici înainte de nuntă? a întrebat ea.

— Lucrez la asta, i-a răspuns el sec.

— Ai vorbit azi cu cel care l-a răpit?

— Da. Avem o întâlnire programată.

— O întâlnire?

Frankie a trecut în viteză pe lângă intrarea în barul bibliotecă al hotelului și s-a oprit brusc. A făcut doi pași

înapoi și s-a uitat prin ușile de sticlă. Era o încăpere spațioasă cu rafturi înalte pline cu cărți și scări de lemn, care părea scoasă dintr-o scenă din *Frumoasa și bestia*, cu excepția barului în formă de L cu o vedere spectaculoasă spre ocean. Barul în care se afla „Cadavrul Ambulant" Kilbourn.

Dezgustată, Frankie a întrerupt apelul și i-a făcut un semn obscen prin geam lui Aiden, care îi ignora total prezența. Scoțând fum pe nări, s-a apropiat de recepție.

— Mă scuzați, i s-a adresat funcționarului. Mi-am dat rochia la curățat în regim de urgență.

— Da, domnișoară Baranski. Ne ocupăm chiar acum de remedierea stricăciunilor.

— Vreau să fie gata la timp pentru ceremonie. Pentru că nimic nu va strica nunta asta. Nici lipsa mirelui, nici cavalerul de onoare care e un dobitoc, nici o rochie pătată.

În timpul ăsta gesticula cu degetul în aer ca o eroină de film care face o proclamație.

— Desigur, domnișoară Baranski.

Funcționarul i-a adresat un zâmbet care părea să spună „ești nebună, iar eu trebuie să fiu drăguț cu tine".

— Hm. Mulțumesc, a spus Frankie. O să plec acum.

Funcționarul i-a zâmbit din nou cu amabilitate, iar Frankie s-a îndepărtat de birou și a alergat spre lifturi. Odată ajunsă în cameră, și-a scos halatul și și-a pus o rochie de plajă. Cartea de vizită a lui Antonio i-a căzut din poșetă când și-a scos banii.

Poate că nu trebuia să facă asta singură.

Capitolul 17

— Unde e furgoneta unchiului tău? a întrebat Frankie, uitându-se la vehiculul fără uşi, asemănător unei maşinuţe de golf.

— O conduce el, a anunţat-o Antonio, strecurându-se afară din spatele volanului. Trăsura vă aşteaptă, domnişoară.

Purta o uniformă de şcoală cu pantaloni scurţi bleumarin şi cămaşă albă cu mânecă scurtă. Cravata era cu clips.

— Ai furat chestia asta? Şi simt nevoia să repet întrebarea de aseară. Eşti suficient de mare să conduci?

— Vrei să stai aici şi să pui întrebări sau vrei să mergi la Rockley? a întrebat Antonio.

— Oh, Doamne! Porneşte odată!

Frankie s-a urcat lângă el şi şi-a pus centura de siguranţă.

— Dii, calule!

Antonio a ambalat motorul, a săltat peste bordură şi a accelerat pe drumul întortocheat care ducea la şosea.

— Ai grijă să nu murim! a strigat Frankie ca să acopere zgomotul motorului.

Antonio a intrat pe autostradă ca un răufăcător urmărit de cineva. Frankie şi-a acoperit ochii cu mâinile şi şi-a spus rugăciunile. A auzit claxoane şi s-a pregătit să moară, dar impactul şi moartea s-au lăsat aşteptate. A privit printre degete şi a constatat că înaintau prin traficul de pe autostradă.

— OK. N-am murit. E un început promiţător.

— Deci care e planul, domnişoară? Ţi-ai găsit prietenul aseară?

— Planul este să mă duci la Rockley, să îmi salvez prietenul şi să ne aduci înapoi la hotel la timp pentru nuntă.

— E un plan bun, a dat din cap Antonio. Unde e Sacul cu Bani?

— Aiden?

Frankie s-a uitat drept înainte prin parbriz.

— Avea treburi de rezolvat.

— Deci ai de gând să-ţi salvezi prietenul singură?

— Dacă vrei ca lucrurile să iasă bine...

Antonio a dat din cap cu înţelepciune.

— Apropo de Sacul cu Bani, a început Frankie. Buzunarele mele nu sunt la fel de adânci ca ale lui.

— E în regulă. Poţi să mă plăteşti arătându-ţi din nou sânii.

Frankie i-a dat una peste ceafă.

— Hei!

Băiatul a rânjit, moment în care telefonul lui Frankie a sunat.

— Oh, la naiba.

Era Pruitt.

— Hei, mireaso! a răspuns Frankie.

— Unde eşti? Suntem pregătiţi pentru pozele cu domnişoarele de onoare.

Frankie s-a plesnit peste frunte. Fir-ar să fie!

— Nu sunt acolo. Mă îndrept spre... chei?

— Spre chei?

Frankie a simţit panica din glasul lui Pru.

— Da, voiam să văd ce face Chip ca să-ţi spun. Ca să, ştii tu... să ştii, a încheiat în mod lamentabil.

— Eşti cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva, s-a smiorcăit Pru. N-am vrut să spun nimic, dar

stau ca pe ace. Am nevoie să-i aud vocea și să știu că totul e bine.

— Totul o să fie mai mult decât bine, i-a promis Frankie. O să-l pun să te sune de îndată ce-l văd. Probabil că și-a scăpat telefonul peste bord sau ceva de genul ăsta. Știi cum e el când e vorba de lucrurile astea.

— Da, a suspinat Pru. Știu. Doar că... să te întorci repede, OK? Abia aștept să vezi sprânceana lui Margeaux. Au fost nevoiți să i-o deseneze la loc.

Frankie și-a frecat tâmplele.

— Mă întorc într-o clipită, a promis ea.

A închis și și-a îngropat fața în mâini.

— Oh, Doamne! Dacă nu reușesc, am stricat nu numai ziua nunții, ci și prietenia noastră.

— O să fie bine, a spus Antonio vesel.

— Asta e uniformă școlară? a întrebat Frankie, uitându-se la mocasinii care acționau pedala de accelerație.

— Da. M-ai scos dintr-un test la geografie.

— Chiulești de la școală să mă duci pe mine?

— Sigur! Fac asta uneori. E mai bine decât să stau într-o bancă și să ascult bla bla bla-ul profesorilor cât e ziua de lungă.

Frankie a încercat să nu se gândească la toate legile pe care probabil le încălcau chiar în clipa aceea. Telefonul i-a sunat din nou și a răspuns fără să se gândească.

— Franchesca! Trăiești! Am fost atât de îngrijorată.

— Mama?

— Oh, slavă Domnului că îți amintești de mine, a spus May pe un ton sarcastic. Credeam că te-ai dat cu parapanta, te-ai lovit la cap și suferi de amnezie.

— Mamă, acum nu este un moment bun.

— Ce ar putea fi mai important decât să-ți liniștești mama că ești în viață și sănătoasă? a insistat May.

— Mamă, e ziua nunții lui Pru și am ceva de făcut pentru ea. Chiar trebuie să mă concentrez, OK?

— Părinții lui Pruitt sunt probabil încântați.

Realitatea nu exista în lumea lui May Baranski. Îi întâlnise pe R.L. și Addison Stockton în zeci de ocazii. Soții Stockton nu erau genul care să se entuziasmeze prea ușor.

— Știi, mi-ar plăcea dacă și fiica *mea* s-ar mărita la un moment dat, a oftat May.

— Da, da. Săraca de tine. Nu ai nepoți în afară de cel pe care Marco și Rachel o să ți-l dea în curând. O să rămân gravidă cu următorul tip pe care o să-l cunosc pe Tinder. Îți promit.

— Franchesca Marie, să nu îndrăznești...

— Trebuie să închid, mamă. O să te sun.

— Când? Ești plecată de foarte mult timp!

— În curând.

Probabil.

— Trebuie să închid. Pa!

A închis înainte ca mama ei, cu precizia unui chirurg, să îi stârnească din nou sentimentul de vinovăție.

Antonio a chicotit.

— Mama ta pare amuzantă.

— Taci, infractor minor, și condu.

L-a pus pe Antonio să se apropie cât mai mult de poartă. De data asta nu putea pierde timpul târându-se prin junglă. După trei tentative jenante, a reușit în cele din urmă să sară peste zid, zgâriindu-și picioarele de pietrele ascuțite din care era făcut.

Mormăind și văitându-se precum o persoană în vârstă, a ieșit din tufa cu flori. *Cel puțin coafura sub formă de cască nu i se clintise.*

Acum trebuia să se furișeze... la naiba!

Trei cameriste erau într-o pauză de țigară în spatele celei mai apropiate clădiri. Toate o priveau cu atenție.

Frankie și-a scuturat praful și frunzele de pe rochie și s-a îndreptat spre ele cu toată stăpânirea de sine de care era în stare.

— Bună ziua, le-a salutat zâmbind ca o persoană normală. Treaba stă în felul următor...

Capitolul 18

Frankie şi-a legat şorţul în jurul taliei.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru asta, Flor, i-a spus ea femeii cu care schimbase hainele. Partea de sus era puţin cam strânsă, iar pantofii erau cam mari, dar în afară de asta Frankie era încrezătoare că putea trece drept cameristă. Cel puţin temporar.

— N-ai pentru ce, a spus Flor, îndreptându-i gulerul lui Frankie.

— Ştii cumva dacă mai stă cineva în cameră cu el? a întrebat Frankie, în timp ce noile ei prietene o zoreau să străbată un hol din spate.

— Are un asistent care dă târcoale tot timpul. Un tip solid, i-a spus Bianca. Dar stă în altă cameră.

OK, deci, cu puţin noroc, nu trebuia să scape decât de un mercenar. Frankie şi-a apăsat abdomenul cu mâna în timp ce Wilma chema liftul. Fie urma să moară astăzi, fie să realizeze cel mai mare miracol într-o zi de nuntă din toate timpurile. Şi chiar spera să nu moară. Nu înainte de a-l plesni zdravăn pe Aiden Kilbourn.

Au coborât din lift la subsol. Flor stătea la pândă, iar celelalte două au umplut cu băuturi un cărucior de room-service

— Spune-i domnului Hasselhoff că vrei să aprovizionezi barul, a instruit-o Bianca.

Hasselhoff. Măcar răpitorul avea simţul umorului.

— Şi nu-l privi în ochi. Urăşte chestia asta, i-a sugerat Wilma.

S-au întors la lift cu un cărucior acoperit cu un cearşaf alb şi şase sticle de băutură.

— Ţine capul jos pentru a evita camerele de luat vederi, a spus Flor, îndemnându-le să urce în lift. Şi, dacă ai nevoie de ajutor să ascunzi cadavrul, sună la 101 de pe telefonul din cameră şi spune că doreşti să comanzi la room-service

— Camere. Cadavru. Room-service Am înţeles, a spus Frankie.

Inima îi bubuia în urechi ca basul iubitului ei din liceu, Chevy Cavalier.

Făcea oare ce trebuie? Ar fi trebuit să aibă încredere în Aiden să se ocupe de asta? Oare avea să-l vadă măcar pe Chip înainte de a fi ucisă în floarea vârstei?

A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viaţa ei, şi asta luând-o în calcul şi pe cea cu tipul care se despărţea de iubita lui la telefon, pe speaker. Cea mai lungă călătorie cu liftul a fost urmată de cea mai lungă şi mai înfiorătoare plimbare pe holul unui hotel. 302, 304, 306. Pe măsură ce numerele camerelor creşteau, inima a început să-i pulseze în cap. Ar fi trebuit să-şi facă testamentul înainte de excursia asta.

Dacă fraţii ei aveau să se certe pe colecţia ei de suvenire de la Liga Naţională de Hochei? Şi-i putea imagina pe Gio şi Marco luându-se la bătaie pentru suspensorul lui Kreider cu autograf. Spera că cel care avea să moştenească apartamentul ei avea să fie în relaţii bune cu familia Chu de pe acelaşi palier. Domnul Chu îşi pierdea tot timpul ochelarii, iar doamna Chu îi mulţumea lui Frankie că i-i găseşte oferindu-i vouchere la restaurantul lor coreean din apropiere. Nu avea să mai guste niciodată bulgogi[1] făcut de ei.

1 Felii subţiri, marinate, de carne de vită sau de porc gătite pe grătar sau pe plită (n. red.).

Ochii i s-au umplut de lacrimi când în fața ei a apărut camera 314. A respirat adânc. Făcea asta pentru Pru. Prietena ei cea mai bună merita să aibă o viață fericită. Și avea să treacă cu siguranță peste durerea provocată de moartea prietenei ei.

Nu se pricepea deloc la discursuri încurajatoare. Frankie a ridicat mâna să bată la ușă și a ezitat preț de o secundă.

— Poți să faci asta, și-a șoptit. Poți să intri și să-i demonstrezi că nimeni nu-ți răpește prietenul și scapă nepedepsit.

Discursul i-a fost întrerupt de privirile întrebătoare ale unui cuplu mahmur înțolit la patru ace.

— Seamănă puțin cu vedeta de reality-show care a aruncat-o pe Kennedy în iazul cu pești aseară, a spus femeia în șoaptă.

Frankie și-a lăsat capul în jos și, cu ochii închiși, a ciocănit.

Ușa s-a deschis brusc.

— Nu vezi plăcuța cu „Nu deranjați”? Sau sunteți toți analfabeți și proști?

Toți nemernicii bogați aveau tendința să arate la fel, iar individul din fața ei nu făcea excepție. Era de statură medie, bronzat la salon, cu părul castaniu aranjat cu grijă.

— Am venit să aprovizionez barul.

Dumnezeule, accentul ei fals semăna mai mult cu cel al piraților decât cu cel al localnicilor din Barbados.

— Era și timpul. Am sunat acum câteva ore, a spus idiotul.

I-a făcut semn să intre, făcând niște gesturi enervante precum un pui care încearcă să-și ia zborul.

— Hai odată. N-am toată ziua la dispoziție.

Apartamentul era întunecat, draperiile groase împiedicând soarele tropical să pătrundă înăuntru. Dădea impresia că se străduise să dea camerei aspectul

bârlogului unui răufăcător. Era însă prea multă mizerie – tăvi de room-service, sticle goale de băutură – care contrasta cu opulența din jur. Părea că o gașcă de copii de bani gata se adunase pe cheltuiala părinților pentru a distruge o cameră de hotel, nu pentru a duce la bun sfârșit o răpire.

Răpitorul Nemernic nu arăta cu mult mai bine decât camera. Avea părul ciufulit de parcă își tot trecuse mâinile prin el în culmea agitației. Cravata îi atârna neglijent. *Cine naiba purta cravată când lenevea într-o cameră de hotel din Barbados?*

S-a îndreptat spre spațiul central al apartamentului și s-a străduit să ghicească unde era ascuns barul. A ghicit greșit, descoperind în schimb televizorul într-un dulap. Bogătașilor nu le plăcea să se holbeze la un ecran negru.

Răpitorul Nemernic a pocnit din degete.

– Barul e acolo. Ești cumva nouă?

Telefonul individului a început să sune, iar asta a scutit-o să mai dea un răspuns.

– Dumnezeule! De ce durează atât? Întoarce-te odată! O să vină dintr-o clipă în alta și nu vreau să fac asta singur.

A ieșit valvârtej din salon și a intrat într-unul dintre dormitoare, trântind ușa în urma lui.

– Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! a repetat Frankie.

A cercetat camera și a alergat spre următoarea ușă închisă. Era baia. Următoarea era un nenorocit de dressing. În cele din urmă, a zărit o altă ușă închisă în partea opusă a camerei. Când a zgâlțâit clanța, a constatat că era încuiată.

A scos inelul cu chei pe care i-l dăduse Flor și a început să încerce cheile. La a cincea încercare a reușit și a intrat în cameră. Și aici era întuneric și mirosea a ouă clocite.

Frankie a închis cu grijă ușa în urma ei.

— Chip? a șoptit. Ești aici?

S-a impiedicat de el înainte să-l vadă. Era întins pe spate pe podea, lângă pat.

— Oh, Doamne, Chip, a murmurat ea.

Era mort? Nenorocitul ăla îl ucisese pe Chip?

A întins o mână tremurândă spre el, conștientă de faptul că, dacă ar fi atins piele rece, ar fi vomitat, iar apoi ar fi comis o crimă atât de atroce, încât ar fi intrat în analele din Barbados.

— Te rog să nu fii mort, a șoptit ea.

Capitolul 19

Frankie l-a împuns pe Chip cu două degete. Nu a întâmpinat-o însă pielea rece a unui cadavru, ci o axilă caldă încă și un sforăit.

— Chip! a rostit ea, scuturându-l iar.

— Hm? Ce? a spus Chip, încercând să se trezească.

A răsuflat atât de ușurată, încât aproape că i-a venit micul-dejun înapoi pe gât. Telefonul i-a vibrat în buzunar. Era un mesaj de la Pru.

Pru: Unde ești? Unde e Chip?

La naiba!

— Chip, sunt eu, Frankie. Ești bine?

— Frankie? a întrebat el, amețit. Sunt tot la Elliot? Știe că ești aici?

Frankie s-a uitat înapoi spre ușă.

— N-avem timp să vorbim. Trebuie să ieșim de aici. Poți să mergi?

— Sigur că pot să merg. Am adormit făcând abdomene. Mi-au dat ceva care să mă lase lat. Și sunt super-mahmur. Cum e Pru? E supărată? Tatăl ei e...

— Pru e bine. Te așteaptă nerăbdătoare într-o rochie albă înfoiată.

— Nu a anulat?

Fața lui Chip s-a luminat precum pomul de Crăciun de la Rockefeller Center.

— Încă nu știe că ai dispărut.

Telefonul lui Frankie a vibrat o dată și încă o dată. O succesiune rapidă de mesaje, a presupus ea.

— De ce făceai abdomene? l-a întrebat Frankie, prinzându-l de mână și ridicându-l în poziție șezândă.

— Nu am vrut ca pătrățelele să aibă de suferit doar pentru că am fost răpit. Sunt bine. Jur.

Vrând să-i dovedească, a sărit în picioare și a căzut imediat pe pat.

— Îmi pare rău. Mi-a amorțit piciorul.

Frankie l-a tras din nou în picioare. În camera de alături s-au auzit o voce și zgomot de pași.

— Ascunde-te, a șoptit Chip.

Frankie a început să alerge panicată în cerc și să se uite la cuvertura de pat ca la o potențială ascunzătoare, dar Chip a deschis ușa dulapului și a împins-o înăuntru. Abia o închisese în întunericul de acolo când a auzit ușa camerei deschizându-se.

Răpitorul Nemernic venea să o omoare? În mod reflex, s-a ghemuit și mai mult în dulap și s-a lovit cu capul de un obiect mare și metalic.

— Fir-ar să...

Și-a pus mâna la gură când a auzit ușa dormitorului deschizându-se.

— Stai aici până îți spun eu să ieși, a cerut Răpitorul Nemernic.

— Uite ce e, Elliot. Hai să ne înțelegem. Îți dau ce vrei tu dacă mă lași să plec.

— Frumoasă încercare, Randolph. Dar există o singură persoană care îmi poate da ce vreau.

— Aiden n-o să te lase să scapi așa ușor.

Frankie a încremenit. Tipul ăsta era probabil cineva pe care Aiden îl cunoștea. Acesta era motivul pentru care nu o lăsase să dărâme ușa seara trecută? Și-a frecat cucuiul.

A întins mâna spre ușă, pregătită să iasă și să ceară răspunsuri, când a auzit o bătaie ușoară.

— Stai aici și totul se va termina în curând, s-a răstit Nemernicul, trântind ușa dormitorului.

Cea a dulapului s-a deschis brusc, iar Frankie a sărit înapoi, lovindu-se din nou cu capul în același loc.

— Ești bine? a întrebat-o Chip când a văzut-o aplecându-se.

— Au!

Părul lui Frankie s-a prins într-un umeraș. A simțit cum mai multe agrafe i s-au desprins din păr.

— Oh, Doamne!

— Ce e?

— Părul meu! Capul meu! Trebuie să plecăm de aici!

S-au oprit amândoi și au ascultat. Acum se auzeau mai multe voci în camera de zi și era doar o chestiune de timp până când se întorcea careva.

Frankie s-a repezit la perete și a tras draperiile grele.

— Oh, slavă Domnului, a șoptit ea când a văzut balconul, apoi a deschis cât a putut de încet ușa glisantă de sticlă.

Zgomotul oceanului și cel provocat de oaspeții hotelului au umplut imediat încăperea, iar ea a tresărit. Dacă persoanele din încăperea alăturată tăceau, ar fi auzit zgomotele.

Privind peste marginea balconului a constatat ceea ce știa deja, că se aflau la etajul doi. Nu exista nicio posibilitate de coborâre, dar poate exista una de ieșire. Balustrada era mai lată decât zăbrelele din care era alcătuit balconul. Un arhitect întreprinzător își dăduse probabil seama că oamenii vor dori să-și pună jos paharele de martini pentru a face selfie-uri la apus. În plus, conecta toate balcoanele de la etajul respectiv.

— Chip, vino încoace, a șuierat Frankie.

Bărbatul a ieșit poticnindu-se la lumina zilei, ca un vampir mahmur.

— De ce strălucește soarele tot timpul aici? a mormăit el.

— Oh, Doamne! Urcă-te aici.

— Sângerezi! a spus el, holbându-se la ea.

Frankie și-a atins părul cu degetele.

— M-am lovit cu capul de seif. Sunt bine.

— Pare să...

Chip s-a aplecat și a respirat adânc.

— Revino-ți, Chip.

Urmase niște cursuri pregătitoare pentru Facultatea de medicină la NYU până când și-a dat seama că vederea sângelui îl face să vomite și să leșine.

— Nu mă face să te plesnesc.

— OK. Poate dacă nu mă uit la tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chip. Vreau să te cațări pe balustradă și să te strecori în altă cameră a cărei ușă de la balcon este deschisă. Trebuie să plecăm. Acum!

Chip a aruncat o privire spre terasa de dedesubt.

— Doamne, Frankie, asta e sinucidere curată!

Frankie i-a prins fața în mâini și i-a strâns obrajii, făcându-l să-și țuguie buzele. El a închis ochii pentru a nu fi nevoit să-i vadă rana de la cap.

— Chip, vrei să te căsătorești cu Pru azi sau nu?

— Da.

— Atunci mișcă-ți fundul și strecoară-te pe balconul de alături.

— OK.

I-a dat drumul și l-a împins spre balustradă.

— Vii și tu, nu-i așa?

— Sunt chiar în spatele tău. De curiozitate, ce legătură are Aiden cu toate astea?

Chip s-a oprit în patru labe, încercând să-și țină echilibrul.

— Nu e vina lui.

Au auzit voci ridicate venind din interiorul apartamentului.

— Du-te. Vorbim mai târziu.

Frankie i-a făcut semn să înainteze pe balustradă și a fugit înapoi în cameră.

Avea de gând să baricadeze ușa pentru a câștiga puțin timp. Cel puțin ăsta era planul ei când a încercat să miște noptiera. În clipa aceea, ușa dormitorului s-a deschis.

Răpitorul Nemernic s-a holbat la ea două secunde înainte de a-și pierde cumpătul.

— Cine ești tu și unde e...

— Victima ta? Prietenul meu Chip? Vrei să știi unde este?

Frankie a ridicat vocea. Degetele i s-au încleștat pe ceasul deșteptător și pe încărcătorul de iPhone de pe noptieră.

— Da! a țipat el, trăgându-se de păr. Și de ce e sânge peste tot? L-ai omorât?

— Ce se întâmplă...

Bărbatul din pragul ușii nu a reușit să-și termine fraza pentru că Frankie l-a lovit pe Nemernic cu ceasul deșteptător în față cât a putut de tare.

Individul s-a chircit și a țipat. Și mai mult sânge a curs pe covorul alb. Frankie l-a mai lovit o dată pentru mai multă siguranță, iar individul a căzut în genunchi.

— Am încercat să fiu civilizat, a țipat Nemernicul.

Frankie s-a întors spre cel de-al doilea bărbat și a ridicat ceasul deșteptător.

— Vrei să urmezi tu, Kilbourn?

Aiden a ridicat ambele mâini.

— Nu te ambala, bătăușo. De ce sângerezi?

— De ce sângerez? De ce sângerez? a râs ea. Sângerez din același motiv pentru care prietenul tău cel mai bun lipsește de la propria sa nuntă. Din cauza *ta*.

— Franchesca, pot să-ți explic.

— Nu vreau nicio explicație! E prea târziu. Chip a plecat deja...

— Hm, Frankie?

— Chip! Ce naiba faci?

Chip a aruncat o privire spre ușa terasei, părând jenat.

— Păi am găsit o cameră care avea ușa descuiată, dar era ocupată și cred că locatarii au chemat paza.

— Înapoi, Kilbourn. Păstrează naibii distanța, a poruncit Frankie, amenințându-l cu ceasul deșteptător.

— Salut, Aiden.

— Mă bucur să te văd, Chip.

— Nu vorbi cu el. Și tu nu te apropia de noi!

Frankie a trecut încet pe lângă Aiden, trăgându-l pe Chip și îndreptând ceasul deșteptător spre Aiden.

Răpitorul Nemernic a gemut pe podea.

— Mi-a spart nasul.

— Foarte bine, au răspuns toți trei.

— Eu și Chip o să ieșim de aici, iar voi doi o să ne lăsați să plecăm sau o să încep să țip ca din gură de șarpe și toți agenții de pază din hotel o să spargă ușa aia în treizeci de secunde.

Frankie i-a obligat pe cei doi să se dea înapoi spre ușa apartamentului.

Aiden a dat să iasă după ei, dar ea a clătinat din cap.

— Nicio șansă, prietene. Ești *persona non grata*. Stai aici cu amicul tău. Noi trebuie să ajungem la o nuntă.

— Ar trebui să faci ce spune, i-a sugerat Chip lui Aiden. E înspăimântătoare când e supărată.

— Văd, a spus Aiden, părând mai mult amuzat decât îngrozit.

— Să nu îndrăznești să râzi, a mârâit Frankie. O să am grijă să regreți asta. Să mergem, Chip.

— Hei, vrei să te ducem cu mașina, Aiden? s-a oferit Chip.

Frankie l-a plesnit peste braț.

— Nu, nu vrea. Răpitorii nu sunt duși cu mașina de victimele lor.

— Frankie, de fapt nu el m-a răpit.

— Atunci a fost complice la răpirea ta.

— N-am fost complice!

— N-a fost complice!

— O să vorbim despre asta mai târziu, a spus Frankie, înțelegând în cele din urmă cât de furios trebuie să fie un părinte pentru a folosi aceste cuvinte.

L-a împins pe Chip pe hol.

— Stai pe loc, a spus ea, îndreptând un deget amenințător spre Aiden, care îl ajuta pe fratele său să se ridice în picioare. Dacă vreunul dintre voi încearcă să ne urmeze, vă omor.

— Cred că nebuna asta de cameristă vorbește serios, a șoptit Elliot, ținându-se încă de nas și părând îngrozit. *Lo siento*, doamnă. *Lo siento*[2].

— Serios? Suntem în Barbados, idiotule!

A tras ușa după ea și l-a împins pe Chip spre scări.

— Fugi! Fugi! Fugi!

Au alergat la subsol și au dat năvală prin ușile duble. Zgomotul de pași a răsunat la un etaj sau două deasupra lor. Flor, îmbrăcată cu rochia de plajă a lui Frankie, aproviziona un cărucior cu sticluțe de șampon.

— Poți încuia ușa aia? a întrebat Frankie, în timp ce își desfăcea fermoarul de la spate.

Bianca a alergat spre ușa de la casa scării și a încuiat-o.

— Cineva a luat-o la fugă, a spus ea, îndepărtându-se de fereastră.

---

[2] Îmi pare rău (în lb. sp. în orig.) (n. red.).

— Mulțumesc mult pentru tot, a spus Frankie, căznindu-se să-și dea jos rochia. Îmi pare rău pentru sânge. Seifurile alea din dulap sunt ascuțite.

Ceva, o persoană corpolentă judecând după zgomot, s-a lovit de ușă în fugă.

Frankie a tresărit. Urma să aibă coșmaruri în care era urmărită pe scări tot restul vieții.

Flor s-a dezbrăcat rapid și i-a întins rochia.

— Sper că i-ai arătat nemernicului din camera 314 cine e șeful.

— Îmi cer scuze și pentru sângele din cameră, a spus Frankie, posomorâtă.

Flor a dat scurt din cap și a bătut-o pe umăr.

— Mult noroc, scumpa mea prietenă.

— Forța să fie cu tine, a replicat Frankie.

Nu era prea bună la discursuri încurajatoare sau mulțumiri.

— Să mergem, Chip.

Au ieșit în vârful picioarelor pe o ușă laterală și apoi ba au fugit, ba s-au târât prin hățiș. Zgârieturile proaspete de pe gambe au început din nou s-o deranjeze pe măsură ce praful îi pătrundea și mai adânc în răni. Capul îi pulsa, iar părul i se prindea în ramuri. Îl găsise însă pe mire.

— Au!

Frankie a privit peste umăr. Chip își acoperea ochiul cu mâna.

— Ești bine? a șoptit ea.

— Mi-a intrat o creangă în ochi.

— Uită-te doar cu ochiul bun. Aproape că am ajuns la zid.

În cele din urmă, monumentul grandios din stuc a apărut în fața lor.

— OK, o să sărim peste zid, o să ajungem la mașină și o să mergem să te căsătorești, bine?

— Bine, a spus Chip, ținându-și încă mâna la ochi.

— Lasă-mă să-ți văd ochiul.

A lăsat mâna jos. O urmă roșie se întindea de o parte și de alta a ochiului, care, la rândul său, era roșu ca al unui ogar.

— Oh, Doamne!

Și-a dus o mână la gură. Stomacul lui Frankie putea suporta multe, dar rănile la ochi făceau excepție.

— De ce mai sângerezi încă? a întrebat Chip, înecându-se. Ești mânjită pe toată fața.

S-a aplecat și a icnit.

— Hai să nu ne mai uităm unul la altul și să ne cățărăm pe zid.

Frankie l-a împins pe Chip peste zid și, când el s-a aplecat să-i ofere o mână de ajutor, a fost suficient de prevăzător să închidă ochii strâns.

Au aterizat brusc pe autostradă, la două sute de metri de Antonio și de mașinuța lui stupidă. Când s-au apropiat, Antonio a ambalat motorul. Frankie l-a îndesat pe Chip pe bancheta din spate.

— Pune-ți centura, l-a avertizat ea înainte de a urca rapid lângă Antonio.

Puștiul a pornit în viteză, îndepărtându-se de hotel cu agilitatea unui pilot NASCAR într-o mașină sport nou-nouță. Frankie și-a scos telefonul.

— Oh, Doamne!

Avea nouăsprezece apeluri pierdute. Toate în afară de două erau de la Pru. Celelalte erau de la Aiden. A ascultat cel mai recent mesaj vocal de la prietena ei și a făcut o grimasă. Pruitt plângea cu suspine.

Frankie a apăsat butonul de apel cu o mână și s-a agățat de bord cu cealaltă.

— Pru? Mă auzi?

— Unde ești? s-a văitat Pru. Chip a dispărut. Aiden a plecat și el. Iar tu m-ai *abandonat*! Tata caută o armă, iar mama lui Chip a dat deja iama în aperitivele

pentru cocktail. Ar trebui să mă căsătoresc peste douăzeci de minute și nu am nici mire, nici pe cea mai bună prietenă.

— Îi ai pe ambii, Pru. Chip e cu mine și ne întoarcem chiar acum.

— Chip e cu tine?

Cel puțin asta a dedus Frankie că a spus. Întrebarea fusese pusă pe un ton prea pițigăiat și smiorcăit ca să fie sigură.

— E chiar lângă mine. Și nu există niciun fel de reguli care să-ți interzică să vorbești cu el înainte de ceremonie, nu-i așa?

— Nu, nu cred, a suspinat Pru.

— Poftim, a spus Frankie, dându-i telefonul lui Chip. Vorbești cu mireasa ta?

— Pru, iubito? a îngânat Chip la telefon.

— Întotdeauna sunt nunțile așa de dramatice? a întrebat Antonio, ocolind o groapă suficient de mare încât să le înghită mașinuța.

— E ceva obișnuit la majoritatea nunților americane, a spus Frankie.

— Serios?

— Nu! Doamne, Antonio! Asta e o nebunie totală. Răpiri și salvări...

— Și urmăriri, a adăugat Antonio, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Frankie s-a răsucit în scaun să privească înapoi. Un SUV mare și negru era pe urmele lor. Nu l-a recunoscut pe șofer, dar sigur îl cunoștea pe pasager.

Capitolul 20

Frankie și-a scos centura de siguranță și s-a aplecat prin ușa deschisă pentru ca Aiden să îi vadă mai bine degetul mijlociu ridicat în aer.

— E doar Aiden, a spus Chip, încercând să nu scape telefonul și să facă abstracție de rana de la ochi, în timp ce o indemna să bage capul înapoi în mașină.

— *Doar* Aiden? Fratele lui te-a răpit!

— Cam așa fac ei lucrurile.

— Prietenii tăi sunt niște oameni groaznici, a strigat Frankie.

— Pru, iubito? a spus Chip în telefon. Da, răpit. Nu-i așa? Trebuie să închid. Mă sună Aiden, iar Frankie mai are puțin și cade din mașină. Ajungem în curând. O să-ți explic totul după ce ne căsătorim. Abia aștept să te văd în rochia de mireasă. Te iubesc, a strigat Chip, încercând să acopere vâjâitul vântului.

— Să nu cumva să răspunzi la telefon...

Avertismentul lui Frankie n-a avut niciun efect.

— Hei, Aiden. Aha, bine. Ești chiar în spatele nostru... Nu, nu cred că e o idee bună să-i spun asta acum. E destul de supărată pe tine... Nu știu. Nu prea am avut timp să vorbim.

Frankie s-a întins în spate și i-a smuls telefonul din mână.

— Ce naiba ai de gând să faci, Kilbourn? Să ne scoți de pe șosea? Să ne împuști în ceafă?

— Stai jos, pune-ți centura de siguranță și încearcă să rămâi în viață, a mârâit el în telefon.

— Poftim? Nu primesc ordine de la răpitori.

— Nu m-a răpit el! a spus Chip.

— Nu l-am răpit eu!

— Nu contează. Nici să nu te gândești să ne împiedici să ajungem la nuntă. N-o să-ți meargă.

— Nu încerc să vă împiedic să ajungeți la nuntă, ființă iresponsabilă și exasperantă ce ești! Sunt de partea voastră.

— Rahat! Știai că fratele tău l-a răpit pe Chip.

— Așa e, a recunoscut el, făcând-o să amuțească pentru o clipă. Mi-am dat seama aseară, când ai citit numele companiei din registrul hotelului. E o filială a companiei familiei mele.

— Ce veste bună pentru tine!

— Îți promit că mă ocup mai târziu de Elliot. Deocamdată hai să încercăm să-l ducem pe mire la nuntă întreg și nevătămat.

— Ești cea mai groaznică ființă din lumea asta, iar eu cunosc o grămadă de oameni, a strigat Frankie în telefon.

— Habar n-ai tu, drăguță.

Aiden a întrerupt apelul înainte ca ea să aibă satisfacția de a-i închide telefonul.

— Ah!

— Deci Sac cu Bani te-a răpit? a întrebat Antonio în timp ce traversa o alee.

— Da, a spus Frankie.

— Nu, a spus Chip. Hei, ești suficient de mare să conduci?

Au ajuns la hotel vii și nevătămați, plini de adrenalină. SUV-ul mare și negru i-a urmat și a oprit în spatele lor. Frankie i-a aruncat lui Antonio toate bancnotele pe care le avea în portofel, i-a trimis o bezea și l-a târât pe Chip afară din mașină.

Aiden a țâșnit de pe locul din dreapta al SUV-ului și toți trei au străbătut în fugă holul.

Portarul și recepționerul au rămas cu gura căscată uitându-se după ei.

— Trebuie să te îmbraci, a spus Frankie, împingându-l pe Chip spre lift.

Ușile s-au deschis ca prin farmec, dar Aiden s-a strecurat în spatele lor. Spațiul limitat a făcut-o să-și iasă din fire și să se năpustească asupra lui. Era atât de furioasă, încât nu știa dacă să-l pălmuiască sau să-l ia la pumni, așa că și-a lăsat mâinile să cadă pe pieptul lui.

— A luat-o razna, a remarcat Chip.

— Mulțumesc. Am constatat, a spus Aiden pe un ton sec, înghesuind-o pe Frankie într-un colț al liftului.

— Nu. Mai. Da.

O ținea în loc presând-o cu toată greutatea corpului său. Furia lui Frankie a crescut când trupul i-a reacționat de parcă era fericit că un idiot mincinos de peste un metru optzeci se lipise de el. Ce trup stupid și trădător!

— Nu te mișca, Franchesca. Încerc să mă uit la tăietura de la cap.

A prins-o de bărbie, în timp ce ea se zbătea încă lipită de el.

— Încetează, i-a poruncit fără să ridice tonul.

Frankie a tresărit când degetele lui i-au pipăit rana.

— Nu e prea adâncă, dar ar trebui să te vadă un doctor.

— Oh, sigur. O să fac o programare la un doctor în următoarele, oh, două minute înainte de ceremonie.

— Ce-ai pățit la ochi? l-a întrebat Aiden pe Chip.

— O creangă m-a lovit în timpul evadării. Asta o să fie o adevărată poveste de spus nepoților într-o zi.

— Da, dar să nu uiți cine te-a salvat și cine a fost personajul negativ, a mormăit Frankie.

Ușile liftului s-au deschis și au ieșit toți pe hol. Chip a luat-o la fugă spre camera lui, ținându-și mâna la ochi. Aiden a rămas pe loc.

— Trebuie să stăm de vorbă, l-a spus lui Frankie.

— Asta nu o să se întâmple. Nu am nimic să-ți spun.

— Să mergem, Kilbourn. Trebuie să mă căsătoresc, a strigat Chip din capătul holului.

— Ai grijă să nu mai fii răpit, a strigat Frankie după el, apoi s-a răsucit spre Aiden și l-a împuns cu degetul în piept. El are încredere în tine, dar eu nu. Dacă faci ceva să le strici nunta, o să-ți duc testiculele acasă în bagajul de mână, l-a avertizat Frankie.

— Sunt destul de atașat de ele.

— Nu face pe simpaticul cu mine.

— Ești frumoasă când ești plină de sânge și supărată.

— Atunci probabil că arăt ca un fotomodel acum.

I-a mai arătat o dată degetul, doar ca să fie sigură, și a luat-o la fugă pe hol spre camera ei. Când a intrat, și-a amintit de rochie. Rochia sfâșiată și pătată. Husa în care era acesta era atârnată în dulap. Îi era prea teamă să verifice dacă spălătoria hotelului fusese în stare să facă un miracol. Și-a scos rochia de plajă acum distrusă și și-a pus sutienul fără bretele și chiloții de mătase pe care dăduse patruzeci și șapte de dolari pentru că *trebuiau* să se asorteze cu rochia.

Cu degetele tremurânde, a desfăcut fermoarul husei. Oh, Doamne! Petele de fructe de pădure erau încă vizibile. Cel puțin acolo unde fusese ruptă arăta... ceva mai bine, dar tot părea că fusese aruncată la coșul de gunoi.

Telefonul i-a sunat din nou și a apăsat butonul difuzorului în timp ce se străduia să se îmbrace.

— Da?

— Frankie, trebuie să vii aici. Tata și tatăl lui Chip se bat în fața altarului.

— Se bat cu pumnii sau corp la corp?

— Ha! Țipă unul la altul că odrasla celuilalt este nemernică și egoistă.

Frankie a auzit țipete pe fundal.

— Ce fac cavalerii de onoare?

— Ațâță spiritele. Majoritatea sunt de părere că tata îl poate învinge pe domnul Randolph, pentru că a acumulat atâta furie în ultimii ani.

— Uf! Cobor în două minute. Între timp, pune-o pe organizatoarea nunții să facă și ea ceva, orice.

— Grăbește-te!

Frankie a închis telefonul și s-a uitat îngrozită în oglindă. Obrazul stâng îi era acoperit de sânge, uscat doar parțial. Părul aranjat cu grijă abia se mai ținea în ultimele agrafe care îi mai rămăseseră. O crenguță i se prinsese cumva în păr. Iar rochia?

Rochia era mai curată, dar tot sfâșiată. Oare rochiile de domnișoare de onoare puteau avea aspect uzat? Pru avea s-o ucidă cu siguranță.

Cineva a ciocănit la ușă, iar Frankie s-a împiedicat de poalele rochiei în graba de a deschide.

— Ce naiba vrei?

Aiden stătea acolo într-un frac enervant de curat și perfect croit. Fără sânge sau vânătăi pe față. Doar o urmă de zâmbet și o husă de haine atârnată pe umăr.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, a spus el, dându-i husa.

— De parcă ai putea să-mi dai ceva pe care să-l accept în momentul ăsta, s-a răstit Frankie.

O durea capul și inima.

Văzând că nu face nicio mișcare, Aiden s-a întins și a desfăcut fermoarul husei.

Era rochia ei de domnișoară de onoare. Sau cel puțin o copie perfectă.

— Cum naiba...

— Chiar vrei să știi cum am făcut sau vrei să te îmbraci? a întrebat el.

— Să mă îmbrac.

La naiba cu furia și rușinea. Trebuia să își mulțumească prietena cea mai bună. Frankie s-a dezbrăcat de rochie, făcând-o grămadă pe jos.

Aiden și-a pierdut zâmbetul arogant, mulțumindu-se să o privească lung.

— De parcă n-ai mai văzut mii de sâni până acum, a mormăit ea, punându-și rochia cea nouă.

A susținut-o când s-a clătinat și i-a închis fermoarul la spate.

— Perfect, a spus el.

— Cum de mi-ai știut mărimea?

— Ai uitat că mâinile mele ți-au mângâiat corpul?

— Asta a fost acum optsprezece ore. Cum ai făcut să-ți fie adusă aici atât de repede o rochie pe mărimea mea?

— N-ar fi mai bine să ne ocupăm de urmele de sânge și de păr în loc să ne întrebăm cum am făcut? a sugerat el.

— Cum te-ai îmbrăcat atât de repede? Chip e gata? Oh, Doamne! Sper că nu l-ai lăsat singur.

Aiden a împins-o în baie și a umezit un prosop.

— De ce sunt întotdeauna prosoapele de la hotel albe? a întrebat Frankie, strâmbându-se în timp ce el a început să-i curețe fața. Petele alea nu ies.

— Întotdeauna bați câmpii când ești agitată?

— Agitată? Nu sunt agitată. Sunt tare ca o stâncă. Nu a fost cât pe ce să mor sau să fac o comoție cerebrală ori să stric ziua perfectă a prietenei mele cele mai bune.

— Șșt...

Aiden i-a frecat ușor tâmpla cu prosopul.

— Nu e cazul să te porți cu mănuși. Trebuie să coborâm și să-i împiedicăm pe Win și pe R.L. să se omoare. Mai aveau puțin și se luau la bătaie când a sunat Pru.

— Am avut grijă de asta.

— Tot timpul ai grijă de tot, nu-i așa?

— Aș face-o dacă m-ai lăsa.

— Puteai să-mi spui. Că știai cine l-a răpit. Că aveai un plan.

— N-am vrut să te implic în afacerile familiei Kilbourn. Sunt complicate și urâte și încerc să te impresionez. Cât de atrăgător ți-aș fi părut dacă ți-aș fi spus că fratele meu vitreg a pus la cale toată treaba asta pentru a se asigura că voi vota numirea noului director financiar?

— Onestitatea mi se pare mult mai atrăgătoare decât o persoană care nu greșește niciodată, Aiden, a spus ea și s-a întors să se uite în oglindă.

Aiden se străduise să o curețe cât putuse de bine, astfel încât să nu mai semene cu o victimă a unui accident rutier.

— Oh, părul meu!

— Lasă-l desfăcut, a zis el și i-a tras o agrafă din păr înainte ca ea să se poată opune. Nu încerca să-l îmblânzești.

Privirile li s-au întâlnit în oglindă. Era încă furioasă. Dar ceva mai puțin furioasă. Probabil că de vină erau feromonii pe care îi emana el. Feromoni bogați și sexy.

— Am face bine să coborâm, a spus ea, înșfăcând un deodorant și luciul de buze și îndesându-le în poșetă. Pot să termin în lift.

A luat-o la fugă spre ușă, dar s-a oprit brusc și s-a întors din drum.

— Încălțările!

Aiden a ridicat o mână în care ținea sandalele ei.

Capitolul 21

Nunta a fost, în ciuda evenimentelor care au precedat-o, perfectă.

E adevărat, asta după ce tatăl lui Pruitt, R.L., a încercat să-l pocnească pe Chip când a condus-o pe fiica sa în fața altarului. Dar, făcând abstracție de acest lucru, Aiden a fost de părere că totul mersese destul de bine.

Pruitt strălucea în rochia ei și nici măcar nu părea să o deranjeze faptul că Chip purta un plasture pe ochi. Avea o zgârietură pe cornee, potrivit spuselor doctorului Erbman, un oftalmolog care se număra printre invitații la nuntă. Cuplul și-a spus jurămintele și le-a pecetluit cu sărutul obligatoriu. Se părea că toate greșelile fuseseră iertate și toată lumea era gata să se bucure de petrecere. Toți în afară de Franchesca.

Nu era nici urmă de iertare în ochii aceia albaștri-verzui. Aiden o urmărise pe toată durata ceremoniei, încercând să înțeleagă ce anume avea Franchesca Baranski de îi atrăgea atenția ca o mână care i se încleșta în jurul gâtului. Nu era idealul lui de frumusețe. Nu era rafinată. Și cu siguranță nu era obișnuită cu înalta societate.

Avusese întotdeauna grijă ca femeile cu care ieșea să aibă toate aceste calități. Lucrurile erau astfel mai ușoare, lipsite de complicații.

Nimic nu era simplu când era vorba despre Frankie. Și îi disprețuia averea, un alt lucru cu care Aiden nu era obișnuit.

Tânjea însă să o atingă din nou. La Oistins își testaseră reciproc reacțiile. Își forțase norocul pe plaja de la Rockley. Dar acum că avea răspunsul, nici nu se gândea să renunțe la urmărire. Dorea să o simtă sub el, goală și implorându-l. Dorea să-și înfigă mâna în buclele acelea și să o pună în genunchi. Era ceva periculos în dorințele sale. Dorea să o posede, să o domine.

Dorea ca ea să complice lucrurile până la extrem.

A urmărit-o pe tot parcursul ceremoniei. În timp ce celelalte domnișoare de onoare păreau plictisite sau exersau poziția perfectă pentru fotograf, Frankie a vărsat lacrimi de bucurie sinceră pentru prietenii ei și pentru angajamentul pe care și-l luau. Era o romantică, iar el știa că ar fi stricat asta dacă o atingea. Dacă o făcea să spună da. El nu era făcut pentru dragoste sau povești romantice. Era un învingător înnăscut.

Chiar și cu urmele de sânge, cu vânătăi și fără machiaj, Franchesca era un premiu demn de câștigat. Le eclipsa pe toate celelalte, care pozau ca niște manechine. Același păr, același machiaj, aceleași aspirații.

Avea s-o cucerească, a decis Aiden, din motive pur egoiste. Nu era ce căuta el. Nu-și avea locul în viața lui. Însă o dorea oricum. Intenționa s-o aibă chiar dacă ar fi însemnat să o distrugă.

I-a surprins privirea în timpul jurămintelor, iar fericirea molcomă din ochii ei s-a transformat în răceală. Nu, ea nu-l iertase. Nici nu ar fi trebuit. Dacă însă ranchiuna pe care i-o purta urma să o țină departe de patul lui, Aiden era dispus să se umilească pentru a înlătura obstacolul.

Au petrecut restul ceremoniei fixându-se reciproc cu privirea. S-a concentrat atât de mult asupra ei, încât nu a mai văzut pe nimeni în afara lui Frankie, a părului ei răsfirat în bătaia vântului, a rochiei care îi scotea în evidență curbele de parcă ar fi fost protagonista unui afiș publicitar.

— Încetează, i-a șoptit ea.

El a zâmbit răutăcios. Da, avea să fie o cucerire mai mult decât satisfăcătoare.

Când mirele și mireasa s-au luat de mână și au străbătut culoarul bisericii în uralele celor prezenți, Aiden a simțit o nerăbdare crescândă.

Apoi a atins-o. Frankie și-a strecurat un braț țeapăn pe sub al lui.

A băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos o batistă, pe care i-a întins-o. Ea a privit-o încruntată.

— Ai îmbibat-o în cloroform? a șuierat ea.

Râsul lui i-a surprins pe amândoi și a atras privirile invitaților la ceremonie.

— Ești unică, Franchesca.

— Uf! Hai să terminăm odată cu asta, rahat ambulant ce ești, a mormăit ea.

— Zâmbește frumos în fața camerelor, iubito, i-a spus el când au pornit pe culoar.

— Ce-ar fi dacă ți-aș sparge nasul la fel ca fratelui tău? i-a propus ea cu inocență, zâmbindu-i radioasă de parcă ar fi fost cel mai fascinant bărbat de pe pământ.

— Frate vitreg. Și, dacă asta te face să mă ierți, nasul meu iți aparține.

— Nu mă tenta.

Au zâmbit și au salutat din cap pășind pe covorul alb, iar Aiden i-a prins mâna cu cea rămasă liberă. Un fotograf a țâșnit în fața lor, iar Aiden i-a strâns mâna până când Frankie a afișat un zâmbet forțat. Au rânjit unul la altul, mâna lui strivind-o pe a ei, iar unghiile ei înfigându-se în încheietura lui.

Nu dorise niciodată o femeie atât de mult în cei patruzeci de ani de viață. Nici măcar pe voluptuoasa și inaccesibila Natalia, pe vremea când era un adolescent virgin de cincisprezece ani la o școală privată. Cu doi ani mai mare, Natalia nu rămăsese inaccesibilă, iar Aiden nu rămăsese virgin.

Frankie era însă suficient de încăpățânată încât să refuze din principiu ceea ce amândoi își doreau atât de mult. El nu putea accepta așa ceva. Era un Kilbourn, iar cei din familia lui făceau orice era necesar pentru a obține

ceea ce își doreau prin orice mijloace, după cum o demonstra isprava nechibzuită a fratelui său vitreg.

Aiden i-a dat drumul lui Frankie fără tragere de inimă când Pru a strâns-o în brațe.

Cele două s-au îmbrățișat legănându-se dintr-o parte în alta, iar lacrimile au revenit.

Aiden l-a bătut pe Chip pe umăr.

— Ai făcut-o și pe asta.

— Datorită ție și lui Frankie, a spus Chip, pipăindu-și plasturele de pe ochi. Deci ai de gând să-l omori pe Elliot?

— Am niște planuri pentru el, a spus Aiden pe un ton enigmatic.

Era obișnuit cu manipulările celor din familia sa până la un punct, dar Elliot depășise măsura și nu mai era cale de întoarcere.

— Ce voia de la tine? a întrebat Chip.

— Un vot.

— Chestii de familie, nu? a întrebat Chip, ridicând din umeri binevoitor.

— Îmi pare rău că te-a târât în chestia asta. Fii sigur că va plăti.

— Nu mă îndoiam, Kilbourn. Acum, hai să petrecem.

Chip a smuls-o pe Pruitt din brațele lui Frankie și a învârtit-o în loc.

— Doamnă Randolph!

— Domnule Randolph, i-a răspuns ea. Acum spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Davenport a apărut cu Margeaux lipită de el. Ea s-a apropiat cu mișcări provocatoare de Aiden și i-a zâmbit cu subînțeles.

— Ce-ai zice de o partidă de sex cu o domnișoară de onoare înainte de cocktail?

Aiden s-a încruntat și s-a aplecat spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu sprânceana ta?

— Curva aia grasă și sărăntoacă de Franklin s-a aliat cu personalul de serviciu și mi-au smuls-o cu ceară, a mârâit Margeaux.

— Hei, Marge.

Frankie și-a făcut apariția nonșalantă, cu o farfurie cu aperitive în mână.

— Ai ceva chiar aici, a spus și a arătat spre locul unde îi fusese trasată pe frunte sprânceana falsă care nu păcălea pe nimeni.

— De ce nu te duci să freci toaleta cuiva? s-a răstit Margeaux.

— De fapt, mă ocup de catering, deci ar trebui să-mi spui să aduc o farfurie cu mâncare. Dar înțeleg cum de le-ai confundat, având în vedere că ești o idioată egoistă și alintată.

— Doamnelor, a spus Davenport pe un ton jovial, petrecându-și câte un braț de după gâtul celor două domnișoare de onoare. Nu putem să ne avem bine cu toții?

— Sigur, de îndată ce o expediază cineva peste zid în Mexic, unde e locul ei, a răbufnit Margeaux.

— Familia mea are origini libaneze și italiene, idioato.

— Nu-mi pasă. Tu și neamurile tale îmi împăturiți rufele și gătiți pentru mine.

— Margeaux, de ce nu ne faci tuturor o favoare și nu te duci să ți-o tragi cu vreun biet fraier care nu știe încă ce scorpie ticăloasă ești? a spus Aiden scurt.

Frankie și Margeaux s-au holbat la el cu gura căscată.

— N-o mai insulta pe Franchesca, dacă nu vrei să suporți consecințele.

— Hai, păpușă. Hai să-ți luăm o băutură și niște aperitive pe care să le poți vomita mai târziu, a spus Davenport, luând-o pe Margeaux de lângă Frankie.

— Nu am nevoie să mă aperi, i-a amintit Frankie.

— Iar eu nu vreau să fii tratată ca un nimic.

— Mă descurc și singură.

— Am constatat. Apropo, frumoasă treaba cu sprânceana. O să arate veșnic surprinsă în toate fotografiile.

Buzele pline ale lui Frankie au schițat un zâmbet ușor.

— N-a fost ideea mea. Aș vrea eu să fi fost.

Cressida și Taffany li s-au alăturat. Cressida a pocnit din degete spre un chelner care ducea o tavă cu băuturi.

— Poți să lași astea aici, a spus ea, luându-i tava.

Pielea lui Taffany avea o nuanță șocantă de fucsia. A întins mâna după un pahar și a făcut o grimasă când rochia i s-a frecat de pielea iritată.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Frankie.

— Am adormit la soare azi după-masă, după ce am plecat de la spa, a spus Taffany, încercând să-și ducă băutura la buze fără să i se întindă pielea.

— De fapt, a căzut lată, a spus Ford, aplecându-se peste umărul lui Taffany și luând un pahar cu băutură.

Își slăbise deja nodul de la cravată și își pusese o pereche de ochelari Ray-Ban.

— Să înceapă petrecerea!

— De acord, a declarat Cressida cu vehemență.

— Uuuuu, a spus Taffany cea arsă de soare fără să se miște.

Digby a trecut pe lângă ei mormăind la telefon cuvinte precum „să nu ratăm IPO-ul ăsta" și „acțiuni cu regim special".

— Hai să vorbim, i-a spus Aiden lui Frankie.

A fost plăcut surprins când ea l-a lăsat să o conducă, cu mâna pe spate, spre un loc mai liniștit.

Se lăsa noaptea. Apusul crea un tablou spectaculos în nuanțe de roz și roșu pe cer și pe ocean. În spatele lor, trupa se încălzea cu o melodie veche.

— Ai vrut să vorbești, așa că vorbește, a spus Frankie, încrucișându-și brațele la piept.

Mișcarea a făcut ca sânii aproape să i se reverse din rochie.

— Aş vrea să-ţi explic ce s-a întâmplat.

— Mie sau sânilor mei? a întrebat Frankie.

Fără tragere de inimă, Aiden şi-a ridicat privirea spre faţa ei. Frankie afişa un zâmbet superior, în timp ce părul i se revărsa peste un umăr şi buclele îi fluturau în vânt.

— Şi ţie, şi lor, dacă mă laşi.

Ea a făcut un gest larg şi batjocoritor cu mâna.

— Ai cuvântul. Vorbeşte.

— Familia mea nu este una normală, a început el, iar Frankie şi-a dat ochii peste cap, dar nu l-a întrerupt. Nu cerem lucrurile pe care le vrem. Le luăm singuri. Manipulăm şi uneltim până când obţinem ce ne dorim sau până când ne pierdem interesul.

— Parcă încercai să mă seduci, nu? a glumit Frankie.

— Încerc să fiu sincer. Şi am senzaţia că onestitatea mă va ajuta mai mult decât dacă aş prezenta situaţia în culori sclipitoare.

— Deci sunteţi toţi nişte idioţi egoişti şi manipulatori. Am înţeles. De ce l-a răpit fratele tău cel egoist şi manipulator pe Chip?

— Elliot este fratele meu vitreg. De ani buni încearcă să-i demonstreze tatălui nostru că e mai bun decât mine.

În ciuda diferenţei de vârstă de zece ani dintre ei, Elliot se străduise de mic copil să ţină pasul cu Aiden.

— Dumnezeu ştie de ce eu sunt preferatul tatei. Dar Elliot încearcă în mod constant să mă depăşească, să mă submineze, să-şi dovedească valoarea.

— Aha. Şi cum l-ar ajuta răpirea prietenului tău?

— Suntem cu toţii în consiliul de administraţie al Kilbourn Holdings. Căutăm un nou CFO. O poziţie puternică şi profitabilă. Elliot vrea să votez pentru candidatul pe care îl susţine el. Candidatul lui... lasă de dorit. Şi i-am spus asta în repetate rânduri.

Era un mod amabil de a spune că Boris Donaldson era un idiot arogant, acuzat de hărţuire sexuală, care demisionase de la ultimul job bănuit fiind de nişte tranzacţii cu

informații privilegiate. Aiden nu avea de gând să-l lase să se apropie de afacerea familiei sale.

— Deci l-a răpit pe Chip ca să-ți forțeze mâna?

Aiden a dat din cap.

— Sună stupid, dar e o afacere complicată.

— E stupid, dar nu e chiar atât de complicat. Evident, Elliot are un motiv să dorească numirea individului respectiv, indiferent dacă e un motiv personal sau profesional. CFO la Kilbourn Holdings. Asta înseamnă o grămadă de bani, ca să nu mai vorbesc de prestigiu și de un cuvânt de spus în cadrul companiei. Fie îl place mult pe individ, fie e un târg de genul o mână spală pe alta.

Aiden a dat din cap, mulțumit că Frankie a înțeles situația.

— Mi-am dat seama că Elliot era persoana din umbră când mi-ai spus numele companiei pe care era înregistrată camera. El crede că e o corporație secretă fictivă, dar eu știu tot ce se întâmplă în cadrul companiei. Sunt cu ochii pe el și pe afacerile lui.

— Asta e partea care începe să mă enerveze. Știai unde e Chip și cine l-a răpit și probabil ai ghicit și motivul. Cu toate astea, ai decis să îl lăsăm acolo și să ne „regrupăm".

— Ți-am spus că nu voiam să te implic.

— Aș fi putut să-ți țin haina în timp ce tu dădeai cu piciorul în ușă, îl pocneai pe fratele tău și îl scoteai pe Chip din cameră.

Buzele lui au schițat un zâmbet. Probabil că așa prefera Frankie să rezolve problemele.

— Nu așa reacționează cei din familia Kilbourn la amenințări.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Frankie, lovindu-și ușor bărbia cu degetul. Te-ai întors la hotel, ai făcut câteva săpături și ai aflat de ce tipul ăsta, Boris, e atât de important pentru fratele tău, astfel încât să poți folosi asta împotriva lui.

Aiden a dat din nou din cap.

— În linii mari. Încă n-ai luat-o la fugă țipând, a remarcat Aiden.

Frankie a ridicat din umeri.

— Nu ai dat cu piciorul în ușă și nu l-ai pocnit, dar cel puțin erai dispus să treci la represalii. Ai fost însă dispus și să-l lași pe prietenul meu în mâinile unui răpitor idiot mai multe ore decât era cazul. Dacă Elliot îi făcea ceva?

Aiden a clătinat din cap.

— Nu e stilul lui Elliot. Ai văzut cum stăteau lucrurile. Chip a fost închis într-o cameră și i s-a dat de mâncare.

— Dar nu știai sigur asta, i-a amintit Frankie. Oamenii o mai iau razna.

— Chip a practicat diverse stiluri de arte marțiale după facultate. Cred că i-ar putea veni de hac fără probleme unui mucos idiot cum e Elliot.

Frankie a făcut un pas mai aproape, ridicându-și bărbia într-un gest sfidător.

— Fratele tău putea și chiar a angajat alte persoane să-i facă treburile murdare. Nu ar fi trebuit să presupui că oamenii ăștia n-ar fi fost în stare să îi facă rău unui american bogat și beat. Ai evaluat greșit situația, l-ai lăsat pe prietenul meu într-o situație periculoasă, iar pe mine m-ai mințit. Nu așa tratezi oamenii, Aiden.

Aiden s-a încruntat, cuvintele ei lovind direct la țintă.

— N-are niciun rost să analizăm „ce-ar fi fost dacă". Am avut încredere că Elliot nu avea să-i facă niciun rău lui Chip și așa a fost.

— Ai fost dispus să îți asumi riscul.

— Am ajuns unde sunt astăzi doar urmându-mi instinctele.

— Mă faci să râd. Ai ajuns unde ești astăzi pentru că tatăl tău ți-a dat o funcție și un cont mare și gras în bancă. Poate că ai muncit din greu de atunci. Poate ești bun la ceea ce faci. Dar în cazul ăsta ai dat-o în bară. Chip ar fi putut păți ceva în timp ce tu și fratele tău jucați șah cu

ființe umane pe post de pioni. Nunta ar fi putut fi anulată și o mulțime de oameni ar fi putut avea de suferit.

— Dar nu s-a întâmplat așa, a subliniat Aiden din ce în ce mai frustrat.

Nu era obișnuit să fie tras de urechi de altcineva în afară de tatăl său.

— Ai dat dovadă de indiferență față de soarta altor persoane, Kilbourn. E un defect de caracter destul de grav. Nu mă culc cu oameni care mă tratează pe mine sau pe oricine altcineva ca pe un nimic.

— Franchesca, a început el.

Încercarea de a se apăra nu îl dusese nicăieri. Era momentul să schimbe tactica.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Am fost nepăsător și arogant, iar decizia mea ar fi putut afecta mai multe persoane.

— Hmm.

— Ce înseamnă asta?

— Aide, îmi spui că ești maestru al manipulării și apoi iți ceri scuze ca un adevărat gentleman? Să fim serioși. N-am picat acum din pom. Știu cât de departe ar merge un bărbat ca să se culce cu mine.

Nu îi plăcea în mod deosebit să i se atragă atenția asupra tacticilor sale sau să fie nevoit să se gândească la alți bărbați care avuseseră norocul să se culce cu ea.

— Ai vrut răspunsuri, ai vrut scuze. Și nimic din toate astea nu e suficient pentru tine. Ce mai vrei de la mine, Franchesca? a întrebat el, încrucișându-și brațele.

— Vreau să fii autentic. Nu te mai juca. Nu-mi spune povești. Fii sincer. Nu mai căuta strategii cu care să ajungi în patul meu.

S-a întors cu spatele și a pornit înapoi spre locul unde se desfășura petrecerea, dar s-a oprit.

— Oh, și le datorezi scuze lui Chip și lui Pru. Ai grijă să fie din suflet.

Capitolul 22

Frankie s-a întors la recepţie hotărâtă să dea pe gât o băutură bună şi tare. Era epuizată. Chip era în siguranţă, Pru era măritată, iar ea îl coborâse cu o treaptă sau două de pe piedestal pe marele şi puternicul Aiden Kilbourn. Îşi terminase treaba.

Urma să ia avionul spre casă în dimineaţa următoare. Înapoi la viaţa ei obişnuită. Muncă, şcoală, mama ei cea nebună. Din punctul ei de vedere, nu avea nicio problemă dacă nu îl mai vedea niciodată pe Aiden.

— Aici erai!

Una dintre asistentele fotografei a apucat-o pe Frankie de mână exact când se întindea după un pahar cu ceva rece şi măcar un strop de alcool.

— E timpul pentru portrete, a spus femeia pe un ton vesel, târând-o după ea.

— Dar, dar tequila!

— O să-ţi aduc un ospătar sexy care să-ţi dea tequila cu linguriţa dacă mergi mai repede, a spus femeia printre dinţi.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mireasă. Nu e periculoasă, a spus Frankie, grăbind pasul.

– Nu ea e problema, ci urmaşa lui Annie Leibovitz, a spus asistenta, făcând un semn din cap în direcţia fotografei.

Femeia purta diamante şi mătase de parcă era unul dintre oaspeţii de vază.

— E înspăimântătoare.

— Trimite-mi ospătarul ăla, a șuierat Frankie în timp ce femeia o împingea spre fotografă.

— Tu! a spus fotografa și a îndreptat un deget acuzator în direcția ei. Machiaj!

Ca prin farmec, o angajată a hotelului cu o paletă de farduri, geluri și alifii a apărut în fața lui Frankie și a început să-i aplice tot felul de chestii pe față.

— Și tu! a zis iar fotografa și a arătat spre Aiden care tocmai intrase, ținând în mână un pahar cu tărie. Ai părul cam lung în opinia mea. Trebuie să mai tăiem din el.

— Sau mă accepți așa cum sunt, a sugerat el calm, îndreptându-și privirea spre Frankie.

— Bah! a râs fotografa. Foarte bine. Stai acolo și ia-ți un aer serios. Perfect, a spus ea, văzând că el nici nu s-a clintit.

A arătat din nou spre Frankie și a poruncit:

— Tu. Du-te acolo.

— Unde e tequila mea? i-a șoptit Frankie asistentei.

— Împărțim băutura mea, s-a oferit Aiden, ridicând paharul.

Nu putea să îndure toată situația fără alcool. A luat o înghițitură și a făcut ochii mari când a simțit pe gât arsura ușoară.

— Whisky? a întrebat luând încă o înghițitură.

O echipă de asistenți și-a făcut apariția și a împins-o spre Aiden, poziționându-i pentru fotografie.

Aiden a dat din cap. Mâna lui i-a atins ușor talia, degetele încolăcindu-i-se în jurul șoldului.

Unul dintre asistenți i-a smuls paharul din mână, iar Frankie i-a aruncat o privire furioasă.

— Probabil că până acum am băut numai mărci proaste.

— O să-ți dau o ladă, i-a promis Aiden.

Frankie s-a uitat urât la el.

— Nu începe, Aide.

Unul dintre asistenți i-a luat mâna și i-a pus-o pe pieptul lui.

— Hei! a exclamat Frankie.

Nu-i plăcea să fie aranjată ca o păpușă Barbie. Mai ales când Ken al ei era Aiden.

— Perfect! Nu vă mișcați!

Fotografa a început să se miște rapid în jurul lor făcând instantanee și orbindu-i pe amândoi cu lumina blițului.

— Nu vă mai uitați la mine. Uitați-vă unul la altul.

Frankie nu a urmat indicația suficient de rapid, iar Aiden i-a ridicat bărbia pentru a-i întâlni privirea.

— Așa da! Acum mai stăm de vorbă, a strigat fotografa. Vreau și mai mult.

— Te doresc, a informat-o Aiden în șoaptă.

Frankie a încercat să se retragă, dar el nu a lăsat-o. A ținut-o pe loc cu mâinile sale mari și pricepute.

— Ai vrut sinceritate. Nu vrei să ne jucăm. Te-am ascultat. Te vreau în patul meu, Franchesca. Vreau să ne vedem când ne întoarcem acasă.

— Dumnezeule! Câtă patimă pe voi doi! a strigat fotografa.

— Te doresc și știm amândoi că dorința e reciprocă, a insistat el.

Frankie a tremurat gândindu-se la degetele lui iscoditoare pe sub masă la cina din seara precedentă.

— A ceda fiecărei pofte a trupului e o idee stupidă, a răspuns ea.

— Poftă. Ce cuvânt perfect pentru asta.

A ridicat mâna și i-a dat laoparte părul de pe față.

— Oh, da! Am un orgasm aici, a strigat fotografa. Mult mai bine decât Țâțe False Arsă de Soare și domnul Robot.

— Tocmai ți-am spus că nu mă culc cu tipi care tratează oamenii ca pe un nimic.

— Atunci mi-am schimbat obiceiurile.

Frankie i-a aruncat o privire care spunea „taci naibii din gură".

— Voi fi oricum vrei tu să fiu.

— Aiden! Asta nu înseamnă că tot te joci cu mine?

— Încerc să fiu sincer cu tine.

— Atunci încearcă așa, a sugerat ea. „Frankie, îmi place de tine. Mult de tot. Vreau să mă culc cu tine și promit că o să merite efortul."

— Vreau mai mult decât să mă culc cu tine, a recunoscut el.

Frankie a clătinat din cap.

— Știu ce faci. Te joci cu femeile de parcă ar fi jucării până când apare cineva mai nou și mai strălucitor.

— Nu sunt adeptul relațiilor pe termen lung, a încuviințat Aiden. Dar nu o să mă joc cu tine. O să fiu bun cu tine.

— Cât va dura pasiunea, a replicat ea. Nu mă interesează să fiu jucăria cuiva. Și, oricum, ce te face să crezi că mi-aș dori o relație cu tine?

— Atunci petrece seara asta cu mine.

— Doar seara asta?

— Vreau să fii a mea în seara asta. Toată noaptea. Apoi hotărăști.

— Dumnezeule, Kilbourn. Vrei să mă culc cu tine și apoi să decid dacă vreau să fiu jucăria ta?

Părea îndurerat.

— Îți dau orice vrei.

— Am vești pentru tine. Pe mine nu mă cumperi, idiotule. Mă câștigi.

Obturatorul camerei făcea clic întruna.

— Ce-ar fi să-i pui piciorul peste coapsa ta, i-a sugerat fotografa lui Aiden.

— Cred că am terminat, a spus Frankie, smulgându-se din brațele lui.

Avea nevoie de tequila să-și ostoiască senzația că sângele îi fierbea. De fiecare dată când punea mâna pe ea, nu se putea gândi la altceva decât la cât de bine se simțea.

Nu putea să aibă încredere în el. Nu avea de gând să aibă încredere în el. Avea niște standarde. Nu era o cățea în călduri ca Margeaux. Și nu era nici idioată ca Taffany. Știa exact în ce s-ar fi băgat și n-ar fi fost vorba doar de patul lui Aiden.

Petrecerea s-a mutat pe terasa pietruită, unde erau servite cina și alte băuturi. Frankie a constatat că Pru părea puțin șocată după ce auzise de la Chip relatarea evenimentelor recente. Acum era însă o Stockton-Randolph. Aparențele trebuiau păstrate.

Totuși, Frankie o urmărea îndeaproape pentru a depista orice indiciu al unei migrene sau al unui eventual atac de panică ușor. În timp ce ea o urmărea pe Pru, Aiden o urmărea pe ea.

Ea îl evita. Dar nu era ușor. A venit și momentul fotografiei de grup. Al dansului miresei. Și nu putea să-l ignore complet acum, când urma să țină un toast în cinstea mirilor.

Aiden s-a ridicat de pe scaunul din dreapta lui Chip, cu microfonul în mână. Masa lungă era acoperită cu o față de masă de culoarea fildeșului și cu flori crem care costaseră mii de dolari. Șiraguri de cristale aurii și argintii atârnau de pe masă până la podea. Frankie aproape că se aștepta ca însuși Gatsby să își facă apariția cu o cupă de șampanie în mână.

Iar Aiden Kilbourn, într-un frac la comandă, arăta de parcă ar fi făcut asta toată viața.

Nu a trebuit să ceară mulțimii să facă liniște. Când a deschis gura, toată lumea a ascultat.

Frankie a încercat să nu se uite la el, dar era ca și cum i-ai spune unui elev de școală primară să nu se uite direct la soare în timpul unei eclipse. Își dorea și mai mult să o facă.

– Eu și Chip ne-am cunoscut pe terenul de polo acum ceva ani, când poneiul meu cam agresiv a încercat să îl muște de umăr, a început Aiden pe un ton cald. A fost destul de înțelegător în privința asta, așa cum este în toate privințele. Eu, în schimb, semăn mai mult cu poneiul meu.

Mulțimea a chicotit, iar Frankie și-a dat ochii peste cap.

– Cu toate astea, ne-am împrietenit. Am crezut că influența mea o să-l întărească. O să-l facă mai agresiv, ca să ne potrivim mai bine. Lucrurile nu au stat însă așa. În ciuda eforturilor mele, Chip a rămas bun la suflet și prietenos. Și m-a mai îmblânzit și pe mine puțin. Chip mi-a amintit că viața înseamnă mai mult decât să cucerești lumea. Înseamnă să trăiești și să iubești. Iar el și Pruitt sunt un exemplu grăitor.

Chip i-a zâmbit larg lui Aiden.

Ticălos stupid și elocvent! Nici măcar nu avea notițe.

– Nu vreau să spun cu asta că tu și Pruitt m-ați făcut să mă răzgândesc în privința căsătoriei, dar recunosc că faceți ca dragostea să pară mai atrăgătoare. Nu am avut niciodată pe cineva care să mă susțină așa cum te susține Pruitt pe tine. Mă rog, cu excepția ta, Chip, dar tu ești deja luat.

Mulțimea a râs cu poftă.

– Sunt onorat să fiu astăzi susținătorul amândurora. Și, pentru prima dată în viață, îmi fac griji că poate am ratat ceva.

Toate femeile de pe terasă au suspinat. A fost un oftat asemenea zgomotului scos de un stol de păsări care își ia zborul în același timp.

— Pentru Chip și Pruitt. Vă doresc toată fericirea pe care o puteți avea trăind și iubind, a spus Aiden, ridicând paharul de șampanie.

— Pentru Chip și Pruitt, au repetat oaspeții.

Șobolan nenorocit și sexy! Nimeni n-ar fi ghicit că doar cu câteva ore în urmă același om permisese ca așa-zisul cel mai bun prieten al său să fie folosit ca momeală. Aiden a venit spre ea cu microfonul în mână. S-a aplecat deasupra ei, buzele lui atingându-i urechea.

— Nu te mai uita chiorâș la mine, iubito. O să strici pozele.

I-a întins microfonul, i-a făcut cu ochiul și s-a întors la locul lui.

Frankie l-a blestemat. Pulsul îi bătea ca un ciocan pneumatic. O simplă atingere ușoară a buzelor lui pe lobul urechii, iar ea era gata să-i dea pantalonii jos pe sub masă și să-i prindă penisul cu ambele mâini.

Cum ar fi putut să țină un discurs când partea de jos a corpului îi palpita ca un vulcan pe cale să erupă? Omul emana feromoni, drogurile naturii.

Recunoscătoare pentru adăpostul pe care i-l oferea masa și rochia lungă, Frankie s-a ridicat și a rămas cu picioarele strâns încrucișate. Și-a dres glasul și s-a concentrat asupra chipului drăguț al lui Pru.

— Am doi frați gălăgioși și nesuferiți acasă. Toată copilăria mi-am dorit o soră. Cineva care să echilibreze balanța. Cineva care să nu lase capacul de la toaletă ridicat.

Mulțimea a chicotit. *Deci și ea putea fi amuzantă.*

— Nu mi-am văzut îndeplinită dorința decât atunci când m-am mutat la cămin în primul an de facultate. Am intrat în noua mea cameră, cărând după mine toate lucrurile necesare unei proaspete studente, printre care pufuleții cu brânză și placa de întins părul, în timp ce frații mei se ciondăneau care dintre ei ducea mai multe lucruri. Și acolo am găsit-o pe ea.

Frankie i-a zâmbit lui Pru, care deja plângea.

— Sora mea. Le-a spus fraţilor mei să nu se mai vaite şi să meargă să ne comande o pizza. Una bună, nu o porcărie cu ceapă şi anşoa, dacă-mi amintesc bine. Ne-am susţinut reciproc în perioada examenelor parţiale şi în sesiuni, cu băieţii şi mahmurelile, şi din nou cu băieţii. Pru m-a învăţat să schiez. Eu am învăţat-o să le arate degetul taximetriştilor pe trecerea de pietoni.

Pru a râs şi s-a şters la ochi.

— Dar pentru mine cel mai frumos moment din relaţia noastră, a făcut o pauză pentru a arunca o privire către Aiden, este faptul că sunt astăzi aici şi vă văd atât de fericiţi. Când iubeşti pe cineva, când îţi pasă cu adevărat de acea persoană, nimic nu este mai important pentru tine decât să o vezi fericită. Şi, văzându-vă pe tine şi pe Chip astăzi aici, nu aş putea fi mai fericită sau mai mândră. V-aţi regăsit unul pe celălalt, v-aţi câştigat fericirea. Şi împreună veţi înfrunta viitorul ca o echipă. Vă iubesc pe amândoi. Sănătate.

— Sănătate, a repetat mulţimea, iar aerul a răsunat de clinchetul celor mai bune pahare de cristal pe care Barbados le putea oferi.

Capitolul 23

Aiden a prins-o pe ringul de dans. Frankie dansa și râdea cu Chip când a apărut cu Pru lipită de el.

— Facem schimb de partenere? a propus Aiden.

— Ia-ți mâinile de pe soția mea, Kilbourn, l-a tachinat Chip, întinzând mâna spre Pru și trăgând-o spre el.

— Aici erai, piratule!

Frankie a dat să se îndepărteze, dar Aiden i-a întins mâna, provocând-o să accepte. *Foarte bine. Putea face față unui dans. Un dans. Asta nu însemna că avea să ajungă în pat cu el și să-i permită să facă lucruri magice cu trupul ei gol.*

— Îmi pare rău că am stricat pozele, i-a spus Chip lui Pru.

— Totul a fost perfect, a spus ea, clătinând din cap. Gândește-te la povestea pe care o vom avea de spus nepoților noștri într-o zi, a continuat Pru. Mă bucur că n-ai pățit nimic.

— Trebuie să le mulțumesc lui Frankie și Aiden pentru asta.

— Hm!

Frankie și-a dres glasul, săgetându-l cu privirea pe Aiden.

— Mai mult Franchescăi, a recunoscut el. De fapt, mă tem că pe mine trebuie să dai vina, nu să-mi mulțumești. Din vina mea Elliot l-a răpit pe Chip.

Pru s-a oprit în mijlocul dansului și l-a împuns pe Aiden în reverul impecabil.

– Fă-l să plătească pentru asta.

– N-ai nicio grijă, a promis Aiden.

Pru a dat din cap și s-a topit din nou în brațele lui Chip.

– Stai, stai, stai. Asta e tot? a ripostat Frankie, zbătându-se în brațele lui Aiden. Din cauza lui mirele a fost răpit, era cât pe ce să nu ajungă la nuntă, iar tu nu ai nimic altceva de spus?

Pru l-a privit pe Chip în ochiul cel bun.

– Aiden se va ocupa de ce trebuie să se ocupe.

– Unde e fata care m-a făcut să-mi cer iertare în genunchi după ce am mâncat ultimul cannoli în primul an de facultate?

– Erau niște cannoli nemaipomeniți! Mi se topeau în gură, a protestat Pru.

– Știu! Îi făcuse tata!

– Păi ai spus că pot să mănânc câți vreau și eram la ciclu. Și voiam să-l mănânc pe ultimul.

– Trei zile. Pentru cannoli. Din cauza ta soțul ei a fost răpit, iar ea zice: „Oh, e în regulă." Viața nu e corectă, l-a informat Frankie pe Aiden.

– Taci și dansează cu bărbatul ăsta chipeș în timp ce eu mă prostesc cu soțul meu pirat, a spus Pru, făcându-le semn să ia distanță.

– Ar trebui s-o asculți pe prietena ta, a spus Aiden cu o voce joasă.

Frankie și-a dat capul pe spate să se uite la el și și-a regretat decizia. De ce? DE CE trebuia să fie atât de frumos? Pomeții lui erau sculptați cu grijă, de parcă o echipă de îngeri ar fi calculat proporțiile exacte. Barba lui era perfect aranjată, dându-i un aer rafinat. Iar părul său negru și cârlionțat? Simțea impulsul de a-și vârî mâinile în el și de a-l apuca strâns în timp ce i-ar fi împins fața intre...

La naaaaiba!

Nu era cu nimic mai presus decât proasta de Margeaux! De ce îl dorea? Dumnezeule, era oare atât de disperată, încât s-ar fi culcat cu un bărbat doar pentru că era sexy?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Aiden a condus-o spre un colț al ringului de dans și a tras-o mai mult spre el.

— Nu sunt o persoană rea, Franchesca. Am făcut greșeli, dar nu sunt un ticălos fără inimă.

— Te-ai fi simțit prost măcar puțin dacă fratele tău le-ar fi stricat nunta?

— Sigur că da. Și o să plătească pentru ce a făcut mai mult decât cu un nas spart.

— Chiar e spart? a întrebat plină de speranță.

Crescând alături de doi frați care își făcuseră un scop în viață din a o chinui, fusese nevoită să împartă mai mulți pumni decât putea număra. Iar când îi crescuseră sânii, aceiași frați au vrut să se asigure că era în stare să țină la distanță orice individ care nu era suficient de bun pentru ea.

— Cu siguranță, a spus el.

Mâna lui i-a dezmierdat spatele până i-a întâlnit pielea goală.

Frankie a simțit că ia foc. Nu își dorise niciodată ceva dacă nu era sigură că avea să supraviețuiască. Nu-i plăcea sentimentul.

— Am nevoie de aer, a spus ea și a inspirat adânc, smulgându-se din strânsoarea lui.

Ceea ce îi trebuia era de fapt mai multă tequila. O sticlă întreagă. Și un bilet de avion spre casă. Nu-și mai permitea să se joace cu bogătași și celebrități. Nu avea cum să scape nevătămată.

Aiden i-a dat drumul, dar ea a simțit greutatea acelei priviri fierbinți ațintite asupra ei în timp ce cobora treptele și se făcea nevăzută pe nisip. Luna strălucea peste apă, o altă bucată perfectă de paradis.

— Ce naiba e în neregulă cu mine? a murmurat ea, îndreptându-se spre ocean.

Era oare prin preajmă vreun țânțar-cupidon de care nu știa ea? Mai făcuse sex și altă dată. De multe ori. Îi plăcea. Dar era de ajuns o privire de-ale lui Aiden ca lenjeria să i se topească. *Rămâi supărată*, s-a sfătuit singură, mergând pe plajă. Era mai sigur. Poate că Pru era mai iertătoare, dar asta nu însemna că trebuia să fie și ea la fel.

Cineva trebuia să-și păstreze mintea limpede.

L-a simțit înainte de a-l vedea apărând din umbră. I s-a tăiat respirația când l-a văzut înaintând spre ea.

— N-am alergat niciodată după nimeni, Franchesca.

Lumina lunii se juca pe chipul lui perfect, umbrindu-i golurile de sub pometi. Avea mâinile în buzunare, înșelător de relaxat. Nu exista însă nicio îndoială că el era vânătorul, iar ea era prada. O altă provocare.

— De ce mă vrei, Aiden? Și nu-mi spune prostii cum că sunt frumoasă și specială. Știu deja că sunt, așa cum știu și că nu sunt genul tău. Așa că întreabă-te de ce mă vrei pe mine și nu pe vreo prințesă din înalta societate care ar fi încântată să stea cu fundul în sus în patul tău.

— Tocmai de asta ești tu aleasa și nu Margeaux sau Cressida ori cum naiba o chema-o pe cealaltă. Vreau ca gura ta deșteaptă și răutăcioasă să îmi cuprindă penisul până îți voi simți fundul gâtului. Vreau să-mi aud numele rostit de gura ta când te voi face să ajungi la extaz odată cu mine. Vreau provocarea, vânătoarea. Trăiesc pentru asta. O să mă faci să muncesc pentru asta, să te câștig. Iar eu o să te venerez pentru asta.

Frankie a răsuflat adânc și s-a aplecat în față.

— Cel puțin ai fost sincer.

— Nu îți ofer eternitatea. Asta nu e o opțiune. Pot însă să-ți ofer momente plăcute de care să ne amintim amândoi.

— Să ne amintim cu plăcere sau în stilul „o să scuip pe mormântul tău"? a glumit Frankie.

Aiden stătea în fața ei, mișcându-se ca o nălucă. Și-a trecut degetele prin părul ei, iar atingerea a făcut-o să tremure.

— N-am de gând să mă opresc până nu-mi dai ce vreau. Trebuie să înțelegi asta. O să te scot din minți, o să te manipulez. Orice e nevoie. Nu o să mă îndrăgostesc, dar o să mă port frumos cu tine.

— Oh, am văzut cum fac afaceri cei din familia Kilbourn, a ripostat Frankie.

Era extrem de aproape de ea. Îi simțea mirosul, simțea căldura pe care o emana. Prezența lui înăbușea zgomotul valurilor din spatele ei.

Aiden nu știa, nu avea cum să știe că flutura un steag roșu în fața unui taur furios. Nu era singurul căruia îi plăceau provocările. Frankie ar fi putut paria că, dacă între ei avea să fie ceva, putea și ea să marcheze câteva puncte. Poate chiar să-l facă să se îndrăgostească puțin.

— Deci eu sunt de acord să fiu noua ta jucărie sclipitoare, iar tu îmi dai...

— Orice vrei.

— Și ce obții tu din toate astea?

— Pe tine.

Voia să râdă, să facă o glumă. Franchesca Baranski nu avea astfel de experiențe. Ea cunoștea tipi simpatici în cafenele și birouri, mergeau la piese de teatru și prin baruri și aveau partide de sex plăcute și dinamice. Chestia *asta* se întâmpla doar în romanele citite și răscitite din biblioteca ei. Miliardarul cucerește o fată obișnuită.

Dumnezeule, spera cel puțin ca numărul orgasmelor din romane să devină realitate.

— O să te sărut, a spus el cu voce joasă și răgușită.

Frankie i-a pus o mână în piept.

— Nu cred. O să mă săruți când o să spun eu că poți să mă săruți. Nu sunt genul de fată care se supune masculului alfa. Sunt o femeie care aplică principiul „lovește-l la ouă și fă-l să-ți dea ce vrei".

— Şi ce vrei?

— Să te îmblânzesc.

Frankie l-a luat prin surprindere. Lucrul ăsta a fost evident când gura ei a căutat-o pe a lui şi a pus stăpânire pe ea. A rămas nemişcat sub buzele ei, sub mâinile ei, pentru o fracţiune de secundă. Apoi fiara a ieşit din cuşcă. Atingerea mâinilor lui era exact ce îi trebuia. Când a tras-o spre el, ea a simţit căldura şi duritatea corpului lui.

Nu era nimic delicat sau blând la el. Iar ea nici nu voia asta.

Voia să sară de pe acea culme colţuroasă a plăcerii pe care dansaseră. Voia să se lase pradă lupilor. *Lupului.* Dinţii lui Aiden i-au rănit buza, iar ea a scâncit. Şi-a croit astfel drum în gura ei, limba lui mişcându-se dintr-o parte în alta şi revendicând noi teritorii.

Frankie i-a dat sacoul laoparte, dorind ca între ei să fie cât mai puţine obstacole. Apoi mâinile ei au pipăit materialul subţire al cămăşii. I-a simţit bătăile ritmice ale inimii sub palma întinsă. A simţit un fior la gândul că era aproape la fel de înfierbântat ca ea.

Aiden şi-a înfipt o mână în părul ei, strângând pumnul şi trăgând cu putere. Durerea pe care a simţit-o ar fi trebuit să fie un avertisment să o ia mai uşor, să facă un pas înapoi, dar nu a făcut decât să-i intensifice dorinţa. Cu gura lipită de a ei, a scos un sunet răguşit, pe care ea l-a simţit în abdomen.

Sfârcurile ei implorau să fie eliberate, să fie mângâiate, gustate şi supte. Iar lenjeria îi era atât de umedă, încât nu avea cum să mai ia foc.

— Nu te juca cu mine, Franchesca, a spus Aiden, cu gura la un milimetru distanţă de a ei. Nu mă tortura.

— Taci şi sărută-mă, Aiden.

— Spune-mi că te pot avea. Spune-mi că eşti a mea.

Capitolul 24

Aiden a deschis ușa camerei lui cu atâta forță, încât a dat-o de perete. A reușit însă să treacă pragul cu ea în brațe înainte ca aceasta să revină la loc și să-i lovească. A închis-o cu piciorul după ce au intrat și a căutat încuietoarea orbește, fără să se desprindă de buzele lui Frankie. Gura ei, Dumnezeule, gura aceea!

Tot ce făcea cu buzele acelea pline și cu limba ei răutăcioasă îl scotea din minți. Ar fi trebuit să stea de vorbă. Ar fi trebuit să clarifice mai întâi ce așteptări aveau.

Frankie și-a strecurat mâinile printre nasturii cămășii lui, degetele încordându-i-se pe materialul din care era făcută.

— Ești bogat, nu? Îți poți permite o cămașă nouă?

— Oh, da, a răspuns el, trăgând adânc aer în piept.

Aceasta a fost toată încurajarea de care a avut nevoie. A tras de material, făcând nasturii să zboare în toate direcțiile. I-a mângâiat rapid pieptul, după care și-a îndreptat degetele grăbite spre curea.

— Franchesca, dacă nu-ți dai imediat rochia aia jos, o s-o fac bucăți.

— Tu mi-ai cumpărat-o, i-a amintit ea.

— Așa e. O să iau o rochie nouă pentru tine și o cămașă nouă pentru mine.

Nu i-a făcut-o chiar bucăți. I-a smuls doar o bretea și i-a stricat fermoarul încercând să o atingă mai repede.

Ea a acționat la fel de rapid, cu tot atâta nerăbdare. I-a scos cureaua și i-a desfăcut pantalonii înainte ca el să îi dea jos rochia până în talie.

Aiden nu se mai gândise la altceva de când o văzuse in sutienul fără bretele și chiloții fini ca pânza de păianjen inainte de ceremonie. Iar acum putea să o atingă și să o posede.

Încă o smucitură și rochia i-a căzut în jurul gleznelor. Era voluptuoasă ca o zeiță. Atât de diferită de tipele slăbănoage cu care se culca de obicei.

Trupul ei îl făcea să saliveze. Era făcută pentru păcat, iar el era încântat să îl comită.

Voia să se oprească, să se bucure de priveliște. Aiden voia să-i mângâie și să-i sărute fiecare centimetru al trupului frumos, dar pantalonii îi alunecau deja pe coapse, iar ea se lupta să îi scoată din chiloți penisul palpitánd.

— Să vedem cu ce lucrăm aici, a spus ea, lăsându-se in genunchi.

Imaginea Franchescăi in genunchi in fața lui, cu ochii țintă la penisul lui, aproape l-a dat gata. Era mai mult decât orice fantezie. Dacă se mai gândea o secundă la asta, urma să aibă un orgasm inainte ca buzele ei roșii să îi cuprindă penisul.

— La naiba!

Simțea nevoia să acționeze, să preia controlul. Nu permitea nimănui să îl domine. Niciodată.

Era o regulă.

Ea se uita in sus la el, într-o postură aparent supusă, ținându-i ușor cu degetele penisul în erecție.

— Frumos echipament, Aide, a spus cu o sclipire in ochi.

A dat din cap, incapabil să spună un cuvânt. Se concentra din toate puterile să nu ejaculeze pe fața și in părul ei.

Isuse!

— Ești OK? a întrebat ea. Ai făcut un accident vascular sau ceva de genul ăsta?

— Tu și gura ta spurcată, a gemut el.

Apoi ea și-a îndreptat gura spurcată asupra lui.

Știa, mai mult ca sigur știa, cât de aproape era el de orgasm. Când și-a împins penisul pe gât, a fost o mișcare lentă și provocatoare, oferindu-i câteva secunde prețioase să se obișnuiască cu atingerea limbii ei și cu umezeala gurii ei.

Ochii aceia. Mai mult verzi decât albaștri acum, se uitau fix la el cu o privire triumfătoare în timp ce lingea și sugea. Era o vrăjitoare, iar el era victima. Și-a înfipt mâna în părul ei și i-a potrivit mișcările, menținându-le lente și controlate. Nu putea însă să îi controleze limba. Sunetele acelea incredibile din fundul gâtului. Voia să facă asta și numai asta tot anul, să o privească așa, să o simtă așa.

Și-a dat seama că *putea* să-l îmblânzească. Doar cu gura aceea abilă putea să îl îmblânzească și să îl facă să-i mănânce din palmă.

Gândul ăsta și numai gândul ăsta l-a făcut să o ridice în picioare trăgând-o de păr. Ea și-a lins buzele și i-a făcut penisul să zvâcnească pe abdomenul ei.

— Abia începusem.

— Și eu, i-a promis el și și-a dat jos pantalonii și pantofii. În pat. Acum.

Nu s-a mișcat suficient de repede în opinia lui, așa că a luat-o pe sus, picioarele ei lungi cuprinzându-i șoldurile. Sânii ei îl provocau.

— Scoate-ți sutienul, i-a spus traversând salonul.

Când a ajuns în dormitor, avea unul dintre acele sfârcuri de caramel în gură, iar ea îl implora cu voce tare să o posede.

— Aiden! l-a apostrofat când a lăsat-o să cadă pe pat.

A urmat-o însă și el, nedorind să stea la distanță de acel trup care îl ispitea de parcă era sub o vrajă. A lovit cu mâna lampa de pe noptieră și a băgat mâna în sertar. Slavă Domnului că nu călătorea niciodată fără prezervative. Nu ar fi supraviețuit dacă s-ar fi văzut nevoit să caute unul acum. Și nu ar fi fost nevoie de nicio muncă de convingere

pentru a-l determina să o penetreze fără nicio protecție. Nu mai făcuse asta niciodată.

Cei din familia Kilbourn nu făceau copii din flori.

Ar fi fost însă de ajuns ca Frankie să bată din genele ei lungi ca să îl convingă să ejaculeze bucuros în ea și să mai și mulțumească stelei sale norocoase.

Era al naibii de frumoasă întinsă pe patul lui, cu părul răvășit și sfârcurile umflate și încordate. Avea încă sandalele în picioare și chiloții pe ea, iar Aiden și-a propus să remedieze problema.

— Ai de gând să te holbezi toată ziua, sau să mă faci să ajung la orgasm, Aide?

— Admiram priveliștea, iubito. Dacă nu mă controlez, nu o să mai poți să mergi mâine.

— Accept provocarea.

S-a ridicat și l-a apucat de ceafă, trăgându-l spre ea. L-a sărutat de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume și a fost o senzație îmbătătoare. Penisul lui lăcrima de dorința de a se îngropa în ea, secretând fluid preseminal.

— La naiba!

S-a eliberat din capcana sărutului ei și i-a străbătut trupul cu gura, oprindu-se să îi venereze sânii cu sfârcurile ridicate și dornice de mângâieri. Ea a gemut de plăcere când i-a cuprins cu buzele fiecare sfârc, sugându-le până când a început să se zvârcolească sub el.

Nu era o femeie care se prefăcea că are o experiență sexuală perfectă. Era o zeiță în căutarea unui orgasm care avea să eclipseze soarele. Iar el intenționa să îi dea ce își dorea.

— În sfârșit, a spus, așezându-se între picioarele ei.

Și-a lăsat buzele să-i atingă ușor interiorul coapsei și a văzut-o tremurând. Aiden i-a tras chiloții fini ca pânza de păianjen până la nivelul coapselor și i-a lăsat acolo. Această ultimă barieră îl împiedica să alunece pur și simplu în vaginul ei umed. Voia să o tortureze așa cum îl torturase și ea.

— Aiden, dacă nu faci ceva în secunda asta, o să iau singură măsuri, l-a amenințat Frankie.

Bărbatul a zâmbit. Nu știa ce înseamnă dragostea, dar cu siguranță o plăcea pe Franchesca Baranski mai mult decât pe toate celelalte femei cu care se culcase.

Cu două degete i-a dezmierdat labiile moi și umede.

— Oh, Doamne! Oh, la naiba! Aiden!

A așteptat să-și audă numele și apoi și-a băgat degetele în ea.

Frankie a strigat, iar el aproape a ejaculat pe cearșafurile care îi atingeau penisul. A penetrat-o cu degetele și, când ea a început să își ridice șoldurile, s-a aplecat și și-a strecurat limba înăuntru.

În locul țipătului pe care îl aștepta, ea a tăcut brusc. Și-a ridicat privirea și a văzut-o cu ochii închiși, cu gura deschisă într-o exclamație mută.

— Ești în regulă? Ai făcut un accident vascular? a glumit el.

— Aiden, acum *nu* vreau să-ți folosești gura pentru a vorbi!

Și-a introdus limba adânc. Limba și degetele lui îi frământau vaginul strâmt și clitorisul mic și dulce. Frankie se zvârcolea sub mâna și sub limba lui, hotărâtă să îl conducă spre orgasm. El știa însă cum să o facă să ajungă acolo fără să aibă nevoie de hartă.

A mai introdus un al treilea deget și și-a mutat limba spre fundul ei delicat și înapoi la clitoris o dată și încă o dată. Ea suspina rostindu-i numele. Îi era imposibil să înțeleagă și altceva din ceea ce spunea.

I-a simțit pereții vaginului tremurând sub atingerea sa, iar apoi primul spasm i-a strâns degetele. A lins-o și a penetrat-o la fiecare contracție a acelui nemaipomenit orgasm. Ea i-a strâns degetele între pulpele ei alunecoase, trăgându-l cât mai adânc înăuntrul său, iar el dorea mai mult. Voia ca ea să-și dea drumul pe penisul lui, voia ca acele contracții flămânde să îl facă și pe el să ajungă la extaz.

— Aiden!

S-a proptit mai bine pe saltea, încercând să-l simtă şi mai adânc în ea.

Orgasmul ei a fost lung şi, când în sfârşit s-a relaxat, lui Aiden i-a fost teamă că ar putea să leşine dacă îşi priva şi mai mult creierul de sânge. Pulsul îi bubuia în cap.

S-a ridicat în genunchi şi şi-a pus prezervativul.

— Franchesca, s-a răstit el. Uită-te la mine. Deschide ochii.

Ea a deschis ochii, la început cu o privire înceţoşată. Când însă l-a văzut cu penisul în mână între picioarele ei, ochii i-au scânteiat.

— Ce mai aştepţi? a întrebat ea, cu vocea răguşită.

— Spune-mi că mă vrei. Spune-mi că vrei să fii a mea.

— Vreau să fiu a ta, Aiden.

— Eşti a mea?

Nu ştia de ce o întreba asta. Nu era posesiv cu femeile, dar voia ca ea să o spună, să pronunţe cuvintele astea. Atunci ar fi ştiut că a câştigat.

— Sunt a ta în seara asta. Nu o da în bară.

Era suficient pentru el. Deocamdată. I-a desfăcut coapsele, a apucat-o de şolduri şi, când a pătruns-o, a avut satisfacţia de a o auzi rostindu-i numele cu o voce spartă. Era atât de strâmtă, chiar şi după încălzirea pe care i-o făcuse. A penetrat-o adânc, apăsând-o cu şoldurile.

Ceva în el a cedat. Ceva imposibil de înţeles s-a declanşat în el, de parcă ar fi devenit o persoană cu totul diferită de la o secundă la alta.

Ochii ei, atât de strălucitori şi de transparenţi, îl priveau lung, priveau în sufletul lui şi vedeau ce era în el. Vedeau golul care nu îl părăsea niciodată.

Dar nu era atât de gol acum. Erau conectaţi. Erau o singură persoană. Simţea undele de şoc ale orgasmului reverberând în jurul penisului lui. I-ar fi putut citi gândurile dacă se străduia suficient de tare.

Nu putea să mai reziste mult, văzând cum i se împăienjenea privirea, cum îl ispiteau sânii rotunzi.

— Franchesca, i-a șoptit numele când a început în cele din urmă să se miște în ea.

Frankie a ridicat mâinile și l-a mângâiat pe umeri, coborând apoi pe brațe. O atingere blândă, liniștitoare. Avea impresia că ceva s-a rupt înăuntrul lui și acum lumina pătrundea prin crăpături.

Îl vrăjise. Sau contractase un fel de febră tropicală.

Ea a strigat, iar el a văzut lacrimi în ochii ei. Degetele ei i s-au înfipt în umeri, unghiile lăsându-i urme pe piele. Iubea semnele rămase, spera să nu îi dispară.

Nu mai putea să gândească. Nu mai putea să facă nimic decât să simtă, pentru că strânsoarea ei era tot mai mare, iar penisul lui căpătase niște proporții imposibile în așteptarea unei eliberări care putea să îl distrugă.

Franchesca respira sacadat, iar pielea lui era presărată cu broboane de transpirație. Se simțea ca în rai mișcându-se în ea, înconjurat de căldura trupului ei. S-a aplecat și a cuprins cu buzele un sfârc obraznic.

Frankie și-a arcuit spatele și toată dulceața, toată tandrețea au dispărut. Erau ca niște animale în călduri, care se zgâriau unul pe altul, se zvârcoleau orbește în căutarea unei plăceri prea intense pentru a fi descrisă în cuvinte. El i-a eliberat sânul și a prins-o de păr, îngropându-și fața în gâtul ei. Ea i-a înconjurat mijlocul cu coapsele atrăgându-l mai adânc, iar când el a ajuns în profunzimi, când ea i-a strigat numele cu o voce întretăiată, a simțit-o.

Explozia.

Propriul orgasm era iminent, iar când ea l-a strâns cu picioarele, a explodat înăuntrul ei. Jet după jet, nu se mai oprea din ejaculat, iar orgasmul ei era la fel de intens. La fiecare împingere, la fiecare jet de spermă fierbinte, ea îi venea în întâmpinare, îl strângea, voia mai mult.

S-a golit în interiorul ei primitor, dar nu se simțea deloc gol pe dinăuntru. Nu se simțea rece și calculat. Nu. Simțea ceva cald, luminos și periculos de real.

A simțit ceva umed pe umăr și a auzit-o pe Franchesca scâncind.

I s-a strâns stomacul.

– Franchesca? Frankie? Ești bine?

Era încă înăuntru ei, iar ea plângea. S-a simțit debusolat.

– Oh, Doamne! Ce rușine mi-e!

I-a șters o lacrimă de pe obraz cu degetul mare și a întrebat:

– Ce este? Te-am rănit?

Ce făcuse?

– Nu. Cred că e din cauza nunții și a stresului și am avut două dintre cele mai intense orgasme din viața mea. Iar acum vorbesc în dodii și mi-e rușine și, sfinte Doamne, Aiden. Ce-a fost asta?

El și-a lipit fruntea de a ei, cuprins de ușurare.

– Ești sigură că ești bine? N-am depășit vreo limită sau ceva de genul ăsta?

– Nu mi-ai tras-o pe la spate fără să mă întrebi mai întâi, deci cred că sunt bine. Putem să ne prefacem că partea asta nu s-a întâmplat?

– Ce parte?

Frankie a râs și i-a mai scăpat o lacrimă.

– Oh, Doamne. Până la urmă poate că nu ești așa de rău, Kilbourn.

– Ți-e foame? a întrebat-o.

– Aș putea mânca un bufet întreg în mai puțin de zece minute.

Voia s-o sărute pe acel obraz pătat de lacrimi. Să o sărute și să rămână îngropat în ea, unde se simțea atât de bine. Dar el nu făcea așa ceva. Iar ea nu s-ar fi așteptat de la el să facă asta.

– Să vedem câte feluri de mâncare putem comanda de la room-service, a spus el, alunecând fără tragere de inimă dinăuntrul ei și întinzând mâna spre telefon.

Capitolul 25

Nimic nu putea să o facă pe Frankie să se simtă din nou ca la douăzeci de ani mai mult ca un drum al rușinii. Doar că de data asta avea treizeci și patru de ani și ieșea pe furiș din camera unui bărbat purtând tricoul lui cu emblema Yale pentru că el îi rupsese rochia în graba disperată de a face sex cu ea și de a o duce pe culmile extazului de cinci ori.

Și-a strâns pantofii la piept, a făcut ghem ceea ce mai rămăsese din rochie și s-a strecurat pe ușă afară.

Luaseră masa cu șampanie și friptură fragedă în pat și ajunseseră din nou goi și gâfâind. Intenționase să plece, să se întoarcă în camera ei pentru a-și face bagajele și a-și recâștiga ultima fărâmă de sănătate mintală pe care o mai avea, dar în schimb adormise lângă Aiden într-o dezordine de membre și cearșafuri.

S-a trezit tresărind, cu o rază de soare bătându-i enervantă pe față printre draperiile pe care nu se obosiseră să le tragă. Fusese îngrozită să se trezească cu fața îngropată în gâtul lui Aiden și cu mâna odihnindu-i-se pe smocul de păr de pe piept, simțindu-i bătăile lente și constante ale inimii.

Avea un picior petrecut peste el, iar erecția lui i se înfigea în coapsă. Magnitudinea evenimentelor din noaptea aceea, faptul că nu se mulțumise să cedeze asalturilor lui, ci îi ceruse să o posede, a lovit-o precum pumnul unui campion de categorie grea. Iar tot ce îl lăsase să-i facă? Tot ce îi făcuse ea lui? *La naiba!*

Se părea că era la fel de iertătoare ca Pru. Sau se lăsa condusă de hormoni la fel ca Margeaux cea cu o singură sprânceană.

Probabil uitase să își pună în bagaj și demnitatea.

– Măi, măi, măi...

Frankie a sărit în sus ca mușcată de șarpe în timp ce închidea ușa de la camera lui Aiden.

– Doamne, Pru. M-ai speriat de moarte.

Prietena ei cea mai bună era încă în rochia de mireasă, cu părul vâlvoi și machiajul întins pe toată fața. Mirosea ca o distilerie și zâmbea ca un copil de grădiniță scăpat nesupravegheat la fabrica de ciocolată Hershey.

– Tu și Aiden? a țipat Pru pe un ton ascuțit.

– Sst! Doamne! Vorbește mai încet.

Pru s-a înclinat mult într-o parte, de parcă ar fi mers pe puntea unei bărci.

– Sunt superbeată, dar nu suficient de beată încât să nu fiu foarte, foarte bucuroasă.

– Ai dormit vreun pic? a întrebat-o Frankie.

Pru a clătinat violent din cap și a intrat într-un perete.

– Nu. E petrecerea mea. Hei! Vrei să-mi ții părul cât vomit? Poți să-mi povestești de ce te furișezi afară din camera Știi-Tu-Cui cu părul ciufulit după sex și cu urme de dinți pe gât.

Pru vomita de parcă era specialistă în asta. Și-a băgat genunchii sub ea cu grijă, așezată fiind în fața vasului de toaletă, și și-a golit cu grație conținutul stomacului.

– Știi, când dau la boboci sună de parcă aș încerca să dau afară o parte din intestin, a remarcat Frankie.

– Bleaaaah, s-a auzit din gura lui Pru și s-a opintit în fața toaletei.

S-a sprijinit pe călcâie părând mândră de ea și îmbujorată.

— Să vomiți la beție e mult mai ușor decât să vomiți când ești bolnav. Probabil că nici n-o să-mi mai amintesc de asta mâine... sau azi.

— Da, dar ai fost așa și când ai avut un virus la stomac în 2005.

— Secretul e să nu te abții, a spus Pru cu înțelepciune. Când încerci să te abții, e mult mai greu.

Lecții de vomitat de la o mireasă zombi veselă. Cel puțin asta o făcea să nu se mai gândească la durerea satisfăcătoare pe care o simțea în fiecare mușchi bine întrebuințat. Să nu se mai gândească la bărbatul gol de care o despărțea un hol și care îi arătase pe întuneric lucruri pe care nu le putea înțelege la lumina zilei.

— Unde este soțul tău? a întrebat Frankie, întinzându-i lui Pru un pahar cu apă.

— Soțul meu doarme sub masa mare de pe terasă, a spus Pru cu mândrie. Acum povestește-mi cu lux de amănunte cum de te-ai pricopsit cu semnele alea de pe gât.

Gâtul nu era singurul loc unde căpătase astfel de semne, dar nu avea de gând să menționeze acum interiorul coapselor.

— Eu și Aiden am făcut sex, a recunoscut Frankie.

Pru a început să chicotească.

— Doamne, ce e? Dacă mai râzi mult, o să vomiți din nou.

— Mă gândeam că abia aștept să spun povestea asta la nunta ta!

— De ce ai vrea să spui povestea asta la nunta mea? a întrebat Frankie, îngrozită.

— Pentru că o să te măriți cu Aiden, iar eu o să fiu doamna ta de onoare!

— Nu mă mărit cu Aiden! Am suferit o pierdere temporară a rațiunii.

— Aha, judecând după aerul extaziat de pe fața ta drăguță, ai suferit o pierdere temporară a rațiunii care ți-a schimbat viața.

Frankie s-a prăbuşit peste măsuţa de toaletă a lui Pru.

— OK, a fost plăcut. Foarte plăcut.

Atât de plăcut încât orice experienţă sexuală începând din acel moment avea să pălească în comparaţie cu asta.

— Şi? a insistat Pru, înfoindu-şi poalele rochiei în jurul ei.

— Şi cuvântul-cheie este „temporară". Nu sunt genul lui şi nici el nu e genul meu, oricât de bine ne-am potrivi la pat.

— OK. OK. Pe o scală între Jimmy Talbot şi Tanner Freehorn, unde se situează Aiden?

Asta era problema când aveai o prietenă foarte bună care ştia totul despre tine. Putea să creeze o scală a sexului care să se bazeze pe cea mai plăcută şi cea mai neplăcută experienţă. Jimmy fusese primul ei partener şi fusese inocent de stângaci. Tanner era un tip pe care îl cunoscuse la o petrecere de Anul Nou cu zece luni în urmă şi care îi oferise lui Frankie primul orgasm multiplu.

— Of! Nu mă pune să fac asta! a implorat-o Frankie.

— N-ai de ales, i-a poruncit Pru. E una dintre regulile prieteniei. Între Jimmy şi Tanner. Ascult!

— Tanner plus trei, a mormăit Frankie încet.

A urmărit cu degetul dunga de chit, refuzând să se uite în ochii lui Pru.

— Tanner plus cât? a întrebat Pru.

Vocea ei, dogită după ce vomitase, a răsunat puternic.

— Trei.

A privit-o pe Pru, care, încă ameţită de băutură, făcea calculele foarte încet pe degete.

— Oh, la naiba! Cinci. Am avut cinci orgasme, bine?

— Asta e fizic posibil? a ţipat Pru. Stai puţin.

S-a aplecat peste vasul de toaletă şi a vomitat iar. S-a ridicat din nou, vioaie ca o prezentatoare a unui program

de televiziune matinal care nu vomitase recent conținutul unei carafe de șampanie.

— Cinci orgasme într-o singură noapte?

— Mda. Cred că e o superputere sau ceva de genul ăsta.

Sau ceva ce puteau face toți indivizii incredibil de bogați. Oare banii puteau cumpăra priceperea în materie de sex? Nu-i de mirare că femeile îi vânau mereu.

— Sunt. Atât. De. Fericită. Pentru. Tine.

Pru a împuns aerul cu degetul pentru a sublinia fiecare cuvânt.

— Repet, a fost o experiență izolată, a subliniat Frankie. Dar hai să vorbim despre cât de fericită sunt pentru tine, doamnă Stockton-Randolph.

— Mi-ai văzut inelul? a întrebat Pru.

Frankie îl văzuse de aproximativ nouăsprezece ori de la ceremonie.

— Mi-ar plăcea să-ți văd inelul.

— Ce fel de inel crezi că îți va lua Aiden? a întrebat Pru, închizând un ochi.

S-a lăsat să alunece pe podeaua de marmură, cu rochia înfoiată în jurul ei.

— Niciun inel. Și gata și cu sexul.

— Dar e destul de bun pentru tine, Frankie.

— OK, e clar că ești îndrăgostită și sub influența alcoolului, pentru că îmi spui să mă mărit cu tipul al cărui frate ți-a răpit logodnicul în ajunul nunții.

— Am uitat de asta. Totuși, Aiden e nemaipomenit.

— Este și un burlac convins, căruia îi place să schimbe femeile în fiecare lună. Și, din nou, fratele lui l-a răpit pe Chip.

Pru a fluturat o mână disprețuitoare.

— Detalii, detalii.

Frankie s-a trezit pe scaunul din mijloc în avion, înghesuită între o doamnă asiatică minionă cu niște căști drăguțe în urechi și un tip al cărui păr de pe piept se împletea cu lanțul gros de aur care atârna la vedere pentru că avea primii patru nasturi ai cămășii descheiați.

Femeia mirosea a vanilie. Bărbatul a jumătate de sticlă de Drakkar Noir. Avea să fie un zbor lung. Reușise însă să plece din Barbados fără să mai dea ochii cu Aiden. Se întreba dacă fusese enervat sau ușurat când se trezise și n-o mai găsise acolo.

Și-a conectat căștile la sistemul multimedia de pe spătarul scaunului și a ales la întâmplare un post cu muzică. Poate că fugea. Și poate că era o lașă, dar, dacă ar mai fi stat o secundă lângă trupul gol și perfect al lui Aiden, ar fi murit la propriu. Era posibil să mori din cauza perfecțiunii? Ea fusese cât pe ce. Sau poate că fuseseră prea multe orgasme.

Frankie știa că, dacă Aiden s-ar fi trezit și ar fi adus în discuție posibilitatea unei relații temporare, ea s-ar fi ridicat și ar fi implorat precum cockerul spaniel al părinților ei. Dacă nu-l mai vedea, avea să-i iasă dintre labiile iritate, dar satisfăcute. *Din cap. Voia să spună din cap.*

O plecare rapidă era cea mai bună soluție. Aiden avea s-o uite pe ea și cele câteva ore de plăcere uluitoare, sfâșietoare și chinuitoare.

Păr pe Piept s-a uitat la ea chiorâș, iar Frankie și-a dat seama că gemuse cu voce tare. Dacă era așa după cele cinci orgasme pe care i le provocase cu dibăcie Aiden Kilbourn, nici nu-și putea imagina în ce stare ar fi adus-o o aventură temporară.

Telefonul îi era oprit, iar în ziua următoare trebuia să meargă la muncă. Revenea la normal... cu câteva amintiri erotice pe care le putea retrăi tot restul vieții.

Capitolul 26

Aiden a urcat scările câte două deodată, cu inima bătându-i cu putere. Era cu nervii întinşi la maximum de când se trezise în dimineaţa aceea, iar în orele care trecuseră de atunci fusese pe punctul de a exploda.

Frankie îl părăsise. Se trezise singur în pat şi nu era nici urmă de ea în camera lui. Până ce şi-a pus o pereche de pantaloni scurţi şi s-a năpustit pe hol ca să bată la uşa ei şi să o târască înapoi în pat, cameristele făceau deja curat. *A plecat. Ne pare rău, domnule.*

Franchesca avea ceva de învăţat despre modul in care proceda el.

Locul mirosea a naftalină şi praf. Treptele scârţâiau ameninţător sub picioarele lui. Nu era niciun paznic la uşă, iar jumătate dintre luminile stradale din cartier nu funcţionau. Şi nu a fost nevoie decât să spună „vă rog" pentru ca doamna Gurgevich de la apartamentul 2A să îi dea drumul înăuntru.

Totul îl scotea din sărite.

Iar lucrul ăsta a fost mai mult decât evident când pumnul lui a izbit uşa care stătea între el şi sursa enervării lui.

— Doamne, ai de gând să spargi uşa, Gio?

Ochii lui Frankie s-au mărit de surpriză şi poate şi de teamă. Probabil că i-ar fi trântit uşa în faţă dacă Aiden nu s-ar fi năpustit înăuntru.

Apartamentul era mic, cam ponosit, dar curat. Avea o bucătărie, un living şi ceea ce Aiden presupunea că era

un dormitor. Televizorul, un aparat jalnic cu diagonala de treizeci de inch, era pornit, iar pe măsuța de cafea era o sticlă de bere desfăcută. Canapeaua era mare și acoperită cu perne.

Ș-a întors spre ea și a simțit acea conexiune magnetică. De vină nu fusese decorul tropical sau adrenalina, ci felul în care ea reacționa în fața lui. Era obișnuit cu atracția. O folosea ca pe o capcană când era necesar. Dar ceea ce se întâmpla între ei? Era elementar. Era atracția primitivă a unui corp care avea nevoie disperată de celălalt. Ea nu voia banii sau numele lui. Îl dorea *pe el* și felul în care o făcea să se simtă. Iar asta era pentru el o senzație mai puternică decât orice afrodiziac.

— Ce naiba cauți în apartamentul meu?

Stătea în picioare, cu mâinile în șolduri, purtând colanți și un pulover gros care îi cădea pe un umăr. Avea părul strâns într-o coadă groasă.

Aiden și-a strâns pumnii pe lângă corp ca să nu fie tentat să întindă mâna și să-i desfacă părul.

— De ce ai fugit?

— N-am fugit. Trebuia să plec la aeroport.

Era arogantă, sigură pe ea și mincinoasă.

— De ce nu m-ai trezit și nu ți-ai luat rămas-bun?

A văzut umbra vinovăției în ochii aceia mari.

— A fost o aventură pasageră, Aiden. Asta e tot.

— Pe dracu'!

Vocea îi era aspră. Era obosit și furios, dar tot simțea nevoia s-o atingă. S-o pedepsească. S-o satisfacă.

— Oh, haide, Kilbourn. Ne-am simțit bine. Acum am revenit la lumea reală.

— Nu am terminat, Franchesca.

— Cred că o dată a fost mai mult decât suficient, s-a răstit ea, cu ochii strălucitori.

— De două ori, a corectat-o el. Și chiar crezi asta?

— Du-te naibii acasă, Aiden.

Bărbatul a redus distanța dintre ei și a făcut un efort să o apuce delicat de umeri. Frankie s-a topit în brațele lui, chiar dacă îl apostrofa. Aiden s-a simțit brusc ușurat știind că ea încă mai simțea acea nevoie. Chiar dacă era doar o reacție biologică, un trup care recunoștea alt trup. Era suficient și chiar mai mult.

— Ce am făcut noi noaptea trecută? a întrebat el. Nu se întâmplă pur și simplu. Iar fuga e o dovadă de lașitate.

— Sugerezi că mi-e frică de tine?

Vocea lui Frankie era joasă.

— Sugerez că ceea ce am împărtășit a fost o premieră pentru mine. Acea... conexiune. Nu vreau să-i întorc spatele pur și simplu. Și cred că nici tu nu vrei asta.

Dacă ea voia să fie sincer și autentic, atunci asta avea de gând să-i ofere. Aiden spera doar ca prețul să nu fie prea mare.

— Nu vreau să fiu jucăria unui bărbat. Merit mai mult decât atât, a răspuns Frankie.

— Așa e, a aprobat el. Tu ești cea care ai pus eticheta asta. Doar pentru că nu sunt interesat de căsătorie nu înseamnă că o să fiu lipsit de respect sau insensibil cu tine.

Frankie și-a mușcat buza de jos, privind cu atenție primul nasture al cămășii lui.

— Deci cum ar funcționa mai exact genul ăsta de aranjament?

Aiden simțea mirosul victoriei în aer, știa că era la îndemâna lui.

— Petrecem ceva timp împreună. Îți dau orice vrei.

— Temporar, a adăugat ea.

— Nu e ca și cum ar exista o dată de expirare, Franchesca.

— Dar întotdeauna îți pierzi interesul.

— Nu pot să nu remarc că, întâmplător, și tu ești singură. Asta pentru că ți-ai pierdut întotdeauna interesul?

Și-a lăsat degetele să urce spre ceafa ei, jucându-se cu buclele de acolo. Ea a oftat și, în cele din urmă, și-a ridicat privirea spre a lui.

— Uite ce e, nici eu nu caut dragostea vieții mele. Nu știu unde vreau să fiu peste cinci ani. Aș prefera să-mi dau seama de asta înainte de a fi nevoită să iau în considerare dorințele și nevoile altcuiva. Și Dumnezeu să o ajute pe femeia care vrea asta de la tine.

Și-a lăsat mâinile să alunece peste umerii ei încordați. A întors-o încet în brațe, masându-i mușchii încordați. Ea s-a sprijinit cu spatele de el.

— Atunci de ce nu spui da? i-a șoptit la ureche cu o voce răgușită. Mă pui să muncesc pentru asta?

Nu știa de ce situația asta îl excita. Un Kilbourn nu renunța niciodată de bunăvoie la control.

— Uau! Vă întrerup?

Bărbatul care stătea în pragul ușii lui Frankie părea mai mult curios decât supărat că o găsise în brațele altui bărbat. Avea umerii largi și era musculos. Purta o bluză de tricot cu mânecă lungă care îi scotea în evidență mușchii, în ciuda temperaturii de treizeci de grade de afară. Ținea în mână o pungă cu mâncare care mirosea mai bine decât orice masă de cinci stele din Manhattan.

— Gio, l-a salutat Frankie, încercând să se desprindă din strânsoarea lui Aiden, căruia nu i-a plăcut asta.

— Ai ajuns mai devreme? l-a întrebat ea, aruncând o privire panicată în direcția lui Aiden, căruia *chiar* nu i-a plăcut asta.

— Ce-ai spus? a întrebat Gio, scoțând un telefon din buzunarul pantalonilor de trening.

L-a ridicat și a făcut o poză.

— Să nu îndrăznești!

Frankie nu mai era neliniștită. Era o leoaică furioasă.

— Ups! Prea târziu, a zis el și a ridicat din umeri. Vrei să mă prezinți prietenului tău?

Aiden a trecut de la încercarea de a o reține pe Frankie în brațele sale la încercarea de a o împiedica să îl pocnească pe bărbatul care rânjea satisfăcut.

— Ești un dobitoc!

Telefonul lui Gio a sunat scurt, iar el a zâmbit, aruncând o privire spre ecran.

— Mama e nerăbdătoare să-l cunoască pe prietenul tău duminică.

Aiden a trebuit să o prindă pe Frankie de talie când aceasta s-a aruncat spre Gio. A ridicat-o și a răsucit-o în timp ce bărbatul râdea.

— Eu sunt Gio, a spus el, întinzându-i o mână cât mai departe de Frankie. Fratele pacostei.

Aiden i-a scuturat-o cu mâna rămasă liberă.

— Aiden, a spus el.

— Deci voi doi sunteți împreună? a întrebat Gio.

— Da, a spus Aiden.

— Nu, a răspuns Frankie.

— Mă rog, oricum ar fi, m-ați salvat de la a nu știu câta tentativă neplăcută de a fi cuplat cu cineva. Mary Lou Dumbrowski.

— Mary Lou e din nou singură? a spus Frankie, renunțând să mai încerce să-și ucidă fratele.

Gio s-a îndreptat spre măsuță și a lăsat jos punga cu mâncare.

— Da. Soțul numărul trei a dat în primire luna trecută la curățătorie. Bam! Era mort înainte să atingă podeaua.

— Mama e probabil disperată dacă a ajuns să-ți caute proaspete văduve, a remarcat Frankie.

Aiden i-a strâns mâna și apoi i-a dat drumul lui Frankie, care nu mai părea să aibă intenții criminale.

— Mamei nu-i place să aibă un fiu burlac de treizeci și șase de ani, a explicat Gio. Așa cum nu-i place nici să fie singura dintre surorile ei fără nepoți.

— Marco a lăsat-o însărcinată pe Rachel, i-a amintit Frankie. Marco e celălalt frate al nostru, iar Rachel e soția lui, i-a explicat ea lui Aiden.

— Nu-ți face griji, pentru că tocmai i-ai dat și mai multe speranțe că o să fie bunică, a tachinat-o Gio, scoțând conținutul pungilor.

Frankie a clătinat din cap.

— Te urăsc. Ce-ai adus?

Gio a scos patru sendvișuri, murături învelite în hârtie cerată și o pungă mare de chipsuri barbecue.

— Ca de obicei. Mănânci cu noi, Aide?

Nimeni până la Franchesca nu-i spusese Aide. Se părea că celor din familia Baranski le plăcea să folosească nume de alint.

— Am înregistrat lupta din UFC de seara trecută, a spus Gio, împingând un sendviș spre el.

— Arte marțiale mixte? a întrebat Aiden, uitându-se la sendvișurile frumos stivuite.

— Uf, a exclamat Frankie și și-a dat ochii peste cap. Bine. Poți să rămâi. Dar sendvișul cu friptură de vită e al meu.

— Ai bere? a întrebat Gio.

— Da, da. Nu te ambala.

Frankie s-a îndreptat spre bucătărie, iar Aiden a urmat-o.

— Tot mai trebuie să stăm de vorbă, i-a spus el, întinzând mâna să o prindă de încheietura subțire.

— Da, da, a oftat ea. Dar nu în preajma lui gură-spartă ăsta.

— Ia cina cu mine mâine.

Ea l-a privit o clipă, iar el s-a gândit că încerca să găsească o scuză.

— Bine, a spus ea. Dar aleg eu locul.

— S-a făcut.

S-a aplecat și i-a atins ușor obrazul cu buzele.

— Vezi ce ușor e? Tu îmi spui ce vrei, iar eu îți fac pe plac.

A avut satisfacția de a vedea cum i se înfioară pielea de pe gât și de pe brațe. Aiden a luat berile pe care le-a scos din frigider și s-a întors în living.

Cei doi s-au așezat pe canapea, Gio s-a instalat pe fotoliul ponosit, au mâncat sendvișuri făcute de un maestru și s-au uitat la bărbații și femeile care se snopeau în bătaie până la sânge. Frankie și Gio au comentat aproape toate meciurile și s-au luat peste picior tot timpul cât a durat vizionarea. Aiden a încercat să se imagineze făcând același lucru cu fratele lui vitreg. Era o idee de neconceput. Nu avuseseră niciodată o relație atât de apropiată precum cea dintre Frankie și fratele ei.

— Deci cum v-ați cunoscut? a întrebat Gio, mușcând dintr-un sendviș cu pastramă.

Franchesca a luat o înghițitură rapidă de bere.

— Păi Aide, aici de față, m-a făcut stripteuză la cinci secunde după ce ne-am cunoscut. Eu i-am spus că e un dobitoc. Pe urmă fratele lui l-a răpit pe Chip cu o seară înainte de nuntă și a trebuit să-i dăm de urmă.

Gio a scăpat sendvișul din mână în ambalajul din poală.

— Vorbești serios?

— Din păcate, da, a recunoscut Aiden. Dar n-am vorbit serios când am spus că e stripteuză.

— Ce bine, a spus Gio, binevoitor. N-aș fi vrut să fiu nevoit să te bat cu stomacul plin.

— Nu mi-ar plăcea să fiu bătut, a fost de acord Aiden.

Frankie și-a luat berea și a așteptat până când Gio a mușcat din nou din sendviș.

— Oh, și am făcut un sex grozav aseară. Al naibii de grozav.

Gio s-a înecat cu sendvișul și a început să tușească, până când Frankie s-a ridicat și l-a bătut pe spate.

— Fir-ar să fie! Urăsc când faci asta.

Capitolul 27

Restaurantul ales de Frankie era un local sordid cu specific portughez, înghesuit între o prăvălie goală și un studio de yoga, pe o stradă liniștită din Brooklyn. Mesele nu aveau fețe de masă, iar meniurile arătau ca și cum ar fi fost tipărite la o imprimantă de birou, dar mirosurile care veneau din bucătărie erau dumnezeiești.

Aiden și-a pus telefonul pe modul silențios și l-a băgat în buzunarul jachetei. Nu dorea ca nimic să îi distragă atenția de la femeia care stătea în fața lui la masă. Frankie își lăsase părul pe spate și, în ton cu atmosfera relaxată a restaurantului, purta blugi strâmți, un pulover cu un guler care îi tot atrăgea privirea spre decolteul ei delicios și cizme moi de piele întoarsă.

Părea... în largul ei, citind cu atenție meniul și sprijinindu-și bărbia în mână. Aiden a încercat să-și amintească ultima femeie pe care o văzuse care nu încerca să își mențină o postură perfectă și care își amintea numele ospătarilor.

— Ce e? l-a întrebat Frankie, încruntându-se la el pe deasupra meniului.

— Nu făceam decât să...

— Dacă spui că nu făceai decât să admiri priveliștea, o să vomit pe masă.

Aiden a clătinat din cap. *Ce cuvinte era în stare să spună...*

— Nu cred că ar fi o idee bună acum.

— Atunci de ce te uitai la mine?

— Pentru că îmi place să mă uit la tine. Ești interesantă.

— Voi presupune că e un compliment ca să nu fim nevoiți să începem prima întâlnire cu o ceartă, a decis Frankie.

— Chiar se voia a fi un compliment. Ești diferită de...

— Femeile cu care ești obișnuit, a spus ea și a închis meniul. Ceea ce mă duce la primul punct al unei discuții care sper să fie civilizată.

— Ai de gând să mă amenințí că o să-mi rupi fața și o să mi-o dai s-o mănânc așa cum ai făcut aseară cu fratele tău? a întrebat Aiden.

— Ha ha, ce tip isteț! Hai să punem cărțile pe masă. Nu avem absolut nimic în comun în afară de niște orgasme destul de spectaculoase.

Cuvântul „orgasme" i-a făcut penisul să tresalte.

— Mi-e greu să cred că nu mai e nimic altceva. Ce părere ai despre cățeluși și plăcintele cu mere?

Buzele ei au schițat un zâmbet.

— Bine, hai să încercăm așa. Care e obiectivul tău săptămâna asta? Ce ai de gând să realizezi până vineri?

Ospătarul s-a întors cu paharele. Era un local unde îți aduceai singur băutura, motiv pentru care Aiden își verificase colecția și alesese o sticlă destul de bună de cabernet. Au comandat mâncarea și i-au dat ospătarului meniurile.

— Până vineri? a întrebat Aiden, umplând mai întâi paharul ei, apoi pe al lui. Votul consiliului de administrație e săptămâna asta. Intenționez să mă asigur că lucrurile ies așa cum vreau eu. Lui Elliot trebuie să i se amintească unde-i e locul în familie și în companie. Mai am și o achiziție nouă care întâmpină niște, să spunem, probleme de dezvoltare și care necesită atenția mea.

— Aha, a spus Frankie cu un aer infatuat. Știi ce fac eu săptămâna asta?

— Mi-ar plăcea să aflu.

— Încerc să promovez cu brio examenul de responsabilitate socială corporativă de joi.

— Examen?

— Sunt înscrisă la MBA. Ar trebui să-l termin în mai dacă o să mă pot concentra suficient de tare. Slujba de la firma de catering a fost una suplimentară, ca să pot face față cheltuielilor cu nunta lui Pru. Lucrez part-time la un centru pentru dezvoltarea afacerilor mici.

— Ești interesată de afaceri? a lansat el o ipoteză.

Era un punct comun care nu implica orgasme.

— Foarte. Așa se întâmplă când părinții tăi conduc o afacere. Sunt sigur că înțelegi asta.

Aiden a dat din cap.

— Bineînțeles. Uneori simți ca și cum ai avea asta în sânge.

— Mda, în cazul meu poate că partea cu afacerile, dar nu și mezelurile.

La privirea lui întrebătoare, Frankie a râs.

— Părinții mei dețin un magazin alimentar în Brooklyn chiar vizavi de casa lor. Fratele meu Marcos îl administrează acum. Am crescut în magazinul ăla. Pot să feliez un kilogram de pastramă de carne de vită mai bine decât Marco sau Gio.

— Dar n-ai vrut să te ocupi de un magazin alimentar?

Frankie a clătinat din cap.

— Îmi place partea cu numerele. Contabilitatea, planificarea, inventarierea.

— Ce o să faci după ce îți iei MBA-ul?

Frankie a ridicat din umeri.

— Îmi place mult ce fac la centrul pentru dezvoltarea afacerilor mici. Unii oameni cred că afacerile mari, corporațiile uriașe, sunt cele care merg bine în America. Dar nu este așa. Sunt companiile de instalații sanitare aflate la a doua generație, sau magazinul de înghețată deschis de

patruzeci de ani, sau atelierul mecanic recent înființat, sau florăriile. Eu ajut companiile de genul ăsta să facă afaceri.

Fascinat, Aiden s-a aplecat înainte și și-a sprijinit cotul pe masă.

— Și tu care credeai că nu avem nimic în comun, a subliniat el.

— Cât costă sticla asta? a întrebat ea, ridicând paharul pentru a studia vinul.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Eu știu, pentru că am căutat pe Google cât ai fost tu la baie. Chiria mea costă mai puțin decât sticla asta.

— De ce oare am impresia că banii o să fie un subiect de ceartă cu tine? Mie nu-mi pasă câți bani ai sau cât câștigi. Pe tine de ce te interesează situația mea financiară?

— Aiden, a rostit ea, râzând. Situația ta financiară te plasează într-o lume cu totul diferită de a mea. Nu cred că lumile noastre vor fi compatibile.

— Nu vom ști până nu încercăm.

Ospătarul s-a întors cu frigăruile de pui frumos aranjate ca aperitiv.

— Ce vrei să fac, să te însoțesc la evenimente pe post de damă de companie? Pentru că o să fiu sinceră cu tine. Ce-ai văzut aseară, pantaloni de trening și gale UFC și sendvișuri unsuroase... Prefer de o mie de ori să fac asta în weekend decât să mă fâțâi de colo-colo cum fac prietenele lui Pru, înțolită elegant și „lăsându-mă admirată".

— În relația asta, Franchesca, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei să faci. Nu sunt interesat de tine pe post de Barbie din înalta societate. Îmi place de tine așa cum ești.

— Hmm...

— Ce e? a întrebat el.

— Mă gândesc.

— Încerci să găsești o altă scuză. Încearcă, Franchesca. Ieși cu mine. Fă sex cu mine.

— Știi cum să dai pe spate o fată, a glumit ea, luând încă o înghițitură de vin.

— Sunt doar sincer.

Frankie a luat o bucată de pâine din farfurie și a studiat-o.

— Bine. Nu vreau să fiu etalată precum celelalte „cuceriri" ale tale. Iar viața mea e aici. Nu vreau să mă plimb prin tot Manhattanul la chemarea ta.

— De acord. Nu sunt adeptul dezordinii. Nu sunt adeptul dramelor. Dacă poți să respecți principiile astea două, o să ne înțelegem bine.

— Monogamie? a întrebat ea, arcuind o sprânceană.

— E o cerință pentru amândoi.

Frankie a dat aprobator din cap.

— Bun. Presupun că avem o înțelegere.

Aiden a întins brațul peste masă și a luat-o de mână, dar, în loc să i-o scuture, i-a sărutat degetele.

— Am sentimentul că va fi o plăcere să fac afaceri cu tine, a prezis el.

Au mâncat și au vorbit peste farfuriile cu tocană de pește și chiftelele de cod și au zăbovit la cafea. Era tare, nu amară, dar nici dulce, iar Aiden nu se putea abține să nu se gândească la aroma Franchescăi. Abia începuse să o guste și dorea mai mult.

Frankie a achitat nota de plată înainte ca el s-o poată opri.

— Nu, a spus ea, smulgând bonul. Banii nu sunt un subiect de ceartă, nu-i așa?

— Plătesc eu, Franchesca.

— Poți să plătești tu data viitoare. De data asta fac eu cinste. Și nu te mai încrunta așa. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, poți să iei tu desertul.

Desert. Cuvântul i-a adus in minte zeci de imagini cu trupul gol al lui Frankie.

— Înghețată, Kilbourn. Îmi dau seama la ce te gândești.

Ospătarul a revenit cu restul lui Frankie.

— Las eu bacșișul, a anunțat Aiden, lăsând o bancnotă care era aproape egală cu valoarea intregii consumații.

— Dă-te mare.

S-au ridicat, iar el a ajutat-o să-și pună haina. Era o jachetă de lână care văzuse zile mai bune.

— Îți lipsește un nasture, a spus el, imbrăcându-și haina de cașmir și privind cu coada ochiului deschizătura din haina ei.

— Uf, știu. L-am pierdut iarna trecută, când frații mei m-au provocat să mă strecor pe fereastra fostului meu dormitor din casa părinților și să cobor ținându-mă de copac, așa cum făceam pe vremuri. În apărarea mea, băuserăm deja trei sticle de vin la cina de Ziua Recunoștinței. Încă nu am găsit nasturele.

— Deci unde e gelateria aia? a întrebat Aiden, încântat când ea l-a luat de mână la ieșirea din restaurant.

Ar fi vrut să o întrebe ce intenționează să facă după desert. Avea în mașină o geantă cu tot ce-i trebuia ca să rămână peste noapte și un stoc respectabil de prezervative. Era pregătit... și poate un pic optimist.

Frankie l-a condus pe străzile din cartier.

— Ai lucrat azi? l-a întrebat.

El a dat din cap. Nu intenționase să facă asta. La naiba, nici măcar n-ar fi trebuit să se întoarcă din Barbados decât în dimineața asta, dar Franchesca îi schimbase planurile când a plecat din patul lui.

— Da. A trebuit să mă asigur că nu s-a întâmplat nicio catastrofă cât am fost plecat.

— Te-ai hotărât ce o să faci cu Elliot? a întrebat Frankie.

S-a încordat, întrebându-se dacă asta era o capcană. O altă scuză să-l urască din nou.

— L-am lovit acolo unde îl doare cel mai mult.

— În nasul spart? a întrebat Frankie.

Aiden a râs.

— Nu, dar are ochii vineţi şi nu poate să respire, aşa că a fost amuzant să-l văd ploconindu-se în faţa tatei.

— Te-ai dus la tatăl tău? a întrebat Frankie.

— Elliot a fost întotdeauna un copil problemă. Ia decizii pripite, care implică adesea sume mari de bani. I s-a dat un post în companie pentru că aşa era corect în opinia tatălui meu. Banii lui Elliot sunt însă depuşi într-un fond fiduciar revocabil. Tata nu a vrut să-i piardă la jocuri de noroc sau să-i împrumute unei prostituate ca să-şi deschidă propriul bordel.

— Sau unei fete care dansează ca o stripteuză, a spus Frankie, bătând din gene spre el.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus Aiden, înghiontind-o în umăr. Avusesem o zi lungă şi ultimul lucru pe care doream să-l fac era să-mi petrec seara la o petrecere cu prietenii care încercau să mă cupleze cu cineva.

— Şi aveai o migrenă.

— Şi asta.

— Ai des migrene?

— Numai la ocazii speciale. De obicei când am de-a face cu Elliot.

— Deci ce a considerat tatăl tău o pedeapsă potrivită pentru săvârşirea unui delict? a întrebat Frankie.

— I-a îngheţat conturile lui Elliot timp de o lună.

Frankie s-a împiedicat.

— Fratele tău răpeşte pe cineva ca să-şi impună punctul de vedere, iar tatăl tău îi taie *alocaţia*?

Aiden n-avea de gând să-i spună că şi el avusese o reacţie asemănătoare când tatăl lui dictase pedeapsa. Erau treburi personale de familie.

— Tata a fost de părere că asta e soluția în situația dată.

— Și care crezi tu că ar fi fost soluția în „situația" dată? Te avertizez că de răspunsul tău depinde dacă mergem mai departe după înghețata din seara asta.

— În cazul ăsta, aș vrea să revină în actualitate tortura cu smoala și penele.

— Înveți repede, Aide. Înveți repede, a spus ea, cu ochii sclipitori.

A fost o victorie mai dulce decât oricare alta din istoria recentă. Fără să se gândească, fără să încerce să o convingă, Aiden a tras-o pe Frankie la pieptul lui.

— Pot să te sărut oricând vreau acum că suntem împreună?

Ea și-a ridicat privirea spre el, îngropându-și degetele în reverele lui.

— Presupun că în niște limite rezonabile.

Aiden a văzut pasiunea în ochii ei pe jumătate închiși și în buzele întredeschise. Iar când și-a apropiat gura de a ei, a simțit din nou gustul victoriei. Franchesca Baranski depusese armele pentru moment. Era a lui să o sărute, să o posede, să o tachineze. Și nu avea de gând să irosească nicio secundă din timpul lor împreună.

Frankie s-a tras înapoi, iar el a urmat-o până când umerii ei au întâlnit zidul rece de cărămidă al clădirii. Ținând-o acolo, Aiden i-a prins bărbia în mâini și i-a sedus gura. Buzele ei erau pline și atât de moi! Și-a amintit de ele alunecând peste penisul lui, și-a amintit de ele rotunjindu-se în momentul extazului. Iar acum se hrăneau flămânde cu buzele lui.

Mâinile ei s-au mutat de pe pieptul lui, pe sub haină, până pe șolduri. L-a tras spre ea și a gemut când i-a simțit erecția.

— Cât de mult vrei înghețata aia? l-a întrebat, eliberându-se de sub gura lui.

— Urăsc înghețata.

— Apartamentul meu este la trei străzi de aici.

— Am prezervative în mașină.

— Am câteva acasă.

Avertismentul pe care i-l dăduse tatăl lui când era adolescent i-a răsunat în cap. Regula numărul șaptesprezece pentru copiii de bani gata. Nu folosiți niciodată prezervativele unei femei. Poate că încearcă să vă prindă în capcană rămânând însărcinată.

— Să mergem.

Capitolul 28

Trei cvartale păreau kilometri întregi când își simțea clitorisul umflat de dorință și lângă ea era un bărbat sexy care o ținea de mână și care putea face ceva extrem de eficient în privința asta. Aproape că nu mai vorbeau, tensiunea dintre ei crescând vertiginos cu fiecare secundă.

Fiecare atingere involuntară a trupului lui de al ei o aducea pe Frankie în pragul unei dorințe dureroase.

Avea să fie la fel de bine ca în Barbados? Avea să fie mai bine? Avea să supraviețuiască?

Nu exista decât o modalitate de a afla.

A bâjbâit cu cheile în ușă, degetele tremurându-i vizibil de emoție. Aiden i le-a luat din mână și a descuiat ușa. A fost ultimul gest civilizat pe care l-a făcut în seara aceea.

Frankie l-a tras înăuntru după ea și a închis ușa în urma lor înainte ca doamna Chu să-și scoată capul pe hol și să le ofere gustări sau sfaturi în materie de sex. Aiden se dezbrăca deja de haină și sacou când ea a pus lanțul la ușă.

Frankie l-a imitat, aruncând de pe ea straturi de îmbrăcăminte și pantofii, până când între ei nu a mai rămas decât strictul necesar.

— Vino, a spus el pe un ton grav și poruncitor.

Ar fi putut să meargă agale spre el, să-l facă să aștepte, să-l domine puțin mai mult, până când el avea să o supună cu buzele lui păcătoase și cu penisul magic care mai avea puțin și scăpa din închisoarea lenjeriei sale sexy, roșii și strâmte. Dar nu a făcut asta. Frankie s-a

năpustit asupra lui. Aiden, spre cinstea lui, nu a cedat sub greutatea ei.

A luat-o pe sus, ridicând-o de fund, și a așezat-o peste membrul său în erecție.

Era mai mult decât recunoscătoare că se îmbrăcase cu gândul la o posibilă partidă de sex. Măcar de data asta chiloții se asortau cu sutienul. Lenjeria neagră din dantelă era detaliul cel mai sexy la care se putea gândi. Și se părea că își făcea treaba.

Aiden a continuat să o sărute în timp ce o ducea în brațe în dormitor. De data asta a pus-o încet pe pat, acoperindu-i corpul cu al lui. Patul ei era mic, nu se compara cu salteaua uriașă pe care se răsfățaseră în Barbados. Pe Aiden nu părea însă să-l deranjeze.

— Prezervativele? a întrebat el cu o voce răgușită.

Frankie a arătat spre o cutie de pe noptieră.

— Sper că le-ai pus acolo gândindu-te la mine, a spus el pe un ton sec.

Era uimită că putea să o aducă în pragul extazului cu penisul lui dur lipit de ea.

— Nu, țin mereu pe noptieră o cutie mare de prezervative XL pentru plăcere intensă.

El a ciupit-o de fund, iar ea a țipat. Gura lui i-a înăbușit orice comentariu suplimentar.

— Te vreau în toate modurile posibile, a mărturisit Aiden.

— Trebuie să începi de undeva, a zis ea, trăgând adânc aer în piept, pe jumătate râzând, pe jumătate gata să implore. Cum mă vrei, Aiden?

Așa cum anticipase, întrebarea ei i-a adus o sclipire de dorință carnală în frumoșii lui ochi albaștri. Bărbatul și-a încleștat maxilarul.

— Arată-mi, a insistat ea.

Frankie îi dădea permisiunea. Ultima dată fusese un război pentru supremație. De data asta, a vrut să vadă ce fantezii întunecate se ascundeau în spatele acelui chip îngeresc.

Aiden a scos un sunet din gât și a întors-o pe burtă. I-a ținut capul în jos, apucând-o cu o mână de păr, și i-a petrecut un braț în jurul taliei, ridicându-i șoldurile astfel încât să o așeze în genunchi.

— Așa e în regulă? a șoptit el.

— Îți dau undă verde. Orice vrei tu e în regulă în seara asta.

Cu siguranță îl punea la încercare. Dar, dacă nu o penetra în următoarele zece secunde, probabil că avea să moară.

— Orice vreau? a repetat el.

— Nu-mi plac partidele de sex în trei sau tipii care își fac nevoile pe mine.

— Ce zici de... a început el și i-a trecut un deget pe coloana vertebrală până la despicătura dintre fese.

Când i-a mângâiat cu vârful degetului fundul, Frankie s-a încordat.

— Să vedem cum decurge seara, a spus ea.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, a glumit Aiden.

Frankie a râs cu fața în pernă.

— Aide, serios, dacă nu simt o parte a corpului tău în mine chiar acum, te dau afară și mă duc singură după înghețată.

— Nu putem permite așa ceva, nu-i așa? a zis el și și-a apropiat degetele magice de picioarele ei.

— Doamne, da.

Frankie și-a înăbușit geamătul când Aiden i-a coborât chiloții pe coapse. Apoi a rămas fără cuvinte din cauza șocului și a plăcerii, în momentul în care, în cele din urmă, el și-a introdus două degete în miezul ei strâmt și umed. În sfârșit, nu se mai simțea pustie.

Ea și-a împins șoldurile înapoi spre el, implorând mai mult. Mâna lui Aiden s-a desprins din părul ei și i-a alunecat pe umăr și apoi dedesubt pentru a-i prinde sânul care îi atârna.

Frământând-o cu o mână și penetrând-o cu cealaltă, a intensificat încet chinul. Frankie și-a strigat extazul în pernă.

— Ești o fată atât de frumoasă, Franchesca, a șoptit Aiden, sărutând-o de sus până jos pe spate.

Doamne, îi plăcea să-l simtă peste ea. Să-i simtă degetele intrând și ieșind din ea și trăgând-o de sfârcuri. Avea nevoie de *mai mult*.

Iar el era dispus să îi dea asta.

Frankie i-a simțit degetul mare pătrunzându-i între fese și s-a încordat la atingerea lui.

— Ai încredere în mine?

Întrebarea era încărcată de tensiune.

Nu avea încredere că Aiden n-ar fi încălcat regulile să obțină ceea ce își dorea sau că nu ar fi putut chiar să răpească pe cineva, la fel ca fratele său. Dar avea încredere că știa cum să-i ofere trupului ei o plăcere pe care nu o mai cunoscuse niciodată înainte.

— Da. Bine. Da, a spus ea cu vocea răgușită.

Nu a trebuit să-i spună de două ori. Câteva secunde mai târziu, a început din nou să implore în timp ce el o atingea în moduri pe care nu le mai experimentase până atunci. Degetele lui erau magice. Simțea pe piele penisul lui gros împungând-o prin materialul chiloților pe care nu și-i scosese încă. Nu numai că îi auzea respirația grea, dar o și simțea pe pielea ei goală.

Câte senzații laolaltă putea suporta o femeie înainte să explodeze?

Frankie a strigat cu fața în pernă când degetele lui au făcut o mișcare extrem de iscusită. Avea să explodeze și să distrugă întreaga clădire.

Aiden a gemut pe un ton grav și gutural.

— Simt că ești aproape de orgasm.

S-a aplecat și a mușcat-o de umăr.

Acea durere scurtă a fost tot ce i-a trebuit să cedeze ca o coardă de chitară. S-a abandonat și s-a lăsat în voia

orgasmului. Ce era asta? Era ceva de pe altă lume, iar Aiden era noul ei univers.

A continuat să își miște degetele în interiorul ei, iar ea s-a înfiorat și a vibrat în momentul extazului.

A simțit cum, în spatele ei, Aiden și-a mutat greutatea și a suspinat când s-a retras din ea. Apoi a auzit fâșâitul ambalajului.

S-a frecat de ea, pregătindu-și penisul, iar Frankie și-a depărtat și mai mult picioarele, invitându-l să intre. A fost tot ce i-a trebuit.

Aiden și-a lovit ușor de ea capul penisului, a prins-o de șolduri și a penetrat-o.

Decadent de plină, Frankie a primit cu bucurie invazia. Sunetul pe care el îl scotea din fundul gâtului o înnebunea. Frankie a ridicat capul, arcuindu-și spatele.

El i-a prins părul în pumn și a ținut-o nemișcată, în timp ce a început să se miște chinuitor de lent și măsurat. Era atât de bucuroasă că nu insistase pentru înghețată.

Cealaltă mână a lui nu era niciodată liniștită, mângâindu-i și strângându-i carnea de parcă ar fi vrut să-i exploreze fiecare centimetru al corpului. Strânsoarea lui Aiden pe părul ei a dispărut, iar când a apucat-o de șolduri, Frankie și-a aruncat părul peste umăr și s-a uitat înapoi la el.

Arăta ca un zeu pierdut în chinurile pasiunii. Maxilarul îi era încleștat. Venele de pe gât îi ieșeau în evidență din cauza încordării. Ochii îi erau întredeschiși.

— Îmi place când mă privești așa, a spus el printre dinți.

— Cum?

— De parcă aș fi centrul universului tău.

Acea conexiune între priviri îi ținea prizonieri. A accelerat ritmul, la început imperceptibil, apoi din ce în ce mai mult. Mișcările lui erau atât de puternice, încât o forțau să înainteze până când, în cele din urmă, a rămas pe burtă, acceptând toată greutatea lui pe spate.

— Aiden! i-a strigat ea numele.

Senzațiile premergătoare acelui minunat orgasm erau nemaipomenite.

Aiden a mormăit încet în urechea ei, pierdut în ritmul sălbatic. *Primește-mă*, îi spunea trupul lui. Iar Frankie era fericită să se supună. O apăsa cu toată forța de saltea, fără să-i lase loc de mișcare. Tot ce putea face era să accepte plăcerea pe care i-o oferea.

Aiden și-a strecurat mâna între picioarele ei, ținând-o exact acolo unde avea nevoie de atingerea lui.

– O să-mi dau drumul și vreau s-o faci și tu odată cu mine, i-a spus el.

A împins cu putere, o dată și încă o dată, iar, la a treia împingere, a făcut o pauză și a strigat victorios. Ea i-a venit în întâmpinare, pereții ei închizându-se în jurul lui în timp ce trupul ei aluneca într-o cădere liberă spectaculoasă.

– La naiba, Franchesca. Iubito, a gemut el la urechea ei.

Asta nu a făcut decât să îi accentueze senzațiile. Penisul lui pulsa înăuntrul ei, îi simțea pe gât respirația sacadată și greutatea lui deasupra ei. Degetele ei, care strângeau cearșaful, erau albe, chiar dacă valurile de senzații începuseră să se atenueze.

A penetrat-o până când a simțit-o vibrând sub el, apoi s-a prăbușit deasupra ei.

– Știu că te strivesc, a spus el, dar nu e o idee bună să mă mișc acum.

– E în regulă. Am realizat tot ce mi-am propus să fac din punct de vedere sexual. Dacă mor așa, nu e nicio problemă, a spus Frankie cu capul în pernă. Mama va fi atât de mândră.

– Apropo de mama ta...

– Aiden, ești încă în mine. Nu-mi place în ce direcție se îndreaptă conversația.

El a râs încet lângă gâtul ei.

– Mai sunt invitat la prânzul de duminică?

Capitolul 29

Frankie nu intenţionase să-l lase să rămână peste noapte, dar să stea întinsă în pat în braţele unui Aiden Adonis dezbrăcat era o imagine mult prea decadentă ca să o strice. În plus, căldura pe care trupul lui ridicol de perfect o degaja era mai mult decât suficientă pentru a-i ţine de cald în apartamentul ei în care bătea o briză arctică. Ferestrele nu etanşau complet, iar cazanul clădirii era pe ducă de ani buni. Chiria era însă accesibilă şi era aproape de părinţi.

Aşa că îşi punea pe ea mai multe straturi şi îngrămădea mai multe pături pe pat. Patul pe care Aiden îl dominase cu o seară înainte cu trupul lui masiv. Patul de care fusese prea politicos să se plângă, cu salteaua noduroasă şi arcurile lăsate. Era pe lista ei de lucruri de înlocuit când avea să termine de plătit împrumutul pentru studiile postuniversitare. Sigur, făcuse nişte împrumuturi ca studentă, dar cea mai mare parte a taxelor şcolare fusese plătită în avans din buzunarul propriu.

Frankie a scos capul din baie şi s-a uitat, în timp ce se spăla pe dinţi, la pagubele provocate de o noapte intensă de amor. Păturile ei erau îngrămădite pe podea şi, la un moment dat, piciorul sau braţul cuiva răsturnase tot ce era pe noptieră. Era clar că avea nevoie de o lampă nouă.

Merita.

Aiden o sărutase pe frunte înainte de a pleca la ora cinci, o oră inumană.

Avea întâlniri devreme și trebuia să ajungă acasă pentru a face duș și a se schimba. Ea, pe de altă parte, rămăsese în pat, pe cearșafurile impregnate cu mirosul lui, până când i-a sunat alarma două ore mai târziu.

Făcuse un duș pe îndelete, apoi se hotărâse să se răsfețe cu o cafea, cea mai scumpă, la cafeneaua pentru hipsteri aflată în drum spre birou.

– Bună dimineața, a spus Frankie, dând buzna pe ușa de sticlă a biroului.

Brenda, recepționeră și coproprietară a Centrului pentru Dezvoltarea Afacerilor Mici din Brooklyn Heights, a tremurat când a simțit curentul de aer polar care a intrat în încăpere odată cu Frankie și s-a tras mai aproape de radiatorul de sub birou.

Era un spațiu vesel, dacă nu chiar șic. Anul trecut, Frankie venise într-o duminică pentru a-i ajuta pe Brenda și pe soțul ei Raul să vopsească pereții de un gri industrial într-un alb frumos și curat. Au decorat totul cu opere de artă realizate de locuitorii din Brooklyn. Picturi înfățișând vitrinele magazinelor, schițe ale siluetei orașului și ale străzilor. Brenda a adăugat o adevărată grădină de plante pentru un strop de verdeață și pentru „filtrarea aerului".

— Fată, o să mori de frig venind pe jos la serviciu, a exclamat Brenda.

Frankie a râs și și-a scos eșarfa de lână de la gât, aruncând-o pe cuier. După noaptea trecută, simțea că acumulase suficientă căldură de la Aiden pentru a parcurge pe jos cele șase cvartale.

— Îmi *place* să vin pe jos la muncă. Pentru că mersul pe jos îmi permite să fac asta, a spus și i-a întins Brendei paharul mic de ceai verde pe care îl cumpărase pentru ea.

Femeia și-a dezmorțit degetele și a întins mâna după pahar.

— Dă-l încoace! Uită ce-am spus. N-ai decât să mergi pe jos cât vrei. Cui îi pasă de degerături când îmi aduci ceai verde?

— Cum a mers cu cercetașii lui Daisy aseară? a întrebat Frankie, dezbrăcându-și haina și punându-și geanta pe birou.

Brenda fusese solicitată să aibă grijă de trupa nepoatei ei Daisy, pentru că liderul cercetașilor, fiica Brendei, făcuse rost de bilete în primul rând la concertul lui Bon Jovi.

— Am băut o jumătate de sticlă de vin după ce au plecat. Treișpe copii de șapte ani.

Brenda a clătinat din cap și apoi și-a mângâiat părul pentru a se asigura că era încă la locul lui. Își purta părul negru în zeci de mici codițe împletite încolăcite într-un coc la baza gâtului.

— Masa mea din sufragerie arată de parcă a explodat pe ea o bombă cu sclipici.

— Te-am avertizat să nu faci activități cu sclipici sau lipici!

— Mi-am învățat lecția, a oftat Brenda. Și tu? Cum a fost întâlnirea ta misterioasă de la cină?

Frankie fusese evazivă în privința planurilor ei din seara precedentă, lucru care reușise să o intrige imediat pe Brenda.

— A fost... bine.

— Mmm-hmm, a spus Brenda.

Frankie a simțit cum obrajii i se îmbujorau. Se îmbrăcase cu o bluză cu guler înalt pentru a-și acoperi vânătaia dintre gât și umăr, unde Aiden făcuse exces de zel. *Trebuia să pună piciorul în prag data viitoare: fără urme vizibile de mușcături.*

La gândul că avea să fie o dată viitoare, obrajii i-au luat foc.

— Fato, nuanțele de roz tot mai aprins din obrajii tăi mă fac *foarte* curioasă.

— Am luat cina cu... tipul cu care... iubitul meu?

Practic asta era, nu-i așa? Ar fi fost prea mult să spună „tipul cu care mă văd temporar și cu care mă simt bine în pat".

— Iubitul?

Brenda s-a înviorat. A scos capacul paharului de ceai verde și a suflat în el.

— Detalii, te rog.

— Nu trebuie să ne pregătim pentru workshopul de social media? a întrebat Frankie plină de speranță, apoi și-a scos laptopul din geantă și l-a pornit.

— Cel pe care l-ai predat în fiecare lună în ultimul an? Cred că l-am adus la rangul de știință. Varsă tot.

Ce putea să spună ca să nu pară că și-a pierdut mințile? *Eu și iubitul meu facem sex până când se plictisește și își găsește pe altcineva. Dar e grozav pentru că mi-a promis o mulțime de orgasme și orice vreau.* Nu. Nu ar fi fost o idee bună.

— Numele lui e Aiden și ne-am cunoscut la nuntă.

— Trebuie să fie un snob dacă a fost la nunta lui Pruitt, a opinat Brenda.

— Nu știu cu adevărat ce face, a spus Frankie evaziv.

Nu era chiar o minciună. Doar pentru că pernele de pe canapeaua lui costau mai mulți bani decât avea ea în contul de economii nu însemna că înțelegea exact ce făcea el pentru a câștiga acele mormane de bani.

— Asta nu-ți stă în fire. De obicei ai un dosar al fiecărui potențial candidat înainte de a accepta să ieși cu el la prima întâlnire, a subliniat Brenda.

— Va trebui să mă apuc de dosarul ăla, a promis Frankie.

— Care e numele lui de familie? a întrebat Brenda.

— Kilbourn. Aiden Kilbourn.

Bomba urma să explodeze.

Brenda și-a vârât un deget în ureche, deasupra șirului îngrijit de cercuri mici de aur pe care le purta în lob.

— Îmi pare rău. Urechilor ăstora bătrâne li s-a părut că ai spus Aiden Kilbourn.

— Ai auzit de el? a întrebat Frankie cu inocență.

Evident că auzise de el. Tot orașul știa de familia Kilbourn și de dominația lor asupra Manhattanului.

Brenda s-a întors la biroul ei, unghiile sale apăsând pe tastatură. A clătinat din cap și a mormăit ceva. Frankie s-a strecurat în chicineta minusculă și și-a pus prânzul în frigider.

— Bună dimineața, Raul, a strigat ea prin ușa lui deschisă.

Raul era un bărbat de statură mică și cu suflet mare. Se îmbrăca elegant, în pulovere de culori aprinse, și purta ochelari de tocilar. Părul îi devenise argintiu. Întotdeauna își făcea timp pentru orice persoană care îi călca pragul și se considera un cunoscător în materie de sticle de vin sub douăzeci de dolari.

— Bună dimineața, Frankie. Ești pregătită pentru cursul de azi?

— Sunt gata. Avem zece persoane înscrise, ceea ce înseamnă că probabil vor apărea opt.

Una dintre specialitățile lui Frankie era să predea cursuri de marketing pentru social media patronilor de companii locale sau angajaților care aveau sarcina de a administra paginile de Facebook și conturile de Instagram. Ea administra contul de Facebook al magazinului părinților ei, după ce tatăl ei refuzase categoric să învețe să pornească un calculator. Mama ei se descurca binișor pe iPad, dar nu avea niciun chef să „flecărească despre fiecare afurisit de lucru" pe care îl făcuse într-o zi.

Avea astfel ocazia să cunoască la prima mână cum gândea un patron al unei afaceri mici. Era doar una dintre activitățile pe care le desfășura la locul de muncă, dar de obicei era mai distractiv decât să scrie proiecte pentru granturi și să facă tutoriale pentru programe informatice de contabilitate. Oamenii pe care îi ajuta centrul pentru

dezvoltarea afacerilor nu-și puteau permite un contabil scump și, chiar dacă ar fi putut, nu ar fi avut încredere în el. Afacerile mici erau la fel de diferite de corporații cum era Frankie de Aiden.

S-a strecurat înapoi la birou și a găsit un teanc de hârtii proaspăt tipărite.

Brenda se apucase să încropească dosarul în locul ei.

Intenționa să le ignore, dar un titlu i-a atras atenția. Și apoi o poză cu Aiden și un alt bărbat la o licitație de caritate. A citit rapid legenda și s-a lăsat imediat prinsă în capcană. Aiden era COO la Kilbourn Holdings, o megacorporație specializată în fuziuni și achiziții și în finanțare corporativă. Aiden cocheta și cu domeniul imobiliarelor, deținând mai multe clădiri. În Manhattan.

Și încă mai juca polo, dar numai în scopuri caritabile. *Evident.*

A trecut la o altă poză, o imagine de grup pe covorul roșu al unei gale. Aiden semăna cu mama lui, una dintre femeile care îl țineau de braț pe tatăl lui. Același păr des și închis la culoare, același nas patrician. Pomeți spectaculoși. Tatăl său avea părul roșcat tipic irlandezilor, care începuse să încărunțească. O familie drăguță, s-a gândit ea. Părinții lui Aiden divorțaseră cu ani în urmă, dar se învârteau în continuare în aceleași cercuri.

Mama vitregă a lui Aiden și Elliot Ticălosul apăreau și ei în poză. Femeile purtau rochii spectaculoase, iar bărbații, smochinguri care le veneau ca turnate.

Frankie s-a simțit dintr-odată extrem de ușurată că pusese piciorul în prag cu privire la implicarea în viața lui. Nu avea de gând să apară la brațul lui la diverse evenimente. Avusese suficiente joburi la firme de catering ca să-și dea seama cum funcționa treaba cu însoțitoarea trofeu. Trebuia să stea acolo și să arate bine, dar să-și țină gura. Să bea, dar nu prea mult. Să nu mănânce nimic care să crănțăne, să se sfărâme sau să strice rujul. Să zâmbească, dar nu prea larg.

Bleah!

Nu avea de gând să își asume un stil de viață în care seara de marți era asemenea balului de absolvire.

S-a uitat la ceas. Mai avea o oră înainte de a trebui să se ducă sus pentru a se pregăti. La etajul doi aveau o sală de conferințe unde găzduiau seminarele educaționale. Frankie lucra la crearea unui program de cursuri online pentru patronii care erau prea ocupați pentru a-și face timp să participe. Proiectul mergea însă încet din cauza studiilor sale și a slujbei de la firma de catering. Mai avea doar câteva evenimente la care își anunțase deja participarea pentru a-și putea acoperi soldul cardului de credit. Apoi alte câteva luni pentru a obține diploma MBA mult visată.

Și pe urmă?

Nu era sigură ce avea să facă după aceea. I-ar fi plăcut să rămână aici, să lucreze pentru Brenda și Raul. Ei erau inima comunității de afaceri din Brooklyn Heights. Bugetul lor era însă deja întins la maximum. Dacă mai pierdeau o singură finanțare, ar fi trebuit să facă reduceri de personal și, din păcate pentru Frankie, ea era prima pe listă. Era un alt motiv pentru care voia să se asigure că punea la punct oferta de cursuri online.

Avea să găsească ceva care să-i placă, să o provoace. Și în cele din urmă avea să reușească să nu mai trăiască de la un salariu la altul, așa cum făcuse toată viața.

A fost trezită din reverie de zgomotul ușii deschizându-se. Un curier s-a ivit în prag, cărând o cutie neagră mare.

— O caut pe domnișoara Baranski, a spus el, scoțându-și o cască din ureche.

Brenda a arătat cu degetul arătător în direcția lui Frankie.

— Ai găsit-o.

— Super, a spus, inaintând cu pași mari, și a lăsat cutia pe biroul ei. Am nevoie doar de semnătura ta aici.

A scos o tabletă, iar Frankie a semnat pe ecran cu degetul.

— De la cine este? a întrebat.

— De la un tip important de la Kilbourn Holdings. La revedere, a spus el, salutând rapid înainte de a ieși.

Frankie s-a uitat lung la cutie, aproape speriată să o deschidă. Ce ar fi putut să aibă timp să-i trimită în cele câteva ore de când stătuseră goi unul în brațele celuilalt? Nici măcar Prime nu era atât de rapid. *Oh, Doamne! Dacă era o cutie cu jucării sexuale?*

Brenda s-a aplecat peste biroul lui Frankie.

— Grăbește-te. Mai am puțin și mor aici!

Murea cu siguranță dacă era un pachet de dildouri. Dar nu avea nicio șansă să scape de Brenda până nu deschidea pachetul. Cu grijă, Frankie a ridicat capacul și s-a uitat înăuntru.

— Ei bine?

Frankie a smuls capacul și a dat laoparte straturile delicate de hârtie fină de ambalaj. Serios, cine avea un ambalaj pentru cadou la îndemână la prima oră a dimineții?

— Oooh, a ciripit Brenda în timp ce Frankie scotea haina din cutie.

Era neagră precum cea pe care o avea, dar asemănările se terminau la culoare.

Lână – și ăla era cașmir? – cu căptușeală mătăsoasă în carouri.

— E atât de moale, a murmurat ea.

— Pune-o pe tine, i-a poruncit Brenda.

— Sfinte Sisoe! E Burberry.

Brenda i-a îndesat haina pe ea. Se *simțea* elegantă. Și-a trecut mâinile peste material. Haina era mulată pe talie și îi ajungea până la jumătatea pulpelor.

— Arăți fabulos, a spus Brenda, dând din cap aprobator.

— Să nu îndrăznești să cauți să afli cât costă, a avertizat-o Frankie.

Nu era o haină de o sută de dolari dintr-un magazin universal.

Brenda și-a băgat mâinile în buzunarele hainei.

— Ce faci?

— Mă uit să văd dacă a umplut buzunarele cu diamante.

Frankie a râs. Se simțea amețită. Trebuia să accepte asta ca pe un cadou? Cum putea ea să îl răsplătească în natură?

— Aha!

Brenda și-a scos mâinile din buzunare triumfătoare.

— Nu sunt diamante, dar am găsit asta, a zis ea, arătându-i o pereche de mănuși elegante.

Bineînțeles că erau din piele căptușită cu cașmir.

— Oh, uite! E un bilet în cutie!

Frankie a smuls plicul ascuns în hârtia de ambalaj înainte ca Brenda să ajungă la el.

Să-ți țină de cald când nu sunt lângă tine.
A

La naiba!

— Ce spune? Ce spune?

Brenda dansa practic de pe un picior pe altul.

Frankie și-a dres glasul.

— Spune: „Să-ți țină de cald", a mințit ea.

Brenda a țipat.

— Ce tare! Frankie a noastră a pus mâna pe un miliardar!

Raul a scos capul pe ușa biroului său.

— Cum merge pregătirea cursului? a întrebat el, aruncându-le o privire bănuitoare.

— Minunat, a spus Brenda pe un ton inocent. Mulțumim pentru întrebare!

— Ar fi bine să mă duc să mă pregătesc, a spus Frankie, dându-și jos haina fără tragere de inimă.

— Du-te. O să-ți mângâi haina câteva minute.

Frankie a pus cafeaua la făcut în chicinetă și apoi a urcat pe scara îngustă până la etajul al doilea. În sala de conferințe, a reglat termostatul și a pregătit caietele și pixurile. Apoi s-a lăsat să cadă pe un scaun și și-a scos telefonul.

Frankie: Unde ai găsit o haină Burberry înainte de ora 9.00 într-o marți?

Aiden a răspuns imediat, iar ea a bănuit că probabil aștepta mesajul ei.

Aiden: Cu plăcere. Ți-am spus. Orice vrei.

Dar ea nu ceruse așa ceva. Cadouri de genul ăsta? O haină care costa cel puțin o mie de dolari, dacă nu mai mult? Nu avea cum să țină pasul cu el din punctul ăsta de vedere.

Aiden: Îți place?

Nu-i mulțumise, lucru care o făcea să fie și nepoliticoasă, nu numai săracă. Trebuia să discute cu el despre chestiile astea. Despre faptul că nu se simțea confortabil să beneficieze de pe urma buzunarelor lui adânci. Deocamdată însă era momentul să se arate recunoscătoare.

Frankie: E minunată. Aș vrea să spun că nu o pot accepta, dar cred că șefa mea tocmai mi-a aruncat haina veche la coșul de gunoi odată cu zațul de cafea. Mulțumesc că te-ai gândit la mine.

Aiden: Am senzația că o să mă gândesc mult la tine.

Capitolul 30

— Îl aduci pe tânărul tău cavaler la prânz duminică, nu-i așa?

Mama lui Frankie o prinsese la telefon între serviciu și cursuri în seara examenului, garantându-i astfel un nivel maximum de stres.

— Mamă! Are patruzeci de ani. Facem sex, nu mergem la balul bobocilor!

— Și mai bine. Va dori să se așeze la casa lui și să-i dăruiască soacrei șase nepoți.

— Îi torturezi la fel și pe Marco și Rachel? Ei chiar așteaptă un copil, a subliniat ea.

— Dacă o mai aud o singură dată pe îngâmfata de soră-mea spunându-mi cât e de deștept micuțul Nicky sau cum abia așteaptă să îl ducă în parc pe Sebastian, o să-i dau foc.

May Baranski nu era niciodată doar puțin dramatică.

— Nu știu dacă poate să vină, mamă, a oftat Frankie, îndreptându-se în fugă spre treptele clădirii.

Era singurul curs pentru care trebuia să fie prezentă fizic în campus. Celelalte erau online, slavă Domnului. Așa că, o dată pe săptămână, își plimba fundul până în centru pentru cursul de responsabilitate socială corporativă.

A început să urce scările.

— Ei bine, nu vei ști până nu-l întrebi, a pufnit May.

— Bine. O să-l întreb.

— Super! Vă aștept pe amândoi duminică.

Mama ei a închis telefonul, iar Frankie a blestemat familia și complicațiile sale.

Ajunsese cu cinci minute mai devreme și, în loc să-și revizuiască notițele cum ar fi trebuit, a deschis aplicația de mesaje.

Aiden: Baftă în seara asta.

Cum de își amintise că avea examen? La cât de încărcat presupunea că e programul lui, faptul că ținea minte mici detalii personale despre ea o încânta și o neliniștea în același timp.

Frankie: Mulțumesc. O să ai și tu nevoie de noroc chiar acum. Ai fost convocat la Prânzul de Duminică al familiei Baranski. Poți să refuzi. E gălăgie și înghesuială. Se strigă mult. Pot să-i spun că ești ocupat să cumperi o țară sau ceva de genul ăsta.

Cum nu i-a răspuns imediat, Frankie și-a pus telefonul pe modul silențios și l-a băgat în geantă. Era mai bine dacă nu mergea. Ar fi fost o greșeală să-l ducă la casa părinților. Mama ei ar începe să viseze cu ochii deschiși și „în sfârșit" să plănuiască „nunta singurei ei fiice". Iar când totul avea să se termine, când ea și Aiden aveau să se despartă, May ar suferi mai mult decât ei. În plus, nu dorea să complice lucrurile. Iar familia asta făcea de obicei.

Se descurcau foarte bine menținându-și relația fără complicații. Luaseră cina și făcuseră sex (fenomenal) marți, iar de atunci își trimiseseră sporadic SMS-uri. Cu excepția hainei scumpe și a mănușilor care îi plăceau atât de mult, încât le purta și când se uita la televizor în apartamentul ei friguros, aveau o relație demnă de Tinder.

Or, asta putea să gestioneze.

Profesorul Neblanski a intrat în sală târându-și picioarele, cu un caffe latte în mână, și și-a aruncat servieta pe catedră.

— OK, haideți s-o facem și pe asta.

Frankie ura să recunoască, dar era dezamăgită că nu reușise să-l vadă pe Aiden vineri sau sâmbătă. Vineri seara, ea avea deja planuri să iasă cu prietenii, să meargă la un nou bar de vinuri din Clinton Hill. Sâmbătă, Aiden și-a petrecut jumătate din zi la birou, iar cealaltă jumătate jonglând cu responsabilitățile specifice bărbaților bogați. I-a spus ceva despre o invitație la un eveniment de strângere de fonduri și o cină cu clienții. Acum era ghemuită pe canapea, cu un film de pe Netflix rulând pe fundal și proiectul de disertație în poală, ignorându-le pe amândouă pentru a se gândi la Aiden.

Compensau prin mesaje lipsa de comunicare față în față. Frankie a fost încântată să descopere că Aiden era amuzant când compunea mesaje.

> Aiden: Persoana cu care iau cina tocmai mi-a spus că are pe cap o grămadă de lemne. Cum se presupune că ar trebui să răspund? (Informație completă: clientul deține mai multe fabrici de cherestea.)

> Aiden: Voiam să trec pe la tine în seara asta și să te surprind, dar Brooklyn.

> Aiden: Am fost dezamăgit de fiecare sendviș pe care l-am mâncat de când l-am gustat pe cel făcut de fratele tău.

Și apoi a venit mesajul din seara asta.

> Aiden: Mă pregătesc pentru prânzul de mâine. Care e cel mai bun mod de a-i distrage atenția mamei tale de la Gio și de la proaspăta văduvă? Ar trebui să-i spunem că adoptăm un copil sau că înregistrarea cu noi făcând sex a ajuns în presă?

Frankie a izbucnit în râs la ultimul mesaj și i-a răspuns pe loc.

Frankie: Când ai cunoscut ultima dată părinții unei fete?

Aiden: Îi cunosc pe majoritatea.

Lui Frankie nu i-a plăcut deloc ce a citit. Cu siguranță nu era de natură să facă o femeie să se simtă specială.

Aiden: Dar simt că presiunea e și mai mare având în vedere ce am auzit despre mama ta. Care e cea mai bună metodă de a o cuceri? Întreb pentru un prieten.

Frankie a râs din nou. A început să tasteze un răspuns, dar apoi a lăsat prudența deoparte și i-a format numărul.

– Franchesca, a răspuns el pe un ton provocator și încântat.

S-a simțit ca o adolescentă care vorbește la telefon cu iubitul ei.

– Bună, a spus ea, întrebându-se de ce l-a sunat.

Acum trebuia să găsească un subiect de conversație.

– Chiar te îngrijorează ideea de a o cunoaște pe mama? Pentru că așa și trebuie. E înspăimântătoare.

– Îmi subestimezi farmecul, a insistat Aiden.

Frankie a râs.

– Subestimezi lipsa de rațiune a mamei mele. O să te întrebe despre nunți și copii.

– Și ce să-i spun?

Frankie s-a lăsat pe spate pe perna canapelei.

– Știe deja că facem sex, ceea ce, în opinia ei, înseamnă că sunt un geniu diabolic pentru că te-am atras cu sexul pentru ca apoi să te conving să-mi dai un inel.

Aiden a râs încet.

– Nu e obligatoriu să mergi, Aide, i-a amintit ea.

O îngrijora mai tare perspectiva ca el să-i cunoască părinții decât în cazul altor iubiți pe care îi avusese începând din liceu.

— Aș vrea să merg.

— Nu înțeleg de ce. Sunt dezordonați, gălăgioși și curioși și o să pleci sigur cu o durere de cap și probabil cherchelit și cu o indigestie. Mama o să-ți tot umple farfuria, iar tata o să-ți toarne un pahar după altul.

— Încerci să mă convingi să nu vin? Pentru că mâncarea și băutura din belșug au exact efectul opus.

— Pur și simplu nu va fi una dintre situațiile cu care ești obișnuit.

— Franchesca, doar pentru că nu am încercat încă ceva nu înseamnă că n-o să-mi placă. Dar, dacă nu vrei să vin, spune-mi. Fac cum vrei tu.

Frankie a făcut o pauză, mușcându-și buza.

— Vino. O să-mi cunoști familia nebună.

— Voi fi acolo. În plus, cineva trebuie să-l salveze pe Gio de văduvă.

— Ești extrem de loial fratelui meu.

— Omul mi-a făcut un sendviș la care încă mai visez.

— Stai să vezi când o să-ți fac eu un sendviș. O să uiți de Gio și de salata lui ofilită și pâinea umezită.

— Și tu ești o artistă a sendvișurilor? E ceva ce nu știi să faci? a tachinat-o Aiden.

Făcea oare aluzie la originile ei muncitorești? Se pricepea să facă sendvișuri și catering?

— Dacă n-ai fi atât de ocupat să câștigi toți banii ăia, ai putea învăța să-ți faci un sendviș acceptabil, a spus ea în glumă.

— Cum a fost săptămâna ta? a întrebat el, schimbând brusc subiectul.

— A fost bună.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o.

— De ce? a vrut să știe Frankie, râzând.

– Mă interesează persoana ta, a spus el sec. Spune-mi despre săptămâna ta. Cum a fost examenul?

Așa că ea i-a spus, iar el a ascultat. Nu putea să îi descifreze intențiile. Era ca și cum ar fi tratat asta ca pe o relație reală. Ea nu-și permitea să facă așa ceva. Să se obișnuiască cu discuțiile la telefon noaptea târziu și cu vocea gravă a lui Aiden Kilbourn? În cazul ăsta ce avea să facă atunci când apelurile aveau să înceteze?

Gândul ăsta îi dădea târcoale neîncetat, chiar dacă se bucura de conversație, de glume, de interesul pe care i-l arăta.

Capitolul 31

Frankie a aruncat o privire pe geamul din față al casei părinților ei pentru a noua oară în ultimele două minute.

— Cineva îl așteaptă pe iubitul ei, a fredonat Marco într-un falset enervant.

— Taci, Marco, s-a răstit soția lui și mai nou cea mai bună prietenă a lui Frankie, Rachel.

— Iubito, nu țipa. Doctorul a spus că nu e bine pentru copil, a spus Marco, trecându-și mâna peste pântecul ei rotunjit.

— Oh, stai așa, amice. De ce nu încetezi să faci chestii pentru care trebuie să țip la tine?

Rachel era perechea ideală a fratelui ei în toate privințele... inclusiv în privința acutelor din voce.

— Voi doi, încetați cu țipetele că nu-l aud pe Drew.

Tatăl lui Frankie era un tip scund și îndesat, a cărui ocupație preferată era să stea tolănit in fotoliu, cu volumul televizorului dat la maximum. Înregistra *Prețul corect* toată săptămâna și urmărea emisiunile în fiecare duminică.

— Doamne Sfinte, doi dolari? Care-i problema ta, cucoană, nu-ți faci singură cumpărăturile? a întrebat dezgustat.

— Mamă! Când mâncăm? a strigat Gio din partea din spate a casei, unde probabil că ciugulea câte ceva din bucătărie.

— Când sosește iubitul lui Frankie! Ia-ți mâinile de pe friptura aia!

May Baranski avea un al șaselea simț când era vorba de ce se petrecea în dormitoarele copiilor ei și în bucătărie. Prima dată când Frankie s-a furișat cu un băiat în camera ei, May a trebuit brusc să „împrumute" un pulover de la fiica ei adolescentă și îl speriase pe tipul care se ascundea în dulap.

— El e?

May s-a repezit spre canapeaua din fața ferestrei și a privit afară.

Familia lui Frankie nu mergea la biserică, dar mama ei credea că ziua de duminică era specială și purta cei mai buni pantaloni ai ei cu elastic în talie și un pulover pe gât, ambele cumpărate de la JC Penney în 1989.

Mașina care a oprit valora mai mult decât casa în care se aflau. Cu siguranță era el. Telefonul i-a sunat, iar Frankie s-a năpustit spre el.

Aiden: Am ajuns. Nu e niciun pericol să intru?

— El e? a vociferat May de pe canapeaua pe care era cățărată pentru a vedea mai bine.

Femeia făcea cursuri de aquagym de trei ori pe săptămână la YMCA și era într-o formă fizică mai bună decât majoritatea celorlalți membri ai familiei la un loc.

Frankie: Ies eu să te conduc înăuntru. Ai luat cu tine vreun agent de pază? Mama călărește canapeaua încercând să te vadă mai bine. Nu sunt sigură că pot s-o țin.

Frankie și-a lăsat telefonul pe măsuța de cafea și s-a repezit spre ușa de la intrare, coborând cele două trepte ale verandei. Aiden a coborât din mașină arătând spectaculos în pantalonii gri-cărbune și puloverul vișiniu. Mama ei avea să creadă că se îmbrăcase elegant special pentru ei și avea să-i acorde niște puncte în plus pentru asta. Frankie

nu voia să recunoască, dar se schimbase de două ori, își asortase din nou sutienul cu lenjeria intimă și se machiase ca pentru o zi de muncă.

L-a întâmpinat pe aleea îngustă de beton care ducea spre casă și s-a oprit brusc. Toți membrii familiei, cu excepția tatălui ei, erau cu siguranță cu nasul lipit de geamul din față. Voia să-l sărute, dar nu avea chef să le ofere un spectacol.

Simțindu-i ezitarea, Aiden i-a zâmbit.

— Dacă îmi strângi mâna, o să comenteze și mai mult.

— Îmi cer scuze de pe acum, pentru că asta a fost o mare greșeală și îmi pare rău că te-am convins să vii.

— Relaxează-te, Franchesca. Mergem la masă, nu la război.

— Habar n-ai tu, a pufnit ea. În cartierul ăsta e de obicei același lucru.

— O să te sărut, a avertizat-o el. Apoi o să intrăm și o să luăm prânzul, iar pe urmă o să te duc acasă și o să facem sex.

Frankie s-a înfiorat toată când s-a apropiat de ea.

— Bine, dar fără limbă. Știi că îmi cad pantalonii de pe mine când faci asta.

Aiden i-a zâmbit cu un fel de bucurie în ochi și a sărutat-o cast pe gură, după care a făcut un pas înapoi.

— Cum a fost?

— Sunt tot pe punctul de a-mi pierde pantalonii. Hai să ne urcăm în mașină, să plecăm și să trecem direct la sex, i-a sugerat ea.

— După, a promis el. Mai întâi avem niște treburi de rezolvat.

I-a arătat florile și vinul.

— Doamne, Aide. Sper că n-ai adus o sticlă de vin de o mie de dolari, nu-i așa?

Frankie era îngrozită. Florile nu păreau nici ele să fi fost cumpărate de la supermarket. Crini albi și frunze de laur de un verde lucios. *Uf! Mama ei avea să fie încântată.*

— Relaxează-te. Am fost la un magazin și am plătit o sumă respectabilă.

— Sper că a fost sub o sută de dolari.

— Dacă-ți spun că așa a fost, mă lași să intru în casă?

Ea a oftat și și-a îndreptat umerii.

— Amintește-ți că ți-am dat ocazia să scapi.

L-a condus înăuntru prin ușa dublă ruginită care l-a lovit pe Aiden peste fund când Frankie s-a oprit brusc pentru că toți membrii familiei sale erau înghesuiți pe cele douăsprezece plăci de ardezie care reprezentau foaierul casei. Doamne, de ce nu observase praful de pe podea? Și când începuse să se decojească ușa dulapului?

— Oh, ce bine! Stați toți la pândă ca vulturii. El e Aiden. Aiden, îți prezint familia mea.

— Aiden, mă bucur mult să te cunosc, a ciripit mama lui Frankie de parcă l-ar fi cunoscut pe Frankie Valli în persoană.

Tatăl ei a mormăit ceva și s-a uitat peste umăr la Drew Carey; era felul lui de a spune „îmi pare bine de cunoștință".

— Hei, mă bucur să te cunosc, omule, a spus Marco, întinzându-i mâna. Ea e iubita mea, Rach.

— Soția de fapt și viitoarea mamă a copilului său, a spus Rache, arătând spre burtă.

Aiden a strâns toate mâinile și i-a salutat mai călduros decât credea Frankie că merită.

— Hei, mă bucur să te văd din nou, Aide, a spus Gio, îmbrățișându-l.

— Din nou?

Cum era de așteptat, May s-a agățat imediat de afirmația lui.

— Deci v-ați cunoscut deja.

— Da, a zis Gio, ridicând din umeri. Era la Frankie săptămâna trecută.

— Şi nu te-ai gândit să menţionezi asta?

Vocea lui May era tot mai ascuţită. Gio s-a ales cu o scatoalcă peste cap.

— Au! Mamă! Ţi-am trimis o poză cu ei!

— Am uitat! Îmi pare rău! a spus ea, pocnindu-l din nou.

Aiden privea scena cu un aer amuzat sau cel puţin aşa spera Frankie. Mama ei nu avea toate ţiglele pe casă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, putem, vă rog, să ne comportăm ca nişte oameni normali în după-masa asta? a ţipat Frankie, după care s-a întors spre Aiden. Aş vrea să pot spune că nu sunt aşa de obicei, dar asta e familia căreia i s-a interzis permanent accesul la restaurantul Applebee's de pe Atlantic Avenue.

Aiden a strâns-o de umăr şi a intervenit.

— Doamnă Baranski, mulţumesc că m-aţi invitat să iau masa cu voi astăzi.

Ţinea florile şi vinul de parcă ar fi fost un scut care ar fi putut s-o ţină la distanţă pe italiancă.

— Oh, Doamne! Ce gentleman! a oftat May aprobator. Ce frumos! Voi de ce nu-i aduceţi niciodată mamei voastre flori? a întrebat admirând crinii şi reuşind în acelaşi timp să îşi facă fiii să se simtă vinovaţi.

Gio şi Marco au bălmăjit nişte scuze, dar s-au ales cu câte o palmă peste ceafă.

— Domnule Baranski, a început Aiden, Gio i-a adus Franchescăi nişte sendvişuri săptămâna asta. A spus că erau de la magazinul familiei. Au fost cele mai bune sendvişuri pe care le-am mâncat vreodată.

Hugo şi-a umflat pieptul plin de mândrie.

— Secretul e carnea. Ai gusturi bune la sendvişuri. Eşti în regulă din punctul meu de vedere.

Acestea fiind spuse, și-a îndreptat din nou atenția asupra televizorului.

Frankie și-a dat ochii peste cap.

– Bine ai venit în cel de-al șaselea cerc al infernului, a șoptit ea.

Aiden i-a făcut cu ochiul.

– Stai să vezi când o să-mi cunoști familia.

Capitolul 32

— Ce bine că ai cunoscut-o pe Frankie acum, spunea May în timp ce își turna încă un pahar de vin. În câțiva ani o să i se epuizeze ovulele.

— Mamă!

Frankie părea mai mult enervată decât îngrozită.

— Vrei să nu mai vorbești despre ovulele mele? Abia am început să ieșim împreună. Aiden ar putea fi un clovn care omoară oamenii cu toporul.

— Nu e un clovn care omoară oamenii cu toporul!

— De unde știi?

— Pentru că a adus flori și vin. Clovnii nu au astfel de maniere.

Aiden a tras concluzia că nimeni nu putea contrazice logica lui May Baranski.

— Apreciez încrederea pe care o aveți în caracterul meu, doamnă Baranski.

— Spune-mi mamă.

— Mamă!

Franchesca și-a acoperit fața cu mâinile, iar Aiden și-a ascuns râsul în spatele berii.

— De ce nu-l introduci deja în testament?

— De indată ce vei avea un inel pe deget, o voi face, i-a provocat May cu o încăpățânare pe care o moștenise cu siguranță și fiica ei.

— Deci, Aiden. Cu ce te ocupi?

Capacitatea de concentrare a lui Hugo crescuse după încheierea emisiunii *Prețul corect*.

Frankie l-a prins de coapsă pe sub masă. Voia să-i transmită un mesaj ascuns, dar, din păcate pentru ea, a fost interceptat de penisul lui.

Aiden și-a dres glasul și a luat o înghițitură de bere.

— Și eu sunt întreprinzător.

Frankie a pufnit lângă el, iar Aiden i-a dus mâna la ceafă și i-a strâns-o.

Pentru el, o afacere era o afacere indiferent de câți angajați sau câte clădiri de birouri avea. Tatăl lui Frankie voia să fie propriul său șef și să ofere un serviciu comunității. Aiden putea aprecia și respecta asta.

— Tată, Aiden este COO-ul companiei Kilbourn Holdings, a explicat Frankie.

Nu părea să se laude, ci mai degrabă își cerea scuze.

Marco a fluierat.

— La naiba! Deții blocuri întregi în centru.

May a făcut ochii mari și a întins mâna după paharul cu vin.

— Franchesca, poți să vii până la bucătărie?

Aiden și Frankie au schimbat o privire.

— Toată mâncarea e deja pe masă, mamă, a remarcat Frankie.

— Acum.

Tonul lui May nu lăsa loc argumentelor.

Aiden a simțit la baza craniului zvâcnetul surd al durerii de cap pe care i-o promisese Frankie. Acum începe, s-a gândit el. Nu exista nicio mamă pe lume ai cărei ochi să nu se lumineze la gândul că fiica ei a pus mâna pe un Kilbourn.

Frankie l-a strâns de coapsă și și-a urmat mama în bucătărie.

— În ce dracu' te-ai băgat? a strigat May Baranski din bucătărie.

— Mama are impresia că bucătăria e izolată fonic, a spus Gio.

— Probabil o să mai vrei o bere, a prezis Marco.

— Ai putea să ne aduci tuturor câte una, a oftat Hugo. Îmi pare rău, Aiden.

— Ar trebui să mă duc acolo? s-a întrebat Rachel.

Brațul lui Marco a cuprins-o pe după umeri.

— Ar fi un pericol pentru copil, crede-mă.

— În ce m-am băgat? Ce naiba vrei să spui, mamă? a țipat și Frankie.

— E *milionar*, a spus May. Nu te poți descurca cu un astfel de soț.

— Îmi pare rău să-ți spun, mamă, dar probabil e mai bine spus *miliardar*, iar eu nu caut un soț. E un tip drăguț. Ne simțim bine împreună.

Nimeni până atunci nu-l mai descrisese vreodată drept un „tip drăguț".

— Ai treizeci și patru de ani, Franchesca. Cât mai ai de gând să aștepți până să te așezi la casa ta?

— Până găsesc persoana potrivită, mamă! Nu toată lumea are norocul să-și găsească sufletul pereche la liceu.

Și Frankie părea să aibă impresia că bucătăria era izolată fonic.

— Face parte din altă lume! Nu te poți aștepta să fii un partener egal în relația asta! a strigat May.

— Mamă! Crezi că există vreun bărbat pe lumea asta căruia i-aș permite să mă trateze ca și cum aș fi mai prejos decât el? a întrebat Frankie.

— Nu-mi place asta, Franchesca. Niciun pic. Una e să fii prietenă cu Pru, dar să te întâlnești cu un bărbat care deține jumătate din Manhattan?

— Acum exagerezi.

— Exagerez? Eu? Eu nu exagerez niciodată!

— Întotdeauna exagerează, a spus Rachel, zâmbindu-i compătimitor.

— Hei, Aide, a intervenit brusc Gio. Ce părere ai despre Knicks?

— Knicks? Cred că au o șansă la semifinale, dacă nu chiar la finală anul ăsta.

Aiden era recunoscător pentru mâna de ajutor.

— Eu și Marco avem un bilet în plus pentru meciul de marți. Vrei să vii?

Aiden a încercat să-și amintească ultima dată când cineva îl invitase într-un loc care nu avea legătură cu afacerile. Nu a reușit.

Strigătele din bucătărie s-au amplificat.

— E un tip drăguț cu care nu mă căsătoresc, mamă. Calmează-te naibii.

— Nu înjura, Franchesca Marie!

— Tu ești cea care te comporți ca o nebună în fața unui tip foarte drăguț care îmi place mult.

— Nu mă comport ca o nebună! Vreau să mă asigur că fiica mea nu se bagă până peste cap într-o relație cu cineva care e la alt nivel. Dacă vrea să te ia cu el la Monaco sau St. Barths? Dacă te convinge să te droghezi? Toate celebritățile au nevoie de dezintoxicare, să știi.

— Isuse, n-am treișpe ani, mamă! Iar Aiden nu mă convinge să mă droghez.

— Nu vreau să-ți pierzi interesul pentru studii din cauza unui individ arătos cu buzunare adânci.

— *Mamă!* De când am împlinit douăzeci și doi de ani îmi spui întruna că trebuie să mă mărit.

— Mă refeream la un tip drăguț din Brooklyn care să-ți ofere o familie și o casă drăguță pe o rază de trei străzi de a noastră. Nu la un arhimilionar care să te trateze ca pe un trofeu.

— Oh, nu sunt un trofeu? a întrebat Frankie, urlând cât o ținea gura.

— Credeam că ai spus că nu te căsătorești cu el? a vrut să știe May.

— Știi cum sunt eu! Dacă tu spui nu, acum asta vreau să fac!

— Marți ar fi grozav, a spus Aiden.

— Minunat, a dat Marco din cap.

— Ne vedem la Garden? a sugerat Gio.

— N-am nimic împotrivă, a încuviințat Marco, dând din cap.

— Nici eu.

— Cine se strecoară acolo să mai aducă un rând de bere? s-a interesat Hugo.

— Oh, Doamne. Mă duc eu, a spus Rachel, ridicându-se de la masă.

— Ai grijă, iubito, a avertizat-o Marco, mai puțin îngrijorat de soarta bebelușului lor nenăscut când era vorba de bere.

Rachel a străbătut holul ținându-se cu mâna de burtă.

— Toată lumea aude absolut tot ce vorbiți, le-a anunțat ea.

— N-are cum, au declarat cele două femei.

— Ba da, au confirmat bărbații din salon.

— Vezi ce-ai făcut, mamă?

— Eu? Tu ești cea care a adus un trilionar la prânz!

— Încă vă mai auzim, a strigat Gio.

— Ba nu, a insistat May.

Dar țipetele au încetat și, după câteva șoapte pe hol, Frankie, Rachel și May au reapărut. Frankie și May își umpluseră paharele cu vin.

Rachel jongla cu patru beri pe care le-a pus pe masă.

Aiden a dat pe gât ultima înghițitură de bere și a întins mâna după încă una.

— Friptura e delicioasă, a anunțat el.

Marco a pufnit și s-a înecat.

— Ne bucurăm că ești aici și că îți place, a spus May, zâmbind dulce.

Frankie i-a arătat degetul mijlociul fratelui ei.

Marco i-a răspuns cu același gest, dar nu fără ca mama lui să-l surprindă. May s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat cu dezinvoltură spre fiul ei și, exact când umerii lui au părut să se relaxeze, i-a tras una peste ceafă.

— Unde-ți sunt manierele?

— Frankie a început, a protestat Marco.

Frankie i-a arătat din nou degetul.

— Vezi, mamă? Uite!

Frankie și-a luat furculița și a început să mănânce cu un aer nevinovat.

— Marco, ai halucinații.

May l-a pocnit pe Gio peste ceafă în timp ce se întorcea spre scaunul ei.

— Pentru ce a fost asta? a întrebat el.

— Ți-am văzut degetul zvâcnind, a remarcat ea. A fost o lovitură preventivă.

May s-a așezat cu grație. Frankie și frații ei au urmărit-o cu atenție și, în clipa în care femeia și-a îndreptat privirea spre farfurie, trei degete mijlocii au țâșnit în sus.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! De când ați devenit toți niște nesimțiți? a spus Hugo și a oftat.

— Ce? Ce-au făcut? a întrebat May.

— Nimic, au răspuns în cor cei trei frați Baranski.

— Ești sigur că vrei să ai de-a face cu așa ceva? l-a întrebat Rachel pe Aiden de pe cealaltă parte a mesei. Încă mai ai timp s-o iei la fugă.

Aiden și-a mascat râsul cu o tuse discretă.

— Nu încerca să-l sperii pe trilionar. E ultima șansă a lui Frankie la bebeluși care nu sunt făcuți în eprubetă, a glumit Marco.

Aiden i-a arătat lui Marco degetul și toți comesenii au izbucnit în râs. Cu excepția lui May, care s-a ridicat foarte calmă de pe scaunul ei și l-a pocnit peste cap.

— Mamă!

Franchesca era îngrozită.

— Nu-mi pasă că Aiden e trilionar. Nimeni nu arată degetul la masa mea!

De îndată ce și-a coborât privirea în farfurie, șase degete mijlocii au țâșnit în sus.

Capitolul 33

Când distracția s-a încheiat, Frankie a trebuit să-l ducă pe Aiden cu mașina la ea acasă pentru că el băuse prea mult cu tatăl și cu frații ei cei idioți. Era simpatic la beție, făcându-i complimente tot drumul pentru felul în care punea frână și semnaliza.

Frankie a băgat cheia în broască și l-a împins în apartament. Și-a lăsat cheile pe blatul din bucătărie și și-a dat jos pantofii.

— A fost un prânz memorabil, a anunțat ea.

— Nu mi-am dat seama. Am trecut? a întrebat el, dându-și haina jos și atârnând-o cu grijă în cuierul dubios care se apleca precum turnul din Pisa.

— Ce să treci? a întrebat Frankie, scoțând două pahare din dulapul din bucătărie.

— Inspecția părinților tăi.

Ea a râs.

— Mama ți-a dat una peste cap. Mai mare binecuvântare ca asta nu există.

— Nu părea așa având în vedere ce ți-a spus în bucătărie.

Frankie i-a dat un pahar cu apă și niște ibuprofen.

— Ai auzit, nu-i așa? a întrebat ea, apoi s-a ghemuit pe canapea, vârându-și picioarele sub ea.

Aiden s-a lăsat să cadă lângă ea și s-a uitat lung la pastilele din mâna lui.

— Ia-le. Eu plec întotdeauna de acolo cu o durere de cap, a glumit Frankie.

— Ești foarte grijulie, a spus Aiden, zâmbindu-i dulce.

Frankie a cedat tentației și și-a trecut degetele prin părul lui des.

El s-a rezemat cu spatele de pernele canapelei și a închis ochii.

— E foarte plăcut, a murmurat.

Era ceva irezistibil la Aiden când era amețit de băutură și vulnerabil.

— Chiar îți pasă dacă le-a plăcut de tine? s-a interesat Frankie, întrebându-se dacă nu cumva se juca cu ea.

— Sigur că da, a spus el, lăsându-și capul într-o parte pentru a o studia. Dacă sunt importanți pentru tine, sunt importanți și pentru mine.

— Ai dat iama cu tata în bourbon? a întrebat Frankie.

— Doar o dată sau de două ori, a spus Aiden, aplecându-se spre ea. Hei, știi ce am auzit că fac unii oameni duminică după-amiaza?

— Cumpără țări mici? a sugerat Frankie.

Aiden și-a pus capul pe pieptul ei, iar ea a continuat să-și treacă încet degetele prin părul lui.

— Ha! Ești amuzantă. Am auzit că unii oameni trag un pui de somn.

Frankie a strâns pumnul și l-a tras de păr până s-a uitat la ea.

— Nu ai dormit niciodată duminică după-amiaza?

— Ba da. Când aveam vreo trei ani, a zâmbit el cu superioritate.

— Somnul de duminică după-amiaza e cel mai bun. Iar dacă bogătașii nu fac asta, nu vreau să fiu niciodată bogată.

Aiden s-a cuibărit lângă ea, cu fața lipită de sânii ei.

— Vrei să tragi un pui de somn cu mine?

– Scoate-ți pantofii. Aide, i-a spus ea.

– OK.

Și-a dat jos mocasinii marca Ferragamo, care au lovit pe rând podeaua.

– Ești mereu atât de adorabil când bei? l-a tachinat ea, trăgând pătura de pe spătarul canapelei pentru a-l acoperi.

– Beau prea mult, a murmurat el cu ochii închiși.

– Serios?

– Automedicație.

– Nu te-am mai văzut niciodată beat, a remarcat Frankie în timp ce își potrivea perna la spate.

– Nu-mi place să fiu sentimental, a căscat el.

– Nu ești o persoană sentimentală, a convenit ea.

– Hei, vrei să vii la o cină cu mine săptămâna asta?

– Unde? a ezitat ea.

– La un muzeu. E o recepție pentru o organizație nonprofit. Mama este în consiliul de administrație.

– Familia ta va fi acolo?

– Da. Toată lumea. Chiar și idiotul de Elliot.

Frankie a râs încet.

– Va trebui să refuz.

– De ce? a întrebat el aparent nemulțumit.

– Nu cred că e o idee bună, Aiden. Este mai bine să ne păstrăm relația... privată.

El și-a ridicat capul și a privit-o încruntat.

– Dar tocmai ți-am cunoscut familia, a subliniat.

– Știu. Dar e diferit. Nu cred că ar trebui să mă amestec în lumea ta. Bine?

Totul era temporar și nu voia ca niciunul dintre ei să uite asta. Să-i cunoască familia era una. O dăduse gata pe mama ei. Misiunea fusese îndeplinită. Dacă îi cunoștea și ea familia, ar fi fost ca și cum ar fi făcut o declarație. Iar ea nu era genul ăsta de femeie.

— Aș vrea să vii. Mi-a plăcut să-ți cunosc familia, iar a mea nu e la fel de violentă.

Frankie a râs din nou.

— Asta înseamnă doar că mamei i-a plăcut mult de tine.

— Chiar dacă sunt trilionar?

— Nu te-ar fi pocnit dacă nu i-ar fi plăcut de tine.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu.

Deși știa că nu e o idee bună, Frankie l-a sărutat pe creștetul capului. Avea părul moale și mătăsos la atingere.

— Ce folosești pentru păr? l-a întrebat.

— Mmm, chestii. Putem dormi acum?

— Da, putem dormi acum.

Brațele lui i-au înconjurat talia și a adormit în câteva secunde.

Frankie a încercat să nu se gândească la cât de bine se simțea. Un pui de somn duminica pe canapea cu iubitul ei sexy. Nu era real, dar asta nu însemna că nu se simțea al naibii de bine.

S-a trezit încet, treptat, simțind o mângâiere ușoară. A știut înainte să deschidă ochii că mâinile lui Aiden erau în părul ei.

— Mmm, a oftat ea.

— Nici nu-mi amintesc când am tras un pui de somn ultima dată, a murmurat Aiden.

Își schimbaseră cumva poziția în timpul somnului, iar acum Aiden o ținea în brațe și își trecea mâna prin părul ei des și neîmblânzit.

— Tu pierzi, a spus ea, făcându-și plăcerea de a se întinde din cap până-n picioare.

— Habar n-aveam cât de mult, a spus el, cu buzele lipite de urechea ei.

Ea s-a mișcat puțin și a simțit recompensa erecției lui ieșite din comun.

— Întotdeauna te trezești așa? l-a întrebat.

Mâna lui a alunecat în jos pentru a-i prinde sânul prin pulover.

— Când mă trezesc lângă tine.

Părea somnoros, dar nu mai era beat. Și era ceva irezistibil în buzele lui care se mișcau pe părul ei, pe gâtul ei.

— Ești sigură că nu vrei să te mai gândești la cina de săptămâna asta? a întrebat-o strângând în mână carnea fragedă a sânului ei.

— Mmm... Să-ți cunosc familia? Să am de-a face cu fotografii? Să stau și să privesc cum îi impresionezi pe toți? Nu, mulțumesc.

El a oftat în spatele ei. Era oare dezamăgire sau ușurare?

— Dar poate că pot face ceva ca să mă revanșez, a spus ea, rostogolindu-se cu fața la el și întinzând mâna pentru a-i apuca penisul.

Capitolul 34

Aiden şi-a băgat mâinile înmănuşate în buzunare şi a privit mulţimea care se înghesuia să intre la Madison Square Garden. Fraţii Baranski nu-şi făcuseră încă apariţia şi a avut un scurt moment de îngrijorare întrebându-se dacă vorbiseră serios când îi adresaseră invitaţia.

Nu era genul de situaţie care să i se întâmple lui. Nu unei persoane din familia Kilbourn. De când se ştia nu fusese nicio zi de naştere, bar mitzvah sau nuntă la care să nu fi fost invitat, dar astfel de invitaţii implicau de obicei tot felul de obligaţii. De aceea aşteptase cu nerăbdare meciul ăsta. Gio şi Marco nu păreau genul de persoane care să îi impună obligaţii. Şi cum ar fi fost să petreacă o seară ca între băieţi?

Frankie fusese amuzant de şocată când îi spusese că nu putea să se vadă cu ea pentru partida de sex din seara aceea pentru că se întâlnea cu fraţii ei. Femeia trebuie să fie tot timpul ţinută ca pe ace, iar în ultimul timp avea senzaţia că Franchesca deţinea tot controlul în relaţia lor. Faptul că o refuzase în seara aceea îl făcea să simtă că făcuse un pas înainte pentru restabilirea echilibrului de forţe.

— Hei, Kilbourn!

S-a întors uşurat la auzul numelui său şi i-a zărit pe Gio şi Marco făcându-şi drum prin mulţime spre el.

— Mă bucur să te văd, omule, a spus Gio, bătându-l pe umăr.

S-au salutat cu toții. Frații purtau haine cu însemnele echipei Knicks. Aiden, neștiind care erau regulile de etichetă pentru o întâlnire cu frații iubitei, alesese varianta simplă, purtând blugi și pulover.

— Suntem gata să scăpăm de frigul ăsta oribil? a întrebat Marco, scotocind în buzunarul hainei după bilete.

— Unde stăm? a întrebat Gio, suflându-și în mâini și frecându-și palmele.

Aiden se întreba dacă membrii familiei Baranski își aminteau vreodată de mănuși.

— Nu suntem sus de tot, dar nici pe primul rând, a spus Marco, fluturând biletele.

Aiden a cumpănit preț de o secundă, după care și-a băgat mâna în buzunar.

— Ba da, a spus el, scoțând biletele.

Nu voia să pară un gest exagerat, dar, când îl invitaseră, fusese chiar entuziasmat și nu la modul arogant. În afară de Chip, Aiden nu avea prea mulți prieteni și era ceva distractiv de normal la frații lui Frankie.

— Faci mișto de mine?

Gio a smuls biletele din mâna lui Aiden.

Nu-și dădea seama dacă avea de gând să-l lovească sau să-l îmbrățișeze.

— Primul rând? a urlat Marco.

— Sper că nu vă deranjează...

— Să ne deranjeze?

Aiden s-a trezit luat în brațe și ridicat pe sus.

— E ca un afurisit de vis devenit realitate, a spus Gio, holbându-se în continuare la bilete.

Aiden nu era sigur, dar părea că ochii i se încețoșaseră puțin.

Marco l-a lăsat jos și i-a dat o palmă peste umăr fratelui său.

— Nu-i așa că Frankie știe să-i aleagă?

— Aș vrea să-i spuneți și ei asta, a spus Aiden fără să se gândească de două ori înainte.

— Îți face probleme? l-a întrebat Gio, compătimitor.

Aiden a ezitat. Din loialitate față de familie, frații lui Frankie aveau să fie de partea ei sută la sută.

— E grozavă, a spus Aiden, evaziv.

— E greu de prins în plasă, a spus Marco. Dacă vrei să fii cu ea pe termen lung, o să te facă să muncești.

— Ore suplimentare, a adăugat Gio.

— E o ființă încăpățânată, a spus Marco.

— Nu-mi dau seama dacă vrea să fie în relația asta sau dacă doar așteaptă să se termine.

Frații au schimbat o privire și au râs.

— Ce-ar fi să intrăm și să stăm de vorbă la o bere și niște sendvișuri cu friptură?

— O clipă, stați puțin, a spus Gio, smulgând biletele vechi din mâna lui Marco. Hei, puștiule.

A oprit un adolescent slăbănog îmbrăcat cu o jachetă și l-a întrebat:

— Ai bilete?

Puștiul a clătinat din cap.

— Nu am.

— Acum ai.

Gio i le-a întins cu un gest teatral.

— Vorbești serios?

Puștiul s-a holbat la biletele pe care le ținea în mână de parcă Moș Crăciun tocmai îi făcuse un cadou neașteptat.

— Dă mai departe, a spus Marco, vesel. Să mergem.

S-a îndreptat spre intrare, deschizându-le drumul.

— Mă simt ca Oprah, a cugetat Gio, urmându-i îndeaproape.

Jocul a fost plin de acțiune pentru un meci de baschet. Când i-a văzut pe Gio și Marco dându-și brânci

întruna încântați, Aiden și-a dat seama că locurile de lângă teren și-au meritat prețul astronomic.

— E cea mai grozavă seară din viața mea, i-a anunțat Gio când una dintre majoretele echipei Knicks i-a trimis o bezea.

— E cu siguranță în primele zece, a spus Marco, mușcând din sendviș.

Toți trei i-au luat peste picior pe jucători și au ovaționat odată cu mulțimea. Iar Aiden simțea că face parte dintr-un întreg. Nu-și putea imagina o seară ca asta cu fratele lui vitreg. El și Elliot nu avuseseră niciodată aproape nimic în comun. Își erau loiali unul altuia pentru că așa trebuia, dar nu erau uniți ca frații Baranski.

— Ești încântat că vei fi tată? l-a întrebat Aiden pe Marco.

— La naiba, da, a răspuns Marco, ridicând din umeri. N-am crezut niciodată că voi fi. Dar Rachel îmi face viața de o mie de ori mai bună decât era înainte. Și aveam o viață al naibii de bună înainte.

— Știi ce o să fie? a întrebat Aiden.

— Fetiță, a spus Marco, plin de el, după care l-a amenințat pe Aiden cu degetul. Dar Rachel vrea să fie surpriză, așa că nu a deschis plicul. Și nici eu. Ai înțeles?

Aiden a zâmbit larg.

— Secretul tău e în siguranță. Frankie știe?

— Nu încă.

Felul în care Marco a spus asta l-a făcut pe Aiden să creadă că nu existau multe secrete între frații Baranski.

Era o dinamică interesantă, s-a gândit el. Își petrecuse viața alături de o familie care lua deciziile, cu prieteni în care rareori putea avea încredere și cu sute de cunoștințe care l-ar fi vândut fără să stea pe gânduri. Nu semăna deloc cu legătura dintre Gio și Marco.

Între seturi, frații l-au instruit plini de solicitudine cu privire la principiile lui Frankie.

— Trebuie să înțelegi, Frankie caută o relație asemenea celei a părinților noștri, a spus Marco, terminând sendvișul și dând pe gât berea mult prea scumpă.

— Un parteneriat, a adăugat Gio. Nu se mulțumește cu mai puțin.

Mai puțin era exact ceea ce conveniseră.

— Deci cum ar putea dovedi cineva că ar fi un partener bun? a întrebat Aiden.

— În primul rând, nu te lăsa călcat în picioare. Nu-i da tot ce cere. De exemplu, când o să te sune în seara asta și o să-ți sugereze să te duci la ea, spune-i că nu poți și nu-i da niciun motiv.

— Asta o s-o scoată din minți, a rânjit Marco în semn de aprobare.

— Nu-mi dați sfaturi proaste ca să-mi veniți de hac, nu-i așa? a întrebat Aiden, ironic.

Marco s-a aplecat spre el extrem de serios.

— După locurile de care ne-ai făcut rost pentru meciul cu Jets? Nici vorbă, omule. Nu te-am trimite pe un drum greșit. La naiba, sperăm să vă căsătoriți și să aveți opt copii.

— Frankie a crescut cu noi. E practic ca un băiat fără echipamentul necesar, a subliniat Gio, revenind la subiectul dezbătut. Vorbește cu ea de parcă ar fi vicepreședintele companiei tale. Nu-i spune: „Nu acum, iubito, vorbesc cu băieții." Pentru asta ți-ar pune bilele într-un borcan cu unt de arahide.

Marco a dat din cap.

— Da, e o fată deșteaptă. Vorbește cu ea așa cum se vorbește cu o fată deșteaptă.

Mulțimea a explodat când apărarea a contracarat un atac.

Gio și-a pus mâna pe umărul lui Aiden.

— Ascultă, omule. Nu iți pierde timpul dacă nu cauți o relație pentru toată viața. Vrei să ai doar o aventură? OK,

fie. Dar nu te juca cu ea dacă ai de gând să părăsești orașul săptămâna viitoare, ai înțeles?

— Corect, a convenit Aiden.

Nu știa dacă își dorea o relație pentru toată viața, dar cu siguranță nu avea de gând să termine relația săptămâna următoare.

— Bun. Pentru că nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să-ți trag o mamă de bătaie după ce ne-ai făcut rost de locuri lângă teren, a intervenit Marco. Adică aș face-o oricum, dar probabil aș fi puțin mai reținut.

— Hei, deci cum e să poți cumpăra tot ce vrei? a întrebat Gio.

— Bună, frumoaso, a răspuns Aiden la apelul lui Frankie, astupându-și cealaltă ureche cu un deget, ca să o audă în ciuda zgomotului.

— V-am văzut pe tine și pe cei doi prostănaci la televizor, i-a spus ea.

— Sper că ai înregistrat.

— Evident. Ba chiar am făcut și câteva instantanee în timp ce se cățărau pe tine ca pe un copac la coșul de trei puncte din ultima secundă. Sper că îți amintești cu care membru al familiei ai o relație, nu-i așa?

El a zâmbit larg.

— E Frankie? a șuierat Gio.

Aiden a dat din cap. Marco a înșfăcat un pix de la o ospătăriță și a mâzgălit ceva pe un șervețel.

Nu spune da partidei de sex.

— Deci, unde sunteți? a întrebat Frankie.

— Sărbătorim împreună cu probabil jumătate din Madison Square Garden într-un bar, i-a răspuns Aiden.

— Bei? l-a întrebat.

Aiden își amintea vag mărturisirea pe care i-o făcuse înainte de a adormi duminică după-amiază. Nu știa dacă să fie enervat sau mulțumit că ea îi purta de grijă.

— O bere la meci. O bere aici, a spus el.

— Ce băiat cuminte!

Voia să urască faptul că lauda ei l-a făcut să se simtă excitat, să își dorească s-o vadă, s-o atingă, s-o savureze.

Marco i-a băgat un alt șervețel sub nas.

Nu ceda!

— Scopul meu e să te știu mulțumită, a spus el în glumă.

Consternați, Marco și Gio au clătinat din cap.

— Te întorci în Brooklyn cu ei? a întrebat ea cu un aer nevinovat. E posibil să port o cămășuță de noapte drăguță și dantelată.

O cunoștea prea bine ca să creadă așa ceva. Cu siguranță era îmbrăcată în maiou și colanți și stătea ghemuită sub un munte de pături.

— Nu cred, dar ești mai mult decât binevenită să vii în oraș, i-a propus el.

Imaginându-și-o în dormitorul lui, cu părul ei negru răvășit pe cearșafurile albe și luminile orașului sclipind la fereastră, Aiden își dorea ca ea să spună da. Își dorea asta mai mult decât orice.

— Mă trezesc devreme dimineață, a spus ea. Nu sta până târziu.

— Vorbim mâine, a spus Aiden, dorindu-și ca ea să se răzgândească.

— Noapte bună, Aide.

— Noapte bună, Franchesca.

Capitolul 35

Aiden a deschis ușa apartamentului și, ignorând florile proaspete de pe masa din foaier, a străbătut holul îndreptându-se spre dormitor. Și-a pus portofelul și butonii în compartimentele lor speciale din dulap. Și-a scos sacoul și pantofii, punându-le la locul lor, după care s-a schimbat în blugi și în hanoracul preferat cu emblema Yale.

Haine confortabile.

Fusese încă o zi grea la serviciu. Consiliul de administrație se decisese în cele din urmă asupra unuia dintre candidații la postul de CFO care era pe placul tuturor. Cu excepția lui Elliot, care ieșise valvârtej din ședință precum un copil în toiul unui acces de furie. Tatăl lor a ignorat criza de nervi și a trecut la următorul punct de pe ordinea de zi.

Toți fuseseră mult prea îngăduitori cu Elliot, ignorându-i incompetența totală. Incompetență pe care Aiden o putea tolera. Însă prejudiciul deliberat pe care fratele lui vitreg îl aducea familiei și companiei? Asta era o altă poveste. Cei din familia Kilbourn erau în multe feluri. Nemernici manipulatori, ticăloși lipsiți de suflet, dușmani ambițioși. Niciodată nu întorceau însă spatele familiei.

Aiden abordase subiectul cu tatăl său după întâlnire. Ferris îl întrerupsese cu un „Nu acum, fiule" și îl invitase să iasă din birou.

Oricât de mulți bani ar fi făcut pentru Kilbourn Holdings, oricâtă valoare ar fi adăugat companiei, tatăl său încă îl vedea ca pe un copil care trebuie îndrumat.

Dar neliniștea care i se instalase în capul pieptului avea mai puțin de-a face cu munca și mai mult cu Francesca. Era reținută cu el în toate privințele mai puțin în pat. Îl irita faptul că îi tot lansa invitații care erau de fiecare dată respinse. Se purta de parcă puțin îi păsa de viața lui, dar când erau împreună, știa că ea simțea același lucru. Acea atracție magnetică ce îi făcea să orbiteze unul în jurul celuilalt. Exista o conexiune și, deși ea părea interesată să exploreze acea conexiune doar când făceau sex, nu era suficient pentru Aiden.

Iar asta îl făcea să se simtă neliniștit.

A intrat în salon, îndreptându-și privirea spre decantorul de pe măsuța aflată în lateral. Devenise un obicei să bea un pahar de îndată ce intra pe ușă. Și încă unul în timp ce lucra o oră sau două în biroul lui de acasă, terminând ce nu reușise în timpul zilei. Și un al treilea pahar în timp ce citea sau se uita la un meci.

Nu bea ca să se îmbete. Bea ca să se anestezieze. Nu era durere ceea ce simțea. Era ceva mai confuz. Nemulțumire? Plictiseală? Singurătate?

Nu era de mirare dacă aruncai o privire prin încăpere. Angajase o firmă de design. Oamenii de nivelul lui nu își alegeau singuri piesele de mobilier. Firma făcuse o treabă destul de bună umplând locul cu lucruri care în general îi plăceau sau la care cel puțin nu trebuia să se gândească prea mult. Canapeaua din piele era puțin prea modernă, puțin prea dură, dar arăta bine în locul respectiv.

Tatăl său spunea întotdeauna că oamenii înstăriți nu au timp să stea pe canapelele lor. Erau prea ocupați să facă bani.

Mama lui Aiden obișnuia să își dea ochii peste cap la această remarcă și insista ca Ferris să stea jos și să vorbească cu ea. De obicei stătea cu ei cinci, poate zece minute

înainte să se ridice de pe fotoliul cu spătar tapițat din mătase și să se întoarcă la muncă. Pentru tatăl său, munca era totul. Succesul era determinat de numărul de ore pe care le petrece o persoană muncind și de numărul de zero-uri din portofoliul său. Era un mod rece de a privi lumea, iar Aiden căzuse în aceeași capcană.

Și-a plimbat degetul pe marginea de marmură a șemineului în fața căruia nu stătea niciodată. Fotoliile din piele care îl flancau nu avuseseră niciodată oaspeți. Barul complet aprovizionat încorporat în bibliotecă deservea o singură persoană.

Considerase acest loc ca fiind sanctuarul său, dar astăzi îl privea ca pe o replică bidimensională a unui cămin, a unei vieți.

Privirea i s-a întors spre whisky. Nu se auzea niciun cântec de sirenă venind din sticlă. Era doar un obicei. Ura slăbiciunea, iar faptul că reușise să-și creeze un ritual fără să-și dea seama era jenant. Îi mărturisise lui Frankie că avea impresia că bea prea mult. *De ce îi spusese asta? De ce îi dăduse o astfel de armă?*

Și-a trecut o mână peste față și s-a îndreptat spre pianul la care nu știa să cânte. Nu se simțea confortabil împărtășindu-i lucruri despre el, în condițiile în care ea lăsase clar să se înțeleagă că era un drum cu sens unic. Nu putea însă să se abțină să nu-i ofere frânturi din viața lui. Ofrande aduse unei zeițe nemiloase, s-a gândit el.

Numai că ea nu era nemiloasă. Nu era dezinteresată. Era... precaută. Și poate că nu era o idee rea să rămână neîncrezătoare.

A auzit soneria de la ușă și s-a încruntat. Foarte puține persoane aveau acces la etajul său. Mama lui ar fi sunat înainte.

A deschis și l-a găsit pe tatăl lui stând de partea cealaltă a ușii.

Ferris Kilbourn a intrat cu mâinile în buzunare și cu o atitudine înșelător de relaxată. Ferris și soția sa, mama

lui Elliot, locuiau la două străzi distanță într-un penthouse superb cu două etaje, dar, în ciuda proximității, rareori își făceau vizite.

— Ce surpriză, a spus Aiden, închizând ușa în urma lui.

— M-am gândit că ar fi bine să stăm de vorbă în afara biroului, i-a spus Ferris, studiind încăperea de parcă ar fi fost un oaspete plictisit într-un muzeu.

— Vrei să bei ceva? a sugerat Aiden.

— Macallan?

— Bineînțeles.

Aiden l-a condus în salon și a umplut un pahar. A ezitat și apoi a mai umplut unul. I-a întins unul tatălui său și s-a așezat intenționat pe unul dintre fotolii.

Ferris și-a descheiat sacoul și s-a așezat pe canapea, întinzându-și brațul pe spătarul acesteia. Aiden semăna cu mama lui, brunet și cu ochi albaștri. Tatăl lui avea părul roșcat al strămoșilor săi irlandezi, dar chelise în mare parte. Ce-i mai rămăsese era tuns scurt. Era proaspăt ras și întotdeauna, întotdeauna purta costum. Tatăl lui era genul de bărbat care purta cravată în dimineața de Crăciun. Și nu o cravată haioasă cu Moș Crăciun, căci le prefera pe cele marca Hermes.

Aiden a așteptat ca tatăl său să își adune gândurile. Niciunul dintre ei nu aprecia conversațiile banale, iar tăcerea implica putere.

— Mă gândesc să mă pensionez, l-a anunțat Ferris fără altă introducere.

— Te gândești?

Dacă tatăl lui se decisese să arunce o astfel de bombă însemna că trecuse de etapa analizei și era în faza de planificare și implementare. Pensionarea nu ar fi trebuit însă să facă parte din vocabularul lui Ferris.

Ferris s-a uitat la paharul din mâna sa.

— Mi-am dedicat viața companiei. Am realizat ceva ce străbunicul și bunicul tău nici nu și-ar fi putut imagina.

— Și nu ai nicio problemă să renunți la toate astea? a întrebat Aiden.

Și-a pus paharul neatins pe măsuța de nuc și și-a sprijinit coatele pe genunchi. Mâinile îi atârnau între genunchi.

— Eu și Jacqueline divorțăm, a spus Ferris, aruncând următoarea bombă de parcă ar fi comentat dezinvolt despre starea vremii.

— Poftim?

— Am cunoscut pe altcineva. Relația mea cu mama ta vitregă a ajuns la final. Am vorbit deja cu avocații noștri și îi lăsăm să încheie o înțelegere.

— Tată, ce naiba se întâmplă?

Ferris a sorbit din whisky și a oftat.

— Ar putea fi criza vârstei mijlocii, dar, fiule, niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum. Cred că e momentul să mă bucur de viață.

— Mă bucur pentru tine, a spus Aiden.

Probabil că așa era. Nu era absolut sigur. Nu avusese niciodată mai mult de o relație superficială cu mama lui vitregă. Iar ea, cum era și firesc, îl preferase întotdeauna pe fiul său în detrimentul lui Aiden. Nu putea spune că aveau să-i lipsească listele ei nesfârșite cu lucruri de făcut despre care trăncănea întruna.

„Trebuie să merg la salon și pe urmă la dermatolog. Apoi iau prânzul la clubul cutare. Pe urmă mă duc la Soul Cycle. Apoi am ședința consiliului de administrație de la cutare. Pur și simplu nu știu cum o să-mi fac timp pentru cină. Lumea mă întreabă cum mă descurc. Nimeni nu înțelege că abia mă mai țin pe picioare!" Întotdeauna era o martiră.

— O cheamă Alice și e designer vestimentar. Nu de piese vestimentare de lux, ci de haine sport pentru activități în aer liber. E deșteaptă și plină de viață. Avem de gând să luăm iahtul și să facem o croazieră în Bahamas în primăvara și vara următoare.

Aiden și-a pus în minte să contacteze imediat firma de avocatură a familiei și să le ceară să redacteze un contract prenupțial blindat înainte ca Alice să devină doamna Kilbourn.

S-a uitat lung la bărbatul care semăna cu tatăl său, dar vorbea ca un străin. Totuși, așa cum îl învățase Ferris, nu era indicat să se arate surprins sau încurcat în nicio situație. Chiar dacă tatăl lui își pierdea mințile.

— Felicitări, a spus Aiden.

Ferris a ridicat paharul pentru un toast.

— Am construit un imperiu. Cred că e timpul să încep să mă bucur de avantaje.

Criza vârstei mijlocii? Sau poate o tumoră pe creier nedetectată? Poate că o vizită la medicul personal pe care tatăl său îl prefera ar fi fost necesară.

— Cu siguranță meriți să-ți folosești timpul așa cum crezi de cuviință, a răspuns Aiden.

— Nu aș face nimic din toate astea dacă nu aș fi încrezător sută la sută în capacitatea ta de a mă înlocui în funcția de CEO. Te-ai pregătit toată viața pentru asta, Aiden. Știu că nu mă vei dezamăgi.

— Cum rămâne cu Elliot? a întrebat Aiden.

— Știu că nu ești mulțumit de felul în care am procedat după situația din Barbados...

— A răpit pe cineva, tată.

Ferris a avut măcar bunăvoința să pară stânjenit.

— A fost o chestiune de familie care a scăpat de sub control.

— A fost o infracțiune, indiferent unde s-a întâmplat.

— Întotdeauna și-a dorit să fie ca tine, fiule. Și, din păcate pentru el, nu va fi niciodată. Nu-l poți învinovăți pentru că a luat decizii imprudente trăind în umbra ta. Face toate prostiile astea pentru că nu e ca tine și nu cred că e o idee bună să-l pedepsesc pentru asta.

— Elliot nu pune familia pe primul loc. Nu pune afacerea pe primul loc. Se gândește doar la el.

— De aceea mă bazez pe tine să-l îndrumi. Pregătește-l să devină un adevărat Kilbourn. Eu sunt primul care recunoaște că e o rușine.

O rușine? Brusc, Aiden a simțit nevoia să dea pe gât paharul cu băutură, dar a făcut un efort să ignore senzația.

— Nu e doar o rușine. E un pericol. A vrut să-l angajeze pe Boris Donaldson la compania noastră cu un motiv.

Un motiv pe care Aiden nu îl descoperise încă.

— Elliot e inofensiv și nechibzuit. Am nevoie să-l iei sub aripa ta. Am nevoie să faci asta pentru mine, Aiden. Știu că nu e ușor. Când tatăl meu s-a retras, a trebuit să fac și eu alegeri grele. Face parte din predarea ștafetei. Într-o zi vei aștepta și tu ceva de la fiul tău.

Aiden și-a înghițit cuvintele. La naiba, avea patruzeci de ani. Iubita lui nu voia nici măcar să-i cunoască părinții, deși nu o putea învinovăți pentru asta acum. Crearea unei noi generații care să poarte greutatea unei moșteniri de familie nu era pe lista lui de lucruri de făcut.

— Sunt departe de a avea o familie, i-a spus tatălui său.

— Nu te vezi cu cineva?

Aiden a ridicat o sprânceană. Tatăl său era mereu la curent cu mersul lucrurilor, indiferent dacă era vorba de afaceri sau de familie.

— Unde ai auzit asta? l-a întrebat.

— Știu că în ultima vreme petreci mult timp în Brooklyn.

— Și?

— Ești defensiv când vine vorba de ea, a murmurat Ferris. Asigură-te că faci alegerea responsabilă pentru familie.

Aiden s-a burzuluit.

— Tată, tocmai mi-ai spus că îţi părăseşti soţia cea mondenă pentru o femeie care face pantaloni de drumeţie.

— Eu mi-am ispăşit sentinţa. În ultimii cincizeci de ani, toate deciziile le-am luat cu gândul la familie şi la responsabilitatea pe care o aveam, a spus Ferris cu răceală. Acum e rândul tău. Şi amândoi ştim că femeia asta, Baranski, nu e genul de soţie de care are nevoie un Kilbourn.

Aiden a clătinat din cap neîncrezător. Nu, Frankie nu era genul de femeie care să stea liniştită în culise. Locul ei era sub luminile rampei.

— Îţi cer să faci asta pentru mine, Aiden.

Ferris nu era genul de persoană care să-şi piardă timpul spunând „te rog" sau „mulţumesc".

— Îţi cer să pui familia pe primul loc.

Capitolul 36

Aiden s-a uitat lung la paharul de pe măsuță. Tatăl lui plecase acasă să se pregătească pentru un eveniment oarecare cu Jacqueline. Hotărâseră să-și continue apa-rițiile împreună până la sfârșitul lunii, după care să se despartă discret. Jacqueline urma să meargă câteva săp-tămâni la casa din Provence, care nu mai era a familiei ei. Ferris urma să își anunțe retragerea și apoi să o ducă pe Alice la casa din St. Barths. Totul avea să explodeze în lipsa lor.

Iar Aiden trebuia să rămână să adune bucățile.

A luat paharul și l-a dus în bucătărie. Era o încăpere cu mobilă din lemn închis la culoare și marmură albă. O încăpere pe care o folosea rar spre deloc. Din când în când, dacă nu putea dormi, făcea un jambon la grătar cu brânză Brie. Avea senzația că seara asta avea să fie una dintre acele ocazii.

Tatăl său își pierduse simțul datoriei familiale. Îi mărturisise că administrarea companiei îi ucisese sufletul, iar apoi îi predase cheile imperiului fără să se gândească la efectele asupra lui. Nu îi spusese nimic de genul „în viață afacerile nu sunt totul, fiule" sau „ai făcut atât de multe pentru noi, meriți să faci un pas înapoi și să te ocupi de ceva ce îți place". Dar așa era tatăl lui: egoist și incapabil de orice proces de conștiință. De ce s-ar fi gândit Ferris la alții când îi plătea pe alții să se gândească la el?

Avea asistenți care îi aduceau gustarea de caramel cu migdale de după-amiază. Avea un bucătar personal care îi pregătea mâncărurile preferate urmând o rotație atent stabilită. Avea o soție care îi organiza agenda socială pentru a include doar evenimentele cele mai profitabile. Și avea un fiu care urma să conducă afacerea familiei, în timp ce el își abandona toate responsabilitățile pentru o nouă iubită care confecționa hanorace și pantaloni de drumeție.

S-a uitat la pahar, canalizându-și toată furia asupra cristalului și băuturii. Nu s-a simțit mult mai bine după ce a spart paharul în chiuvetă. Dar cel puțin nu simțise dorința copleșitoare de a-și îneca amarul.

S-a gândit la Frankie. La ocazia pe care i-o oferea de a se îndepărta de viața asta. Ea îi dădea un răgaz de la afacerile familiei Kilbourn. De la lupta permanentă pentru succes. Poate că ar fi putut face ceva mai productiv cu timpul său.

A lăsat mizeria pentru mai târziu, a luat o sticlă cu apă din frigider și a străbătut holul, îndreptându-se spre biroul său privat.

Dosarul era acolo unde îl lăsase, ocupând locul central pe biroul lui. L-a deschis și și-a sprijinit picioarele goale de colțul biroului. Una dintre companiile deținute de familia sa era o firmă mică de securitate, care făcea o treabă excelentă investigând pe ascuns viețile oamenilor.

Frankie avea o datorie de douăzeci și unu de mii de dolari sub forma unui împrumut studențesc. Nu era rău având în vedere că se întorsese la NYU pentru a-și lua MBA-ul. Putea face ca datoria ei să dispară în câteva ore. Avea de gând să facă asta dacă vedea cel mai mic interes din partea ei. Era un motiv de mândrie pentru el să poată avea grijă de cei apropiați, dar când unul dintre puținii aleși făcea tot posibilul să-l țină la distanță, intenționa să avanseze prudent.

Poate că îi putea face un alt dar care să fie mai benefic pentru amândoi? A pus mâna pe telefonul de pe birou și a format un număr.

— Sunt Aiden Kilbourn. Cât de repede puteți să faceți o livrare?

Aiden a dat laoparte contractul la care echipa sa de avocați bine plătiți lucrase cu atenție săptămâni întregi și a trecut la cei mai noi candidați pentru funcția de director IT la o altă companie. Pentru o firmă de software, avea o echipă de management extrem de învechită. A trimis un e-mail către actualul CEO, spunând că îi este greu să creadă că singurii candidați pentru funcția respectivă sunt bărbați albi cu vârsta de peste cincizeci de ani. I-a sugerat să reia căutarea cu un grup mai „interesant și mai dinamic" de candidați.

Meciul echipei Knicks era pornit pe fundal, atrăgându-i atenția mai des decât de obicei, deoarece se trezise implicat în schimbul de mesaje dintre frații lui Frankie despre partidă.

Era trecut de ora zece, nu suficient de târziu pentru a lua în calcul posibilitatea de a se duce la culcare. Dormea în medie cinci, poate șase ore pe noapte, dar ziua aceea, seara mai ales, își spuseseră cuvântul.

Telefonul i-a vibrat de sub un teanc de hârtii. În mod reflex, s-a uitat la televizor pentru a vedea ce se întâmplă cu meciul, dar era pauză.

Frankie: De ce sunt trei bărbați cu o saltea la ușa mea la 22.30?

Aiden: Patul tău e o rușine pentru paturile de pretutindeni.

Frankie: E patul meu!

Aiden: Nu ești singura care doarme în el acum.

Frankie: Nu crezi că ar fi trebuit să mă consulți?

Aiden: Uite cum ar fi decurs conversația. Tu: Nu. Eu: Da. Tu: Du-te naibii, Aiden. Eu: OK, dar o să facem sex pe patul ăsta nou și frumos king-size. Tu: *ai câteva orgasme în patul nou* OK, putem să păstrăm patul.

Frankie: Ești nebun.

Aiden: Cu plăcere.

Câteva secunde mai târziu, i-a trimis încă un mesaj. Era un selfie pe salteaua nouă.

Frankie: Sunt dispusă să dau o șansă patului și orgasmelor menționate anterior.

A râs fără să vrea. Știa de ce avea ea nevoie. Era nerăbdător să îi dea ce voia. Dar cu Frankie totul era o bătălie.

A început să scrie un răspuns, dar s-a răzgândit. S-a hotărât să facă un duș și să citească până avea să uite tot.

A ajuns doar până în dormitor înainte să-i sune telefonul.

Frankie.

— Bună, a răspuns el.

— Bună, cumpărătorule secret de paturi. De unde ai găsit un pat king-size și o saltea la ora 22.00? a întrebat Frankie.

— Cunosc un tip, a glumit Aiden.

— Ești bine? Pari... supărat.

Aiden s-a așezat pe marginea patului și s-a întins.

— Nu e nimic cu care să nu mă pot descurca, a spus cu dezinvoltură.

La capătul celălalt al firului s-a aşternut o scurtă tăcere.

– Vrei să vorbeşti despre asta? i-a propus ea.

Oare voia?

– Nici nu aş şti de unde să încep, a recunoscut el.

– Sper că nu vrei să mă mângâi pe cap şi mă alungi pentru ca bărbaţii să poată vorbi de afaceri, nu-i aşa?

Era exact genul de comportament cu care Ferris îşi trata soţiile.

– Frumos, ştii mai multe despre afaceri decât mine.

Frankie a râs răguşit, iar el a simţit un junghi în piept.

– Să sperăm că profesorul meu de responsabilitate socială corporativă gândeşte ca tine. Deci ce s-a întâmplat?

– Tata a trecut pe la mine în seara asta.

– Hmm, nu am suficiente informaţii ca să trag concluzii rapide şi să ofer sfaturi gratuite. Continuă.

Aiden şi-a acoperit ochii cu mâna liberă şi s-a lăsat pătruns de sunetul vocii ei.

– M-a anunţat că se retrage la sfârşitul lunii.

– La naiba! Renunţă la funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie?

– Renunţă la tot. Şi, în plus, divorţează de mama mea vitregă.

– Criza vârstei mijlocii?

– Dacă e posibil să ai aşa ceva la şaizeci şi cinci de ani. Are o iubită.

– Era evident. Lasă-mă să ghicesc, e dansatoare? Nu, stai, nu e suficient de stilată. Oh! Ghid la muzeu?

– Designer de îmbrăcăminte sportivă.

– Grozav! În sfârşit ai de unde să iei toate sutienele sport pe care le doreşti.

Buzele lui Aiden au schițat un zâmbet.

— Aș vrea să fii aici.

Cuvintele i-au zburat de pe buze înainte de a le putea opri.

Frankie a oftat la telefon.

— Poate cândva. Deocamdată mi-aș dori să fii aici, în patul ăsta mare, cu mine.

Imaginea ei întinsă pe pat, cu părul neîmblânzit răvășit în toate direcțiile, l-a incitat.

— Deci, ce înseamnă asta pentru tine? Acum ești COO, te-am căutat pe Google. Ce se întâmplă în continuare?

— Trec pe postul de CEO, îmi asum mai multe responsabilități, inclusiv îngrijirea și întreținerea numitului Elliot Kilbourn.

— Glumești! Bărbatul-copil e un nemernic sadea. De ce l-ar lăsa tatăl tău la mai puțin de cinci sute de metri de companie?

— E orbit de Alice, designerul de sutiene sport.

— Amuzant. Deci, tatăl tău îți cedează ție toate responsabilitățile ca să facă ce? Să se retragă pe o plajă topless din Boca?

— Să străbată mările și oceanele și să-și petreacă vara în Bahamas.

— E posibil să se răzgândească? a întrebat Frankie, plină de speranță.

— Nu cred. Vrea ca eu să-i continui opera în afaceri și în familie.

— Oh, a spus ea pe un ton impasibil. Adică să găsești o debutantă miliardară drăguță și să creezi moștenitori perfecți.

Era uimitor cât de bine înțelegea Frankie cum funcționa viața sa și ce așteptări avea lumea de la el.

— Ceva de genul ăsta.

– Mi-ai cumpărat un pat ca să te desparți de mine?

Aiden a râs, iar sunetul a răsunat în camera liniștită.

– Ți-am cumpărat un pat să facem sex în el fără să ne trezim pe jos.

– Nu sunt bună de amantă, Aide.

– Nu, nu ești. Tata mai vrea să-l pregătesc pe Elliot pentru un post de vicepreședinte. Ceva respectabil.

– Vai de mine! Se pare că tatăl tău vrea un inorog de Crăciun. Așa ceva nu se va întâmpla.

Pentru ea era simplu. Când trebuie luată o decizie, dacă nu e satisfăcătoare, respinge-o, mergi mai departe. Dar viața lui era mult mai complicată. Unde era recunoștința pentru tot ceea ce construiseră generațiile anterioare pentru ca el să se bucure acum? Nu trebuia să se sacrifice bucuros pentru acea moștenire, așa cum o făcuse și tatăl său?

– Deci, nu ești în căutarea unei neveste în momentul de față? a întrebat Frankie.

– Nu există magazine pentru așa ceva, a spus el sec.

– Oh, nu știu. Totul poate fi cumpărat la un anumit preț.

– Care e prețul tău, Franchesca?

– Hmm. Presupun că depinde de monedă.

Capitolul 37

Ianuarie a făcut loc temperaturilor glaciale ale lunii februarie. Newyorkezii au petrecut acea lună tremurând în timp ce încercau să ajungă mai repede la adăpostul clădirilor străbătând trotuarele acoperite cu o zăpadă gri pe jumătate topită. Frankie stătea însă la căldură cu Aiden în apartamentul ei cel puțin trei nopți pe săptămână.

Se înțelegeau mai bine decât și-ar fi imaginat ea. Era inteligent, și amuzant, și îngrozitor de generos. Noul pat fusese inaugurat, iar acum, când Frankie se ducea la culcare singură, dormea în mijloc, îmbrățișând perna pe care o folosise el ultima dată.

Încerca să nu se gândească la numărătoarea inversă. Relațiile lui durau de obicei între două și trei luni. Ei erau împreună de șase săptămâni. Era mai mult decât ar fi crezut ea că o să reziste. De fapt, niciunul dintre ei nu dădea semne că s-ar fi plictisit.

Frankie a terminat e-mailul la care lucra și l-a trimis. Era ziua ei scurtă și, în condițiile în care cursul său de seară fusese anulat, se bucura de un lux cu care nu era obișnuită. Avea câteva ore libere. S-a gândit să îi trimită un mesaj lui Aiden să-l întrebe dacă intenționa să vină la ea în seara aceea, dar, întrucât fusese cu o seară înainte, era puțin probabil.

S-a întors să privească florile pe care i le trimisese dimineață. Lui Raul îi plăcea să glumească spunând că, dacă Brenda transformase biroul într-o seră punând peste

tot plantele ei frumoase, iubitul lui Frankie îl transformase într-o pădure tropicală.

Florile de azi erau exotice și colorate, cu ghimpi verzi.

Sălbatice și frumoase. Exact ca tine.

A.

Telefonul i-a sunat din sertarul biroului, iar ea l-a scos.

— Măi să fie, e chiar prietena mea căsătorită de când lumea, doamna Stockton-Randolph, a răspuns ea.

— Frankie! Spune-mi că nu ai planuri pentru prânz, a strigat Pru în telefon. Nu te-am văzut de o mie de ani și vreau să-mi spui dacă arăt ca o femeie căsătorită de când lumea.

— Trimite-mi un selfie să văd mai întâi. Nu vreau să fiu văzută în oraș cu o babă, a tachinat-o Frankie.

Ca o prietenă ascultătoare ce era, Pru i-a trimis un selfie în care se uita cruciș și strâmba din nas.

— Da, cu siguranță nu vreau să fiu văzută într-o asemenea companie.

— Ha ha! E ziua ta scurtă, nu-i așa?

— Așa e. Termin în douăzeci de minute.

— Atunci pleacă și mișcă-ți fundul până în centru. Vreau să știu tot despre tine și un anumit burlac bine cotat care a fost văzut zâmbind din când în când de când s-a întors de la nunta mea.

— Zâmbind zici? a întrebat Frankie.

Deci, poate că nu era singura care mergea de colo-colo cu un rânjet stupid pe față.

— Ne întâlnim la Courtyard într-o oră, i-a ordonat Pru.

— Da, să trăiți!

Șeful de sală a condus-o rapid pe Frankie prin restaurantul cu pereți de bambus și candelabre artistic lucrate spre zona barului, unde o aștepta Pru. Prietena ei era îmbrăcată cu niște pantaloni care se mulau pe ea ca o a doua piele și un pulover de cașmir cu guler înalt care o învăluia ca într-o îmbrățișare. De sub manșetele largi ale pantalonilor ei bleumarin ieșeau niște cizme gri moi.

S-au îmbrățișat de parcă ar fi trecut ani, nu doar câteva săptămâni de când nu se mai văzuseră.

— Ei bine, căsnicia îți priește cu siguranță, a glumit Frankie, strecurându-se în separeul tapițat cu piele.

— Aș spune că și ție îți priește relația cu Aiden, a spus Pru, privindu-i haina.

— Da, vorbește mai încet, OK?

Frankie a aruncat o privire în jurul ei prin restaurant. Era unul dintre acele locuri unde erau surprinse adesea conversații importante cu caracter personal pentru ziarele de scandal.

— Spune-mi tot, i-a cerut Pru.

— Nu sunt multe de spus, a mințit Frankie.

Nu era pregătită să pună în cuvinte sentimentele pe care le avea pentru Aiden. Nu erau ușor de identificat în clipa asta, iar ea nu se grăbea deloc să le discute.

— Te întâlnești de șase săptămâni cu cel mai râvnit burlac de pe Coasta de Est și încă nu am văzut nicio poză cu voi doi împreună. Nu aduci niciodată vorba despre el. Când nu vorbești despre un bărbat, înseamnă că aveți intenții serioase.

— Nu avem intenții serioase, a spus Frankie. Doar ne distrăm și trăim clipa.

Pru a pufnit cu nasul în paharul cu apă plată.

— Oh, sunt sigură că așa e.

— E grozav, OK? E inteligent și amuzant, nu e nici pe departe ticălosul superb pe care mi l-am imaginat. Ești mulțumită? a întrebat Frankie.

Ospătărița și-a făcut apariția și le-a spus dintr-o suflare specialitățile zilei. Pru a comandat salată de varză cu pui la abur. Frankie a comandat o bere și un panini de curcan cu cartofi prăjiți.

— De ce-mi faci asta? Toți prietenii mei bogați și snobi comandă suc verde și o porție de aer, s-a văitat Pru.

Frankie a mușcat dintr-una din grisinele aduse de ospătăriță.

— Eu sunt prietena ta săracă și snoabă și îmi plac carbohidrații. Credeam că ai terminat cu dieta aia stupidă din clipa în care ți-ai dat jos rochia de mireasă.

— Am început o dietă nouă, care se numește „topește rapid kilogramele din luna de miere".

Frankie i-a băgat grisina în față lui Pru și i-a fluturat-o pe la nas.

— Mănâncă-mă. Mănâncă-măăăă...

— Doamne, mi-era dor de tine, a oftat Pru, smulgându-i grisina din mână și mușcând o fărâmă din ea.

— Ești o rebelă, a tachinat-o Frankie. Și mie mi-a fost dor de tine.

— Povestește-mi despre Sfântul Valentin. Ce a făcut pentru tine Aiden, burlacul convins?

— A încercat să mă surprindă cu un weekend prelungit la San Francisco. Avea niște afaceri de rezolvat acolo, dar eu n-am putut să plec, așa că la întoarcere a venit la mine, am comandat ceva de mâncare și mi-a dăruit o brățară.

O brățară foarte frumoasă. De fapt prea frumoasă ca s-o poarte, dar deschidea în fiecare seară cutia elegantă și privea lung diamantele.

— Bijuterii deja? Margeaux ar fi impresionată și ar muri de invidie. Tu ce-ai făcut pentru el?

— I-am luat o șapcă cu logoul echipei Knicks.

Pru a tăcut așteptând continuarea.

— Și?

Frankie a ridicat din umeri.

— Asta-i tot. Mă rog, i-am arătat sânii de pe scara de incendiu când a ajuns la mine.

Pru a făcut o grimasă de parcă ar fi mirosit ceva ciudat. Era acea expresie concentrată pe care Frankie o cunoștea bine după câțiva ani de sesiuni de examene.

— Ce e?

Pru a clătinat din cap, dar părul ei blond ca mierea nu s-a clintit din cocul elegant de la baza gâtului.

— Nimic. Hei, hai să luăm cina împreună în seara asta! Toți patru! Putem merge la Oak Leaf.

Frankie a strâmbat din nas.

— Știu și eu? Nu-și fac veacul pe acolo reporterii de la revistele de scandal?

Pru și-a dat ochii peste cap.

— Cui îi pasă? Fac niște antreuri de crab nemaipomenite și mi-a fost dor de tine și vreau să vă văd pe tine și pe Aiden împreună ca să vă dau binecuvântarea oficială. Îi trimit chiar acum un mesaj lui Chip.

— Nu știu ce face Aiden în seara asta, a început Frankie să protesteze.

— Trimite-i un mesaj. Află, a spus Pru fără să-și ridice ochii. E vineri seara. Ești deja aici. Poți să rămâi la Aiden.

— De fapt, nu am fost niciodată acolo, a spus Frankie, luând o mușcătură mai zdravănă din grisină, care i-a rămas în gât.

Pru și-a lăsat telefonul pe masă cu zgomot.

— Scuze, ce-ai spus? Te întâlnești cu el de aproape șase săptămâni și nu i-ai văzut încă apartamentul? Te duce doar la hoteluri ca pe o curvă?

Câțiva dintre clienții aflați la mesele din apropiere s-au uitat la ele.

— Nu sunt curvă, i-a asigurat Frankie. Repetă replicile pentru o piesă.

Toți s-au întors la mâncarea din fața lor.

— Poți să vorbești mai încet, te rog?

— Nu-mi vine să cred că nu te-a invitat la el. Chiar am crezut că de data asta lucrurile stau altfel. Chip a spus că nu l-a văzut niciodată pe Aiden așa de...

— Relaxează-te, Cujo. M-a invitat de mai multe ori.

— Și?

Pru s-a uitat la ea de parcă ar fi vorbit cu un idiot.

— Și locuiesc în Brooklyn. Până ajung aici și ne facem treaba, ar trebui să rămân peste noapte sau să merg direct la muncă. Să iau trenul...

A tăcut, simțind o ușoară stingherealǎ.

— Înțeleg. Deci, când vă vedeți? a întrebat Pru.

Frankie și-a schimbat poziția, stingherită.

— Când vine în Brooklyn.

— Și cât de des înseamnă asta?

— Trei sau patru nopți pe săptămână, a spus ea. De cinci ori săptămâna trecută.

— Înțeleg, a spus Pru pe un ton afectat. Și la ce fel de evenimente ai fost cu el? Strângeri de fonduri? Gale? La teatru?

Frankie a clătinat din cap la fiecare sugestie.

— I-ai cunoscut familia? a întrebat Pru.

— Nu. A vrut să mă prezinte, dar nu era un moment bun. El a cunoscut-o pe a mea.

Pru s-a luminat la față.

— Serios? Și cum a mers?

— Păi, am făcut-o în primul rând ca s-o enervez pe mama. Ceva de genul: „Hei, mamă, ți-l prezint pe tipul ăsta superb cu care ies. Dar ghici ce, doar ne prostim. N-avem niciun viitor împreună. Ia de-aici."

Frankie a râs nervos, dar s-a oprit văzând că Pru nu i se alătură.

Pru s-a ciupit de nas.

— Frankie, o să-ți spun asta frumos pentru că te iubesc și vreau să fii fericită. Trebuie să încetezi cu numărul ăsta de Regina Afurisită de Gheață înainte de a strica ceva nemaipomenit.

— Poftim?

Ospătărița a reapărut aducându-le mâncarea.

— Poftă bună, a spus ea când tăcerea de la masă a devenit stânjenitoare.

— Regina Afurisită de Gheață? a repetat Frankie.

— Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc. Îl ții la distanță pe Aiden. De ce naiba faci asta, habar n-am, dar încerci să sabotezi relația asta. Vrei atât de mult să ai dreptate?

Frankie a rămas cu gura căscată.

— Dacă tot vorbesc eu, iar tu mă asculți, ce zici de faptul că Aiden te-a invitat la el acasă, să-i cunoști părinții, să mergeți la San Francisco? Vrea să-și împartă viața cu tine, toanto. Iar tu practic îi arunci cu nisip în față.

— Nu fac...

— Pe naiba!

Pru și-a înfipt furculița în salată cu atâta furie, încât Frankie a avut impresia că vede varza zgribulindu-se.

— Înțeleg că vrei să te protejezi, dar nu trebuie să-l rănești pe el ca să fii în siguranță.

Frankie a înghițit în sec.

— E doar o aventură, a spus ea pentru a-i aminti lui Pru și ei înseși.

— Asta nu e o scuză să-l tratezi așa cum își tratează Margeaux menajera.

Frankie și-a dus mâinile la față. Încerca să se protejeze, dar asta nu era o scuză pentru faptul că îl respinsese intenționat. Îl rănise oare pe Aiden? Nu fusese intenția ei. Deși, dacă situația ar fi fost inversată...

— Sunt o nemernică.

— Regina Afurisită de Gheață, a corectat-o Pru cu mai puțină vehemență.

— El a făcut totul pentru mine, iar eu nu am făcut altceva decât să-l resping.

— Bun, a spus Pru, îndreptându-și furculița spre Frankie. Asta e vinovăția pe care vreau să o văd. Nu îți stă în fire să tratezi pe cineva în felul ăsta.

— Cum îmi repar greșeala? a întrebat Frankie.

— Începem cu cina din seara asta.

— Încă mai vrei să mergi cu mine chiar dacă sunt Nemernica Regină Afurisită de Gheață?

Pru a privit-o de sus cu un aer reverențios.

— Draga mea, unii dintre noi ne putem permite să iertăm.

— Oh, grozav! Acum cine e o nemernică? a întrebat Frankie.

— N-am vrut să te simți singură în turnul tău de fildeș.

— O să-l intreb despre cina din seara asta, dar o s-o fac in persoană, a decis Frankie.

— Bravo! Mă găsești la salon după aceea și o să mergem la cumpărături ca să-ți iei ceva uimitor de îmbrăcat pentru turneul de cerut scuze.

Frankie s-a uitat lung la sendvișul din mâna ei.

— Se întâmplă cumva să știi unde lucrează?

— Ești ingrozitoare.

Capitolul 38

Aiden a părăsit sala de conferințe simțindu-se ușor enervat. Nu-i plăcea vechea zicală: „Dacă vrei ca lucrurile să fie bine făcute, fă-le singur", dar, având în vedere noile angajări de la departamentele de resurse umane și marketing, simțea că totul ar merge mai repede dacă ar face el treaba în locul lor.

Era ferm hotărât să se întâlnească periodic cu noii angajați pe parcursul primului lor an în companie. În opinia sa, nivelarea ierarhiei dintr-o corporație ducea la o comunicare mai firească și la o mai bună integrare în cultura corporativă.

Primele întâlniri erau însă întotdeauna o corvoadă. Nu, Kilbourn Holdings nu avea nevoie de propriul podcast. Și nu, nu intenționau să înlocuiască toate scaunele de birou cu fotolii umplute cu polistiren și mingi de exerciții și nici să deschidă un bar de sucuri la parter.

A dat din cap către asistentul său, Oscar, un dictator suplu, îmbrăcat mereu la modă, cu accent franțuzesc, care îi gestiona agenda cu o mână de fier bine îngrijită.

— Ei bine, a durat ceva, a anunțat Oscar, uitându-se la ceasul său Rolex, un cadou de la Aiden pentru aniversarea a zece ani de când se ocupa de dramele familiei Kilbourn.

— Presupun că nu mă aștepți cu prânzul ca un bun asistent, a replicat Aiden.

Relația lor era mai apropiată de cea dintre frații lui Frankie decât de cea dintre un șef și un subordonat.

— Ah, am ceva mai bun de atât care te așteaptă, a spus el, arătând spre ușa închisă a biroului lui Aiden. Apropo, ai aprobarea mea.

Aiden s-a încruntat și a intrat în birou. Când a văzut-o pe Frankie în spatele biroului rotindu-se pe scaunul său, a fost atât de șocat, încât a încremenit în loc preț de o secundă. Oscar a închis ușa în urma lui șoptind:

— Distracție plăcută!

— Bună, a spus Frankie, încetând să se mai rotească cu scaunul.

— Bună, a răspuns el, încă șocat să o găsească în biroul lui.

Era îmbrăcată de lucru, cu un costum simplu, dar elegant, care îl făcea să-și dorească să îi descheie nasturii jachetei și să-și strecoare mâinile înăuntru. Părea neliniștită. Ceva ce nu era obișnuit să vadă pe fața ei. Nu era Franchesca lui cea încrezătoare și energică.

— Sper că nu te deranjează că am trecut pe aici, a început ea, ridicându-se de pe scaun.

— Nu! Deloc! Adică...

Părea incapabil să-și recapete autocontrolul. Era extrem de fericit să o vadă.

— Sunt foarte fericit să te văd, a recunoscut el.

— Da? l-a întrebat ea, zâmbindu-i larg. Am luat prânzul in oraș cu Pru și m-am gândit, ne-am gândit... Ai planuri pentru cină?

Avea. O cină de afaceri. Dar faptul că Frankie era in biroul lui și voia ceva de la el era mai important.

— Sunt al tău, a spus el, și vorbea serios.

Frankie s-a îmbujorat și s-a îndreptat nesigură spre el, cu o pungă de hârtie în mână.

— Speram să poți să vii la cină în seara asta cu mine, cu Pru și cu Chip.

— Ce-i în pungă?

— Știu că nu ai prea mult timp pentru prânz, așa că, în caz că nu ai reușit încă să mănânci, ți-am adus un sendviș.

— E un sendviș Baranski? a întrebat-o, smulgându-i punga din mână.

Ea a râs.

— Gio a reușit să te impresioneze, nu-i așa? Amintește-mi să-ți fac un sendviș mixt la un moment dat. O să mă adori.

Deja o adora.

Probabil că privirea lui a fost destul de sugestivă, pentru că ea s-a uitat în jos la pantofi și apoi la punga din mâna lui.

— Nu e de la noi, dar e o băcănie la câteva străzi mai încolo care e aproape la fel de bună ca a noastră. Dar să nu afle tata.

— Secretul tău e în siguranță, a promis el.

— Cum de m-a lăsat Oscar să intru?

— Le-am spus angajaților de la pază și recepție că poți să vii și să pleci după bunul tău plac.

— Când le-ai spus asta? l-a întrebat Frankie.

— A doua zi după ce m-am întors din Barbados.

Ea și-a mușcat buza și a lăsat capul în jos.

— E ceva în neregulă? a întrebat Aiden, ridicându-i bărbia să o privească în ochi.

— Era, dar acum nu mai e, a spus ea pe un ton hotărât.

— Pot să întreb ce anume?

Frankie a clătinat din cap.

— Nu. E mai bine să te lași dus de val.

— Atunci așa o să fac.

A luat-o de mână și a tras-o după el înapoi la birou, așezând sendvișul pe pungă. Friptură caldă de vită, și simțea oare și un iz de hrean?

— Le-am spus să nu pună ceapă pentru cazul în care mai aveai întâlniri astăzi, a spus Frankie.

Începuse să își muște din nou buza inferioară.

— Trebuie să-l împart cu tine sau pot să-l înfulec pe tot? a întrebat-o păstrând tonul degajat.

— Înfulecă-l liniștit. Eu am mâncat panini cu curcan și m-am uitat la Pru cum înghite trei kile de varză.

— Ce mai fac însurățeii? a întrebat el.

— Strălucesc precum luminile Parisului.

Frankie a oftat și s-a cocoțat pe marginea biroului.

— Pru arăta foarte bine și mi-a spus că ochiul lui Chip e complet vindecat. La Oak Leaf la opt e în regulă pentru tine?

Plănuia să facă tot ce era necesar pentru a-și elibera programul. Oscar urma să se plângă de schimbările de ultim moment, dar Aiden avea în sfârșit o ocazie socială care era mai importantă decât orice afacere.

— E în regulă, a promis el.

— Mai e ceva, a spus ea.

Frankie îi urmărea atentă reacția.

— E în regulă dacă rămân peste noapte la tine? Din moment ce sunt deja aici și...

— Mi-ar plăcea mult, a spus el, luându-i mâna și sărutându-i-o.

Sângele îi fierbea deja în vene imaginându-și-o pe Franchesca goală în patul său. Franchesca luând micul-dejun la masa lui. Franchesca relaxându-se pe canapeaua lui sau ciondănindu-se cu el pentru ceva din biroul lui.

Nu știa ce provocase schimbarea ei bruscă, dar era bucuros.

Ea s-a uitat la ceas.

— Probabil că ar trebui să plec curând. Mă întâlnesc cu Pru să mergem la cumpărături.

Aiden a întins mâna după portofel și s-a oprit când Frankie l-a împuns în piept cu un picior încălțat în pantofi

cu toc cui, oferindu-i ocazia să vadă tot ce era de văzut sub fusta ei.

— Pot să-mi cumpăr și singură rochia pentru cină, Kilbourn.

Nu știa dacă să fie extrem de excitat de piciorul care îl apăsa pe piept sau enervat că îl respingea din nou. S-a hotărât că era în regulă să fie și una, și alta.

— La naiba! Franchesca, e singurul lucru pe care pot să ți-l ofer și, când mă refuzi, mă deranjează.

— Aiden! i-a rostit numele șocată și ușor iritată, dacă nu se înșela.

La naiba! De ce a trebuit să deschidă gura? Nu era niciodată o idee bună să-ți etalezi vulnerabilitatea în fața cuiva.

Frankie și-a îndepărtat piciorul și l-a luat prin surprindere lăsându-se să alunece pe genunchii lui.

— Crezi că portofelul tău și sexul sunt singurele motive pentru care vreau să fiu cu tine?

Și-a simțit penisul întărindu-se la cuvintele ei. Știa că îl simțea probabil crescând sub ea, așa cum stătea cu fusta ridicată pe șolduri.

— Asta crezi? l-a întrebat din nou.

Ochii ei erau mai mult albaștri decât verzi în lumina din birou. Și îi sfâșiau sufletul.

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Poate. *Da.*

— Înseamnă că nu am făcut o treabă prea bună ca iubită a ta, a oftat ea.

L-a apucat de cravată, iar penisul i s-a întărit ca piatra sub ea.

— Facem o nouă înțelegere, Aide. Nu mai sunt eu singura care primește. Începând de acum.

A coborât de pe genunchii lui, iar el a rămas cu mâna întinsă spre ea atunci când i-a împins scaunul mai departe de birou.

Când degetele ei i-au atins cureaua, respirația i s-a oprit și a încremenit.

– Ce... nu putem... dacă...

Toate gândurile și cuvintele i-au părăsit creierul odată cu ultima picătură de sânge care s-a dus spre penisul său dureros. Cum putea o femeie să-l facă să se simtă atât de liber, atât de îngrozit?

În câteva secunde, i-a eliberat penisul din pantaloni.

– Ești sigur că asistentul tău o să țină oamenii la distanță? a întrebat Frankie, dar nu se uita la el, ci la mădularul lui tare, pe care îl ținea strâns în mână.

Aiden nici măcar nu găsea cuvintele să-i răspundă, iar Frankie nu părea să aibă nevoie de ele pentru că a deschis gura și și-a lăsat limba să alunece peste penisul lui de la rădăcină până la coroana sensibilă.

El s-a lăsat cu spatele de scaun și a privit fascinat cum îi făcea lucruri glorioase cu gura.

– Vreau să te ating, a spus printre dinți când ea l-a dus în fundul gâtului.

– Mmm, diseară. Acum totul e doar pentru tine.

Frankie și-a concentrat gura pe lucruri mult mai importante decât cuvintele.

Era alunecoasă și fierbinte, iar senzația de a fi ajuns până în fundul gâtului ei aproape că l-a dat gata.

În extaz, Aiden și-a sprijinit capul de speteaza din piele a scaunului. Îi masa testiculele și își folosea și gura, o combinație amețitoare. Intrase în birou frustrat și obosit și, în câteva secunde, Frankie îi schimbase întreaga dispoziție.

Limba ei făcea minuni pe vârful penisului lui, iar el și-a simțit testiculele strângându-se.

– Franchesca, a șuierat.

– Ești pe mâini bune, iubitule, a promis ea, sărutându-i sexul înainte ca gura ei să-și reia activitatea.

Mișcările ei nu mai erau lente. Nu. Efortul îi scobea obrajii și sugea atât de tare, încât Aiden a început să vadă steluțe.

Totuși, nu putea să închidă ochii. Își dorea să o vadă în genunchi în fața lui, sugându-l. Își dorea să nu se termine niciodată.

Aiden și-a înfipt călcâiele în covor pentru mai multă stabilitate, temându-se că va deveni ușor ca fulgul și că va pluti. A simțit extazul acumulându-se la baza coloanei vertebrale și s-a minunat de vraja care îl adusese atât de repede la orgasm.

Renunțând la orice aparențe, a prins-o de cap cu ambele mâini și a lăsat să-i scape un geamăt gutural când ea l-a lăsat să preia conducerea. Posedându-i gura cu mișcări scurte și rapide, s-a pierdut în clipa aceea. A intenționat să se retragă, dar a ajuns la orgasm cutremurându-se și vărsându-și sămânța pe gâtul ei.

A rămas tăcut în timp ce orgasmul l-a sfâșiat, golindu-l pe dinăuntru și umplându-i ei gura.

Nimic. *Nimic* pe lumea asta nu l-ar fi putut pregăti pentru imaginea Franchescăi cu penisul lui în gură, luând tot ce îi dădea fără să ceară nimic în schimb. S-a cutremurat și s-a prăbușit înapoi pe scaun, cu sângele zvâcnindu-i în urechi.

S-a ridicat, arătând ca o zeiță indiferent de poziția în care se afla. A traversat camera și s-a uitat în jur, găsind baia lui privată. Ar fi îndrumat-o chiar Aiden dacă n-ar fi fost doar o epavă în clipa aceea. Doborât de frumusețe și dorință.

S-a întors cu o cârpă caldă și umedă și l-a curățat bine.

— Nu am fost o iubită prea bună. Sper să-mi îmbunătățesc scorul, a mărturisit ea, aranjându-i la loc lenjeria intimă. Ești un om bun, Aiden. Ești inteligent, amuzant și incredibil de răbdător. Dacă ți-aș cere orașul Cleveland din Ohio, ai găsi o modalitate de a mi-l oferi. Ești extrem de

generos și surprinzător de dulce și îmi pare rău că nu am apreciat asta.

– Neah...

Au fost singurele sunete pe care a reușit să le scoată după ce fusese complet doborât.

– Așa că o să mă străduiesc să mă descurc mai bine și mă aștept să stabilești un standard mai ridicat.

S-a cocoțat din nou pe biroul lui și el ar fi putut să jure că îi mirosea excitarea. Ar fi făcut sex cu ea. I-ar fi dat orice voia doar pentru că îl vizitase. Voia însă să schimbe felul în care stăteau lucrurile.

Aiden a reușit să tragă anevoios aer în piept o dată și încă o dată, simțind că revenea încet la viață.

– Și eu am un addendum la înțelegerea noastră, i-a spus el.

Frankie l-a privit cu teamă.

– Nu propun o relație pentru totdeauna, a început el. Dar aș vrea să lăsăm deoparte aspectul „temporar" al relației noastre.

Ea a încetat să mai respire, încremenind în loc ca un iepure în fața unui prădător.

Aiden a întins mâna, mutându-și scaunul astfel încât să fie în fața ei.

– Ești specială pentru mine, Franchesca. Și nu anticipez un moment în care nu vei mai fi.

– Doamne, a rostit ea, răsuflând adânc. Trebuie să fi fost o experiență pe cinste.

– Vezi? La asta mă refeream.

– La sexul oral? a întrebat ea pe un ton provocator.

El a ciupit-o.

– Au! Glumeam, a spus ea.

– Pe lângă că ești incredibil de frumoasă, ești spirituală și răutăcioasă când trebuie. Nu ai niciun filtru. Nu am cunoscut niciodată pe cineva care să nu cântărească cu

atenție fiecare cuvânt. Ești o gură de aer proaspăt în viața mea.

— Aide, m-a luat cu tremurat, a recunoscut ea.

— Mergem până la capăt, Franchesca. Tu și cu mine.

Frankie a răsuflat încet și s-a uitat în tavan.

— Și dacă stricăm totul?

Aiden i-a strâns ușor șoldurile.

— Nu o să te las.

— Măgarule, a spus ea, râzând.

A văzut strălucirea lacrimilor în spatele genelor ei lungi.

— Îți cer să accepți totul sau nimic, i-a spus el.

— Ai avut vreodată discuția asta și cu alte femei cu care ai ieșit? l-a întrebat.

Aiden a scuturat din cap.

— Nici măcar pe aproape. Tu și cu mine, Frankie.

— Simt că mi se face rău, a recunoscut ea, ducându-și mâna la burtă.

I-a văzut atunci teama, neliniștea și a luat decizia conștientă de a apăsa pe buton.

— N-aș fi crezut niciodată că o să apuc ziua să o văd pe Franchesca Marie Baranski prea speriată să încerce să obțină ce vrea.

Încerca să o manipuleze, dar, la naiba, avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea.

Frankie a dat din cap, cu buzele strânse.

— OK. Până la capăt.

Aiden s-a ridicat și a strâns-o la piept, ridicând-o de pe birou.

— Nu vei regreta, Franchesca.

Capitolul 39

— Judecând după urmele de pe gâtul tău, lucrurile au mers bine cu Aide, a spus Pru, privind-o pe Frankie în timp ce se lăsa să alunece pe scaunul de lângă ea.

Frankie era prea epuizată din punct de vedere emoțional pentru a intra într-o discuție în contradictoriu.

— Ai avut dreptate, iar eu m-am purtat oribil, a recunoscut ea, strâmbându-se în oglindă.

— Când știi mai multe, te descurci mai bine, a ciripit Pru de sub folia care îi acoperea părul.

— Avem oficial o relație „adevărată", iar eu am vomitat tot ce mâncasem după ce am plecat de la el.

— Ai un stomac de fier, a remarcat Pru.

— Da, bine, deci partea asta nu s-a întâmplat de fapt. Dar, datorită ție, Aiden și cu mine suntem un cuplu, a spus ea, înghițind în sec de câteva ori.

— Știu modalitatea perfectă de a-mi mulțumi.

— Tocmai m-am revanșat față de Aiden sub biroul lui. Tu ce naiba vrei de la mine?

Pru a arătat spre Frankie.

— Christian! Prietena mea are nevoie să faci ceva cu pămătuful din capul ei.

Un bărbat îmbrăcat complet în negru și ras în cap, culmea ironiei, a apărut ca prin farmec în spatele ei.

— Scumpo, a spus el, luându-i o buclă și ținând-o între degete. Putem face mult mai mult decât atât.

„În locurile de genul ăsta ți se iau patru sute de dolari doar pentru că ți-ai așezat fundul pe scaun", s-a gândit Frankie. A încercat să se ridice, dar Christian avea ceva mușchi sub tricoul său negru și strâmt.

— Fac eu cinste, a ciripit Pru.

— Știi că nu-mi place când faci asta, i-a amintit Frankie.

Christian i-a pus pe umeri o pelerină și i-a prins-o la gât.

— Așadar, la ce ne gândim? a întrebat el, prinzându-i câteva șuvițe de păr de lungimi diferite și uitându-se în oglindă de parcă ar fi căutat inspirație creativă.

— Ne gândim la o tunsoare drăguță, a spus Frankie, smulgându-și părul din mâna lui.

El a prins o altă șuviță în pumn.

— O tunsoare? a luat-o el peste picior, studiindu-i vârfurile. Au trecut vreo opt luni de când nu ți-ai mai îngrijit părul.

— Nu crezi că ar arăta superb cu niște șuvițe? a sugerat Pru.

— Folia aia de aluminiu îți afectează creierul, a replicat Frankie.

— N-o băga în seamă, Christian. De obicei nu e așa de morocănoasă. Și e din Brooklyn, a spus Pru.

Christian i-a răsucit scaunul și și-a pus mâinile pe brațele lui. Erau la câțiva centimetri distanță unul de altul.

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu o să pleci nemulțumită de cum îți stă părul. Nu fac tunsori proaste. Dacă îți fac șuvițe, o să-ți dorești să te fi născut cu ele. Îți voi transforma părul într-un miracol, dar am nevoie să ai încredere în mine.

— Fă-o! a șuierat Pru.

Frankie l-a amenințat cu degetul arătător.

— Dacă-mi strici părul, peste câteva luni, când vei fi uitat de mine, când o să fii liniştit, o să te aştept pe alee şi o să-ţi dau brânci într-un tomberon plin cu păr şi soluţie de permanent.

— Iar dacă te fac să arăţi ca o femeie care atrage toate privirile, o să te întorci şi o să mă laşi să-ţi retuşez şuviţele, a negociat el.

— De acord, a spus ea şi i-a întins mâna.

— Iubitului ei îi place să fie lung şi ondulat, a adăugat Pru plină de solicitudine.

— Oh, deci acum am un iubit şi trebuie să-mi aranjez părul in aşa fel încât să-i placă lui? a ripostat Frankie.

I-a văzut în oglindă pe Pru şi pe Christian dându-şi ochii peste cap.

— Mă ocup eu, a oftat Pru. Uite care-i treaba, Frankie. Când eşti intr-o relaţie, nu trăieşti doar ca să-ţi mulţumeşti partenerul. Dar cu siguranţă nu trebuie nici să afli ce îi place şi apoi să alergi în direcţia opusă pentru a menţine o aparenţă de independenţă.

Christian şi-a înfipt degetele în părul ei de parcă ar fi spălat rufele la râu, întorcându-i capul în toate direcţiile.

— Unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le poţi oferi într-o relaţie e ceva simbolic, care nu te costă nimic.

Ei bine, o costa pe Pru patru sute de dolari.

Minunat! Urma să-i tundă părul versiunea stilată din Manhattan a poetului Pablo Neruda.

A închis ochii şi l-a lăsat să-şi facă mendrele, tresărind la zgomotul foarfecii şi la mişcările pieptănului. Nu putea să nu se gândească la chipul lui Aiden când a găsit-o în spatele biroului său. S-a luminat ca Times Square. De parcă simpla ei prezenţă ar fi fost un dar.

Se amăgise cu gândul, cu speranţa că Pru se înşela. Că ea şi Aiden aveau doar o aventură, aşa cum conveniseră. Că el nu voia mai mult. Că ea nu spera in secret ca

el să dispară din viața ei doar ca să aibă dreptate. Oare gândul că a avut dreptate i-ar fi liniștit inima rănită dacă ar fi reușit să-l alunge?

Nu era o persoană crudă și insensibilă. Nu era genul de persoană care să strivească pe cineva doar pentru că îi stătea în putere, dar fusese atât de hotărâtă să-l țină pe Aiden la distanță, încât îl respinsese de fiecare dată. Iar el nu plecase.

Expresia lui când o văzuse fusese de bucurie nestăpânită. Iar dacă era dispus să fie atât de vulnerabil, putea și ea să facă măcar atât pentru el.

După ceea ce i s-a părut o eternitate, a simțit scaunul răsucindu-se.

— OK, deschide ochii și admiră-mi opera.

A deschis un ochi sceptică, pregătită să vadă o creastă mov sau ceva la fel de țipător. Era însă părul ei. Cu câțiva centimetri mai scurt, cu buclele mai bine definite și cu siguranță mai strălucitor, dar era părul ei.

— Astea sunt șuvițe caramel? a întrebat, întorcându-și capul.

— Șuvițele caramel sunt pentru amatori, a pufnit Christian, batjocoritor. Astea sunt șuvițe macchiato.

Arăta elegantă, îngrijită, dar era tot ea. Electricitatea statică a iernii nu mai făcea ce voia cu părul ei.

— La naiba, Christian! Chiar aș fi vrut să te arunc într-un tomberon.

— Aiden o să te târască într-un loc întunecat și semiprivat la cinci minute după ce o să te vadă îmbrăcată așa, a prezis Pru, băgându-și capul în cabina de probă unde era Frankie.

Pentru un magazin de lux, era surprinzătoare lipsa pazei în zona cabinelor de probă.

Frankie s-a întors într-o parte pentru a-și privi fundul în rochia stacojie. Îi îmbrățișa curbele, coborând în dreptul sânilor și scoțându-i în evidență talia și șoldurile.

– E februarie. Nu pot să port rochie fără mâneci, a ripostat ea.

În plus, bucățica asta de material costa aproape o mie de dolari. Aiden îi strecurase un card de credit în mână la plecare și îi poruncise să-l folosească. Dar se simțea... ciudat. O partidă de sex oral și un card de credit? Se succedaseră prea rapid. Trebuia să se autoconvingă că nu era Vivian din *Frumușica*.

– Vei purta haină și am cerut o masă lângă șemineu. Probabil că vei transpira înainte de sfârșitul cinei, a prezis Pru, defilând de colo-colo într-o rochie neagră elegantă.

– De ce sânii tăi nu sunt expuși să-i vadă toată lumea? a întrebat Frankie, privind în jos la propriul decolteu debordant.

– Sunt o femeie căsătorită și port cupa B, iubito. Nu prea am ce etala. Și ești nebună dacă nu cumperi rochia aia.

Frankie s-a studiat în oglindă, abia recunoscându-se. Părul, rochia, diamantul și – Doamne, era din platină? – brățara pe care o avea întâmplător în geantă.

– Știi de ce avem nevoie acum? a întrebat Pru.

– Sper că o să spui înghețată, dar am senzația că e vorba despre pantofi, a oftat Frankie.

– Pantofi!

Când Pru a intrat înapoi în propria cabină de probă, Frankie a verificat din nou eticheta cu prețul rochiei. I s-a făcut rău.

Și-a scos telefonul.

Frankie: Când mi-ai dat cardul de credit, la ce buget te-ai gândit?

Aiden: Mă îndoiesc profund că ai putea cumpăra ceva care să mă facă măcar să clipesc.

Frankie s-a uitat din nou în jos la rochie. *Punem pariu?*

Frankie: M-aș simți mai bine dacă mi-ai spune o limită pe care să nu o depășesc. Am găsit o rochie, dar prețul are mai multe cifre decât sunt obișnuită să văd. Iar Pru scandează „pantofi, pantofi, pantofi" în cabina de probă de alături.

Şi-l putea imagina râzând pe înfundate de iubita lui venită din mahala care intra în panică pentru câțiva dolari.

Aiden: Îmi place să văd că te răsfeți. Și îmi place și mai mult faptul că pot avea și eu o contribuție. Ce-ai zice să nu cheltuiești mai mult de cincizeci de mii azi?

Cu siguranță glumea. Frankie nu-și putea imagina o lume în care cincizeci de mii de dolari erau bani de buzunar. Desigur, cunoscându-l pe Aiden, spusese o sumă mai mică decât de obicei ca s-o liniștească.

Frankie: Oh, deci nu pot să iau rochia asta de șaptezeci și cinci de mii de dolari? Păcat.

A adăugat un emoticon cu o față dezamăgită.

Aiden: Poate că, dacă mi-ai trimite o poză cu rochia, aș putea lua o decizie.

Umorul lui i-a redus puțin din zbuciumul sufletesc. Şi poate că îi putea transmite și ea o stare asemănătoare.

Şi-a făcut un selfie cu sânii și i l-a trimis.

Aiden: Nu mai avusesem niciodată o erecție la o întâlnire cu un analist. E interesant.

Frankie a râs. Nu știa dacă glumea sau dacă într-adevăr îi trimitea mesaje în timpul unei întâlniri. Oricum, s-a simțit mai ușurată. Iar dacă el credea că cincizeci de mii erau o limită acceptabilă pentru cheltuieli, atunci rochia drăguță și o pereche de pantofi nu erau o problemă.

— Bine, Pru. Unde mergem după pantofi?

Capitolul 40

Frankie a petrecut mai mult timp pregătindu-se pentru întâlnirea dublă din seara aceea decât pentru balul de absolvire și cele două nunți la care fusese la un loc. Era epilată, spălată, dată cu cremă și pusă toată la punct și murea de foame când mașina lor a tras în fața restaurantului.

Chip și Pru s-au desprins din îmbrățișarea permanentă în care părea să-i fi contopit căsnicia.

— Aiden e deja aici, a spus Pru, arătând spre limuzina din fața lor.

Pentru ea, toate limuzinele arătau la fel, așa că i-a crezut pe cuvânt.

Frankie și-a simțit sângele fierbând. Voia să-l vadă aici, pe terenul lui. Să vadă ce ratase. Voia să-i vadă pupilele dilatându-se când o vedea pentru prima dată îmbrăcată cu rochia aia afurisită. Voia să fie mândru de ea.

Și voia să mănânce naibii ceva.

— Doar doi fotografi, a spus Chip, aruncând o privire pe geam. Probabil că nu l-au văzut încă pe Aiden.

Frankie a înghițit în sec.

— De ce? Primește multă atenție?

Pru și Chip au schimbat o privire.

— O să fie bine. Trebuie doar să fii tu însăți, a spus Chip, bătând-o pe genunchi.

A ieșit primul din mașină și i-a întins mâna lui Pru.

Frankie a văzut blițul unei camere și și-a dat ochii peste cap. Ce om întreg la minte ar sta în fața unui restaurant în februarie doar ca să facă poze altor oameni?

A coborât și ea din mașină și a uitat imediat de fotografi. Pe trotuar, în fața ei, era afurisitul de Aiden Kilbourn, care se apropia de ea ca un leu de o gazelă lentă și grasă. Privirea din ochii lui îi spunea că și lui îi era foame. Dar nu de mâncare.

Frankie a simțit o adiere rece și și-a dat seama că uitase să-și încheie nasturii hainei. Aiden a remarcat și el asta când vântul i-a dat laoparte haina de cașmir.

Ar fi putut să jure că s-a lins pe buze, după care i-a simțit mâinile pe trup, apoi gura. Atingerea lui a făcut să-i ia foc fiecare terminație nervoasă de parcă amândoi ar fi așteptat exact momentul ăsta. Era o reacție chimică, biologică. Ceva care îi lega unul de altul, iar Frankie nu se mai sătura de asta.

A sărutat-o lung, explorându-i gura și dezmierdându-i limba cu a sa, dând clar de înțeles tuturor persoanelor care erau de față cui îi aparținea. Revendicându-și-o.

Ei nu-i plăcea să se expună. Nu-i plăcea atenția. Și i-ar fi spus asta dacă n-ar fi fost atât de ocupată să se agațe de el ca o viță-de-vie.

— Noi o să mergem să bem ceva, a spus Chip, arătând spre restaurant și trăgând-o după el pe Pru, care zâmbea larg.

— Ne vedem înăuntru, copii, a strigat Pru după ei.

— Venim și noi, a răspuns Aiden fără să-și ia ochii de la ea.

În jurul lor blițurile sclipeau, iar Frankie era vag conștientă de întrebările care le erau adresate. Apoi Aiden și-a petrecut un braț pe după gâtul ei și a condus-o spre limuzina sa. A deschis ușa și a împins-o înăuntru.

— Condu până îți spun să te oprești, a poruncit scurt și a ridicat geamul mat care le oferea intimitate.

— Cum rămâne cu cina? a întrebat Frankie, alunecând pe banchetă pentru a-i face loc.

— Servim desertul mai întâi, a spus el dintr-o răsuflare, dându-i haina jos.

Mâinile lui i-au străbătut rochia, oprindu-se cu evlavie chiar sub decolteul generos.

— Știi ce s-a întâmplat după ce mi-ai trimis poza aia azi?

— Ce? a întrebat ea dintr-o răsuflare, simțind nevoia ca el s-o atingă și temându-se că, atunci când avea s-o facă, va înceta să mai existe.

Și-a trecut palmele peste coapsele lui.

— A trebuit să ies din întâlnire și să mă masturbez în baie.

— Te-ai gândit la mine? a întrebat ea, respirând sacadat.

— Frumoaso, mă gândesc mereu la tine.

A întins mâna și și-a pipăit erecția prin pantaloni.

Frankie s-a udat instantaneu.

— Într-o limuzină? a șoptit ea.

Nu-i plăcea să recunoască, dar sexul în limuzină era pe lista ei de dorințe.

— Trebuie s-o facem acum, altfel o să mor până la sfârșitul cinei. Văzându-te îmbrăcată cu rochia asta.

Sinceritatea brutală i se părea la fel de atractivă ca privirea de animal de pradă.

Dornică să intre în joc, Frankie și-a strecurat un picior peste genunchiul lui, lăsându-i suficient spațiu să se elibereze din închisoarea pantalonilor. I-a cuprins cu mâna sexul gros. Picura deja, iar Frankie a simțit fiorul puterii.

Ținând-o pe genunchi, Aiden s-a întins peste ea și a scos un prezervativ dintr-un compartiment al limuzinei.

Probabil că făcuse sex în mașina asta de o sută de ori, s-a gândit Frankie. Era însă absolut hotărâtă să facă

în aşa fel încât ocazia asta să i se întipărească în minte pentru totdeauna.

În timp ce îşi punea prezervativul şi se mângâia singur, ea şi-a ridicat rochia până i s-a strâns în jurul şoldurilor. Şi-a tras decolteul în V până când i-a alunecat de pe umeri pe braţe, materialul atârnându-i precar sub sâni.

Zgomotul profund din pieptul lui era răsplata ei.

S-a aplecat şi şi-a lipit faţa de sânii ei, barba lui aspră zgâriindu-i pielea. Frankie a venit mai aproape, astfel încât mişcările puternice ale mâinii lui să îi aducă penisul acolo unde avea cea mai mare nevoie de el.

– Va fi dur şi rapid, Franchesca, a avertizat-o el. După ce intru în tine, nu mă voi opri până nu ajungi la orgasm.

– Fă-o, Aiden, a şoptit ea cu răsuflarea tăiată.

Era un ordin, o rugăminte.

A prins-o de şolduri, poziţionându-se cu vârful spre centrul ei, chiar la intrare. Cu o mână, i-a dat laoparte lenjeria subţire ca aerul.

Pieptul îi tremura, maxilarul i se încleştase şi nici măcar nu o penetrase. Aiden Kilbourn ajuns la limită era o imagine ameţitoare.

A fost ultimul ei gând coerent, apoi el şi-a ridicat şoldurile şi a penetrat-o cu forţă. Nu i-a dat niciun moment să se obişnuiască cu el, să se relaxeze. A penetrat-o cu putere şi a folosit o mână pentru a-i elibera sânii din rochie. Corsajul avea propriul sutien, aşa că nu mai era nimic care să-l despartă de sânii ei grei şi dornici să fie mângâiaţi.

– Aiden, a şuierat ea când i-a prins cu gura un sfârc şi l-a supt cu putere.

A continuat să se mişte, gemând cu faţa îngropată în sânul ei, mâinile lui prinzându-i şoldul atât de tare, încât a făcut-o să strige din nou.

Asta nu l-a făcut decât să își intețească mișcările.

Era scăpat de sub control, sugând și împingând, înnebunind-o complet. Frankie și-a înfipt mâinile în umerii lui și s-a ținut bine.

Nu putea respira, nu putea gândi. Nu putea decât să ia ceea ce îi dădea el. Viață. Foc. Dorință.

— E atât de perfect, a murmurat el cu buzele lipite de ea.

Rochia asta fusese cea mai bună achiziție extravagantă din viața ei.

L-a simțit îngroșându-se în ea, i-a auzit respirația întretăiată și a știut că era aproape. Aproape de orgasm. Mai lipsea foarte puțin.

A ținut-o lipită de el, scurtându-și mișcările pentru a se freca de ea. Era o senzație frumoasă, primordială.

I-a lăsat sfârcul și și-a îndreptat atenția spre celălalt sân, cu privirea strălucitoare și intensă ațintită asupra ei. Frankie l-a privit prinzându-l între buze, i-a simțit limba dezmierdându-i-l. Prin vene îi curgea aur topit. Când orgasmul a explodat fără avertisment, lumea ei a devenit fierbinte și strălucitoare.

— Aiden! i-a rostit Frankie numele suspinând în timp ce el a mai împins o dată cu toată puterea.

Geamătul lui a fost profund și gutural când și-a dat drumul în ea. Chiar și prin prezervativ, l-a simțit pulsând în ea, eliberându-și sămânța într-un orgasm interminabil.

Frankie a ajuns din nou la extaz în timp ce orgasmul lui încă mai continua. Iar când în cele din urmă a rămas nemișcat sub ea, s-a prăbușit peste el.

I-a cuprins talia cu brațele și a ținut-o strâns, apăsându-i sânii de cămașa lui apretată. I-a mângâiat spatele gol cu mișcări liniștitoare ale mâinii. Laudele pe care i le-a șoptit la ureche au făcut-o să roșească. Iubitul ei avea o gură spurcată. Și asta o spunea femeia al cărei al doilea cuvânt învățat fusese o înjurătură.

Se simțea de parcă cineva o demontase și o montase la loc. Nimic nu se compara cu plăcerea de a-l simți pe Aiden în ea. Chiar și acum, după un orgasm care îl golise complet, avea încă o semierecție.

— Mulțumesc pentru rochie, a șoptit ea, simțindu-și gâtul prea iritat ca să vorbească mai tare.

Aiden a râs încet cu gura în părul ei.

— Mulțumesc pentru tine.

Capitolul 41

Era clar că Aiden se bucura de mare trecere la Oak Leaf. Șeful de sală nici nu a clipit când limuzina a oprit pe alee. S-a mulțumit să-i conducă prin bucătărie, pe lângă bar, la masa lor, unde Chip și Pru se certau din pricina tapas-ului.

Frankie a încercat să ignore privirile curioase care le erau adresate. Era cel mai cunoscut membru al familiei Kilbourn și un burlac convins. Era normal să trezească interesul celor din jur.

Frankie s-a strecurat prima în separeu, iar Aiden a urmat-o, mâna lui prinzându-i coapsa pe sub masă. Ea a luat meniul și s-a prefăcut că-l studiază, ignorând privirea fixă a lui Pru.

— Cum sunt midiile aici? a întrebat cu un aer nevinovat.

— *Salut*. Cum a fost sexul în limuzină?

Frankie s-a uitat în sus la Pru, care își sprijinea bărbia în mâini și zâmbea plină de ea.

— A fost drăguț. Nu-i așa, Aiden? a spus Frankie cu aroganță, uitându-se la el.

Părul îi era ciufulit, dar putea trece drept o coafură aleasă intenționat. Cravata îi stătea strâmb. În rest era, desigur, impecabil. Ea, pe de altă parte, arăta de parcă cineva ar fi trecut cu aspiratorul peste ea și apoi ar fi mușcat-o în câteva locuri esențiale.

– Foarte drăguț. Recomand, a spus el, intinzând mâna după paharul cu apă și dând pe gât jumătate din conținutul lui.

A strâns-o de coapsă și și-a mutat mâna cu un milimetru mai sus.

Tachinându-l, ea și-a trecut un picior peste tibia lui, desfăcându-și astfel genunchii.

Nimeni nu și-ar fi dat seama doar uitându-se la el, dar ea vedea că era deja excitat. Gâtul i se înroșise, iar nările i se umflaseră. Ar fi vrut să se poată uita la pantalonii lui, căci putea să parieze că avea din nou erecție. Omul ăsta era o adevărată minune. Orgasmele lui aveau probabil orgasme la rândul lor.

– Deci... a început Pru cu subînțeles. Cum o mai duceți?

S-au ospătat cu mâncăruri fabuloase, au băut vin astronomic de scump și, în general, s-au distrat foarte bine. Frankie a uitat în cele din urmă de privirile curioase și s-a delectat văzându-l pe Aiden relaxându-se. Aerul lui rezervat dispărea în preajma lui Chip. A râs mai mult, a zâmbit mai mult, etalându-și ridurile extrem de sexy de la colțurile ochilor. Chiar și când vorbea cu prietenul lui, Aiden o atingea constant, jucându-se cu părul ei, mângâindu-i umărul cu degetul mare sau mutându-și degetele mai sus pe coapsa ei.

Pru le-a povestit despre luna de miere. Când locuitorii din Upper West Side se căsătoresc în Barbados, nu pot să-și petreacă și vacanța acolo. Pru și Chip petrecuseră încă zece zile în Maldive. Frankie nu era foarte sigură unde erau Insulele Maldive, geografic vorbind, dar pozele de pe telefonul lui Pru erau uluitoare.

Se simțea... normală. Euforică.

Ei bine, cât de normală era posibil având în vedere că porția de paste costa șaptezeci și trei de dolari. O seară de vineri cu prietenii. Pentru prima dată, Frankie a simțit

că erau un cuplu. Nu mai era fata săracă din Brooklyn, iar el nu era CEO-ul și proaspătul numit cap al familiei.

Pur și simplu era al ei. Aiden, bărbatul care atrăgea privirile tuturor femeilor și care a smuls nota de plată din mâna lui Chip, pretinzând că masa era un cadou de bun-venit acasă, îi aparținea.

Frankie a simțit cum o străbate un val de emoție adolescentină, de parcă tocmai îl văzuse în partea opusă a restaurantului pe John Mayer din perioada anterioară relației cu Jessica Simpson.

— Pauză de baie pentru fete, a anunțat Pru, împingându-l pe Chip afară din separeu pentru a putea ieși. Să mergem, Frankie. Să le dăm băieților ocazia să li se facă dor de noi.

Pru a târât-o după ea la baie și apoi a strivit-o într-o îmbrățișare feroce.

— OK. Ce naiba faci? a întrebat Frankie, bătând-o stângaci pe spate pe prietena ei.

— Îl iubești! a strigat Pru. Am așteptat cu nerăbdare ziua în care să te uiți la un bărbat așa cum te-ai uitat la Aiden.

— Nu-l iubesc, a protestat Frankie.

— Ai o strălucire aparte, a spus Pru, întorcându-se brusc cu fața spre oglindă și verificându-și machiajul.

— E strălucirea de după orgasm. M-a târât în limuzina lui să facem sex. Nu decorăm case de vară și nu căutăm nume pentru copii.

— Și felul în care te privește? Jur că mi-a pârlit sprâncenele. Te-ar mânca de vie.

— Oprește-te. Ești euforică după nuntă și vrei ca toată lumea să fie îndrăgostită așa cum sunteți voi.

— Ar trebui să face copii în același timp, a decis Pru, împrospătându-și rujul de pe buze. Am putea împărți bona.

— Te iubesc, Pruitt, dar ești nebună de legat.

Pru i-a zâmbit larg în oglindă.

– Îmi place să te văd fericită. Asta-i tot. Promit. Mai mult te tachinez.

– Ești de-a dreptul smintită, a râs Frankie.

– Poate că sunt smintită, dar tu ești fotogenică, a spus Pru, întinzându-i telefonul.

– Glumești?

Frankie a derulat postarea. Era un blog de scandal cu câteva poze în care apăreau Frankie și Aiden pipăindu-se pe trotuar.

– Dumnezeule, o să le vadă mama!

– Mama ta și toată lumea din oraș, a spus Pru cu o veselie care nu lăsa loc compasiunii.

– Chestia asta *abia* s-a întâmplat! Cum de există deja un articol cu... – a derulat mai departe – ...*trei* actualizări de când a fost postat?

Pru și-a dat ochii peste cap.

– Nu predai cursuri de social media?

– Oamenilor de afaceri despre afaceri! a spus Frankie, fluturând brațele către prietena ei. Nu unor cititori anoști care au opinii despre... ce am comandat de mâncare? Ce naiba e în neregulă cu oamenii ăștia?

– Ești o necunoscută exotică la brațul celui mai râvnit burlac. La ce te așteptai? a întrebat Pru.

Telefonul lui Pru i-a vibrat în mână, apoi a apărut un mesaj.

– „Cum de are corcitura aia o relație cu Aiden Kilbourn?" a citit Frankie cu voce tare.

– Ce? a strigat Pru. Așa scrie în comentarii?

Frankie a ridicat telefonul.

– Nu. E un mesaj de la cea mai bună prietenă a ta, Margeaux.

– Este cea mai groaznică ființă umană din istoria ființelor umane. Lumea e norocoasă că nu are nicio ambiție în afară de a-și găsi un alt soț, pentru că, dacă ar avea vreo aspirație, ar fi noul Hitler.

— Cum de sunteți prietene?

— Cu siguranță nu suntem. Tatăl meu și tatăl ei sunt parteneri de afaceri. Am fost la prima ei nuntă cu un dependent de jocuri de noroc care trăgea pe nas cocaină și plătea prostituate. Făceau un cuplu minunat.

Frankie s-a sprijinit de perete.

— Cineva le-a spus paparazzilor ce am mâncat la cină. Și sute de persoane au luat-o razna comentând pe tema asta, inclusiv Hitler Junior. Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Pru s-a îndreptat spre ea și a împuns-o ușor cu un deget în umăr.

— Ascultă-mă bine, Franchesca Marie, poți să te descurci și o să te descurci. Ești singura persoană din lumea asta care poate fi complet imună la genul ăsta de atenție. Și, dacă supraviețuiești, premiul tău e Aiden. Așa că taci și înghite. Te întâlnești cu un tip care îți oferă un motiv să ieși cu mine și cu Chip în Manhattan într-o seară de vineri. Nu te las să strici chestia asta.

— Nu-mi spune că erai sătulă să-ți miști fundul până în Brooklyn pentru pizza ieftină și filme, a glumit Frankie, simțind însă cum îi revine bine cunoscuta neliniște.

I se aducea din nou aminte că nu făcea parte din lumea asta. La urma urmei, era doar o fată care se deghizase într-o seară.

Putea oare să supraviețuiască cu un picior în ambele lumi?

Capitolul 42

— E încă devreme, a spus Pru, uitându-se la ceasul lui Chip.

Nu era deloc devreme pentru o cină care se încheiase la ora 23.00, s-a gândit Frankie, înăbuşindu-şi un căscat.

— Vreţi să bem o cafea sau să mergem la un club? a propus Chip.

Frankie a schimbat o privire cu Aiden.

— Nu, mulţumesc, au spus într-un glas.

— Se duc la runda a doua, a explicat Pru, făcându-i cu ochiul lui Chip.

— Nu e o idee rea, a spus el, făcându-i cu ochiul soţiei sale.

— Ştii, mi-e cam dor de peticul de pe ochi, i-a şoptit Frankie lui Chip.

Aiden i-a trimis mesaj şoferului său să aducă maşina şi a ajutat-o pe Frankie să-şi îmbrace haina. Restaurantul era mult mai puţin aglomerat, dar mulţimea de afară părea mai numeroasă decât înainte. Şeful de sală i-a şoptit ceva la ureche lui Aiden, iar el s-a încruntat şi a dat din cap. Doi bărbaţi în costum şi-au făcut apariţia.

— Ce se întâmplă? a întrebat Frankie.

— Sunt mai mulţi paparazzi afară, a spus Aiden, uitându-se pe geam. Agenţii de pază o să ne deschidă calea.

— Să ne deschidă calea? Cât de mulţi oameni sunt afară? a întrebat Frankie.

— Nu atât de mulți, a spus el sec. Nu sunt solistul unei trupe.

În opinia lui Frankie, erau destui oameni care mișunau pe afară. E adevărat că Bieber ar fi provocat o frenezie a fanilor, dar chiar și așa mai erau vreo douăzeci de trecători curioși și șapte tipi cu aparate de fotografiat când au ieșit din restaurant. Agenții de pază și-au făcut drum prin mulțime, forțându-i pe cameramani să facă câțiva pași înapoi, în timp ce Aiden i-a trecut un braț pe după umeri și a condus-o spre limuzina care îi aștepta.

Blițurile au orbit-o, dar altfel a scăpat nevătămată. În secunda în care Aiden s-a strecurat în spatele ei, ușa s-a închis, ferindu-i de privirile indiscrete.

— De ce iei masa aici dacă stârnești o astfel de reacție? l-a întrebat, sprijinindu-se de spătar.

Partea din spate a limuzinei încă mai mirosea vag a sudoare și a sex.

— Sunt mai interesați de tine și de ce însemni tu pentru mine, i-a spus Aiden.

— Ar face bine să se pregătească pentru o dezamăgire, a răspuns Frankie.

Aiden a tras-o pe genunchii lui și i-a băgat mâna sub haină pentru a o ține de talie.

— Riscurile meseriei. La fel cum mama ta plesnește pe toată lumea. E unul dintre lucrurile pe care trebuie să le tolerăm.

Frankie a râs și și-a sprijinit capul de pieptul lui. Se așteptase, într-o oarecare măsură, să sară din nou pe ea în clipa în care urcaseră în mașină, dar și asta era frumos. Foarte frumos.

— Ești uluitoare, Franchesca.

— Aide, a spus ea încet.

El a clătinat din cap.

— Nu încerc să-ți fac un compliment. Te avertizez. O să afle cine ești. O să vrea să știe totul despre tine și să facă toate informațiile publice.

— De ce? l-a întrebat.

— Pentru că ești a mea.

Felul în care a făcut afirmația era arogant, dar să fie a naibii dacă nu i-a plăcut măcar puțin să îl audă revendicându-și drepturile asupra ei.

A deschis gura să spună ceva, însă el a întrerupt-o.

— Nu te contrazice cu mine, a avertizat-o.

— La asta mă pricep cel mai bine, l-a tachinat, jucându-se cu nasturii cămășii lui.

— Nu-mi spune că nu ești a mea. Eu sunt al tău. Sunt al tău. Până la capăt, îți amintești? E valabil pentru amândoi.

— Până la capăt, a murmurat Frankie.

Clădirea în care locuia Aiden era în centrul a tot ceea ce era important. Era la doar trei străzi distanță de biroul lui; ar fi putut merge pe jos dacă ar fi vrut să înfrunte masele, deși, văzând atenția pe care o suscita, Frankie nu-l putea învinui că mergea cu mașina. Nu era prea plăcut să te simți ca un pește într-un acvariu pe drumul spre birou. În timp ce toți locuitorii din oraș erau niște străini anonimi, fața și numele lui Aiden erau cunoscute de toată lumea.

Iar acum Frankie pășea de bunăvoie în lumea lui.

Holul era păzit de un portar în uniformă și de o femeie elegantă, îmbrăcată în negru, care stătea în spatele unei recepții în formă de U.

— Bună seara, domnule Kilbourn, l-a întâmpinat ea cu un zâmbet profesionist.

— Bună seara, Alberta. Ea este domnișoara Baranski, a spus el, arătând cu capul spre Frankie în timp ce o trăgea după el, fără să încetinească deloc pasul.

— Îmi pare bine, domnișoară Baranski, a spus Alberta.

— Îmi pare bine să te cunosc, a răspuns Frankie peste umăr, în timp ce făcea jogging pentru a ține pasul cu el.

Aiden a târât-o spre șirul de lifturi de parcă o haită de hiene ar fi fost pe urmele lor.

Au pășit înăuntru, iar Aiden a scos o cheie din buzunarul hainei.

— Să nu-mi spui, a spus Frankie, clătinând din cap.

— Ce să nu-ți spun? a întrebat el, introducând cheia în panoul de control al liftului și apăsând pe butonul P.

— Ei, haide! Penthouse-ul? Serios? Nu poți măcar să te prefaci că ești un tip normal?

Ochii lui albaștri au privit-o amuzați.

— Ești prima persoană care s-a plâns vreodată de penthouse, a observat el.

— Nu țin neapărat să mă gândesc la hoarda de femei pe care le-ai adus aici să vă hârjoniți dezbrăcați, Aide.

— Cu câte femei crezi că am fost mai exact? a întrebat-o, râzând.

— Cu destule.

Aiden stătea în fața panoului cu butoane, iar în secunda următoare a țintuit-o cu spatele de peretele liftului.

— Știi ce n-am făcut niciodată?

Și-a pus mâinile de o parte și de alta a capului ei. Era la o șoaptă distanță, atât de aproape de a o atinge din cap până în picioare fără să o atingă de fapt.

— Ce? a șoptit ea.

— N-am sărutat niciodată pe nimeni în liftul ăsta.

A dezmierdat-o cu buzele de la bărbie până la gât și înapoi.

— Nu ne văd? a întrebat ea, arătând cu capul spre cameră.

— Contează?

Moliciunea buzelor lui, asprimea bărbii, un contrast de senzații.

Frankie s-a prins de bara din spatele ei, iar când buzele lui s-au lipit de ale ei, s-a bucurat că are un punct de sprijin. Nu a fost un sărut sălbatic, pasional. A fost ceva diferit, ceva care a atins-o până în străfunduri și i-a făcut carnea să vibreze.

Sărutul a înflorit ca un trandafir sub razele soarelui. Deschizându-se și căutând mai mult.

Limba lui a alunecat leneș peste a ei, mângâind, excitând și liniștind în același timp.

— Mă bucur atât de mult că ești aici.

A spus-o ca pe o mărturisire. Una plină de mister.

— Mă bucur să fiu aici. În seara asta pot să-ți găsesc un defect. Poate că ești un colecționar maniac. Poate că ai o fascinație oribilă pentru picturile pe catifea. Poate că ai șaisprezece pisici, a spus ea și i-a cuprins gâtul cu brațele. O să aflu ce te face uman, Kilbourn.

Ușile liftului s-au deschis, iar Aiden a condus-o de mână într-un foaier spațios. Totul în jur era alb.

— Hmm, deocamdată nu văd nicio pisică, a constatat ea.

A descuiat ușa și a împins-o.

— Poate că se ascund toate înăuntru cu colecția mea de casete din anii 1980.

— Vezi? Ăsta e iubitul meu normal, a spus ea, plesnindu-l peste umăr.

— Versiunea ta de normalitate e îngrijorător de ciudată.

Frankie a scos limba și a trecut pe lângă el. Foaierul lui, pavat cu aproximativ un hectar de marmură albă lucioasă cu nervuri gri, era de dimensiunea întregului ei apartament. În mijlocul spațiului era o masă cu picior pe care era așezată o vază cu flori. A atins o petală. Flori proaspete.

Nu erau scrisori îngrămădite, nici reviste împrăștiate, niciun amestec de chei și cupoane. Livingul se întindea

în fața ei. Un spațiu deschis cu un perete din geam. *Bineînțeles* că avea o priveliște extraordinară.

Erau parte din silueta orașului.

Mobilierul era închis la culoare, din piele și aranjat cu mare artă. Avea un bar aprovizionat cu toate băuturile alcoolice de calitate posibile. Un șemineu din marmură. Biblioteca adăpostea cărți și fotografii înrămate. Totul era îngrijit, ordonat, dar puțin rece. Pe canapea nu erau perne sau pături. Covorul alb de sub masă era gros ca un nor. Pereții erau întunecați, în contrast, și-a imaginat ea, cu albul podelei și cu razele soarelui care se revărsau probabil prin acel perete de sticlă.

A urmat-o în bucătărie, care era amplasată pe lungime. Elegantă, modernă și probabil inutilă. Insula care despărțea bucătăria de zona de luat masa era imensă. Dacă s-ar fi cocoțat pe blatul de granit și și-ar fi întins mâinile peste cap n-ar fi putut să atingă capetele.

Masa era la fel de lungă. Din sticlă, cu picioare metalice. Scaune cu spătar înalt înconjurau masa, pregătite să primească doisprezece oaspeți. Alte rafturi umpleau spațiul, mai multe fotografii și niște tablouri în culori alese cu grijă.

A aruncat o privire pe hol, dar a decis să rămână în living. Cu rochia pe care o purta nu ar mai fi ieșit din dormitor până dimineață.

Era grozav, frumos, exact ca el. Transmitea însă și o senzație de abandon, de singurătate, iar ea s-a întrebat dacă și asta reflecta spiritul proprietarului.

Aiden o urmărea, sprijinindu-se de insulă și desfăcându-și cravata. Și-a desprins de la gât fâșia de mătase și a pus-o pe blat după ce a făcut-o ghem.

— Ce părere ai? a întrebat.

— E foarte frumos.

Așa era. Un muzeu. Nu voia să știe cât valora. Proprietățile din zona asta a orașului aveau prețuri astronomice. Ar fi fost mai ieftin să construiești o casă de vară pe

lună. Locul avea însă un aer lipsit de viață care o întrista. Imaginea lui Aiden venind singur acasă în locul ăsta frumos care arăta ca un muzeu... Se întreba dacă se simțea acasă aici, dacă se relaxa vreodată.

– Mulțumesc, a spus el.

Frankie a luat în mână o ramă aurită. Era o fotografie cu tatăl lui Aiden în spatele biroului său, cu silueta orașului vizibilă pe fereastră, în spatele lui.

– Povestește-mi despre familia ta, a spus ea.

– De ce?

– Ca să știu în ce mă bag cu gala de săptămâna asta.

Capitolul 43

Aiden nu era genul de persoană care să se bazeze pe noroc. Norocul, din punctul lui de vedere, era o cocotă capricioasă. Alegerea momentului potrivit, pregătirea și agresivitatea erau de obicei atuurile lui. Dar, din cine știe ce motiv, cocota capricioasă îi zâmbea astăzi. Frankie era la el acasă, făcând planuri să pășească în lumea lui.

Până la capăt.

— Ești pentru prima dată la mine acasă și vrei să vorbim despre familia mea? a tachinat-o Aiden, scoțându-și jacheta.

A văzut dorința din ochii ei și s-a delectat cu acea imagine. Să dorească și să fie dorit cu o asemenea intensitate era ceva nou. Și care îndemna la modestie.

— Vrei ceva de băut? i-a oferit el.

— Tu vrei? a contracarat ea.

— Ce zici de apă pentru amândoi?

L-a urmat în bucătărie și a căutat prin frigider și cămară.

— Chiar e ceva de mâncare pe aici, a spus ea, părând surprinsă.

— La ce te așteptai? La pungi cu sânge?

— Ha, dieta vampirilor. Nu, vreau să spun că nu eram sigură dacă *locuiești* cu adevărat aici.

S-a uitat la ea în timp ce umplea două pahare cu gheață.

— Sigur că locuiesc aici.

— Oh, nu mă îndoiesc că dormi aici. Dar îți pui picioarele pe măsuța de cafea? Gătești ouă la miezul nopții pe aragazul ăsta cu cincizeci de ochiuri? Plătești facturi și înjuri la televizor când joacă Giants?

Definiția ei despre viață l-a fascinat.

— Dorm aici. Lucrez aici. Din când în când mănânc aici. Nu-mi amintesc să-mi fi pus vreodată picioarele pe măsuța de cafea, dar s-ar putea să fie din cauză că designerul s-a referit la ea folosind cuvintele „neprețuită și unică”, așa că reclama asta mi-a ținut, cel mai probabil, picioarele pe podea.

— Îți petreci tot timpul îmbrăcat în costum, stând drept și numărând monede de aur?

Aiden a râs și i-a întins un pahar cu apă.

— Mintea ta e fascinantă.

Frankie s-a întors în living și s-a lăsat să alunece pe canapea. S-a așezat pe pernă și și-a tras picioarele sub ea.

— Nu e cea mai confortabilă piesă de mobilier, s-a plâns ea.

— Canapeaua ta încearcă să-și înghită victimele cu totul, a remarcat el.

L-a studiat pe deasupra buzei paharului și a oftat.

— Ești atât de perfect, încât aș vrea să te demontez și să văd ce se întâmplă.

— Ce e în neregulă cu mine așa cum sunt? a întrebat Aiden, amuzat.

— Nimic. Absolut nimic.

S-a așezat lângă ea și i-a tras picioarele în poală.

— Încerc să înțeleg cum ne putem potrivi împreună. Pentru că, dacă tu crezi că o să mă plimb în rochii sexy și tocuri de zece centimetri, coafată și cu unghiile făcute când suntem singuri acasă, vei fi serios dezamăgit.

Aiden a clătinat din cap. Când și-o imagina aici, nu era în haine de designer și cu machiaj impecabil. Și-o imagina în trening și cu picioarele goale, mâncând de pe

măsuța de cafea. Sau punându-și capul în poala lui în timp ce citeau sau se uitau la televizor. Sau goală și oftând în patul lui.

— Încerci să afli ce așteptări am de la tine?

Frankie a dat din cap, părând îngrijorată.

— Franchesca, a spus el, întinzându-se și dându-i părul după ureche. Vreau să fii tu însăți. Îmi place să-mi petrec timpul cu tine. Nu vreau să fii o copie la indigo a celorlalte debutante celebre din cartier.

Și-a frecat obrazul de palma lui, iar el a văzut neliniștea pe chipul ei frumos.

— În seara asta m-am simțit bine. Și nu mă refer doar la limuzină. Mi-a plăcut să te scot în oraș, să mă laud cu tine și să ne petrecem timpul cu persoane care sunt importante pentru amândoi.

Frankie a dat din cap, cu un aer circumspect.

— Dar îmi place și să fiu cu tine în Brooklyn. Să explorăm tavernele, să dormim în apartamentul tău răcoros cât o cutie de chibrituri. Să ieșim cu frații tăi. Îmi place să fac toate astea.

— O să le mai faci și acum, chiar dacă am trecut râul[3]?

— Iubito, crezi că o să încetez să te răsfăț doar pentru că ai început și tu să faci asta?

Nu știa care dintre ei a fost mai surprins când ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Hei, ce-i asta? a întrebat el, trăgând-o pe genunchii lui.

Frankie a clătinat din cap, mișcarea făcându-i buclele să se unduiască.

— Mă simt îngrozitor. Aș vrea să spun că încercam doar să mă protejez, dar cred că, într-un fel, voiam să te fac să-ți înghiți cuvintele pe care le-ai rostit când ai spus

3 Referire la East River, care desparte Manhattanul de Brooklyn, zona bogată de cea mai puțin bogată a New Yorkului (n. red.).

că relația noastră e temporară. Am vrut să-ți dovedesc că puteam să fiu importantă pentru tine.

— Ți-ai îndeplinit misiunea. Franchesca, ești foarte importantă pentru mine. Nu te îndoi de asta.

— Am impresia că am făcut o manevră à la Aiden.

El a râs încet.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că știu că îți place vânătoarea și te-am făcut să muncești din greu. Cred că te-am manipulat, indiferent dacă am făcut asta conștient sau nu.

— Și crezi că acum, când vânătoarea s-a terminat, o să-mi pierd interesul, a ghicit el.

— Nu știu. Dar nu-mi stă în fire să rănesc pe cineva cu bună știință. Și îmi pare rău, Aiden. Chiar îmi pare rău. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât îmi este mai limpede că ești... minunat.

— Minunat?

Frankie a dat din cap, clipind printre lacrimi.

— Absolut minunat.

— Chestia asta nu trebuie să fie complicată, Franchesca, a spus el și a simțit cum se încordează în brațele lui. Stai puțin. Înainte să o iei razna. Vreau să spun că *până la capăt* nu trebuie să fie complicat. Nu trebuie să renunți la viața ta doar ca să fii cu mine și vreau să știi că nici nu ți-aș cere așa ceva.

— Nu știu dacă o să mă potrivesc în lumea ta.

— Dacă-ți spun un secret, îmi promiți că n-o să iasă din apartamentul ăsta?

— Cum îndrăznești să numești proprietatea asta sublimă din Manhattan apartament? Și da, promit.

— Nici eu nu mă prea potrivesc.

— Vorbești prostii. Familia ta a construit practic lumea asta.

— E adevărat. Străbunicul meu a ajuns la conducerea unei bănci șantajând și escrocând diverse persoane, iar

povestea familiei Kilbourn a început aici. Fiul lui, bunicul meu, a sporit averea familiei părăsindu-și nevasta și cei doi copii pentru o moștenitoare foarte bogată al cărei tată avea nevoie de cineva care să-i ia locul la conducerea afacerii. Tatăl meu a continuat măreața tradiție a familiei Kilbourn obținând în mod fraudulos o diplomă în afaceri la Yale și apoi mituind comisia de admitere cu o donație generoasă pentru a-l accepta pe fiul lui, care nu avusese nici pe departe rezultate excepționale și mai intrase și în bucluc de câteva ori cu comisia de disciplină de la școala privată pe care o frecventase.

— Tu? Ai fost băiat rău? Va trebui să revenim la acest subiect.

Aiden i-a zâmbit, schimbându-i ușor poziția pe genunchii săi.

— N-aș zice că, noi, cei din familia Kilbourn suntem sociopați, dar aș spune că dăm prioritate afacerilor față de orice altceva. În cazul nostru, familia e indisolubil legată de afaceri. Pentru tata, pe primul loc a fost acumularea de trofee și succese. Pentru mine e vânătoarea, urmărirea, uciderea prăzii. Apoi vin toți ceilalți. Am prieteni, cum este și Chip, care nu muncesc. Cineva le administrează banii, iar ei pur și simplu trăiesc. Se căsătoresc cu femei frumoase, au familii frumoase și și le măresc.

— Dar toți aveți bani, i-a amintit ea.

— Da, dar ideea e că simt că nu mă integrez. Nu vreau să stau de vorbă cu cineva despre noul său cal de curse sau despre Van Gogh-ul pe care l-a cumpărat la licitație. Nu vreau să compar portofolii sau să fac sex cu o armată de femei. Nu vreau să merg la petreceri cu cardul negru American Express al tatei ca și cum aș avea douăzeci de ani. Vreau să câștig.

— De ce? l-a întrebat.

— Pentru că nu știu să fac altceva.

Kilbourn Holdings anunță că moștenitorul afacerii are o relație cu o studentă din Brooklyn

Cinci lucruri pe care trebuie să le știți despre iubita din Brooklyn a lui Aiden Kilbourn

Întâlnirea cu părinții: Aiden Kilbourn își prezintă noua iubită familiei

Capitolul 44

— Prea seamănă totul cu scenariul din *Frumușica*, s-a plâns Frankie din dressingul lui Aiden.

— Te compari cu o prostituată? a întrebat el din dormitor.

Frankie și-a pus rochia și s-a studiat în oglindă din cap până-n picioare. Nu avusese timp să meargă la cumpărături pentru a-și lua o rochie demnă de gală... sau măcar să afle care era codul vestimentar pentru un astfel de eveniment. Prin urmare, căzuse în sarcina lui Aiden să găsească rochia potrivită.

Era bleumarin, cu mâneci din dantelă până la cot și cu metri întregi de fustă. Și, evident, era mărimea ei.

— O să-mi înghețe fundul în seara asta? l-a întrebat.

Aiden a băgat capul pe ușă și i-a aruncat o privire admirativă în oglindă.

— Să-ți înghețe fundul? a repetat el.

— Da. Atunci când știi că unele restaurante sunt mai răcoroase, te îmbraci mai gros când te duci acolo. Sau că în unele birouri căldura e dată la maximum, te asiguri că ai ce da jos de pe tine ca să nu transpiri îngrozitor.

Aiden a râs.

— Simțul tău practic e revigorant. Odată am însoțit o femeie care a ales o rochie în care nu putea nici să stea jos. Drumul până la eveniment a fost destul de memorabil.

S-a rezemat de bibliotecă țeapăn ca un băț, imitând poziția femeii.

— Nu cred!

— Pe cuvântul meu. Apoi a zâmbit în fața camerelor douăzeci de minute și s-a plâns tot restul serii, refuzând să mănânce.

— Uf! Ce rost are să porți ceva dacă nu poți să te așezi sau, și mai rău, să mănânci?

— Promit să îți aleg întotdeauna haine care să-ți permită să le faci pe ambele.

— Ești eroul meu. Deci ce părere ai? a întrebat Frankie, răsucindu-se în fața lui.

Aiden s-a apropiat de ea și i-a încheiat fermoarul la spate.

— Oh, așa e mai bine.

Talia îi era mai subțire, sânii îi erau susținuți, iar fusta evazată plutea în jurul ei.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună, Kilbourn.

— Mă pricep sau nu să le aleg?

— Mmm, după cum te uiți la mine mă întreb dacă vorbești doar despre rochie.

Aiden s-a aplecat și a sărutat-o pe umăr.

— Nu e asta partea în care mă acoperi cu bijuterii în valoare de un sfert de milion de dolari? a glumit ea.

— Acum că zici... a spus el și a băgat mâna în buzunar, de unde a scos o cutie mică de bijuterii.

— Fugi naibii de aici! Nu te apropia de mine cu orice o fi acolo. O să îl pierd sau o să fiu jefuită ori o să fac urticarie. Pielea asta nu e obișnuită cu platina.

S-a dat cu spatele spre colțul dressingului, ținându-l la distanță cu mâinile întinse.

— Ești ridicolă.

— Ai bijuterii scumpe în cutia aia și e dreptul meu să le refuz. O să fiu un pachet de nervi cu bijuteriile alea sclipitoare pe care le-ai închiriat pentru eveniment.

Aiden a deschis cutiuța.

— Oh, a exclamat ea, întinzând mâna. Dacă închizi capacul peste degetele mele, o să te pocnesc în nasul ăla sexy.

— Nici prin cap nu mi-ar trece. Îți plac?

Era o pereche de cercei lungi. Nu erau bătuți în diamante, ci mai degrabă aveau un curcubeu de pietre prețioase strălucitoare.

— Aide, sunt superbi.

I i-a întins pe rând, iar ea și i-a pus în urechi.

— Nu sunt închiriați. I-am văzut și m-am gândit la tine. Colorați. Interesanți. Calzi.

— Oh, Dumnezeule mare, Aide! Ce sumă din banii tăi port acum pe mine? l-a întrebat admirând strălucirea cerceilor în oglindă.

— O să facem asta de fiecare dată când îți cumpăr ceva?

— Da. În afara cazului în care e vorba despre o bomboană ori o felie de pizza sau orice alt obiect sub zece dolari.

— Atunci presupun că va trebui să ne obișnuim cu discuția asta. Constat însă că ai făcut niște aluzii clare la mâncare. Trebuie să te hrănesc înainte să plecăm?

— Categoric.

— O să cer să ne aducă ceva.

S-a oprit în prag.

— Sau pot să-ți fac brânză la grătar.

Frankie s-a înviorat toată.

— Brânză la grătar?

El a dat din cap.

— Ar fi perfect.

S-a întors să plece, dar ea l-a chemat înapoi.

— Hei, Aide? Mulțumesc.

Aiden i-a aruncat acel zâmbet cald care îi încrețea ochii, cel pe care începea să creadă că îl rezerva doar pentru ea.

S-a întors spre imaginea ei din oglindă și a tras adânc aer în piept, abia recunoscându-se. Banii chiar cumpărau eleganța.

— Cine face asta într-o seară de joi? a murmurat ea în fața oglinzii.

După ce Kilbourn Holdings dăduse un comunicat de presă în care anunța că Aiden are o relație cu Francesca Baranski, studentă la economie și expertă în afaceri mici, atenția crescuse considerabil.

Brenda era nevoită să trieze apelurile lui Frankie la serviciu, iar conturile ei de e-mail și cele de pe rețelele sociale explodaseră cu cereri de interviuri și de prietenie. Văzuse chiar și un fotograf în fața blocului ei de două ori, dar cartierul în care stătea nu era prea prietenos cu iscoadele. Unul dintre vecinii ei sunase la poliție, iar problema dispăruse.

Dar nimic din toate astea nu o pregătise pe Frankie pentru frenezia din fața restaurantului Lighthouse din Chelsea Piers.

Sub picioarele ei era chiar un covor roșu. Iar brațul lui Aiden o ținea strâns de talie, susținând-o în fața spectacolului de blițuri și întrebări strigate din toate părțile.

— Aiden, ce legătură ai cu asociația care sprijină educația în New York?

— Mama este de mult timp o susținătoare a acestei cauze. Iar familia noastră este mândră să susțină inițiativele sale educaționale, a răspuns Aiden fără să stea pe gânduri.

— Franchesca, ce designer ți-a creat ținuta?

Ea s-a uitat în jos la rochia pe care o purta.

— Nu știu. Cel pe care l-a ales Aiden pentru mine.

Mulțimea de fotografi a chicotit ca și cum ar fi fost o actriță de comedie în mijlocul unui număr.

— Carolina Herrera, a completat Aiden. Acum vă rog să ne scuzați.

A tras-o pe Frankie după el departe de fotografi.

— Vezi? Nu a fost așa de rău, nu-i așa?

— Ar trebui să le răspund atunci când pun întrebări? a vrut să știe Frankie, încruntându-se.

— Ar trebui să faci ce vrei. Nu o să te tratez ca pe o marionetă învățându-te ce să spui.

— Dar o să-mi spui dacă e ceva ce nu ar trebui să spun?

— E întotdeauna de preferat să eviți înjurăturile pe covorul roșu.

Frankie și-a dat ochii peste cap.

— Îmi ești de mare folos.

I-a acceptat brațul și i l-a strâns cu putere. Dacă nu cădea de pe tocurile cui extrem de sexy și nu intra cu capul înainte într-o sculptură de gheață sau într-un miliardar, avea să fie o mare minune.

În mod miraculos, au ajuns înăuntru nevătămați. Aiden a ajutat-o să-și îndrepte fusta.

— Ești pregătită?

Frankie a privit dincolo de el, către mulțime. Cel puțin nu era îmbrăcată prea simplu.

— Da, hai s-o facem, a spus ea.

— O să fii grozavă. Ai putea chiar să te și distrezi puțin.

Nu a crezut nicio clipă discursul lui încurajator, dar l-a apreciat oricum.

— Da, și tu.

— Și după ce se termină, o să te duc la orice drive-thru vrei și o să mâncăm în pijama acasă.

— S-a făcut.

L-a recunoscut pe Ferris Kilbourn din fotografia de la Aiden. Avea puțin peste un metru optzeci, iar originile irlandeze erau trădate de părul roșcat care începuse să încărunțească. Purta smoching și părea să se simtă la fel de confortabil în el ca și cum ar fi fost în trening. Avea un braț petrecut în jurul taliei unei blonde platinate scheletice, care avea la activ cam multe operații estetice. Era îmbrăcată în auriu și purta bijuterii cu diamante.

– Tata și mama mea vitregă, i-a șoptit Aiden la ureche în timp ce se apropiau.

– Nu urmau să divorțeze?

– Aparențele.

– Desigur.

– Tată, Jacqueline, i-a salutat Aiden.

Și-a îmbrățișat tatăl și a sărutat-o solemn pe obraz pe mama lui vitregă.

– Ea e Franchesca, dar puteți să-i spuneți Frankie.

– Frankie?

Jacqueline a privit-o ca pe o gumă de mestecat pe care cineva o scuipase pe trotuar.

– Ce... drăguț!

Tonul ei dădea de înțeles că i se părea oricum numai drăguț nu.

Frankie a ignorat înțepătura. Era greu să se supere pe o femeie care fusese schimbată cu un model mai tânăr și mai modern.

Frankie i-a întins mâna lui Ferris.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Am auzit că fiul meu zâmbește de câteva săptămâni, a spus Ferris pe un ton amical. Presupun că ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta.

În loc să-i strângă mâna, Ferris i-a dus degetele la buze.

OK, deci ne-am întors în secolul al XIX-lea.

— Sunt sigură că mai are și alte motive, a presupus Frankie.

Aiden și-a trecut brațul în jurul taliei ei.

— Deloc. Ah, iar doamna aceasta drăguță e mama, a spus el, întorcând-o pe Frankie spre o brunetă drăguță îmbrăcată în verde.

— Cecily, Franchesca. Franchesca, Cecily.

Cecily era o femeie superbă trecută puțin de șaizeci de ani. Fața ei nu trăda încă semnele unei intervenții chirurgicale. Era înaltă, impozantă și agreabilă.

— Franchesca. Am auzit atât de multe despre tine. Pot să-ți spun Frankie?

Dacă Jacqueline era un vânt arctic înghețat, Cecily era o briză din Bahamas.

Frankie a acceptat mâna femeii și i-a strâns-o.

— Și cred că îl cunoști deja pe fratele meu vitreg, a spus Aiden.

Frankie a simțit tensiunea din vocea lui Aiden și și-a strecurat mâna pe sub sacoul lui. Nu avea de gând să spargă niciun nas în seara asta și să-l facă de rușine. Cel puțin nu fără a fi provocată.

Elliot s-a alăturat grupului, cu mâinile în buzunare și cu o expresie insolentă pe chip.

— Franchesca, a spus el, trecându-și degetul peste nasul ușor strâmb. Mă bucur să te văd din nou.

— Hei, Elliot. Ce-ți mai face nasul?

L-a simțit pe Aiden încordându-se lângă ea, care apoi și-a mascat zâmbetul tușind.

— Și l-a spart jucând polo, a declarat Jacqueline cu hotărâre.

Fie era idioată, fie se prefăcea.

Frankie nu era sigură cine a dat tonul, dar în scurt timp toți membrii familiei Kilbourn râdeau. Nu era râsul sănătos și autentic, de-a dreptul contagios, din jurul mesei părinților ei, ci un chicotit înfundat și jenat care

părea să spună „știu ceva ce tu nu știi" și care și-a imaginat că era probabil frecvent pe malul celălalt al East River.

Familia Kilbourn era extrem de civilizată pentru niște oameni care își făcuseră atât de mult rău unul altuia. Părea că fiecare își cunoștea rolul și știa la perfecție cum să-l joace.

– Și tu care credeai că familia mea e ciudată, i-a șoptit ea la ureche lui Aiden.

– Ce-ar fi să ne îndreptăm spre licitația fără strigare? a spus Ferris pe un ton jovial, oferind câte un braț atât fostei sale soții, cât și viitoarei foste soții.

Capitolul 45

Franchesca l-a lăsat pe domnul Picioare Rapide să o scoată la o nouă rundă pe ringul de dans. Tipul avea puţin peste treizeci de ani şi era foarte energic. Avea însă şi un motiv ascuns. Dacă mai spunea o dată „Cred că Aiden ar fi foarte interesat să afle despre oportunitatea asta de investiţii", avea de gând să-l calce pe picioarele rapide şi să caute nişte tequila.

— Ştii, cred cu adevărat că Aiden ar...

Frankie s-a oprit din dansat.

— Mda, nici măcar nu eşti subtil. Dacă vrei să vorbeşti cu Aiden despre o afacere în care îşi poate investi catralioanele, du-te la el. Nu mă folosi drept intermediar.

Picioare Rapide a părut întristat.

— E o oportunitate foarte interesantă...

— Omule, serios.

Frankie a cercetat mulţimea căutându-l pe Aiden, iar, când privirile li s-au întâlnit, i-a făcut semn.

— Spune-i ce are de câştigat şi de ce crezi că i-ar plăcea... ce faci tu, l-a instruit ea. Dacă spune nu, îţi fac cinste cu ceva de băut. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai vorbi mie despre asta.

Aiden a ajuns lângă ea.

— Aiden, domnul...

— Finch. Robert Finch, a spus Picioare Rapide.

— Exact, Finch vrea să vorbească ceva cu tine.

I-a făcut cu ochiul lui Aiden și s-a îndreptat spre bar. Nu știa dacă tequila era suficient de șic pentru un astfel de eveniment elegant.

– Cu ce vă pot servi, domnișoară? a întrebat-o barmanul, cu o atitudine plină de profesionalism.

– Uite care-i treaba, sunt nouă aici. Există vreo modalitate să comand un shot de tequila fără ca jumătate dintre cei prezenți să mă bârfească?

Zâmbetul barmanului s-a încălzit cu câteva grade.

– Aș putea să o torn într-un pahar cu gheață ca să pară că e whisky de cea mai bună calitate.

– S-a făcut, a spus ea, lovind barul cu palma și strecurând o bancnotă de cinci dolari în paharul cu bacșișuri.

Barmanul s-a dat în spectacol, aruncând sticla peste umăr și prinzând-o la spate. Ideea unui barman despre flirt.

Frankie l-a privit admirativ și și-a ascuns zâmbetul când a văzut că atrăsese atenția câtorva doamne din mulțime. La evenimentele de genul ăsta exista întotdeauna cineva suficient de beat încât să facă sex cu un angajat într-o debara sau toaletă înainte de sfârșitul serii.

Frankie primise o grămadă de propuneri la evenimentele la care lucrase, astfel încât i se părea ceva banal. În afara cazului în care propunerile respective deveneau prea agresive.

A acceptat paharul pe care i l-a întins cu un gest teatral. Era clar un shot dublu. I-a zâmbit și a dat din cap, după care l-a lăsat în compania noilor admiratoare.

Evenimentul era ca o nuntă. Totul era alb, de cristal sau din argint masiv. Paradis invernal, aceasta credea că era tema evenimentului. Probabil că biletul costa cinci sute de dolari de persoană, ceea ce o făcea să se întrebe câți dintre cei prezenți ar fi fost mai încântați să dea două sute cincizeci de dolari doar pentru privilegiul de a sta acasă.

Presupunea însă că a fi văzut susținând o cauză nobilă făcea parte din responsabilitățile celor înstăriți.

Aiden și Picioare Rapide stăteau în continuare de vorbă lângă sculptura de gheață de pe bufetul cu aperitive. Un individ în costum s-a strecurat lângă ea.

— Deci, Franchesca, când ai de gând să-ți ceri scuze că mi-ai spart nasul?

Elliot încerca probabil să fie simpatic, dar i-a lăsat impresia unui melc bălos. Era blond ca mama lui, cu trăsături mai fine decât Aiden. Era drăguț, nu chipeș. Nici prezența lui nu era impunătoare ca a lui Aiden. Era mai degrabă ca o completare.

— Poate când o să-ți ceri și tu scuze că ai comis o infracțiune și aproape că ai stricat nunta prietenei mele.

Elliot a ridicat elegant din umerii subțiri.

— Până la urmă nu a fost nicio problemă.

Frankie s-a întors cu fața spre el.

— Au fost o mulțime de probleme.

— Am venit să lămurim lucrurile. Acum, că faci parte din familie, nu poate să existe nicio dușmănie între noi, nu-i așa?

— N-am nicio problemă cu dușmănia.

El a râs, dar râsul lui a sunat forțat.

— Cred că ar trebui să dansezi cu mine, a anunțat-o Elliot.

— Ai făcut comoție cerebrală când te-am pocnit?

— Ideea e să punem în scenă un spectacol.

Elliot a întins mâna spre ringul de dans.

— Nu vrei să demonstrezi că poți să joci jocul ăsta?

Frankie a dat pe gât restul de tequila și i-a întins paharul gol barmanului. El a dat din cap și a început să toarne.

— Un singur dans și nu o să mă ciupești de fund, n-o să mă scoți din sărite și n-o să răpești pe nimeni, ai înțeles?

— Ai cuvântul meu, a spus el.

A condus-o spre ringul de dans și a cuprins-o cu o mână de mijloc, lucru care nu a încântat-o prea tare. Exista un singur Kilbourn ale cărui mâini le dorea în preajma ei.

Frankie l-a urmat, recunoscătoare pentru cele trei săptămâni de cursuri de dansuri de salon pentru începători pe care profesoara de educație fizică din liceu îi obliga pe toți elevii să le urmeze în fiecare an.

– Deci, ce vrei, Elliot?

– Poate că vreau doar să petrec ceva timp cu iubita fratelui meu.

– Sau poate vrei ceva. Îmi plac oamenii care trec la subiect și nu mă fac să-mi pierd timpul cu lingușeli sau amenințări.

– Am nevoie de ceva de la fratele meu.

– Atunci cere-i, a spus Frankie.

– Nu e atât de simplu, a protestat Elliot.

– Ba da, este.

– Am nevoie de o favoare pe care el nu o să vrea să mi-o facă.

– Și de ce dansezi cu mine? Ai de gând să mă arunci într-o dubă și să mă adormi cu cloroform până o să fie de acord să-ți dea ce vrei?

– Unde te-a găsit fratele meu?

– Dansând ca o stripteuză la o petrecere de logodnă.

Elliot a râs.

– Ești originală.

– Iar tu mă sufoci. Nu te folosi de mine să ajungi la Aiden. Fii băiat mare și vorbește cu fratele tău.

Melodia s-a terminat, iar Frankie l-a părăsit pe Elliot în mijlocul ringului de dans și s-a îndreptat spre bar. Cu doi metri înainte de a ajunge, a fost interceptată.

— Franchesca, draga mea. Aici erai, a spus Ferris Kilbourn. Dă-mi voie. Un pahar de vin pentru domnișoara, a spus el pe un ton cavaleresc.

Frankie s-a uitat cu tristețe la paharul de tequila care o aștepta în spatele barului.

— Vrei să faci câțiva pași cu mine? a sugerat Ferris, întinzându-i un pahar cu vin alb.

— Sigur.

L-a urmat până într-un colț al sălii, unde un zid de ferestre și uși dădea spre o curte de piatră. A invitat-o să stea pe un scaun la o masă goală.

Bucuroasă că putea sta jos, Frankie s-a prăbușit pe scaun și și-a scos pantofii pe sub masă.

— Voiam doar să mă asigur că nu te-ai simțit ofensată de dezvăluirile pe care i le-am făcut fiului meu în legătură cu ceea ce mă preocupă, a început Ferris.

Frankie și-a dat seama imediat încotro bătea.

— Ce te preocupă? a întrebat cu un aer nevinovat.

— Sunt sigur că ești o fată drăguță, a început Ferris.

— Sunt o femeie și mai bună.

Lui Frankie nu-i plăcea când bărbații mai în vârstă încercau să o pună în aceeași categorie cu verișoara ei de treisprezece ani, care era obsedată de Harry Styles și Snapchat.

— Desigur. Ceea ce vreau să spun este că nu vreau să iei personal faptul că eu sunt de părere că nu te încadrezi prea bine în lumea noastră. De fapt, aș fi foarte surprins dacă nu ai fi de acord cu mine.

În spatele cuvintelor lui nu era nici urmă de răutate. Manipulare da, dar nicio dorință reală de a face rău.

Petrecuse patruzeci de minute machiindu-se pentru asta. Ar fi putut să-și întindă un fard de ochi albastru și un strat de pudră în cinci minute, având în vedere că toată lumea își dădea seama cine era de fapt. O *fată* din Brooklyn fără portofoliu și cu un credit studențesc de achitat.

— Atunci cred că ai fi surprins. Eu nu sunt pe picior de plecare precum alţi membri ai familiei, a spus Frankie, uitându-se cu subînţeles la Jacqueline, aflată în partea opusă a sălii.

Ferris a părut tulburat pentru o clipă.

Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa, isteţule?

Aruncase bomba cu Aiden ştiind foarte bine că fiul lui nu ar fi discutat cu ea despre conversaţia lor. Dar şi ea reuşise să se răzbune puţin.

— Chiar nu cred că sunt persoana potrivită cu care să ai această conversaţie. Dacă eşti atât de îngrijorat pentru familia ta, poate ar trebui să te gândeşti să rămâi prin preajmă.

Ferris a oftat şi a ridicat paharul.

— Am dat destul. E momentul să mă bucur de viaţă. Tatăl meu nu a avut ocazia. A făcut infarct în biroul lui la şaptezeci şi unu de ani. Nu vreau să păţesc la fel.

Frankie s-a întors în scaun pentru a-l înfrunta.

— Ferris, nu cred că cineva ţi-ar refuza şansa de a face ceea ce vrei. Dar nu încerca să dictezi în viaţa lui Aiden. E fiul tău, nu doar un partener de afaceri. Ai încredere în judecata lui şi nu doar în privinţa femeilor din Brooklyn.

Bărbatul a oftat.

— Nu mă aştept să înţelegi complicaţiile familiei noastre, a spus Ferris. Afacerea noastră şi familia noastră sunt indisolubil legate. Nu există una fără cealaltă. Fiul meu are responsabilitatea de a face alegeri care să aducă beneficii atât companiei, cât şi familiei noastre.

Din nou, cuvintele lui erau lipsite de răutate. Era pur şi simplu un om care îşi spunea punctul de vedere.

— Şi în care dintre ele nu mă încadrez? a întrebat Frankie.

— Vrei măcar să te încadrezi? a întrebat-o la rândul său Ferris.

— Vreau să-l văd pe Aiden fericit.

— Uneori, fericirea este un lux pe care nimeni nu și-l poate permite.

Frankie a zâmbit.

— Sunt destul de sigură că familia Kilbourn ar putea găsi o modalitate de a plăti pentru asta.

Dacă buzunarele adânci ale lui Aiden erau un indiciu cu privire la averea familiei însemna că toți ar fi putut renunța să mai muncească și ar fi putut locui într-o vilă de milioane de dolari din Dubai, fără să se simtă strâmtorați.

— Încerc doar să te scutesc de timp pierdut și suferință, a adăugat el. Nu văd cum o femeie căreia nu-i pasă câtuși de puțin de aparențe ar putea să se integreze de bunăvoie în lumea asta. Există așteptări pe care trebuie să le îndeplinim.

— Lumea voastră chiar s-ar prăbuși dacă iubita CEO-ului nu ar cheltui cinci sute de dolari pe coafor și manichiură din două în două săptămâni? Chiar i-ar păsa cuiva dacă mi-aș face apariția la o masă în familie îmbrăcată în blugi de douăzeci și cinci de dolari de la Target?

— Sincer, da, a râs el. Există anumite așteptări pe care trebuie să le onorăm. Pentru familia Kilbourn, munca este pe primul loc. Am ratat majoritatea zilelor de naștere, meciurilor de baseball, chiar și câteva Crăciunuri. A fost prețul pe care a trebuit să-l plătesc. Dar am construit ceva de care familia se poate bucura mult timp după ce eu nu voi mai fi. Aiden va face la fel. Și va avea nevoie de o femeie lângă el care să înțeleagă, să accepte asta, să îmbrățișeze filozofia asta.

— Te-ai gândit vreodată că poate Aiden ar prefera să te aibă pe tine alături în loc de o moștenire? a sugerat Frankie. Poate că ar prefera să ia cina cu tine în loc ca tu să tragi sforile de pe un afurisit de iaht, pentru că acum trebuie să sufere în următorii douăzeci de ani din viață, în timp ce tu îți trăiești în sfârșit viața.

— Crezi că sunt foarte egoist, nu-i așa? a întrebat Ferris.

Frankie a pus paharul jos.

— Încă nu te cunosc suficient de bine ca să te judec.

— *Touché*.

— Mulțumesc. Să se consemneze că nu-mi pasă de cine divorțezi sau unde navighezi. Dar, dacă îți pasă de fiul tău mai mult decât de o grămadă de zerouri și clădiri și orice altceva, nu-l închide în aceeași închisoare din care tocmai ai ieșit.

Ferris a privit-o lung.

— Poate că te-am subestimat.

— De obicei așa se întâmplă. Dar așa victoria e mai ușoară.

Ferris a ridicat paharul spre ea.

— Poate că te-ai încadra.

Frankie și-a ciocnit paharul de al lui.

— Pe viitor, să știi că prefer tequila în locul vinului.

— Franchesca.

Sunetul vocii lui Aiden a fost ca o mângâiere pe pielea ei.

S-a ridicat, uitând că își dăduse pantofii jos.

— Ah, îmi pare rău. Prea multe dansuri, a spus ea, pescuindu-și pantofii de sub masă.

Aiden a tras-o spre el.

— Aveți o întâlnire privată? a întrebat precaut.

— Eu și tatăl tău discutam despre preferințele noastre în materie de băuturi.

Ferris s-a ridicat.

— Franchesca, a fost... revigorant să vorbesc cu tine.

— Foarte instructiv, a convenit Frankie.

L-au privit îndepărtându-se și alăturându-se unui grup de bărbați adunați în jurul unui tablou care înfățișa ceea ce părea o orgie romană.

— Te-a supărat cu ceva tata?

— N-aş spune asta. Mi-a ţinut foarte politicos discursul „nu eşti suficient de bună pentru fiul meu".

Ochii lui Aiden s-au îngustat.

— O să vorbesc cu el.

Frankie a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie. I-am spus că ar fi bine să se obişnuiască cu mine pentru că de săptămâni întregi fac găuri în prezervative şi e doar o chestiune de timp până să aibă un nepot de care să se ocupe.

Hohotul lui de râs a atras atenţia invitaţilor din jurul lor.

— Eşti gata de plecare? a întrebat Aiden, ridicându-şi degetele pentru a se juca cu unul dintre cerceii ei.

— Doamne, da. Mă dor picioarele şi, dacă încă un idiot mai încearcă să ajungă la tine prin mine, o să-i sparg o sticlă de Cristal în faţa arogantă.

— Anunţă-mă dinainte ca să-mi sun avocatul.

— De ce nu pot oamenii să vorbească cu tine şi să-ţi ceară ţie ce vor? a mormăit Frankie.

— Pentru că sunt foarte puternic şi intimidant. Şi pentru că văd că ai influenţă asupra mea.

— Pot să te influenţez să iei nişte mâncare thailandeză în drum spre casă?

Capitolul 46

– A fost o baie de sânge? a întrebat Oscar, întinzându-i lui Aiden un flacon de medicamente pentru dureri de cap când a trecut pe lângă biroul lui.

– Mai rău, a spus Aiden, luptându-se cu durerea care îi izvora din spatele ochilor.

Worthington Financial, o firmă de consultanță în contabilitate, nu-i luase în serios criteriile de căutare a candidaților pentru poziția de CIO și îi prezentase aceiași candidați, toți bărbați albi trecuți de o anumită vârstă. Chestia asta l-a enervat suficient de tare încât să retragă o echipă dintr-o vânzare în care era implicată pentru a diseca structura corporativă a companiei.

După ce a făcut câteva cercetări și a pus presiune cu precizie, Aiden a descoperit o adevărată cultură a hărțuirii și comportamentului misogin. Concediase șapte dintre managerii companiei într-o jumătate de oră. Deși amenințările cu procese ale celor proaspăt concediați îi răsunau încă în urechi, Aiden a convocat o întâlnire la nivelul întregii companii și a anunțat o restructurare imediată. Doi asistenți administrativi au izbucnit în plâns și i-au mulțumit, iar un vicepreședinte recent numit, exact genul de persoană pe care și-l dorea la conducerea departamentului de IT, a renunțat la demisia pe care o depusese cu două zile în urmă.

A dispus ca o firmă independentă de consultanță în materie de resurse umane să gestioneze consecințele pe

plan intern și i-a avertizat pe avocații de la Kilbourn Holdings că se confruntau cu o problemă.

— I-ai concediat pe toți? a întrebat Oscar.

Omul ăsta iubea două lucruri în viață: pe partenerul său Lewis și bârfele corporative picante.

— Pe cei mai mulți dintre ei.

Aiden s-a uitat la ceas. Cele două întâlniri de după-amiază fuseseră înlocuite cu o teleconferință grăbită în mașină și o cină târzie, la care durerea de cap l-a împiedicat să pună ceva în gură.

— E târziu. Ar trebui să pleci înainte ca Lewis să vină după tine.

— Mă întâlnesc cu el să bem ceva pentru a sărbători încă o săptămână în care mama lui nu s-a mutat la noi.

Oscar și-a luat haina din cuier și s-a îmbrăcat.

— Nu sta până târziu, i-a amintit. Sunt sigur că e o fată din Brooklyn care te așteaptă pe undeva.

Simplul gând la Frankie i-a ridicat moralul lui Aiden. Avea un contract de catering de onorat în seara aceea, așa că nu puteau să se vadă, dar asta nu însemna că nu putea s-o sune.

— Du-te acasă, Oscar, i-a spus din nou. Iar mâine-dimineață, la prima oră, poți să începi să cauți candidați noi pentru toate pozițiile de management. Poate că putem face mai întâi o selecție din propria noastră ogradă.

— Sigur că da. O să mă asigur și că cei pe care i-ai concediat n-o să mai fie angajați în altă parte.

— Ești un francez răutăcios, nu-i așa? a spus Aiden, cu un zâmbet slab.

— Cel mai răutăcios.

Aiden l-a privit pe Oscar îndreptându-se spre lifturi. Restul birourilor erau în întuneric. Era aproape nouă, iar Aiden mai avea câteva ore de muncă de recuperat. Dacă

ar fi putut să scape de durerea de cap... şi să nu se mai gândească la evenimentele din ziua aceea.

Doi dintre cei concediaţi izbucniseră în plâns la aflarea veştii. Niciunul dintre ei nu era nevinovat, dar nu simţea nicio satisfacţie pedepsind pe cineva care se considera o victimă.

– Te rog, am doi copii la facultate, îl implorase unul dintre ei.

– Atunci n-ar fi trebuit să ceri departamentului de resurse umane să ignore reclamaţiile la adresa ta şi a colegilor tăi, îi spusese Aiden pe un ton ferm.

Era eficient şi rece. Nemilos. Era mai intimidant în felul ăsta, când îi trata pe oameni ca pe nişte insecte care contau prea puţin pentru a se deranja să se enerveze.

Pe dinăuntru, nu era deloc rece. Oamenii ăştia creaseră un mediu de lucru atât de ostil, încât era de mirare că mai avea angajaţi.

A fost decizia corectă. Poate un pic dură, dar avea să dea tonul pentru anul următor. Compania în cauză era o nouă achiziţie şi aceasta era cea mai rapidă modalitate de a transmite mesajul că Kilbourn Holdings nu intenţiona să tolereze decât egalitatea şi corectitudinea.

Faptul că trebuise să se justifice în faţa tatălui său la telefon nu ajutase cu nimic.

Ferris a fost de acord că „ceva" trebuia făcut, doar că nu acum şi cu siguranţă nu făcând o astfel de declaraţie.

– Traversăm deja o perioadă de tranziţie, argumentase el. Nu văd de ce ţi-ai asuma un proiect de asemenea amploare, care nu face decât să îţi distragă atenţia de la lucruri mai importante.

Cu alte cuvinte, Ferris era de părere că femeile ar fi trebuit să îndure ceva mai mult, cel puţin până când el ar fi fost pe iahtul său fumând un trabuc fără nicio grijă pe lume.

Aiden l-a contrazis nu foarte respectuos.

Voia să meargă acasă. De fapt nu, voia să meargă la Franchesca și să se întindă lângă ea în pat până când lucrurile aveau să se aranjeze.

— Ia te uită, e chiar fratele meu care nu știe decât să muncească și nu vrea să se distreze, a spus Elliot pe un ton sarcastic din ușa biroului lui Aiden.

În secunda aceea, seara lui Aiden s-a înrăutățit.

— Uite cine a încetat să-mi evite apelurile.

De când tatăl lor luase decizia de a se retrage, Aiden încercase să stabilească o întâlnire cu Elliot. Până în seara asta, fratele său vitreg îl evitase.

Era îmbrăcat pentru o ieșire în oraș. Un blazer cu revere de catifea și un papion elegant în carouri. Arăta ca un idiot răsfățat.

Elliot și-a scuturat o scamă de pe umăr.

— Îmi pare rău, șefu'. Am fost ocupat.

— Făcând ce, mai exact?

Ferris îi permisese lui Elliot să dețină o funcție și să aibă un birou la dispoziție pentru cazul în care arăta cel mai mic interes pentru afaceri.

Elliot s-a prăbușit pe scaunul din fața biroului lui Aiden și și-a sprijinit mocasinii lucioși pe tăblie.

— Câte puțin din fiecare.

— Să trecem direct la subiect. De acum înainte va trebui să contribui și tu la activitatea familiei, a companiei.

Elliot a rânjit.

— Vrei să muncesc mai mult? Vreau un birou mai mare și o asistentă. Vreau să am un cuvânt de spus în operațiunile companiei.

Aiden a rămas impasibil.

— Lucrurile astea *se câștigă* dovedind că meriți, nu având numele de familie corespunzător.

— OK. Atunci cumpără-mi partea.

Elliot şi-a încrucişat braţele cu un aer arogant şi a spus o cifră care era prea exactă ca să o fi născocit pe loc.

— Ăsta e preţul ca să scapi de mine.

— Asta nu e o opţiune.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Aiden să-i scrie nemernicului un cec pe loc, îi promisese tatălui său un an. Un an întreg pentru a-i da lui Elliot şansa să încerce să îşi dovedească meritele şi să dea greş.

— Atunci o să-mi vând acţiunile altcuiva.

Aiden l-a pironit pe fratele său cu privirea.

— Ai face bine să te gândeşti temeinic înainte de a face un gest ireversibil. Familia Kilbourn deţine majoritatea. Dacă vinzi procentul tău de acţiuni, situaţia s-ar schimba. Ar pune compania în pericol.

Elliot a ridicat din umeri, dar Aiden i-a văzut broboanele de sudoare de pe frunte. Fratele său avea multe defecte, majoritatea groaznice şi ofensatoare, dar dorinţa lui de a fi recunoscut ca membru de soi al familiei Kilbourn era pe primul loc. Dacă ceva îl speriase suficient de tare încât să-şi vândă singura bucată de plăcintă, probabil că fusese o ameninţare în toată regula. L-a făcut pe Aiden aproape suficient de curios încât să înceapă să facă săpături.

— Dacă vrei să mai vezi bani, trebuie să faci ceva să-i meriţi. Nu-mi pasă dacă asta înseamnă să faci cafea în sala de recreere sau să goleşti coşurile de gunoi în sala de conferinţe. O să-ţi aduci şi tu contribuţia sau nu ai ce căuta aici.

— Ai vrut să scapi de mine de când m-am născut, s-a plâns Elliot. Acum e şansa ta.

— Un an. Ştii încotro se îndreaptă compania. Cum arată viitorul. Ai fi idiot să vinzi acum.

— Unii dintre noi nu avem de ales, a şuierat Elliot, lăsându-şi picioarele pe podea şi aplecându-se înainte pe scaun. Unii dintre noi nu au fost niciodată favoriţi. Unii

dintre noi au fost nevoiți să se mulțumească cu resturi. Și unii dintre noi fac ceea ce trebuie pentru a supraviețui.

— Ți s-a dat tot ce ți-ai dorit vreodată, a subliniat Aiden.

— Nu totul. Iar resturile nu au fost niciodată de ajuns. Așa că o să-mi cumperi partea sau mă duc la iubita ta cea drăguță să îi spun de ce prietenul tău Chip i-a frânt inima prietenei ei în urmă cu mulți ani.

Aiden a rămas nemișcat pe scaunul său.

— Ce te face să crezi că am avut ceva de-a face cu asta?

Elliot s-a strâmbat.

— Mi-ai ignorat existența toată viața. Am auzit o mulțime de lucruri în casa aia.

Mâna lui Aiden s-a strâns pe stilou, dar și-a păstrat o mină impasibilă, dezinteresată.

— Chiar crezi că informația asta ar avea vreun efect acum asupra relației mele cu Franchesca? Dacă-ți aminteşti bine, Chip și Pruitt au o căsnicie fericită. Nu datorită ție.

— Ah, dar imaginează-ți cum s-ar simți Franchesca dacă ar şti că tu ești motivul pentru care cea mai bună prietenă a ei a fost aproape internată în spital. Au existat o mulțime de zvonuri pe atunci despre cât de greu a suportat despărțirea. Chip nu și-a dat seama ce faci, dar eu m-am prins. Recunosc manipularea când o văd. Cum crezi că s-ar simți știind că tu i-ai orchestrat despărțirea?

— Nu ai nimic. Îți ofer șansa de a face în sfârșit parte cu adevărat din companie.

Discursul lui Aiden a fost scurt.

— Ai o săptămână să te hotărăști. Cumpără-mi partea sau o să-i spun Franchescăi secretele tale murdare.

Acestea fiind spuse, Elliot a ieșit valvârtej din birou într-un acces de furie.

Durerea de cap a lui Aiden era tot mai puternică. S-a uitat la pictograma mesageriei vocale care clipea, la

zecile de mesaje noi din căsuța de e-mail, la teancul ordonat de contracte care îi așteptau semnătura și s-a ridicat.

Până ajungea acolo, probabil că Frankie avea să fie acasă. O dorea. Avea nevoie de ea. Și-a sunat șoferul.

— Mergem în Brooklyn.

Aiden a închis ochii în mașină și a lăsat întunericul și liniștea să-l relaxeze. Când a ajuns la treptele din față ale casei lui Frankie, era ora zece și voia doar să se întindă pe patul acela mare, să o înconjoare cu brațele și să doarmă.

A apăsat butonul interfonului pentru apartamentul lui Frankie și nu a fost surprins că nu i-a răspuns nimeni. A sunat-o pe doamna Gurgevich de la apartamentul 2A.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, doamnă Gurgevich, a spus Aiden când i-a răspuns.

Lumea se învârtea în jurul lui în cercuri, iar vederea îi juca feste și îi dădea o senzație de greață.

— Fata aia nu ți-a dat încă o cheie? a mormăit ea.

— Nu încă, doamnă.

— Ai încercat cu niște flori? i-a sugerat ea printre păcăiturile difuzorului.

— O să încerc, a convenit el.

— Îți țin pumnii.

I-a deschis ușa, iar Aiden a urcat cu greu cele trei etaje pe scări rugându-se să nu-i cadă capul de pe umeri. Pur și simplu avea de gând să o aștepte pe hol. Ar fi trebuit să-i trimită un mesaj, dar o parte din el voia să o testeze. Avea să fie bucuroasă să-l vadă? Enervată? Trebuia să știe înainte de a merge mai departe. Se simțea atras de ea și trebuia să știe exact cât de departe dorea ea să meargă înainte de a mai da ceva din el.

Ușa de peste hol s-a deschis.

— Oh, tu erai. Am crezut că e domnul McMitchem care îmi fură ziarul, a spus doamna Chu, aruncând o

privire în jos pentru a se asigura că ziarul pe care îl pusese ca momeală era încă acolo.

Aiden a zărit un halat roz și un papuc în formă de cățeluș prin crăpătura ușii.

— Îmi pare rău că v-am speriat, doamnă Chu. O aștept pe Franchesca, pe Frankie, să ajungă acasă.

— Dacă stai la pândă aici, domnul McMitchem nu o să acționeze. Stai puțin.

A dispărut pentru o clipă, apoi s-a întors și i-a aruncat o cheie.

— Avem o cheie de rezervă.

Trebuia să o ducă pe Franchesca într-o clădire cu pază mai bună. Vecinii ei erau în stare să deschidă ușa încântați unui suspect de jaf armat care ar fi fluturat un AK-47.

S-ar fi simțit însă mai confortabil decât să stea pe hol. A descuiat ușa, i-a înapoiat cheia și a intrat.

Întotdeauna îl uimea contrastul dintre apartamentul lui și cel al lui Frankie. Al ei părea locuit, chiar dacă era cam dezordonat. Erau vase murdare în chiuvetă, corespondență pe masă și o grămadă de rufe curate pe podea în fața bucătăriei, ca și cum scotocise prin coșul de rufe căutând în grabă un anumit articol vestimentar.

A constatat, extrem de recunoscător, că îi spălase și lui un trening și un tricou. S-a schimbat de costum, s-a gândit să dea o raită prin frigider, dar apoi a decis că durerea de cap avea să-i treacă mai curând cu odihnă decât cu mâncare. S-a întins pe canapea și a încercat să se concentreze la problema cea mai recentă. Știa cum ar fi decurs lucrurile dacă Frankie afla ce făcuse, cum îl determinase pe Chip să se despartă de Pruitt. Iar, din cele câteva comentarii pe care le făcuse Frankie, se părea că despărțirea o afectase foarte tare pe Pruitt.

Cum avea să rezolve totul? A fost ultimul lui gând în timp ce întunericul și liniștea îl învăluiau.

Capitolul 47

Era întins pe canapeaua ei, cu o pernă pe față, iar tricoul îi lăsa la vedere abdomenul sexy deasupra taliei joase a pantalonilor de trening.

Frankie ar fi țipat când a intrat pe ușă, dar nu avea cum să confunde trupul acela superb și dumnezeiesc cu un străin care ar fi intrat să o jefuiască și să o violeze. Aiden Kilbourn era oaspetele ei misterios și, judecând după privirea lui tulbure, nu venise pentru sex.

— Hei, a spus ea încet.

Aiden a făcut o grimasă când a văzut lumina și a închis din nou ochii.

— Bună, a spus el cu o voce răgușită. Cât e ceasul?

— Aproape unșpe.

— Îmi pare rău că am dat buzna.

— Având în vedere că ușa e încă intactă, îmi imaginez că doamna Chu te-a lăsat să intri, a spus Frankie, trecându-și degetele prin părul său negru și des.

— Ai nevoie de pază mai bună.

Și-a frecat obrazul de mâna ei, iar Frankie s-a topit pe dinăuntru.

— Te doare capul? l-a întrebat.

— Da.

— Rezistă, știu că poți.

L-a sărutat ușor pe frunte și s-a îndreptat spre bucătărie. S-a întors cu un pahar cu apă și două comprimate.

— Nu am pastilele bune pe care i le-a prescris doctorul lui Pru, astea sunt fără rețetă.

El s-a străduit să se ridice în capul oaselor, iar ea și-a dat seama că suferea.

— Cum a fost în seara asta? a întrebat-o înghițind pastilele cu apă.

Părul îi era răvășit din cauza somnului, cu vârfurile ondulate ușor la ceafă. Cum se făcea că Aiden cel arogant și exigent îi făcea sângele să fiarbă, dar Aiden cel vulnerabil și dulce îi înmuia inima rece de oțel?

— A fost bine, a mințit ea.

Nu fusese bine. Fusese o corvoadă. Resimțise șocul cultural de a fi oaspete la un eveniment caritabil de pro-porții, pentru ca o săptămână mai târziu să fie nevoită să muncească la unul. Simțea că nu mai făcea parte din niciuna dintre cele două lumi.

Poate că era două persoane într-una singură. Francesca, iubita omului de afaceri și Frankie, studenta la masterat din Brooklyn, care înjura ca un birjar.

— Ziua ta cum a fost?

Și-a apăsat degetele pe ochi, dar ea tot i-a văzut grimasa.

— Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

A dus paharul gol înapoi în bucătărie și a deschis o cutie de Cola.

— Vreau. De asta am venit aici.

Vocea i-a sunat ușor morocănoasă, iar ei i s-a părut adorabil.

Frankie i-a întins cutia.

— Poftim. Să dublăm doza de cofeină.

— Mulțumesc, a murmurat el.

— Hai, a spus ea, trăgându-l ușor de mână. Să mergem.

— Unde mergem?

— În pat.

– Nu știu cât de bine o să mă descurc...

– Să dormim, Aide. Doar să dormim. Promit să nu sar pe tine până nu o să te simți mai bine.

– Oh.

L-a condus în dormitor și l-a instalat pe partea lui din patul cel mare. Partea lui. Avea o parte în patul ei, un sertar în baia ei și poate că era timpul să aibă și o cheie în loc să depindă de amabilitatea/curiozitatea vecinilor.

Frankie l-a sărutat ușor pe frunte. Când a încercat să se îndepărteze, el a prins-o de mână.

– Unde te duci? a întrebat-o.

– Iubitule, mă duc să mă schimb și pe urmă vin la culcare.

– Probabil că nu ești încă obosită.

Nu era. După ce alerga de colo-colo timp de patru ore hrănind oameni nepoliticoși și curățând mizeria lăsată de ei în urmă, se simțea de obicei agitată.

– O să citesc în pat, lângă tine.

– OK, a spus el și și-a îngropat fața în pernă.

La naiba! Aiden cel vulnerabil și deprimat era la fel de sexy și tot ce își dorea era să îl învelească bine și să-l îngrijească până avea să se simtă mai bine. Îi dădea o senzație ciudată în piept. De căldură și... fericire. Nu-i plăcea treaba asta.

S-a spălat pe dinți și pe față fără să se grăbească. Atunci când s-a întors în dormitor după pijama, el adormise cu o pernă trasă peste față.

Bietul Aiden cel indestructibil își atinsese limita. Probabil că fusese o zi foarte grea. Îi văzuse de câteva ori agenda de lucru. În majoritatea zilelor avea totul programat până la ultimul minut. Aiden Kilbourn reușea să facă mai multe până la ora zece decât reușeau cei mai mulți oameni într-o zi întreagă, sau chiar într-o săptămână. A recunoscut însă un tipar.

Munca era viața lui și muncea până la epuizare, apoi se ridica și mai muncea puțin.

Era de admirat genul ăsta de dăruire, s-a gândit Frankie, trăgând pătura și strecurându-se sub ea. S-a sprijinit cu spatele de perne cu eReader-ul în mână.

Era ceva ce aveau în comun. Sigur, viața lui profesională implica să conducă un conglomerat de miliarde de dolari. Viața ei profesională însemna două locuri de muncă cu jumătate de normă și studiile. Amândoi erau însă hotărâți să-și atingă scopul și niciunul dintre ei nu intenționa să se dea bătut. Scopul lui era dominarea lumii sau echivalentul corporativ. Al ei era diploma de masterat și un viitor sigur din punct de vedere financiar.

Era amuzant cât de asemănători puteau fi doi oameni situați la polurile opuse ale societății.

Aiden s-a foit pe saltea. Fără să deschidă ochii, s-a întors spre ea, cuprinzând-o cu brațele și apăsându-și fața de brațul ei.

Cel mai râvnit burlac din oraș era în patul ei, ținând-o strâns în brațe, iar inima ei a început să bată cu putere.

— Fir-ar să fie, a murmurat ea.

Era tot mai îndrăgostită de el. Nu avea să fie o aterizare ușoară.

Și-a luat eReader-ul și a deschis romanul pe care îl începuse. Cel puțin în cărți avea garanția unui final fericit.

Noua iubită a lui Kilbourn e chelneriță la evenimente?

Informație de ultimă oră: O chelneriță pune mâna pe un miliardar

Capitolul 48

Frankie și-a făcut loc prin mulțime cu o tavă de tartine crocante cu pancetta în mână. Era penultimul eveniment la care participa cu firma de catering. Cu banii obținuți în seara asta, urma să-și poată achita aproape toată datoria de pe cardul de credit, care încă se mai resimțea după nunta lui Pru.

Bogătașii strângeau bani pentru lamantini sau broaște țestoase ori alte viețăți marine pe cale de dispariție într-o galerie de artă din Upper West Side. Mâzgăleau cecuri cu o mână, în timp ce cu cealaltă dădeau pe gât cocktailuri originale și ciuperci umplute.

— Astea sunt *divine*, a oftat o femeie într-o rochie cu paiete negre, luând un alt aperitiv de pe tava lui Frankie. Singurul motiv pentru care vin la astfel de evenimente e mâncarea, a mărturisit ea.

Frankie i-a zâmbit.

— În cazul ăsta, nu ratați aperitivele cu brânză brie.

A dat o tură prin partea opusă a sălii, zâmbind politicos și îndrumând invitații spre toalete atunci când era întrebată. A fost total luată prin surprindere când silueta masivă a Cressidei a intrat în raza sa vizuală.

La naiba! Sperase să treacă neobservată cât mai mult posibil. Șeful ei de la firma de catering avusese rezervele sale când se pusese problema s-o trimită pe iubita lui Aiden Kilbourn să servească aperitive noilor ei colegi de

clasă socială. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se întâlnească nas în nas cu oaspeții de la nunta lui Pru.

Frankie s-a ascuns în spatele unui domn înalt și adus de spate și s-a uitat pe după cotul lui. Cressida nu era singură. Era la brațul cavalerului de onoare și geniului speculant la bursă Digby. Frankie era atât de surprinsă, încât nu a observat când bărbatul în spatele căruia se ascundea s-a îndreptat spre bar.

— Frankie? a întrebat Digby, înclinând capul într-o parte.

Porcăria porcăriilor!

Frankie a afișat un zâmbet strălucitor.

— Hei, Digby. Cressida. Mă bucur să vă văd, a spus ea, dorindu-și pentru prima dată să fie îmbrăcată într-o rochie frumoasă, ținând în mână un program de strângere de fonduri și nu o tavă cu gustări pancetta.

Cressida s-a uitat lung la uniforma lui Frankie.

— Muncești? a întrebat ea.

Frankie și-a îndreptat umerii, provocându-i să spună ceva.

— Da. Deci, ce vă aduce pe voi doi aici? a întrebat.

Digby a luat o bucată de pâine prăjită de pe tavă.

— Cressida e proprietara clădirii, a spus el, mestecând fericit.

— Și îmi plac lamantinii, a adăugat ea, arătând spre unul dintre bannerele informative atârnate de tavan.

Blonda cu sânii mari era mogul imobiliar, iar Frankie servea aperitive pentru a-și câștiga existența. Uneori, viața pur și simplu nu era corectă.

Digby a băgat mâna în buzunar.

— Dacă scoți telefonul, te omor, a spus pe un ton mieros Cressida.

Digby a abandonat rușinat căutarea și a întins mâna după alt aperitiv.

— Îl dresez să nu mai fie nesimțit, a declarat Cressida. Succes cu dresarea lui Aiden.

— Mulțumesc? a spus Frankie.

Digby a rânjit.

— Am auzit că Margeaux nu a primit prea bine vestea că voi doi aveți o relație.

— Nu înțeleg de ce crede Margeaux că e treaba ei.

— Individei nu-i place să piardă, a anunțat-o Cressida. Acum trebuie să mergem să facem dragoste.

Fața lui Digby s-a luminat, iar de data asta nu de la ecranul telefonului. Părea să fi renunțat la activitatea de broker pentru altceva.

— Ne bucurăm că te-am văzut, Frankie. Salută-l pe Aiden din partea noastră, a spus el în grabă, apucând-o pe Cressida de mână și târând-o spre ușă.

— OK, a spus Frankie, privindu-i cum se îndepărtau.

Poate că fusese ceva în apa din Barbados. Îl compătimea profund pe bărbatul care o nimerise pe Margeaux.

A mers mai departe, strecurându-se ca o fantomă prin mulțime până când tava a rămas goală. S-a întors în bucătăria înghesuită pentru a se reaproviziona. Jana a intrat pe ușă cu o tavă cu pahare murdare.

— Încă o oră și începem să strângem, a ciripit ea.

Părul ei blond avea de data asta șuvițe turcoaz.

Frankie abia aștepta ca ora cu pricina să se încheie și, odată cu ea, această parte a vieții ei, pentru a-și putea asuma noul rol preferat: cel de a-i încălzi patul lui Aiden. Având în vedere că era deja în oraș, era logic să rămână la el în seara asta. Mai ales că a doua zi era sâmbătă. Plănuiseră să doarmă până târziu și să ia un brunch relaxat ca într-o zi de sâmbătă. Apoi mergeau la cină cu tatăl lui Aiden, noua lui prietenă și mama lui Aiden. Ca întotdeauna, membrii familiei Kilbourn știau să se poarte civilizat. Deși nu suficient de civilizat încât s-o invite și pe mama vitregă/viitoarea fostă soție. Vestea divorțului se răspândise mai devreme, iar bârfele circulau peste tot, chiar și aici.

Se zvonea că Jacqueline fusese pe lista invitaților pentru seara asta, dar se simțea prea umilită să se arate la față. Frankie bănuia că femeia nu se simțea nicidecum umilită, ci mai degrabă își revizuia probabil contractul prenupțial cu lupa. Era amuzant să servească mâncare unora dintre persoanele cu care dansase cu o săptămână în urmă. Dar, așa cum se întâmplă de obicei, nimeni nu privea o ospătăriță în ochi decât dacă voia ceva mai mult decât mâncare sau băutură.

Anonimitatea era mai reconfortantă decât orice. Aiden nu spusese nimic despre contractele ei de catering, dar își imagina că era probabil ciudat pentru el să aibă o iubită care făcea curat după semenii lui.

— Franchesca?

Cecily Kilbourn și-a aplecat capul într-o parte.

— Ești chiar tu!

Era îmbrăcată într-o rochie galbenă simplă, dar superbă, pe care doar o femeie cu tenul și ținuta ei putea să o pună în valoare.

— Doamnă Kilbourn, a spus Frankie, aproape răsturnându-și tava.

Statutul ei de fantomă tocmai fusese revocat.

— Te rog, spune-mi Cecily, a spus ea cu un zâmbet sincer. Aiden e aici?

— Nu. A lucrat până târziu în seara asta.

— Ah, fiul meu lucrează *mereu*, a oftat Cecily. Seamănă cu tatăl lui la capitolul ăsta.

— Este foarte dedicat, a fost de acord Frankie.

— Este un mod foarte politicos de a spune că trebuie să fie atent înainte de a începe să calce pe urmele tatălui său și în alte privințe. Mă bucur mult că te-a găsit. Pare foarte îndrăgostit de tine.

— La fel. Adică și eu simt la fel.

— S-ar putea să fiu părtinitoare, a spus Cecily, dar chiar ai câștigat lozul norocos.

— Ne simțim bine împreună, a spus Frankie, neștiind cum să vorbească cu mama iubitului ei când trebuia să împartă mini-cocktailuri de creveți servite în linguri de ceramică.

— Ce-ai mai găsit acum, Cecily? O să ai cu cinci kilograme în plus când pleci de aici dacă nu stai departe de mâncare.

Jacqueline, nici umilită, nici cu ochii în contractul prenupțial, s-a apropiat de ele și a luat o mostră din tava lui Frankie. A gustat și și-a încrețit nasul frumos.

— Uf. Dezgustător. Urăsc creveții.

A aruncat creveții pe jumătate mestecați înapoi pe tavă.

Idioata.

— Unde e fata cu brânza brie? s-a interesat.

— Jacqueline, îți amintești de iubita lui Aiden, Francesca, nu-i așa? a spus Cecily cu hotărâre.

Lui Jacqueline i-a luat un moment să-și dea seama că Cecily vorbea despre Frankie cea care ducea tava, și nu despre altcineva.

— Ești *chelneriță*? a întrebat Jacqueline, râzând.

Sprâncenele ei încercau să se ridice vitejește, dar fruntea impecabilă nu îi permitea decât să facă ochii puțin mai mari.

— Printre altele, doamnă Kilbourn.

Jacqueline părea că se gândește dacă ar trebui sau nu să fie văzută vorbind cu personalul de serviciu.

— Atunci vă las să stați de vorbă ca între fete, a spus ea, uitându-se aproape cruciș de cât le privise de sus. Trebuie să plec la altă petrecere în curând, așa că mă duc să-mi iau la revedere.

S-a îndepărtat în rochia de satin cu perle, care foșnea.

— Să sperăm că următoarea e ceva mai tolerabilă, a oftat Cecily.

— Cum a trecut Ferris de la tine la asta? a întrebat Frankie.

Oh, la naiba! Când avea să învețe să-și țină gura?

— Probabil a jucat un rol faptul că era însărcinată cu copilul lui, a murmurat Cecily. Vai de mine, era un secret de familie. Prefă-te că am spus ceva zen și drăguț.

— Ai dreptate. Jacqueline este într-adevăr o *comoară*, a spus Frankie.

— Oh, Cecily!

O femeie înfășurată într-un șal vișiniu le-a făcut cu mâna de lângă o statuie înfățișând un nud.

— E o prietenă. Vrei să te prezint? a întrebat ea.

Frankie a clătinat din cap.

— Dacă nu te superi, aș prefera să rămân incognito. Mai am de onorat un singur contract de catering și este mai ușor dacă nimeni nu cunoaște... legătura mea cu Aiden.

Cecily a dat din cap.

— Am înțeles. Ei bine, mă bucur că te-am văzut și abia aștept cina de mâine-seară.

— Și eu, a spus Frankie.

Și și-a dat seama că vorbea serios.

Frankie s-a îndreptat spre bucătărie pentru a arunca creveții refuzați de Jacqueline. Nimic nu ucide apetitul ca mâncarea mestecată de altcineva.

— Ai văzut cu cine vorbea Cecily?

Frankie a auzit vocea lui Jacqueline într-un grup de femei care zăboveau lângă bar.

— Cu cine? a întrebat cineva, cu o voce din care răzbătea entuziasmul pentru orice bârfă cât de mică.

— Cu o chelneriță.

— Îi cerea o rețetă?

— Chelnerița e *iubita* fiului ei.

— Nu! s-a auzit o exclamație îngrozită.

OK, era o reacţie cam exagerată. Nu era ca şi cum tocmai aflaseră că Aiden mânca la micul-dejun câini vagabonzi.

— Da! a anunţat Jacqueline veselă. Presupun că aşchia nu sare departe de trunchi. Şi el, şi tatăl lui au o înclinaţie pentru personalul de serviciu.

— Şi Cecily a fost chelneriţă? a întrebat o altă femeie.

— Aproape la fel de rău, a continuat Jacqueline. A fost secretară sau ceva de genul ăsta la firma de design interior pe care a contractat-o să-i mobileze casa din Hamptons. Vă daţi seama? Biata de ea a crezut întotdeauna că suntem prietene. Dar aşa te porţi cu personalul de serviciu. Îi mângâi pe cap, le spui că fac o treabă bună, iar apoi faci inventarul la argintărie după ce pleacă.

Au chicotit toate ca un cârd de găini.

— Aşa se duce de râpă neamul, a oftat cineva.

— Presupun că ar fi trebuit să-i spun fiicei mele să se angajeze la un fast-food sau ca femeie de serviciu când a vrut să-i atragă atenţia lui Aiden cu ani în urmă.

Frankie a fost uimită că tava nu i s-a rupt în mână din cauza presiunii pe care o aplica. A făcut un calcul rapid. Cât de grave ar fi fost consecinţele dacă ar fi pocnit-o pe viitoarea fostă doamnă Kilbourn în cap cu tava?

La naiba! Destul de grave. Simţea că fierbe. *OK, violenţa fizică ieşea din discuţie, dar nu avea de gând să treacă peste asta aşa uşor.*

Frankie a înşfăcat o scobitoare de la bar şi s-a strecurat în mijlocul grupului de hiene.

— Poftim, Jackie. Ţi-a rămas nişte spanac în proteza dentară, i-a spus, întinzându-i scobitoarea. N-aş vrea să râdă lumea de tine pe la spate.

Hohotele de râs s-au oprit brusc. Jacqueline i-a aruncat o privire rece.

— Oh, şi sunt mândră de tine că ţi-ai făcut apariţia în seara asta. Eu nu ştiu dacă aş fi putut să-mi arăt faţa în public dacă soţul meu m-ar fi părăsit pentru o femeie cu

cincisprezece ani mai tânără. Bravo ție, scumpo. Vii și tu la cină mâine-seară s-o cunoști pe noua doamnă Kilbourn odată cu restul familiei?

Gura lui Jacqueline atârna undeva între sânii ei măriți când Frankie s-a îndepărtat agale.

OK, s-ar fi simțit mai satisfăcută dacă ar fi pocnit-o în față, dar fusese destul de bine și așa.

S-a întors valvârtej în bucătărie, și-a luat o pauză de două minute, apoi a afișat un zâmbet profesionist și s-a întors la invitații din ce în ce mai puțin numeroși. Jacqueline dispăruse și părea că majoritatea amicelor ei plecaseră cu ea. Probabil pentru a le dovedi că nu purta proteză dentară.

Toată lumea era însă cu ochii pe ea și lăsa bacșișuri grase când trecea cu tava. Uf, îi prefera când se simțeau prea importanți să îi arunce o privire. Vorba se ducea repede mai departe în înalta societate. *Iubita lui Aiden Kilbourn purta șorț și servea aperitive vineri seara. Încotro se îndrepta lumea asta?*

— Aș vrea o bucată din ce ai acolo.

Vocea era mieroasă, cu un ton seducător atent exersat care a făcut-o pe Frankie să dea un pas înapoi.

— Ciuperci umplute? a spus punând tava între ei.

Era musculos și slab, aproape de aceeași înălțime cu ea. Bănuia însă că avea cu cel puțin cinci kilograme mai mult decât el.

Era ceva insolent în felul în care a studiat tava din mâna ei înainte de a băga în gură o ciupercă umplută și de a-și linge degetele tacticos.

— Apropo, sunt Lionel.

— Bună, Lionel, a spus ea, neinteresată să continue prezentările.

— Sunt sigur că Aiden ți-a vorbit despre mine. De obicei îl bat pe terenul de polo, a spus Lionel, dându-și la o parte smocul de păr blond de pe frunte. Ne place să concurăm unul împotriva celuilalt în toate privințele.

Și-a coborât vocea de parcă i-ar fi împărtășit un secret.

— Bravo ție, a spus ea, încercând să-l ocolească, dar a urmat-o, blocându-i calea.

— Ești foarte frumoasă, să știi. Te-am văzut din partea cealaltă a sălii și pur și simplu nu mi-am putut lua ochii de la tine.

— Treci la subiect, Lionel, i-a cerut Frankie cu puțina politețe de care mai era în stare.

Ura faptul că slujba îi cerea să dea dovadă de profesionalism.

A întins mâna și a mângâiat-o cu degetul pe obraz.

— Cred că ți-ar plăcea să fii în patul meu mai mult decât în al lui Kilbourn. Ce spui?

La naiba. Du-te dracului. Du-te și unge-te cu seu de vită și intră în bârlogul urșilor grizzly.

— Nu, mulțumesc.

— Poate că ai nevoie de ceva muncă de convingere. Îmi place când o fată se lasă greu.

— Îmi vorbești așa pentru că fac parte din personalul de serviciu sau pentru că portofelul îți dă impresia că poți?

El și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ce sălbatică ești! Haide! Uită de Kilbourn. Bea un pahar cu mine. Te plătesc pentru restul turei.

Lionel a făcut o greșeală fatală apucând-o de încheietura mâinii și trăgând-o spre el.

Capitolul 49

Aiden s-a încruntat văzând mesajul de la ea.

Frankie: Nu pot ajunge în seara asta. O lăsăm pe altă dată?

Ultima dată când vorbiseră erau amândoi nerăbdători să își petreacă noaptea împreună. Aiden a bătut darabana cu degetele pe birou, o teamă crescândă instalându-i-se în capul pieptului. Oare Elliot își dusese la bun sfârșit amenințarea? Îl subestimase oare pe fratele său cel leneș și plângăcios? Faptul că Elliot avea nevoie de bani era evident. Motivul pentru care avea nevoie era în continuare un mister care îl scotea din sărite.

Investigația lui Aiden era abia la început și nu reușise încă să descopere legătura dintre Elliot și Donaldson.

Pornise de la premisa că era o amenințare deșartă. Elliot era o persoană indezirabilă din multe puncte de vedere, dar dorința de a fi apreciat de tatăl său era principalul lui scop în viață. Iar Aiden se baza pe acest lucru pentru a câștiga puțin timp. Trebuia să se gândească cum să îi dea de știre lui Frankie că din cauza lui prietenii lor cei mai buni trăiseră câțiva ani de coșmar.

Putea să facă asta fie satisfăcând nevoile financiare ale lui Elliot, fie eliberându-se de angajamentul asumat față de tatăl său.

Pe scurt, era într-un mare bucluc.

Telefonul a sunat, iar Aiden l-a înşfăcat. Era mama. S-a gândit pentru o clipă să lase mesageria vocală să preia apelul, dar s-a răzgândit.

– Îmi pare rău că te sun aşa de târziu, a spus Cecily pe un ton vioi. Dar ştiam că munceşti oricum. Voiam să-ţi spun că m-am întâlnit cu Franchesca la un eveniment în seara asta. Lucra.

– Întâmplător a fost şi Elliot?

Aiden s-a ciupit de nas sperând să primească o veste bună.

– Nu l-am văzut. Dar mama lui era.

Buzele lui Aiden au schiţat un zâmbet la auzul tonului uşor sarcastic al mamei. Ar fi trebuit să fie ridicată la rangul de sfântă pentru bunăvoinţa cu care îi acceptase pe Jacqueline şi pe Elliot după trădarea tatălui său, dar, cum căsnicia se terminase, Cecily fusese eliberată din lanţurile politeţii şi ale prefăcătoriei.

– Franchesca este atât de diferită de orice altă femeie cu care te-am mai văzut, Aiden. Şi am vrut să ştii că îmi place foarte mult de ea. Încă dinainte de a vedea cum a pus-o la punct pe Jacqueline, care a spus că atât tatăl, cât şi fiul au o slăbiciune pentru „personalul de serviciu".

Aiden a înjurat încet. A simţit două împunsături. Una de uşurare şi una de teamă. Chiar şi la muncă, Frankie nu scăpa de familia lui. Şi, deşi la mijloc nu fusese Elliot care să-i spună secretele lui, Jacqueline era în stare la rândul ei să facă suficient rău.

– Ce a spus Jacqueline mai exact? a întrebat pe un ton glacial.

Cecily a râs.

– Nu e nevoie să porneşti la luptă. Prietena ta s-a descurcat suficient de bine, iar Jacqueline a plecat cu coada între picioare. Faceţi pereche bună, Aiden.

– Tata nu pare să creadă asta, a recunoscut Aiden.

— Tatăl tău are nevoie doar să i se lărgească orizonturile. Sper că o păstrezi.

— Ieşim împreună doar de două luni. Ai comandat deja invitaţiile la nuntă?

— Două luni e termenul maxim pentru majoritatea relaţiilor tale, dragul meu fiu. Şi nu văd niciunul dintre semnele obişnuite care să arate că te-ai plictisit de ea.

Nu, ar fi putut spune că era mai fascinat şi mai îndrăgostit cu fiecare zi care trecea. Iar cineva din cercul său o supărase pe Frankie în seara asta. Era de datoria lui să o protejeze.

— Unde a fost evenimentul ăsta de strângere de fonduri Salvaţi Naiba Ştie Ce?

A găsit-o, în cele din urmă, într-un bar din apropierea locului în care avusese loc strângerea de fonduri. Mulţimea se împrăştiase, iar Frankie stătea singură la bar, îmbrăcată în uniforma firmei de catering şi privind posomorâtă într-un pahar de băutură. Abia a observat lambriurile întunecate, iluminarea slabă şi lucrările de artă de sub lămpile subtile de alamă. Toată atenţia sa era îndreptată asupra ei, asupra umerilor căzuţi, părului răvăşit şi buzelor strânse.

— Anulezi întâlnirea cu mine ca să bei singură? a întrebat-o, aşezându-se pe scaunul de lângă.

Frankie nu a ridicat privirea, iar părul său lung îi acoperea faţa. Aiden putea fi răbdător când situaţia o cerea. I-a făcut un semn barmanului şi a comandat un whisky.

Asta a făcut-o să reacţioneze.

— Deci bei din nou? a întrebat ea.

— Beau un pahar cu tine. O femeie frumoasă nu ar trebui să bea singură.

Frankie a clătinat din cap și și-a ridicat fața. I-a văzut ochii roșii, obrajii pătați de lacrimi și s-a simțit pregătit de atac. Cineva o rănise și avea să plătească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el cu voce joasă.

— În primul rând, trebuie să știi că plâng de furie. E o mare diferență față de plânsul de supărare. Nu sunt slabă.

— Franchesca, a spus el, întorcându-i scaunul spre el și reținând-o între picioarele lui. Nu e nicio persoană pe planeta asta care ar putea să folosească numele tău și cuvântul „slab" în aceeași propoziție.

Telefonul i-a vibrat în buzunar semnalând un apel primit.

Ea s-a uitat în jos la pumnii ei strânși.

— Am fost concediată.

Aiden i-a luat mâinile în ale sale.

— Și ești furioasă.

Ea a dat din cap.

— Am auzit de Jacqueline, a insistat el. Ea a făcut asta?

Telefonul i-a sunat din nou în buzunar.

Frankie a clătinat din cap.

— Uitasem de asta. Știu că, teoretic, este încă mama ta vitregă pentru câteva săptămâni, dar sper că nu sunt obligată să fiu drăguță cu ea. Probabil că ar fi trebuit să te întreb mai întâi.

— Franchesca, nu vreau să simți vreodată că trebuie să fii drăguță cu cineva care nu te tratează așa cum meriți să fii tratată.

S-a uitat lung la el și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— La naiba, iubito. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Oh, pot face mai mult decât să-ți spun.

Și-a retras o mână din strânsoarea lui și i-a pus telefonul în față.

Aiden a aruncat o privire spre ecran și apoi a luat telefonul în mână ca să vadă mai bine.

Poza i-a atras atenția. Frankie era pe punctul de a arunca cu o tavă în mandibula pătrată a unui tip blond.

Iubita lui Aiden Kilbourn îl atacă pe rivalul lui în afaceri la strângerea de fonduri.

— Cine este și ce a făcut?

Frankie a făcut ochii mari.

— Vorbea de parcă voi doi erați Lex Luthor și Superman.

— Sunt mulți oameni care cred că relația mea cu ei e mai importantă decât este în realitate.

Dacă telefonul nu înceta să sune, Aiden avea de gând să-l arunce în chiuvetă.

— Au!

— Tu, pe de altă parte, continui să minimalizezi importanța relației noastre, a remarcat el.

— Frumoasă ieșire din încurcătură. De ce nu te enervezi? Apropo, e Lionel Goffman. Rivali pe terenul de polo și în afaceri, a spus ea, citând din articol.

Aiden își amintea vag de el.

— Ce a făcut, Franchesca?

— A sugerat că ar trebui să încerc patul lui în loc de al tău. Trebuia să fiu politicoasă și profesionistă la muncă. Aveam nevoie de slujba asta. Aveam nevoie de bani. Dar m-a apucat...

— Te-a atins?

Vocea lui Aiden era periculos de calmă, dar nu a păcălit-o nici măcar o secundă.

— Nu face pe cavalerul ca să înrăutățești situația, Aide.

— Ce a făcut mai exact?

— M-a prins de braţ şi a început să tragă de mine. Mi-a spus că vrea să-mi facă cinste cu o băutură şi să mă plătească pentru restul turei.

Aiden s-a uitat din nou la telefon.

— I-ai spart nasul?

Frankie a oftat şi a luat paharul.

— Există şi un videoclip, a murmurat ea.

— Poftim? a întrebat el, trăgându-se mai aproape.

— Există şi un videoclip. Derulează în jos.

A făcut cum i s-a spus şi a văzut-o pe Franchesca lui avertizându-l pe individul care nici nu bănuia ce-l aşteaptă.

— Nu ai dreptul să mă atingi! De fapt, nu ai dreptul să atingi nicio femeie fără permisiunea ei.

Lionel nu era însă dispus să asculte. A apucat-o din nou de mână.

— Ascultă-mă, hai să bem paharul ăla...

Frankie a clătinat din cap şi a ridicat tava. Cu o mână, l-a lovit în cap de parcă tava era un chimval. Ameţit, Lionel a făcut un pas înapoi şi s-a împiedicat, căzând în fund.

— Pentru cultura ta generală, Aiden Kilbourn e mai bun decât ai putea visa tu vreodată să fii. Iar dacă mai insinuezi vreodată că nu e aşa, o să am grijă de tine!

Îşi ieşise din fire şi nu mai era cale de întors. A înşfăcat o tavă cu pahare pline cu şampanie de pe o masă din spatele ei şi i-a trântit-o pe toată în cap.

— Ia de aici băutură, nenorocitule!

Exclamaţii şocate şi câteva hohote de râs s-au auzit din mulţime, în timp ce Lionel încerca să se ridice, lipicios şi umilit.

— O să te contacteze avocaţii mei!

Aiden a lăsat telefonul jos şi şi-a simţit propriul telefon vibrând din nou în buzunarul de la jachetă. Dacă

blogul Bursa Zvonurilor publicase deja știrea, cu siguranță era peste tot. Gestionarea consecințelor avea să fie... interesantă.

Și-a luat paharul și, spre surprinderea amândurora, a izbucnit în râs.

Frankie s-a uitat la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Cum poți să râzi de situația asta? Tocmai ți-am umilit întreaga familie. Factura ta de PR va fi astronomică luna asta.

Dar nu se putea opri din râs. Franchesca Baranski juca în echipa lui. Niciun concurent necinstit, nicio mamă vitregă răutăcioasă, niciun frate idiot nu reușiseră să o sperie. S-a menținut pe poziție. Iar loialitatea ei aprigă era și față de el acum.

Așa cum inima lui îi aparținea ei.

— Aiden, nu mai râde și gândește-te la cât de mult rău am făcut. Am agresat pe cineva în direct. Și, dacă asta nu e suficient de rău, acum toată lumea știe că iubita ta e chelneriță.

— A fost, a corectat-o el. Ai fost concediată.

Frankie a fost atât de șocată, încât era să cadă de pe scaun.

— Nu e amuzant!

— Nu mai e nimeni ca tine pe lume, Franchesca. Mă bucur atât de mult că ești a mea.

— Aide! Ce mă fac? O să fiu dată în judecată? Trebuie să-mi cer scuze? Pentru că n-am de gând să fac asta. Știi cât de mult o să-mi ia să achit datoria de pe cardul de credit doar din venitul de la centrul de dezvoltare?

Și-a lăsat capul pe tejgheaua barului, buclele negre revărsându-i-se în jur ca o cascadă.

— Franchesca, nu o să te dea nimeni în judecată.

— Ai văzut sfârșitul videoclipului în care începe să urle despre avocați?

Aiden a oftat și și-a scos telefonul. Douăsprezece apeluri ratate. A trecut peste cele de la mama și tatăl lui și de la Oscar și a sunat la firma de PR.

– Michael, a spus în loc de salut. Așteaptă să o sun și pe Hillary.

A sunat-o pe avocata sa preferată dintre cei ai familiei.

– Hillary? Sunt pe fir cu Michael. Uitați care e situația. Vreau ca un apel să fie pregătit și gata de depus, dacă nemernicul ăsta de Goffman e suficient de prost încât să continue. Mai vreau să redactați o declarație în care să spuneți că domnișoara Baranski și cu mine analizăm ideea de a formula acuzații de agresiune. S-a simțit amenințată fizic de propunerile lui și a gestionat situația cât a putut de bine pentru a contracara amenințarea.

Frankie s-a uitat la el cu gura căscată.

– Aș dori să adaug în continuare o declarație despre poziția recentă a Kilbourn Holdings cu privire la hărțuirea sexuală și la actele de intimidare. Câteva fraze standard despre modul în care acest comportament nu va fi tolerat, indiferent dacă are loc într-un cadru de afaceri sau social, și despre faptul că suntem mândri de Francesca și de alte femei asemenea ei care se opun comportamentelor patriarhale învechite și le denunță ca atare. Obiceiurile învechite menite să favorizeze un sex în detrimentul celuilalt nu își au locul în zilele noastre.

– Am înțeles, l-a asigurat Michael. Mă voi coordona cu Hillary și îți vom trimite un draft înainte de a-l publica mâine-dimineață.

– Bun. Aveți grijă să menționați că domnișoara Baranski este reprezentată de Hutchins, Steinman și Krebs.

– Abia aștept să tăbăcim niște funduri, a declarat Hillary.

— Mulțumesc pentru orele suplimentare, a spus Aiden și a întrerupt apelul.

Telefonul îi suna deja din nou. Era tatăl lui. A ignorat apelul. Pe ecran au apărut două mesaje de la Oscar. Erau capturi de ecran de pe alte bloguri de scandal.

— Tatăl tău o să mă urască și mai mult, a gemut Franchesca.

— Singurul Kilbourn pentru care trebuie să-ți faci griji sunt eu. Iar eu sunt mândru de tine că te-ai apărat. Și îți datorez niște scuze. Relația noastră e motivul pentru care te confrunți cu această problemă și nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare pentru asta. Dar o să îndrept lucrurile.

— Oh, Doamne. N-o să-l răpești, nu-i așa?

— Ți se pare că sunt Elliot?

Frankie i-a zâmbit timid.

— Deci nu ești supărat?

— Sunt furios. Dar nu pe tine. Niciodată pe tine.

— O ascunzi bine. Eu am trăiri intense, explodez și pe urmă regret o zi sau două.

Telefonul ei, așezat pe tejghea, a sunat, iar ea l-a ridicat tresărind.

— Oh, Doamne! Brenda, șefa mea. Nu pot să-mi pierd și slujba asta.

— Lasă-mă să-ți achit eu cardul de credit.

Aiden și-a dat seama că a făcut o greșeală în clipa în care cuvintele i-au ieșit pe gură, dar putea să facă asta pentru ea, să-i ofere lucrul ăsta.

Ea clătina deja din cap.

— Nu. În niciun caz.

— Știi doar că pentru mine e o nimica toată, a protestat el.

— Așa cum știi și tu că pentru mine e o problemă. Nu sunt o puștoaică de bani gata care dă fuga la mama și la tata să o scoată din bucluc.

— În primul rând, nu semăn deloc cu părinții tăi.

— Ha ha. Nu vreau banii tăi, Aide.

— Ai fi dispusă să-i iei pe ai lui Lionel?

— Poftim?

— Ai lua banii de la Lionel dacă ar veni sub formă de scuze pentru purtarea lui?

— Oh, sigur că da.

— Atunci o să obțin de la el ce îți datorează. Care e suma de plată?

Frankie a menționat o cifră atât de derizorie, încât Aiden a trebuit să închidă ochii și să respire adânc.

— Ești în situația de a nu te descurca de azi pe mâine, dar nu vrei să mă lași să fac nimic în privința asta?

— Ești furios pe altcineva, nu pe mine. Îți amintești?

— O să-mi dai o durere de cap.

— Oh, sigur. Îl pocnesc în cap cu tava pe unul dintre amicii tăi și îl stropesc cu șampanie și nu ai nicio problemă cu asta, dar îți refuz miliardele și ai o migrenă, a spus ea, imbufnându-se.

— Dacă ar fi ceva de care aș avea nevoie cu disperare și ar sta în puterea ta să îmi dai asta fără niciun efort?

— Cu banii e altceva. Banii înseamnă putere și control și vreau banii mei, nu pe ai altcuiva.

Nu-i plăcea să recunoască asta, dar înțelegea punctul ei de vedere extrem de greșit și de înverșunat.

— OK. O să-ți dau banii lui Goffman.

Frankie a clătinat din cap și a râs încet.

— Ești o figură, Kilbourn.

— Și tu la fel, Baranski. Putem să ne uităm din nou la videoclip?

Iubita lui Aiden Kilbourn are o viață secretă: lucrează în domeniul serviciilor de catering și a fost hărțuită sexual...

Iubita lui Aiden Kilbourn agresează un participant la strângerea de fonduri din Upper West Side...

Noua iubită a lui Aiden Kilbourn aduce bătăile din barurile din Brooklyn la strângerea de fonduri de la o galerie de artă...

Aiden Kilbourn îl amenință cu un proces și cu o plângere pe agresorul iubitei...

Capitolul 50

— Am un nume, a mormăit Frankie cu ochii în ecranul calculatorului.

Brenda şi Raul hotărâseră că era mai bine pentru toată lumea ca ea să lucreze de acasă până la aplanarea scandalului şi a interesului pe care îl stârnise în presă.

— Bineînţeles că ai un nume, a aprobat-o Marco la telefon.

— Iubita lui Aiden Kilbourn, a pufnit Frankie. Toate publicaţiile astea îmi spun iubita lui Aiden Kilbourn.

— Dacă nu ştiau cum te cheamă, o să afle acum.

— Mănânci?

— Mmm, da. Carne de vită.

— Presupun că nu faci livrări la domiciliu.

— Nu când toată lumea din cartier trece pe la noi să o bârfească pe Frankie B a noastră, a pufnit Marco. De obicei facem vânzările astea doar în preajma sărbătorilor, dar tu ne-ai făcut cunoscuţi. Suntem năpădiţi de vecini şi reporteri.

— Oh, Doamne! Sper că nu vorbeşte nimeni cu reporterii, a gemut Frankie.

— Doar minciuni elogioase despre bunătatea ta. Ai fost supranumită Sfânta Franchesca.

— Vorbeşti numai prostii.

— Relaxează-te. Ştim ce avem de făcut, a spus Marco, muşcând din ceva ce Frankie nu putea decât să presupună că era un castravete murat. În plus, Aiden şi

tipul de la PR au trecut pe aici la începutul săptămânii și ne-au dat instrucțiuni.

— Aiden a trecut pe la băcănie? a întrebat Frankie.

Fusese atât de ocupat în săptămâna care a urmat „incidentului", încât nu se văzuseră prea mult. Iar el nu menționase nimic despre o astfel de vizită.

— Da, a mâncat un sendviș cu friptură de vită la prânz și a luat unul la pachet. Nu ai văzut pozele cu el ținând în mână o pungă de la băcănia Baranski? O astfel de publicitate e neprețuită. Un dezvoltator imobiliar ne-a sunat și ne-a întrebat dacă ne-am gândit să deschidem o locație în centrul orașului.

— Glumești?

Aparent se complăcuse în propria rușine și furie și nu se mai gândise la nimic altceva.

— N-o să facem asta. Familia Baranski e din Brooklyn. Dar a fost frumos să am ocazia de a spune „Nu, mulțumesc".

— Ce altceva am mai ratat? Papa a trecut pe acolo să mănânce un sendviș cu carne de curcan și să stea de vorbă cu tata?

Marco a izbucnit în râs.

— Ha! Mi-a lipsit simțul tău ciudat al umorului. Mai vino și tu pe aici, OK? Adu-ți și iubitul.

Frankie a oftat.

— O să vin. Mulțumesc pentru ajutor.

— Suntem o familie. Ne auzim mai târziu, Frank.

— Pe mai târziu, Marco.

Frankie a verificat alertele Google pe care le primise în ultima săptămână și a găsit o fotografie. Aiden apărea în toată gloria lui de om de afaceri bogat, îmbrăcat într-un costum bleumarin sexy, cu ochelari de soare și o pungă de la băcănia Baranski. Văzându-l în poză, i-a fost greu să accepte faptul că împărțea patul cu tipul ăsta. Arăta de parcă tocmai coborâse dintr-o postare pe Pinterest intitulată Bărbatul Perfect.

Știa de ce Aiden muncise atât de mult săptămâna asta. Rezolva problemele create de ea și își făcuse timp să se asigure că familia ei era pregătită. Așa cum ar proceda un membru al familiei.

A doua zi urma să o ducă la un eveniment caritabil pentru finanțarea unui spital pentru copiii bolnavi de cancer, găzduit de mama lui la reședința ei din Long Island. Avea să fie prima lor „apariție" după „incident", iar Frankie simțea deja presiunea. Nu-i spusese nimic despre reacția părinților lui la scurtul ei moment de pierdere a rațiunii. Tot ce știa era că cina în familie de duminica trecută fusese anulată, probabil pentru că Aiden era ocupat să-i rezolve problemele. Sau pentru că părinții lui erau îngroziți de comportamentul ei.

Ei bine, avea să afle destul de curând.

A mai derulat câteva imagini, găsind câteva cu ei doi împreună. Ea și Aiden ieșind din blocul ei după o noapte de sex sălbatic. Aiden conducând-o în clădirea unde își avea biroul cu o mână pe spatele ei. Ei doi sorbindu-se din priviri la coadă la o cafenea.

Cum se schimbase atât de mult viața ei? Era în atenția tuturor fără ca măcar să se fi pregătit pentru asta. Acum apărea în reviste. Decizia de a-l pocni pe Lionel cu tava fusese dezbătută într-un talk-show matinal. Atenția era apăsătoare. Și tot ce putea face era să aștepte ca următoarea celebritate sau victimă predilectă a rubricii de bârfe să facă ceva scandalos pentru ca restul orașului să uite de ea.

— Vino să luăm prânzul împreună, i-a propus Pru.

— Nu îmi arăt fața în cartierul ăla până când cineva celebru nu e arestat pentru prostituție.

— Nu poți să-i lași să te oblige să te ascunzi. Ești Franchesca Baranski, fir-ar să fie! Tu nu te ascunzi de oameni! a spus Pru, încercând să imite discursul motivațional al unui antrenor de fotbal la pauză.

— Nu mă ascund, a protestat Frankie. Încerc să nu ies în evidență ca să nu fiu dată în judecată de un nemernic care își plătește avocatul mai mult decât m-a costat pe mine MBA-ul.

Dumnezeule! Nu mai era în siguranță nicăieri. Profesorul ei de responsabilitate socială corporativă o luase deoparte și o întrebase dacă domnul Kilbourn ar fi interesat să vorbească în fața studenților despre hărțuirea sexuală la locul de muncă la nivelul managementului.

Se simțea precum una dintre acele insecte de pe o tablă albă cu ace înfipte în ele. Adunate și păstrate de degete lacome.

— Chiar ai de gând să lași puțină atenție să te impiedice să-ți trăiești viața? Sau ai de gând să îngroși obrazul, să-ți pui o rochie superbă și să vii să iei prânzul cu mine?

— Nu las pe nimeni să mă împiedice să fac nimic.

— Bun. Atunci mișcă-ți fundul și urcă-te în tren.

— Pru...

— Aiden își face griji pentru tine. Crede că ți-a distrus viața. Îți dau ocazia să-i demonstrezi că ai o coloană vertebrală mai puternică decât pare.

— Manipularea e cumva materie obligatorie la școlile private? a întrebat Frankie.

— Dacă vii la prânz, o să mănânc o chiflă.

— Uf! S-a făcut.

Prin urmare, Frankie și-a pus fără tragere de inimă rochia roșie cea frumoasă, s-a machiat puțin și s-a plimbat țanțoșă pe Fifth Avenue alături de Pru. Erau câțiva fotografi care i-au strigat întrebări, dar Frankie i-a ignorat din spatele ochelarilor de soare supradimensionați.

Și să fie a naibii dacă nu s-a simțit bine. Destul de bine încât să comande două bucăți de plăcintă cu mere la pachet.

— Eu mănânc o chiflă cu multicereale, iar tu ai de gând să dai gata o plăcintă de o mie de calorii? a întrebat-o Pru, cu ochii la cutiile cu bunătăți la pachet.

— Nu sunt pentru mine, a răspuns Frankie, râzând. Sunt pentru Aiden și asistentul lui, li le duc la birou.

Pru i-a aruncat o privire arogantă.

— Ce e? a întrebat Frankie.

— Îți plaaaace de el, a fredonat ea.

— Parcă zici că ești la liceu, a oftat Frankie. Credeam că am stabilit deja că îmi place de el.

— Dă-mi voie să mă bucur, a insistat Pru. Știam că voi doi vă veți potrivi de minune.

Frankie s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele.

— E posibil să fi menționat ceva de genul ăsta.

— Abia aștept să fiu doamna ta de onoare, a spus Pru. Am primit deja o propunere de la un organizator de petreceri pentru petrecerea miresei.

— Ne întâlnim și facem sex, nu ne căsătorim, a insistat Frankie.

Ideea unei petreceri ca a lui Pru, cu femei răutăcioase care își declară printre dinți una alteia cât de mult se urăsc și cadouri inutile și prea scumpe de genul unor linguri de înghețată din platină, îi dădea fiori pe șira spinării.

— Mai vedem noi, a murmurat Pru, ridicându-se și punându-și haina.

Frankie și-a ignorat prietena și și-a încheiat haina. Când erau pe punctul de a ajunge la ușă, s-a oprit brusc. Pru s-a împiedicat de ea.

— Hei, a mormăit prietena ei.

Frankie a arătat spre ceea ce îi atrăsese atenția. Ascunși într-un colț liniștit în fața ferestrei erau Elliot Kilbourn și Margeaux, Doamna Dragon.

Elliot îi cuprinsese fața lui Margeaux în mâini și se pregătea pentru ceea ce promitea a fi un sărut interzis minorilor.

— Ce scârbos! a șuierat Pru. Să plecăm înainte să ne vadă!

Au ieșit grăbite din restaurant, privind drept înainte, și nu s-au oprit decât când au ajuns la jumătatea străzii.

— Se potrivesc de minune, a spus Frankie pe un ton sec.

— Că bine zici, a aprobat Pru. Fetișcana diabolică și scutierul ei. Ar trebui să le dăm un nume de cuplu. Elgeaux? Margel?

Frankie s-a cutremurat și a strâns plăcinta cu mere la piept. Nimic bun nu putea ieși dintr-o astfel de relație.

Capitolul 51

Aiden şi-a sprijinit mâna pe coapsa goală a lui Frankie, în întunericul de pe bancheta din spate a limuzinei. Alesese o ţinută de culoare violet-închis, cu spatele gol, care îl făcea să îşi dorească cu disperare să i-o desfacă. Tot ce stătea între el şi trupul gol şi dornic de mângâieri al Franchescăi erau două ore la evenimentul organizat de mama sa şi un scurt discurs. Mai era şi drumul până acasă din Long Island până în Manhattan, dar cu peretele despărţitor al limuzinei şi prezervativele stocate în micul compartiment de sub bar nu era neapărat o problemă.

— Îţi place rochia? a întrebat-o Aiden, trecându-şi vârful degetelor peste interiorul coapsei ei.

A privit-o îndepărtându-şi genunchii pentru a-i primi atingerea.

După prânzul cu Pru de la începutul săptămânii, Frankie se declarase vindecată de orice grijă cu privire la ce ar fi putut spune despre ea nişte străini cu camere de fotografiat şi abonamente la bloguri de scandal. Ceea ce însemna că nu auzise de fenomenul pe care paparazzii îl numeau Dress Gate.

— E foarte frumoasă, a spus ea, jucându-se cu tulul fustei.

Era mulată pe talie, după care continua cu o fustă amplă, care amintea de eleganţa anilor 1950. Era uimitoare, atractivă, maiestuoasă.

— Îți place coafura mea? a întrebat ea, împingând un ac la loc.

Era prins într-o masă ondulată, lăsându-i gâtul gol.

— Foarte mult, a recunoscut el.

— Am urmărit un tutorial pe YouTube, a spus ea, mândră.

— Ai făcut-o singură? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

— Nu am avut timp de salon azi.

— Ce va spune lumea când va afla că îți faci singură părul? a tachinat-o Aiden.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Nu-mi pasă ce spune. E o prostie să arunci câteva sute de dolari pe săptămână doar pentru ca altcineva să-ți înfigă ace în cap. În plus, ai crede că lumea are lucruri mai importante pentru care să-și facă griji.

— Așa ai crede, a încuviințat el.

Era una dintre puținele persoane din lume care putea fi complet imună la avalanșa de critici din presă. Supraviețuise interesului suscitat de incidentul cu Goffman, deși se îndoia că presa avea să renunțe la știrea asta, mai ales după ziua de azi.

Dar putea să treacă peste. Franchescăi Baranski nu-i păsa ce avea de spus un străin din spatele unui ecran de computer despre stilul ei. Și era reconfortant. Aiden văzuse cum comentariile negative de pe bloguri le afectaseră săptămâni întregi pe femeile cu care ieșise inainte. „Cum au putut să spună că pe ea stătea mai bine?" „E retușată în Photoshop", urlau la ecran în timp ce își sunau agenții de presă.

Era de așteptat când lumea te considera important.

Frankie nici măcar nu se ostenea să citească aiurelile astea. Nu o interesa nici dacă lumea îi cânta osanale, nici dacă o făcea praf.

Rămânea de văzut ce părere avea să aibă despre ajutorul său. Aiden a băgat mâna în buzunarul jachetei și a scos cecul.

— Poftim, a spus el, întinzându-i-l.

— Ce-i asta? a întrebat ea, încercând să distingă scrisul în întuneric. Două mii cinci sute de dolari? Aiden, ți-am spus că nu vreau banii tăi.

— Nu sunt banii mei, a spus el, arătând cu degetul în partea de sus a cecului.

A privit-o în timp ce un zâmbet ușor se desena pe chipul ei.

— Lionel Goffman. Cum ai reușit asta?

Aiden și-a dres glasul. Aveau multe de vorbit, dar mașina intra deja pe aleea din fața casei mamei sale.

— O să vorbim despre asta mai târziu, a promis el.

Frankie a băgat banii în poșetă și s-a aplecat să-și ajusteze cureluşa de la pantofi. Sânii aproape că i s-au revărsat din topul cu bretele, implorând să fie eliberați.

Aiden s-a foit incomod, simțindu-și penisul întărindu-se. Avea să înceteze vreodată să aibă acea reacție în preajma ei?

Ignorându-i privirea lascivă, Frankie s-a ridicat și și-a retușat rujul. Roșu-închis, sexy. Voia să vadă buzele acelea pe penisul lui, ochii ei mari uitându-se în sus la el în timp ce îl ducea la limita rațiunii cu gura ei magică.

— La naiba, a mormăit el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, închizând pudriera și punând-o la loc în geantă. Sper că nu te doare capul, nu-i așa?

— Mă doare altceva.

Nemulțumindu-se să-l creadă pe cuvânt, i-a pipăit erecția prin pantaloni.

— La naiba, Franchesca! Nu mă ajuți.

— Înghiți pastiluțe albastre cu pumnul la micul dejun? Ești excitat douăzeci de ore pe zi. Nici măcar nu ți-am făcut nimic... încă.

Mașina a oprit în fața casei mamei sale. A observat-o privind impresionată opulența care o inconjura. Coloane groase de fildeș împodobeau fațada casei. Aleea circulară era făcută din scoici zdrobite și înconjura o fântână mare cu statui albe în diferite ipostaze care transmiteau ideea de suferință sau înfățișau o orgie ciudată. Mașinile care erau deja parcate făceau ca aleea să arate ca un showroom de automobile de lux.

— Nu-mi spune ce se întâmplă după „încă", a implorat-o Aiden, închizând ochii și forțându-și corpul să se relaxeze.

— Nu-ți spun că o să-mi țin sânii așa, a spus ea, strângându-și sânii, și o să te las să te joci cu ei.

A răsuflat adânc și a întins mâna spre ea, dar ea a scăpat din strânsoarea lui.

— Să nu îndrăznești! Cineva o să deschidă ușa în următoarele cinci secunde și ar fi bine să fim amândoi îmbrăcați.

Și-a pus haina pe umeri.

— Nu te juca cu mine, Franchesca.

— Sau ce? a întrebat ea cu un aer nevinovat. O să ejaculezi în pantaloni?

Aiden a gemut și a întins din nou mâna spre fundul ei bine făcut. Ea era călăul lui, îngerul lui, dușmanul lui.

Portiera mașinii s-a deschis, iar Frankie i-a făcut cu ochiul și s-a strecurat în fața lui.

Avea să plătească pentru asta. Nu exista nicio îndoială. Dar deocamdată el era cel care avea de suferit.

A ajuns-o din urmă pe trepte și a luat-o de braț.

— Mai încet, iubito, să nu-ți rupi vreo gleznă.

— Ai grijă să nu cazi, că s-ar putea să-ți rupi altceva, a murmurat ea.

— De îndată ce se termină chestia asta, o să ţi-o trag atât de tare, încât n-o să mai poţi sta jos mâine.

— Promisiuni, promisiuni, a spus Frankie.

— Dacă mi-aş băga mâna sub fusta ta acum, vrei să-mi spui că nu aş descoperi că eşti udă toată? a întrebat-o.

Ea a tras adânc aer în piept, iar Aiden şi-a dat seama că nu era singurul care abia aştepta să se termine evenimentul. Erau norocoşi dacă ajungeau cu bine înapoi la limuzină.

— Frumoasă casă, a spus ea cu o voce încordată.

Haina i s-a deschis, iar Aiden a zărit un sfârc întărit sub satinul rochiei.

— Spune-mi că porţi sutien.

— Credeam că nu trebuie să ne spunem minciuni.

— Dumnezeule! Franchesca! Cum o să rezist două ore ştiind că singurul obstacol între gura mea şi sânii tăi perfecţi e o bucată de satin?

Ea a ridicat din umeri de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Bănuiesc că va trebui să te gândeşti la baseball.

A lipit-o cu spatele de cărămida roşie de la intrare şi şi-a împins şoldurile în ea, ca să poată simţi cât de tare era. Frankie a scos o uşoară exclamaţie şi s-a cuibărit la pieptul lui.

Aiden şi-a strecurat mâna sub haina ei şi i-a băgat-o pe sub rochie. Sfârcul ei îi pulsa în palmă. I-a strâns sânul şi şi-a trecut degetul mare peste sfârc.

— La naiba, Aiden, a şoptit ea.

— Exact, iubito. O să mă implori să ţi-o trag, i-a promis el. O să te călăresc până când nu vei mai avea orgasme. Până n-o să te mai poţi mişca. Am de gând să te distrug.

Părea năucită, iar Aiden a simţit că deţinea din nou controlul.

— Acum hai să zâmbim frumos pentru fotografi, a spus el.

S-a încovoiat lipită de perete când el a făcut un pas înapoi. Aiden a încercat să găsească o poziție mai puțin dureroasă în pantaloni. Telefonul i-a bâzâit și s-a uitat la ecran. A făcut o grimasă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Frankie, îndreptându-și rochia.

— Mama îmi amintește că aici sunt camere de supraveghere.

— Serios? a rostit ea și a înjurat posomorâtă. Probabil mă urăște deja pentru că m-am dat în spectacol, iar acum îl călăresc pe fiul ei pe uscat în fața ușii!

— Nu a fost nici pe departe pe uscat, Franchesca, a rânjit Aiden cu un aer poznaș.

— Ești diabolic.

Frankie și-a încrucișat degetele.

— Stai departe de mine cu penisul tău magic și feromonii tăi.

Aiden a râs și a deschis ușa din față.

Capitolul 52

Mama sa limitase numărul reprezentanților presei la câțiva reporteri de știri mondene și bloggeri. Presa avea acces doar în holul de la intrare, o încăpere înaltă cât două etaje, în nuanțe de ivoriu și bej, cu scaune și mese bogat ornamentate.

Era un birou de presă foarte civilizat pe teren propriu. Aiden o ținea pe Frankie lipită de el. Mama lui dăduse instrucțiuni clare presei că nimeni nu avea voie să discute despre Lionel Goffman. Au fost bombardați cu aceleași întrebări o dată și încă o dată. Cum v-ați cunoscut? De cât timp vă vedeți? Și, cu fiecare rundă, o simțea pe Frankie din ce în ce mai agitată.

— Abonații mei nu m-ar ierta dacă nu aș aduce în discuție subiectul Dress Gate.

Bloggerița avea ochelari groși și șuvițe roz în păr și i-a adresat întrebarea lui Frankie.

— Ce este Dress Gate? a întrebat Frankie.

— Dezbaterea despre faptul că ai îmbrăcat aceeași rochie roșie Armani, pe care ai purtat-o la cina de la Oak Leaf, la prânzul de săptămâna asta.

— Faci mișto de mine? a întrebat Frankie, șocată.

Bloggerița i-a adresat un zâmbet prietenesc și a așteptat.

Frankie a ridicat privirea spre Aiden. Practic vibra lângă el.

El a deschis gura să vorbească, dar ea a clătinat din cap.

— Oh, mă descurc și singură. Nu aveți lucruri mai importante de făcut cu timpul vostru? E o rochie frumoasă. Îmi place. O voi purta de mai multe ori, nu o voi arunca. Obișnuiți-vă cu ideea. De ce nu mă întrebați despre inițiativa cu privire la afacerile mici pe care primăria încearcă să o promoveze sau despre faptul că rata de supraviețuire a copiilor care luptă cu leucemia este cu cinci procente mai mare la acest centru decât oriunde în țară? Sau, *cel puțin*, întrebați-l și pe Aiden ce creator de modă îi semnează ținuta.

Lui Aiden i-a trecut prin minte că Frankie era periculos de aproape de a sparge un alt nas.

Și-a trecut brațul în jurul taliei ei.

— Am amintiri foarte frumoase despre prima dată când a purtat-o. Sper să o văd de mai multe ori în viitor. Și, vorbind despre viitor, sper că întrebările adresate prietenei mele îi reflectă atât inteligența, simțul responsabilității sociale, cât și implicarea în comunitatea de afaceri.

A tras-o pe Frankie după el înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

— Ce naiba e asta? Dress Gate? Vorbesc serios? a șuierat ea.

— Aiden! Franchesca!

Cecily Kilbourn, îmbrăcată în argintiu din cap până în picioare, s-a îndreptat spre ei arătând strălucitoare.

— Mamă, a spus Aiden, aplecându-se să o sărute pe obraz.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți înăuntru, i-a tachinat Cecily.

Frankie s-a făcut stacojie, iar Aiden a tras-o spre el și a sărutat-o pe creștetul capului.

— Îmi pare rău pentru spectacolul erotic, a spus el, adresându-i niște scuze deloc sincere.

– Mă bucur să văd că ești fericit, a spus Cecily, făcându-le cu ochiul. Acum, dați-mi voie să vă prezint niște persoane.

A fost ultima dată când a pus mâna pe Frankie. Ea a fost nevoită să facă față prezentărilor și să bea vin, în timp ce Aiden saluta la rândul său alte persoane. Mama lui pusese la dispoziție biblioteca, salonul și sala mare pentru eveniment. A încercat să stea în aceeași cameră cu Frankie, dar, când au sosit Pruitt și Chip, și-a dat seama că nu făcea decât să o urmărească dintr-o cameră în alta.

A găsit-o cu ușurință în mulțime când s-a ridicat să-și țină discursul. A vorbit despre familie și comunitate și despre responsabilitatea pe care o aveau de a oferi oamenilor un viitor mai bun. Dar se gândea la Franchesca, goală și zvârcolindu-se sub el.

Ea i-a zâmbit de pe scaun. Buzele acelea roșii curbate păcătoase!

Gura ei îl obseda. Să asculte cuvintele pe care le striga sau gemea sau implora când era înăuntrul ei. Să ii privească buzele cuprinzându-i penisul și ducându-i-l in gât. Gura aceea murdară, inteligentă, amuzantă.

Renunțase să mai încerce să anticipeze ce urma să spună. Avea tot timpul o glumă pregătită și era mai spirituală decât orice altă persoană pe care o cunoștea. Franchesca lui avea și o inteligență care o făcea și mai atrăgătoare decât curbele ei de zeiță.

Nu era doar sexul. Niciodată nu fusese așa cu Franchesca. Îi plăcea să o privească. Îi plăceau discuțiile la telefon noaptea târziu pentru a se pune la curent reciproc. Îi plăcea să știe că urma să o vadă și savura anticiparea dureroasă. Îi plăcea... *ea*.

Gândul i-a răsunat în cap, rezonând ca dangătul unui clopot. Rezonând ca adevărul.

Oamenii aplaudau, dar numai ea exista pentru el.

A coborât de pe platforma pe care mama lui o plasase la capătul sălii mari și s-a îndreptat direct spre ea. Ignorând încercările altor persoane de a-i atrage atenția, a ajuns la ea și a ridicat-o de pe scaun.

— Vino cu mine, i-a poruncit, trăgând-o după el pe holul pustiu.

— Aide, mai încet, a spus cu răsuflarea tăiată în spatele lui.

A încetinit pentru ca ea să poată ține pasul.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat ea cu ochii la șlițul lui.

Aiden a întins mâna și și-a aranjat erecția care amenința să-i iasă din pantaloni.

S-a întors spre ea.

— Asta îmi faci, Franchesca. Faci praf un reporter, îți încrucișezi picioarele alea lungi și frumoase, comanzi o pizza și îmi provoci o erecție.

— Păcat că suntem înconjurați de o sută de oameni care nu au venit să se uite la un film porno, a spus ea.

Și apoi a făcut o greșeală. A întins mâna și l-a prins prin materialul pantalonilor.

A prins-o de braț, cu putere.

— Nu mă tachina, Franchesca.

Aiden a văzut acea scânteie în ochii ei și a recunoscut-o. Franchesca iubea provocarea aproape la fel de mult ca el. Poate chiar mai mult.

— Sau ce? O să mă pedepsești? a întrebat ea și și-a trecut degetele peste penisul lui. O să mi-o tragi? Unde o să mă ducă invitatul de onoare...

Nu a lăsat-o să termine fraza. Nu ar fi supraviețuit. Ținând-o strâns de braț, a tras-o după el pe hol.

Ea alerga să țină pasul cu el, pașii ei scurți pe tocuri făcându-i sânii să salte în închisoarea lor. Dacă nu găsea o cameră goală în următoarele șase secunde, curățătoria avea să aibă o problemă serioasă de rezolvat.

Bucătăria și camera de dimineață erau prea expuse. Prea multă lume trecea pe acolo. Biblioteca era locul unde se afla barul și, de obicei, atrăgea mulți oameni pe parcursul unei seri. Dar camera de muzică cu ușile din sticlă și interiorul întunecat? Asta mergea.

A tras-o înăuntru și a închis ușa cu piciorul în urma lui.

— Ai de gând s-o încui? a întrebat Franchesca cu o voce răgușită.

— Nu are cheie, a spus el, trăgând-o prin camera întunecată spre canapeaua albă Chesterfield. Dacă intră cineva, o să mă vadă cum ți-o trag pe canapeaua asta. O să-ți vadă sânii săltând de fiecare dată când o să intru în tine.

Riscul exhibiționismului a excitat-o. A văzut asta în sclipirea din ochii ei.

Întotdeauna reușea să îl surprindă.

A sprijinit-o pe brațul canapelei. A întins mâna spre ceafa ei și, dintr-o mișcare rapidă, i-a desfăcut cordonul rochiei. Era exact motivul pentru care o cumpărase pentru ea. Accesul rapid. O mișcare rapidă și sânii ei i-au căzut în mână.

Erau grei și cu vârfurile de caramel, sfârcurile înmugurindu-i doar la gândul buzelor lui peste ele. Și-a trecut degetele mari peste ele și i-a auzit respirația șuierată.

Da, asta era dragoste, și nevoie, și multe alte lucruri. A sprijinit-o pe canapea și a aplecat capul să se hrănească, mai întâi la un sân și apoi la celălalt. Ea l-a zgâriat, strecurându-și mâinile sub jachetă și trecându-și unghiile peste materialul cămășii.

— Nu am prezervativ, Franchesca, a spus el, desfăcându-și cureaua.

— Nu-mi pasă, Aiden.

— Sper că ești sigură, a avertizat-o el. Pentru că nu mă voi opri.

Răspunsul ei a fost să-i prindă penisul prin pantaloni cu o mână, în timp ce cu cealaltă se lupta cu fermoarul.

Penisul lui era destul de dur încât să scape singur din închisoarea pantalonilor, atârnând greu spre ea. Avea să o *simtă* cu adevărat în seara asta. Fiecare senzație avea să fie accentuată. Avea să îi simtă fiecare contracție fără niciun obstacol între ei.

Nu intenționa să îi ofere un preludiu sau alte subtilități. Avea de gând să o ducă la extaz în camera în care suferise vara tortura lecțiilor de muzică. Avea de gând să se reverse în ea și să o marcheze din interior.

Aiden i-a tras rochia în sus până când degetele lui au atins satinul umed.

— Ești pregătită pentru mine, iubito, nu-i așa?

Frankie a dat din cap incapabilă să rostească un cuvânt, cu o privire încețoșată, în timp ce Aiden își strecura degetele în chiloții ei minusculi. Își desfăcuse deja picioarele ca să-l primească. I-a tras lenjeria de satin până la genunchi și a lăsat-o apoi să cadă. S-a oprit o clipă și și-a mângâiat penisul flămând, în timp ce Franchesca îl privea cu ochi plini de dorință cum și-l prindea în pumn. În timp ce se mângâia, lichidul i s-a adunat în vârf ca niște lacrimi de satisfacție întârziată.

— Ești atât de perfectă, a lăudat-o el, ghidându-și capul penisului între picioarele ei. O să ți-o trag în picioare, ca să pot să mă uit la tine când ajungi la extaz.

Ea a dat din cap, iar el a simțit că redobândise controlul. Câștigase. Și cât de dulce era victoria când capul penisului lui împingea pielea ei udă și catifelată.

— Așa o să ți-o trag în seara asta în casa mamei mele cu o sută de oameni de cealaltă parte a ușilor de sticlă. Oricine te-ar putea vedea. Oricine te poate urmări în timp ce ajungi la orgasm.

— Aiden!

Numele lui era un strigăt sugrumat pe buzele ei.

Cu o mână ţinându-i şoldul şi rochia, a tras şi a împins în acelaşi timp. Unghiul l-a împiedicat să meargă mai adânc. Dar a fost de ajuns. De ajuns pentru a simţi cum contracţiile lacome îl mulgeau ca un pumn. De ajuns ca ea să îl strângă cu şoldurile şi să implore să primească mai mult.

Nu era niciun obstacol între ei şi era minunat. Carnea ei moale îi ţinea erecţia într-o strânsoare puternică.

— Eşti deja atât de aproape, iubito.

— Cine ar fi zis că o să-mi placă să primesc ordine? a murmurat Frankie, un râs uşor strecurându-i-se printre cuvinte.

Avea nevoie de mai mult de la ea. Să fie complet îmbrăcat, cu penisul atârnându-i din pantaloni nu era suficient, dar era de ajuns cât să termine treaba. Cu o mână i-a strâns şoldul mai tare, iar cu cealaltă i-a ridicat sânul. Grei şi plini, sânii ei erau o fantezie personală. Voia să sugă, să lingă, să o facă să ţipe, dar, cu diferenţa de înălţime dintre ei, trebuia să se mulţumească să o tragă cu degetele de sfârcul perfect.

Frankie a răspuns lipindu-se mai tare de el şi cuprinzându-l şi mai mult cu şoldurile, călărind din picioare penisul lui rigid. Aluneca înainte şi înapoi pe el, înaintând câţiva centimetri de fiecare dată.

— Aide. Nu mai rezist, a gemut ea.

Nu era nimic mai important pentru el decât să o simtă pe Franchesca pierzându-se cu firea pe penisul lui gol. Nu-i păsa că de pe hol se apropiau paşi. Nu-i păsa că au văzut-o pe Marjorie Holland, moştenitoarea unei averi provenite din comerţul cu cafea, pe holul puternic luminat, în timp ce trecea pe lângă uşă.

— Doamne, a şuierat Frankie.

Avea nevoie ca ea să ajungă la orgasm. Dând drumul poalelor rochiei, Aiden şi-a vârât mâna sub ele şi şi-a folosit degetul mare pentru a trasa mici cercuri rapide pe clitorisul ei.

Frankie a izbucnit ca o rachetă, umezindu-l și strângându-l ca un pumn. Iar în timpul ăsta el a imitat mișcarea valurilor, trăgând-o de sfârc cu degetele.

— Ohdoamne, ohdoamne, ohdoamne, a spus ea într-o șoaptă ușoară și disperată.

A vrut să-i spună chiar atunci, când buzele îi rămăseseră întredeschise, iar ochii împăienjeniți i se uitau șocați și bucuroși în ai lui. Te iubesc. Putea să-i spună asta chiar acum. Dar un Kilbourn nu-și arăta niciodată toate cărțile deodată.

Încă tremura de plăcere când a întors-o și a aplecat-o peste brațul canapelei.

Și-a făcut drum înăuntrul ei, flămând să fie primit din nou. De data asta, a pătruns-o în întregime. Frankie a scos un gâfâit ascuțit pe care l-a simțit în vârful penisului. Nu avea să reziste mult. Nu cu ea sprijinită pe brațul unei canapele pentru plăcerea lui. Nu cu sânii aceia frumoși atârnând și sfârcurile mângâind pernele cu ciucuri.

Aiden a strâns-o de șolduri și a ieșit pe jumătate din ea. Frankie a scâncit și i-a trezit acea parte primitivă a creierului care era responsabilă cu sexul. L-a distrus. Și-a pierdut orice control când a intrat din nou în ea. I-a folosit corpul pentru a ajunge la orgasm fără nicio finețe. Și-a simțit testiculele încordându-se și contractându-se, a simțit furnicături la baza coloanei vertebrale.

Sunetul cărnii lui lovindu-se de a ei era ca o muzică pentru urechile lui de om al cavernelor. Împingea cu brutalitate, dar când s-a aplecat peste ea să îi ia sânii în mâini, Franchesca și-a dat capul pe spate și a scos un țipăt tăcut de extaz. Orgasmul ei i-a luat pe amândoi prin surprindere și l-a distrus. Nu a putut să mai prelungească momentul. Și-a dat drumul în ea, penetrând-o cu putere și savurând plăcerea de a exploda în interiorul ei.

Asta era ceea ce îi lipsise. Era ceva la care nu mai putea să renunțe.

Aiden s-a încovoiat mormăind încet la fiecare împingere, sărutând-o de nenumărate ori pe spatele gol.

– Frumoasa mea Franchesca. Ești a mea acum.

– Sunt sigură că eram și înainte să mă fi umplut cu un litru de spermă în camera de trabucuri a mamei tale.

– Camera de muzică, a corectat-o el.

– Mă rog. De acum înainte, numesc camera asta camera secretă a orgasmului la petrecere.

Aiden s-a retras încet din ea și și-a privit sperma picurând din vaginul ei, alunecându-i udă și fierbinte pe coapse. A găsit o cutie de șervețele pe un birou complet inutil și s-a întors la ea. Franchesca părea să nu simtă nevoia să se ridice și să se aranjeze la loc. Cu sânii descoperiți, cu fundul în aer, Aiden a fost al naibii de tentat să-și introducă penisul încă erect din nou în ea.

– Nici să nu te gândești la asta, Kilbourn. Curăță peste tot.

A curățat-o și pe ea, și pe el, și podeaua cât a putut de bine și i-a tras lenjeria la loc.

– Vreau să-ți petreci restul nopții cu sperma mea în tine.

Aiden Kilbourn, extaziat de iubita lui la strângerea de fonduri pentru un spital...

Cel mai râvnit burlac din Manhattan a ieșit oficial de pe piață?

Dragostea e în aer pentru Aiden Kilbourn...

Capitolul 53

Fericirea lor a durat până luni dimineață.

Franchesca a trecut ca o vijelie pe lângă recepție, făcând ca ochii tuturor angajaților să se întoarcă după ea.

Când Oscar s-a ridicat de la birou, ea a clătinat din cap.

— Bine ar fi să fie înăuntru și să nu ne întrerupă nimeni, a spus Frankie, amenințându-l cu degetul.

Oscar a dat din cap.

— Da, doamnă!

A împins ușa și a intrat, ignorând expresia încântată de pe chipul lui Aiden. Nu avea voie să fie încântat. Ar fi trebuit să tremure de groază.

Frankie a trântit pe birou în fața lui iPad-ul cu articolul ofensator.

— Nu poți cumpăra o companie pur și simplu pentru că un tip s-a purtat urât cu mine!

Privirea lui Aiden a coborât spre titlu și apoi s-a întors spre ea.

— S-a purtat urât cu tine? Franchesca, a pus mâna pe tine.

— Așa că i-ai cumpărat compania și l-ai *concediat*?

— E norocos că nu am făcut mai mult de atât.

— Nu mă băga pe mine la mijloc în confruntarea voastră. Un tip a crezut că te poate învinge, așa că îl distrugi?

— Un tip a crezut că te poate atinge, te poate lua de la muncă și te poate insulta, iar eu ce ar trebui să fac? Nimic?

Frankie s-a lăsat să cadă pe scaunul de piele pentru vizitatori. Gio o sunase când era în drum spre serviciu să-i spună că îi plăcuse de la început de Aiden și că îi aproba metodele. Stătuse la birou doar cât să verifice informația, după care își luase o zi liberă și venise furioasă cu trenul până în centru.

A derulat articolul și a citit în continuare.

— Oh, Doamne! S-a internat la *dezintoxicare*?

Aiden părea atât de netulburat de faptul că distrusese viața unui om, încât Frankie era îngrozită.

— N-o să mă convingi că ar fi trebuit să-l las în pace, a spus el, rece. Și nu sunt singurul care crede asta. Frații tăi...

— Dacă ești de aceeași părere cu frații mei, atunci avem o problemă. Sunt niște idioți.

— Ei te apără, iar eu fac același lucru.

— Ai mers prea departe, Aiden!

Frankie s-a ridicat și a început să se plimbe prin birou.

— Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că a hărțuit mai multe femei? Că le-a dat bani celor care îl acuzaseră? Că firma lui era la câteva săptămâni de faliment și toți acei oameni și-ar fi pierdut slujba?

S-a lăsat din nou pe scaun, brusc epuizată.

— Tu și cu mine, Franchesca, suntem în aceeași barcă. Ne aparținem unul altuia. Iar dacă cineva te atacă, o să regrete. Aștept același lucru de la tine.

Frankie a ridicat din sprâncene.

— Deci se presupune că trebuie să-ți mulțumesc?

Ușa biroului lui Aiden s-a deschis brusc. Ferris Kilbourn a intrat cu pași apăsați și cu Oscar imediat în urma lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, l-a anunțat Ferris, săgetându-l cu privirea pe Aiden, aflat în spatele biroului.

— Îmi pare rău, i-a șoptit Oscar lui Frankie.

— De ce naiba ți-ai lua pe cap o mizerie ca firma lui Goffman? a întrebat Ferris, trântind un ziar pe birou, acolo unde Frankie își pusese tableta cu doar câteva minute mai devreme.

— Nu gândești cu creierul, fiule.

Aiden s-a ridicat și și-a încheiat nasturii sacoului.

Oscar a ieșit din încăpere și a închis ușa fără să facă zgomot.

— Dacă tu crezi că o să te las să strici tot ce a construit familia asta pentru o fată...

Frankie și-a dres glasul și s-a ridicat de pe scaun.

— Dacă ai o problemă cu felul în care Aiden conduce compania, poate că nu ar fi trebuit să i-o pui în cârcă, s-a răstit ea.

— Nu te băga în afaceri de familie, Franchesca, a spus Ferris cu răceală.

— Ai grijă cum vorbești cu ea, s-a răstit Aiden pe un ton atât de rece, încât Frankie s-a înfiorat.

— Nu poți să te prostești implicându-te în proiecte personale, Aiden. Ai o moștenire de dus mai departe. Oamenii se bazează pe tine. *Eu* mă bazez pe tine.

— Dacă ai o problemă cu prestația mea ca CEO, prezint-o în fața consiliului de administrație, i-a sugerat Aiden.

Frankie s-a dus lângă el.

— Sau ai putea să ai încredere în fiul tău că va face ce trebuie pentru tine și pentru companie, a spus Frankie. Poate că nu înțelegi sau nu ești de acord cu unele dintre deciziile lui, dar *tu* l-ai pus în funcția asta. Acum e momentul să ai încredere că o să facă ce trebuie pentru familie.

— Eu știu ce e mai bine pentru familie. Iar tu nu ești asta.

Frankie și-a incrucișat brațele.

— Spuse tipul care i-a pus în brațe un imperiu fiului său și i-a spus: „Succes, ai grijă cum îl conduci. Oh, și încearcă să îl transformi pe fratele tău vitreg sociopat într-un adult responsabil. Eu o să fiu în Caraibe."

— Am dat totul pentru compania asta, a strigat Ferris.

— Ce i-ai dat fiului tău în afara unei responsabilități imposibile? a strigat la rândul ei Frankie. Îi datorezi mai mult decât o funcție. Și știi ceva? Chiar dacă nu era fiul tău, ce sens are să îi predai frâiele și apoi să te aștepți să facă totul cu o mână legată la spate? Îl sabotezi pentru că te îndoiești de tine însuți.

Ferris i-a săgetat pe amândoi cu privirea și a smuls ziarul de pe birou.

— Ai face bine să te gândești serios la alegerile pe care le faci.

Cuvintele îi erau adresate lui Aiden, dar a îndreptat ziarul împăturit spre Frankie.

Mesajul era clar. Alege între familie și iubita care creează probleme.

A simțit mâna lui Aiden pe spatele ei.

— Ei bine, a fost plăcut, a spus ea pe un ton sec după ce Ferris a ieșit valvârtej. Ești bine?

Aiden și-a pus mâinile pe umerii ei și a strâns.

— Haide, a spus el, împingând-o spre ușă.

— Unde mergem?

— Am nevoie de aer. Și de cafea.

— Aer și cafea sună bine.

L-a privit în timp ce își punea pe el haina lungă de lână, admirându-i costumul făcut pe comandă, maxilarul puternic și privirea indescifrabilă.

— Dacă ne întâlnim cu tatăl tău la lift?

— Atunci poți să-l pocnești cu o tavă, i-a promis Aiden.

Oscar stătea în spatele biroului său, prefăcându-se foarte ocupat.

— Oscar, mergem la o cafea. Vrei să-ți aducem ceva? s-a oferit Frankie.

— Espresso dublu cu soia, a spus Oscar fără să stea pe gânduri și fără să-și ridice ochii din documentul word gol în care se prefăcea că scrie. Te rog.

Frankie nu era sigură care dintre ei doi – ea sau Ferris – îl speriase mai tare pe Oscar.

Au luat liftul în tăcere, iar Frankie l-a lăsat pe Aiden să o conducă prin hol și au ieșit să înfrunte prima zi friguroasă a lunii martie.

O ținea de mână, dar a rămas tăcut pe drumul până la cafenea. Neliniștea lui Frankie era aproape palpabilă. Oare o ducea în altă parte pentru a-i explica politicos că lucrurile nu mai mergeau între ei? Că se simțiseră bine împreună o vreme, dar familia era pe primul loc?

A înghițit în sec. Nu-l putea învinovăți de nimic. Ea fusese un dezastru încă de la început. După întoarcerea din Barbados, îi agresase fratele, îi insultase mama vitregă, îi făcuse de rușine întreaga familie cu o ceartă în public, iar acum era vina ei că Aiden folosise banii companiei pentru a se răzbuna pe cineva care îndrăznise să se comporte ca un nemernic în prezența ei.

Poate că trebuia să preia ea inițiativa. *Mulțumesc pentru sexul extraordinar și pentru că ai fost un iubit grozav, inteligent, amuzant și protector, Aiden, dar e timpul să mergem mai departe...*

Inima îi bătea atât de tare în urechi, încât nu l-a auzit din prima când a întrebat-o ce voia să comande.

— Franchesca?

— Oh, scuze. Ceai. De ghimbir.

Avea nevoie de ceva care să-i calmeze stomacul întors pe dos.

Aiden a comandat pentru amândoi şi a condus-o spre o masă mică din colţ. Plin de solicitudine, a ajutat-o să îşi dea haina jos. Dacă o lăsa să-şi scoată haina însemna că se pregătea să îi dea papucii în tihnă? Ea ar fi preferat să îi smulgă pur şi simplu bandajul şi să lase puroiul să se scurgă.

Scârbos.

— Franchesca, a început el.

Frankie a închis ochii strâns, pregătindu-se pentru despărţire.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu spunea nimic. A deschis un ochi pentru a arunca o privire. Aiden o privea amuzat.

— Ce faci?

— Mă pregătesc.

— Pentru ce?

— Pentru discursul „mi-a făcut plăcere să te cunosc".

— Asta crezi? a zis el, râzând. Mă mir că nu ai încercat să mă iei la bătaie şi să mă părăseşti în hol.

Ea a roşit.

— Te-ai gândit la asta? a întrebat el, uimit şi amuzat în acelaşi timp.

— Nu ştiam care e treaba. Credeam că eşti supărat. Voiam... taci din gură, OK?

Barmanul a strigat numele lui Aiden, iar el a ridicat comanda râzând pe înfundate.

I-a întins ceaiul şi s-a aşezat înapoi pe scaun.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? Nu am făcut altceva decât să provoc dezastre de când ne-am cunoscut.

— Pentru că ai făcut ceea ce nimeni altcineva în toată viaţa mea nu a avut curajul să facă. L-ai înfruntat pe tata.

— Dar mama ta? l-a întrebat Frankie, suflând în aburul care se ridica din ceaşcă.

— Mama încerca să-l convingă, să-l lingușească. Nu a țipat niciodată la el. Nu i-a făcut niciodată reproșuri.

— Vezi? De asta unii oameni se transformă în niște nemernici. Sunt protejați de conturile din bancă sau de turnurile de sticlă ori de titluri, iar toți ceilalți sunt prea speriați să le spună că au devenit niște monștri.

— Dar tu spui lucrurilor pe nume?

— Ce o să facă? O să deschidă o băcănie lângă cea a părinților mei și o să-i scoată din afaceri? O să-l răpească pe unul dintre frații mei? Eu sunt o persoană neînsemnată. Nu merit să-și irosească energia cu mine.

Aiden a clătinat din cap.

— Dar ești importantă pentru mine. Asta te face importantă pentru el.

— Doar nu sugerezi că tatăl tău ar aplica o strategie à la Elliot, nu-i așa?

— Cei din familia Kilbourn sunt nemiloși, i-a amintit Aiden. Ți-am mai spus.

— Nemiloși sau nu, rănindu-mă pe mine nu ar face decât să te rănească pe tine. Și, oricât de oribilă este atitudinea lui acum, nu cred că tatăl tău vrea să te rănească.

— Cum adică mă sabotează pentru că se îndoiește de el însuși? a întrebat Aiden, studiind-o pe deasupra cănii cu cafea.

— Puțină psihologie. Nimeni nu-și părăsește imperiul fără să-și facă griji dacă a luat decizia corectă. Nu știe cine va fi dacă nu mai face parte din acel imperiu, iar noua realitate îl izbește.

— Deci ai apăsat butonul?

— Am aplicat o strategie à la Aiden.

— Când ai început să joci atât de murdar? a întrebat Aiden, luându-i mâna în a lui și trecându-și degetul mare peste palma ei.

— Când am început să îmi dau coate cu familia Kilbourn cea nemiloasă și pusă pe jaf.

Capitolul 54

Aiden şi-a verificat telefonul să vadă dacă primise vreun mesaj de la Franchesca în timp ce se îndrepta spre maşina care îl aştepta. Tocmai încheiase o nouă rundă de întrevederi cu echipa de management a firmei de dezvoltare de aplicaţii a lui Goffman şi se simţea entuziasmat. Cu câteva modificări ale structurii corporative, o revizuire a politicilor existente şi un rebranding sub umbrela Kilbourn, putea întrezări un viitor luminos pentru companie.

Tatăl lui avea să fie nevoit să-şi înghită cuvintele în cele din urmă.

Tocmai deschidea mesajul de la Frankie când s-a ciocnit de cineva.

— Îmi pare rău, a spus el, întinzând mâna pentru a o ajuta pe femeie.

— Oh, Aiden!

Margeaux, domnişoara de onoare răutăcioasă de la nunta lui Chip şi Pru, îl privea cu ochii plini de lacrimi.

Dintre toate persoanele peste care putea să dea pe un trotuar aglomerat, trebuia să fie cea care probabil era în stare să îi dea în judecată sau să încerce să-l şantajeze ca să îl bage în patul ei.

— Te-ai lovit? a întrebat-o pe un ton tăios, studiind-o rapid.

Purta o haină de lână de culoarea părului de cămilă. Părul blond îi era ondulat în bucle mari care îi atârnau pe umeri. Sprânceana lipsă îi crescuse la loc aproape în întregime.

L-a prins de reverele hainei și s-a aruncat la pieptul lui.

— Am nevoie de o față prietenoasă, a spus ea cu o voce tremurândă.

Aiden s-a uitat spre mașină și a oftat. Atât de aproape.

— Nu știu ce să fac! M-am certat cu iubitul și m-a lăsat aici, a spus ea cu o voce plângătoare.

Aiden a strâns din dinți. Era o ființă oribilă, dar o ființă oribilă care avea nevoie de ajutor.

— Pot să te duc undeva cu mașina? a întrebat-o.

Margeaux a dat din cap, uitându-se la el de parcă era eroul ei personal. Lui Aiden nu i-a plăcut. Era ceva alunecos la femeia asta. Parcă era o anghilă. Nu credea că femeia ar fi apreciat analogia.

I-a deschis portiera și, aruncând o privire peste umăr, s-a strecurat lângă ea. Margeaux s-a apropiat mult, sprijinindu-se de el.

— Unde să te lăsăm? a întrebat Aiden imediat.

— Oh, la intersecția dintre Fifth și East 59. Te rog.

A adăugat cuvintele de parcă tocmai i-ar fi venit în minte. Sunau ca în altă limbă când erau rostite de ea.

Se juca cu telefonul, stând în continuare prea aproape de el. Și-a scos și el telefonul, împingând-o cu cotul pentru a o ține la distanță, și a derulat mesajele. Frankie ținea din nou cursul de social media și, datorită asocierii sale bine cunoscute cu Aiden, numărul inscrierilor crescuse vertiginos, proprietarii de mici afaceri sperând că averea familiei Kilbourn avea să se răspândească prin osmoză.

Frankie: Cred că se așteaptă să intri pe ușă și să începi să împarți pungi cu bani.

Aiden: Ar trebui să trec pe acolo cu pungile mele cu bani. Se pare că am prea mulți având în vedere că iubita mea nu mă lasă să-i cheltuiesc cu ea.

Frankie: Ești amuzant. Trebuie să învăț niște oameni cum să selecteze reclamele de pe Facebook din punct de vedere geografic.

Aiden: Ne vedem diseară, frumoaso.

Ea a răspuns cu un emoji în formă de inimă, iar Aiden l-a privit simțindu-se ca un rege. Frankie nu știa asta, dar se îndrăgostise de el. Trebuia doar să aștepte momentul potrivit pentru a-i atrage atenția. Și, eventual, pentru a-i mărturisi că ajunsese la aceeași concluzie cu câteva săptămâni în urmă.

Era îndrăgostit și, pentru prima dată în viață, se gândea la pașii următori într-o relație.

A aruncat o privire spre Margeaux. Stătea sprijinită de spătar în partea opusă a banchetei, cu un zâmbet viclean pe față, în timp ce degetele îi zburau peste tastatura telefonului.

— Deci te-ai certat cu iubitul tău? a întrebat Aiden, fără să-i pese cu adevărat, dar aveau cincisprezece străzi de parcurs, iar schimbarea ei de atitudine l-a neliniștit.

— Hmm? a spus ea, ridicând ochii din ecran. Oh, da. Ne-am certat. Și e ultima dată din punctul meu de vedere. Merit mai mult și o să am grijă să primesc ce merit.

— Mmm, a murmurat Aiden, rezervat.

Din puțina sa experiență cu Margeaux, merita să i se toarne suc de lămâie pe răni în fiecare zi pentru tot restul vieții ei mizerabile. Dar cine era el să judece?

O avea pe Frankie și asta era tot ce conta. Nu avea de gând să mai schimbe o iubită cu alta, o moștenitoare cu alta. Avea ce-și dorea. În sfârșit.

Aiden a cochetat pentru scurt timp cu ideea de a-i trimite lui Goffman o felicitare de mulțumire pentru că fusese un nemernic.

Se simțea încrezător în viitor. Franchesca își termina MBA-ul în următoarele două luni și discutaseră despre planurile ei profesionale de după aceea. Sperase că va lua în considerare o poziție în compania lui. I-a râs în față când i-a sugerat asta. Avea însă putere de convingere. Putea să o facă să cedeze. Și i-ar fi fost de ajutor. Chiar dacă nu voia să lucreze cu el direct, achiziționase o serie de mici companii care ar fi avut nevoie de o persoană energică. Îi plăcea domeniul micilor afaceri. Poate că putea crea o companie pe care să o gestioneze ea.

Intenționa să deschidă din nou subiectul peste o săptămână și să testeze apele.

— Am ajuns, domnule, a anunțat Morris din spatele volanului.

Orice treabă avea Margeaux, era într-un hotel Art Déco de lux. Morris s-a grăbit să deschidă portiera din spate. Aiden a ieșit și i-a întins mâna lui Margeaux.

— Îți doresc mult noroc, Margeaux, i-a spus.

— Nu am nevoie de noroc, a spus ea cu un zâmbet superior, apoi s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat razant pe gură. Ne mai vedem.

A intrat în hotel. Aiden a clătinat din cap.

Morris s-a cutremurat.

— Tipa asta e diabolică, a declarat el.

— Nu te înșeli deloc, l-a aprobat Aiden.

Burlacul tot burlac rămâne

Aiden Kilbourn a fost prins strecurându-se într-un hotel cu o femeie din lumea bună

Iubita lui Aiden Kilbourn e devastată de aventură

Capitolul 55

Frankie a încuiat ușa centrului de dezvoltare în spatele ei și și-a pus geanta pe umăr. Era frig și întuneric. O seară de martie deprimantă obișnuită. Dar peste câteva ore îl aștepta pe Aiden și urmau să comande ceva de mâncare. Intenționa să lase gândul ăsta să îi țină de cald pe drumul spre casă.

Telefonul i-a vibrat în buzunar, dar, înainte de a putea să-l scoată, o siluetă întunecată s-a desprins de zid cu un magazin mai sus.

— Ia te uită, e chiar vechea mea prietenă Franchesca, a spus Elliot Kilbourn cu viclenie, potrivindu-și pasul cu al ei.

— Ce-ți face trompa, Elliot? l-a întrebat ea pe un ton degajat.

Nu putea exista decât un motiv ca Elliot să o aștepte. Necazuri.

— Acum sforăi, din cauza ta.

— Consideră asta un suvenir care să-ți amintească să nu mai răpești oameni.

— Știai că nu sunt singurul Kilbourn cu secrete murdare? a întrebat el.

Tonul lui vesel a pus-o în gardă.

Frankie s-a oprit brusc.

— Uite care-i treaba. Hai să terminăm cu asta, OK? Am avut o zi lungă. Lasă ocolișurile și spune ce ai de spus.

— Am venit să-mi prezint condoleanțele, a spus el, rânjind diabolic de parcă ar fi savurat fiecare cuvânt. Știrea devine virală chiar acum.

I-a întins telefonul, iar Frankie a aruncat o privire nepăsătoare spre ecran.

Burlacul tot burlac rămâne. Aiden Kilbourn și-a abandonat iubita pentru o aventură la un hotel cu o femeie din lumea bună.

Poze. Dumnezeule, poze! Aiden cu Margeaux Față de Bidon în brațe pe un trotuar din oraș. Capetele lor erau înclinate unul spre celălalt, iar expresia fețelor era serioasă. Părea un moment... intim. Aiden în limuzina lui cu Margeaux cuibărită lângă el. Ea își țuguia buzele pentru selfie, în timp ce el se uita în telefon. Apoi Aiden și Margeaux coborând din mașină în fața unui hotel, iar Margeaux sprijinindu-se de el și sărutându-l pe gură.

Frankie era gata să ucidă pe cineva. Pur și simplu nu era sigură cu cine să înceapă.

Fără să scoată un cuvânt, i-a întins telefonul lui Elliot.

— Nu e așa cum l-ai crezut, a spus Elliot. Este egoist și crud și nu îi pasă decât de el.

Frankie a dat să se îndepărteze. Avea stomacul răvășit de furie, durere și confuzie.

— E și un videoclip pe Snapchat, dar probabil nu e cazul să-l vezi, a spus el, potrivindu-și din nou pasul cu al ei. Și mai e ceva.

Frankie a strâns din buze. Avea să vomite. Sau să țipe. Sau ambele.

— Aiden e motivul pentru care Chip a părăsit-o pe prietena ta cu ani în urmă.

— Ce-ai spus?

Frankie s-a oprit brusc.

— El și Chip obișnuiau să stea de vorbă acasă la părinții mei. Nu știau că sunt și eu prin preajmă. Nu mă observau niciodată.

Frankie a văzut amărăciunea din ochii lui Elliot.

— Chip a menționat că intenționa să se căsătorească în scurt timp, dar lui Aiden nu i-a plăcut ideea. I-a spus lui Chip că nu crede că Pruitt e potrivită pentru el. Că nu avea să fie partenera de care avea el nevoie. Chip nu și-a dat seama ce urmărea, dar eu da.

— Ce urmărea?

Telefonul i-a vibrat din nou și a știut fără să se uite că era Aiden.

— Mânuia sforile ca un păpușar. Cei din familia Kilbourn învață asta de la naștere. Cum să-i faci pe oameni să facă ceea ce vrei tu să facă. L-a „îndrumat" pe Chip către aceeași concluzie, spunându-i că Pruitt era prea imatură, prea disperată după atenție. Nu avea să fie partenera potrivită pentru el.

— De ce ar fi făcut așa ceva? a întrebat Frankie cu un glas abia șoptit.

De ce ar fi distrus Aiden fericirea lui Chip? De ce i-ar fi provocat atâta suferință și durere lui Pruitt ani întregi?

— Cine știe? a spus Elliot, ridicând din umeri. Poate că o voia pentru el? Poate că nu suporta să-și vadă prietenul fericit? Ideea este că nu e omul pe care l-ai crezut.

— Du-te acasă, Elliot, a spus Frankie încet.

O tonă de cărămizi parcă îi căzuse în cap. Iar lucrul cel mai rău era că nu fusese pregătită pentru așa ceva. Ar fi trebuit să știe mai bine.

— Îmi pare rău că ți-am dat vești proaste, a spus el, continuând să zâmbească victorios după ce tocmai o înjunghiase și o lăsase să sângereze.

— Nu, nu-ți pare rău.

Frankie s-a îndepărtat, iar de data asta nu a mai oprit-o. A plecat fluierând un cântecel vesel.

Telefonul i-a vibrat din nou. L-a scos din geantă. Aiden.

Sunase deja de patru ori. A sunat-o și Pru. Dar ea nu era pregătită să vorbească. Trebuia să meargă undeva. Iar acasă nu mai era o opțiune.

Acolo ar fi găsit-o.

S-a întors și a intrat din nou în biroul întunecat. După ce a încuiat cu grijă ușa în urma ei, s-a dus cu laptopul la etaj, în sala de conferințe, și a rămas acolo în întuneric.

A deschis primul blog de știri mondene care i-a venit în cap și s-a forțat să citească articolul și să se uite la poze.

– Oh, la naiba! Chiar e și un videoclip, a murmurat pentru sine.

Frankie nu se considera nici pe departe o persoană lașă, dar tot i-au trebuit aproape cinci minute să apese pe butonul de play.

Era Margeaux, ticăloasa aia nesuferită, întinsă pe bancheta de piele a unei limuzine. Capul ei era în poala unui bărbat. Bărbatul purta un costum gri, exact precum cel al lui Aiden din imagini. Se juca cu cravata lui, mângâindu-i coapsa. „Mergem la Manchester să ne desfătăm puțin în după-amiaza asta", a șoptit ea pe un ton seducător. Frankie a simțit impulsul de a sparge laptopul, de a-l face bucăți și de a-i da foc. Orice numai să-și scoată din cap imaginea lui Margeaux și a lui Aiden. În videoclip se vedea cum o mână o mângâia pe Margeaux pe bărbie.

Frankie s-a încruntat și a apăsat pe pauză. A făcut o copie de rezervă a videoclipului și l-a vizionat din nou. Mâna era alta. La fel și ceasul. Aiden purta un ceas marca Patek Philippe care costa mai mult decât casa părinților ei când o cumpăraseră cu patruzeci de ani în urmă. Un cadou sentimental și ostentativ de la tatăl lui când începuse să lucreze la companie. Bărbatul din videoclip purta Cartier.

Fir-ar să fie!

A derulat înapoi la imagini. Prima de pe trotuar. Poza era făcută în așa fel încât să scoată în evidență chipul lui Margeaux privind în sus spre Aiden. Fața lui era înclinată. Cu siguranță era el, dar era ceva aparte în fotografie. Nu era fotografia neclară a unui turist sau un cadru grăbit făcut de un paparazzo. Arăta precisă, clară, profesionistă. Era oare o înscenare?

Frankie și-a frecat tâmplele. Telefonul i-a vibrat din nou pe masă. Era Gio.

— Ce vrei? a răspuns ea.

— Nu știu care e problema, dar Aide mai are cinci secunde până să dărâme Brooklynul cărămidă cu cărămidă căutându-te.

— Ai văzut știrile? l-a întrebat.

— Da, am văzut, a spus Gio, părând mai mult enervat decât furios.

— Primul rând la un meci al echipei Knicks e suficient pentru a-ți cumpăra loialitatea? l-a întrebat Frankie.

— Doamne, Frankie. Tipul din videoclip are manichiura făcută. Nu e Aiden. Omul e pe punctul de a-și pierde mințile, surioară. Știu că o să mă urăști pentru asta, dar cred că cineva i-a înscenat totul.

Ajunsese deja la aceeași concluzie, dar asta nu explica imaginile celelalte. Îmbrățișarea, sărutul. Și mai era și cealaltă problemă, faptul că îi distrusese fericirea celei mai bune prietene a ei.

— Nu sunt încă pregătită să vorbesc cu el, a spus Frankie.

— Pot măcar să-i spun că ești bine?

— Bine. Cum vrei. Trebuie să închid.

— Ești bine? a întrebat-o Gio.

Pentru prima dată, a simțit lacrimile inundându-i ochii.

— Nu chiar, a spus ea cu o voce frântă.

Gio a înjurat.

— Ascultă. Știi că sunt de partea ta, nu? Indiferent de situație.

— Da. Știu, a spus ea, găsind o fărâmă de mângâiere în asta.

Familia e pe primul loc.

A închis și a sunat singura persoană care ar fi putut să-i spună adevărul.

Capitolul 56

Aiden a deschis ușa penthouse-ului și a intrat cu pași mari. Persoana de la recepție îl sunase să-i spună că domnișoara Harnaski îl așteaptă. A văzut-o stând pe canapeaua de piele, cu o geantă plină până la refuz pe jos și două pahare de whisky în față. O senzație de ușurare, rapidă și violentă, l-a străbătut.

— Francesca, a șoptit.

S-a întors spre el, dar nu l-a privit în ochi, iar Aiden a simțit un gol în stomac. A întins mâna spre ea, dar atitudinea ei rezervată l-a făcut să se oprească.

— Spune-mi că nu crezi asta, a spus el încet.

Avea nevoie ca ea să-l cunoască, să aibă încredere în el. Ideea că ar putea crede vreodată că el ar...

— Unele imagini sunt reale, a spus ea pe un ton impasibil.

Aiden a dat din cap.

— Da. Am dat peste ea după întâlnirea de săptămâna asta. S-a ciocnit de mine și părea că plânge. A spus că s-a certat cu iubitul ei.

— Iar tu te-ai oferit s-o duci cu mașina, a completat Frankie.

— Da. *Doar* să o duc cu mașina.

A întins din nou mâna spre ea, dar Frankie s-a aplecat, a luat un pahar și i l-a întins.

A strâns între degete paharul rece de cristal și și-a dorit să fie pielea ei. Dacă ar fi putut să o atingă, totul ar

fi fost în regulă. Nu se puteau minți unul pe altul când se atingeau.

— Te cred, a spus ea simplu, iar nodul din stomacul lui Aiden s-a dizolvat.

S-a lăsat în genunchi în fața ei, aruncând whiskyul pe covor, și și-a trecut mâinile peste coapsele ei.

— Îmi pare atât de rău. Nu știu de ce Margeaux a făcut așa ceva. Pentru atenție sau...

— Din răzbunare, a completat Frankie. Știai că are o relație cu Elliot?

Aiden a înțepenit. Alcoolul i-a îmbibat pantalonii în dreptul genunchilor. Elliot. Problema nu era Margeaux și falsul scandal stârnit de ea. Problema era Elliot și ce îi spusese el.

— Nu știam, a început el, așteptând ca ea să-i decidă soarta.

— Nu vreau să mai fac asta, Aiden.

Vocea îi era atât de calmă, atât de impasibilă.

— Franchesca, nu poți să pleci.

Nu putea să facă asta. Era fizic imposibil să plece. Inima lui era în stăpânirea ei. Dacă pleca, avea să-i ia și inima.

Frankie a clătinat din cap și, când i-a întâlnit privirea, a văzut furia din ochii ei.

— Nu-mi spune că nu pot. M-am săturat de circul ăsta afurisit.

S-a ridicat, iar el a apucat-o de șolduri, punându-și fruntea pe abdomenul ei.

— Franchesca.

L-a forțat să se ridice.

— Uită-te la mine, Aiden, i-a poruncit ea.

El a făcut ce i s-a spus și i-a luat fața în mâini. Ea a închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis, Aiden și-a dat seama că o pierduse.

— Vreau să înțelegi că știu că nu ai avut o aventură cu Margeaux. Știu că nu mi-ai fi făcut asta.

— Atunci de ce... a început el.

Știa de ce. Voia doar ca ea să spună cuvintele pe care merita să le audă.

— Vreau să te aud pe tine spunând de ce.

Cuvintele ei reflectau propriile lui gânduri.

— Vreau să-mi spui.

Aiden și-a încleștat maxilarul. Se simțea neputincios. Era oare karma pentru toți anii în care manipulase pe toată lumea, căutând succesul cu orice preț? Ar fi putut să aibă totul, iar acum rămânea cu tot ce avea înainte. Ironia făcea însă ca asta să nu însemne nimic fără Franchesca.

— Mi-a fost teamă că nu era potrivită pentru el. Părea atât de tânără, atât de imatură. El a fost primul meu prieten adevărat și am avut grijă de el. La acea vreme, nu credeam că e partenera potrivită pentru el.

Frankie a tresărit la auzul cuvintelor lui, iar el i-a simțit durerea ca și cum ar fi fost a lui.

— Continuă, a spus ea, impasibilă.

— Abia terminase studiile și se gândea să se logodească. Am crezut... Am crezut că era o greșeală. Nu mi-am dat seama cât de puternice erau sentimentele ei pentru el. O văzusem pe Pruitt doar de câteva ori. Am crezut că îi fac o favoare.

— Știi cât de distrusă a fost? a întrebat Frankie cu vocea joasă și încordată.

— Habar n-am avut până nu ai menționat asta la nuntă. Când s-au împăcat, păreau mult mai potriviți unul pentru celălalt. Ea era mai stabilă, mai matură. Era persoana potrivită pentru el. Am crezut că despărțirea fusese justificată.

— Nu voia să mănânce, Aiden. Nu se putea ridica din pat. Ar fi trebuit să fie internată în spital, dar părinții ei au îndopat-o cu medicamente antidepresive și i-au pus o asistentă cu normă întreagă. Credea că își întâlnise sufletul

pereche. Credea că viitorul ei abia începea, dar tu i l-ai distrus pentru că nu era suficient de bună.

Vocea i s-a ridicat brusc.

— Franchesca, iubita mea. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut niciodată să provoc vreun rău. Aveam grijă de un prieten și, dacă aș fi știut cât de profunde erau sentimentele lui Pruitt pentru el, nu aș fi spus niciodată nimic.

— Dacă ea nu era suficient de bună, eu cum sunt, Aiden? Dacă Pruitt „Sânge Albastru" Stockton nu e suficient de bună, de ce ai pierdut atât de mult timp cu mine?

A prins-o de brațe.

— Tu ești totul pentru mine, Franchesca. Tot ce nu știam că îmi lipsea, fără de care nu mai pot să trăiesc. Te iubesc.

A citit în ochii ei șocul și groaza.

— Ce-ai spus?

Tonul ei nu mai era deloc impasibil și monoton.

— Am spus că te iubesc, fir-ar să fie!

— Nu poți să mă manipulezi cu cuvintele astea! Nu poți să le scoți și să le pui pe masă când ai probleme pentru că i-ai rănit pe oamenii pe care îi iubesc. Nu poți folosi dragostea ca pe un instrument pentru a obține ceea ce îți dorești.

Panica îi urca în gât.

— E adevărat, Franchesca. La naiba! Nu mă pricep la asta. Nu i-am spus niciodată altcuiva în afară de mama că...

— Nu mai vorbi, Aiden! Dumnezeule! Sunt o persoană obișnuită. Oamenii obișnuiți nu sunt urmăriți de fotografi sau de ticăloși bogați care încearcă să le distrugă relațiile. Oamenii obișnuiți nu folosesc dragostea ca pe o armă.

— Ce vrei să fac? Spune-mi și o voi face, i-a cerut Aiden.

— Vreau să-mi dai drumul, a strigat Franchesca.

— Nu!

Ar fi făcut orice pentru ea. Orice în afară de asta.

— Nu poți să decizi că rămânem împreună. Mi-ai rănit prietenii. M-ai rănit pe mine. Și nu mi-ai spus tu adevărul. A trebuit să îl aud de la ciudatul de frate-tău, care mă pândea în fața biroului. Oriunde mă duc, apare un Kilbourn care îmi spune că nu sunt suficient de bună.

— Elliot e problema mea. Mă ocup eu de el.

— El a pus la cale asta. El și Margeaux. Aș paria pe contul tău mare și gras. Eu și Pru i-am văzut împreună când am fost să luăm prânzul. Credeam că au o relație amoroasă, dar, de fapt, complotau.

— Elliot vrea să-i cumpăr partea din companie. Mi-a spus că o să-ți spună despre Pru și Chip dacă nu încheiem afacerea.

— Și de ce nu ai făcut-o? l-a întrebat Frankie.

— Credeam că e o cacealma.

— Răspuns greșit, Kilbourn!

— E adevărat! a urlat Aiden.

— Știu că e adevărat! Asta e problema! Nu pot să mai suport asta, Aiden. Nu vreau să-mi petrec viața înșelată sau mințită sau amenințată în mod constant ori folosită din cauza familiei tale. Vreau un *parteneriat*. Între noi nu există așa ceva.

A făcut o mișcare spre geantă, dar el a oprit-o, apucând-o de braț.

— Putem avea asta. Îți jur, Franchesca.

— Ai spus că ești dispus să îmi oferi tot ce îmi doresc, a spus ea, privindu-l acuzator.

— Orice, totul.

— Dar nici măcar nu ai putut să fii sincer cu mine. Spune-mi, când Elliot ți-a spus ce știa, ți-a trecut măcar prin cap să mărturisești tot? Să-mi spui? Să îți accepți vina și să speri că totul o să fie bine?

Oare se gândise la asta? Sau se hotărâse pur și simplu să se ocupe de problemă?

— Totul este un joc de putere pentru tine, a spus ea încet. Iar eu m-am săturat să fiu jucăria ta.

A încercat să se elibereze din strânsoare, dar el a ținut-o și mai strâns.

— Mă rănești.

— *Tu* mă rănești *pe mine*, Franchesca. Hai să vorbim despre asta. Lasă-mă să repar lucrurile!

Dacă ieșea pe ușă, știa că nu o să se mai întoarcă. Era ca și cum ar fi încercat să țină în loc mareea, dar trebuia cel puțin să încerce.

— Nu mint când spun că te iubesc. Am simțit asta și am știut ce este acasă la mama. M-am uitat la tine stând printre spectatori și nu te-am văzut decât pe tine. Tu ești tot ce vreau să văd în fiecare zi pentru tot restul vieții mele. Te rog, nu lăsa asta să ne despartă, Franchesca.

— Știi că mă iubești de atâtea săptămâni și nu te-ai gândit să-mi spui? Era ca un as în mânecă? Un atu care să te scoată din necaz? Nu-ți dai seama cât de aiurea e totul? Crezi că asta e ceea ce merit?

— Nu, sigur că nu. Nu am mai fost niciodată îndrăgostit, Franchesca, așa că îmi pare rău dacă nu știu cum să gestionez chestia asta. A fost o adevărată luptă doar ca să te conving să ieși cu mine. Nu știam cum ar fi fost să-ți spun acele cuvinte și să nu aud nimic în schimb decât tăcere. Nu eram pregătit.

— Cine a spus că n-ai fi primit niciun răspuns, idiotule?

Furia și lacrimile i-au umplut ochii.

— Cine a spus că erai singurul care avea astfel de sentimente?

Aiden a prins-o de brațe.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că și eu te iubeam. Idiotule!

Iubeam? Cum putea să folosească dintr-odată timpul trecut?

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că ești Aiden Kilbourn, burlac convins și afemeiat. Ești căsătorit cu munca ta. Și nu știam cum să o spun. Nu am păstrat asta pentru a înclina balanța la momentul potrivit. Pur și simplu nu știam cum să-ți spun fără să-mi frâng inima.

— Franchesca, putem face relația noastră să meargă. Ne iubim.

— Nu e destul.

— Trebuie să fie.

A clătinat din cap și s-a eliberat din strânsoarea lui, ridicând mâinile când el a făcut un pas înainte.

— Uită-te la mine. Înțelege-mă. Nu vreau să fiu aici și nu vreau să vii cu mine.

— De ce nu putem vorbi despre asta? De ce nu mă lași să repar lucrurile?

— Pentru că o echipă rezolvă lucrurile împreună, Aiden. Iar noi nu suntem o echipă și nu suntem împreună.

Aiden a făcut un pas înapoi de parcă ar fi primit o lovitură reală. Lucrurile nu se puteau termina așa. Dar Frankie și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit cu mâna pe clanță.

— Nu vorbi cu mine. Nu veni să mă vezi. Nu mă suna.

Dumnezeule, vorbea serios. Nu o văzuse niciodată atât de serioasă, atât de rănită. Și el era de vină pentru asta.

— Și încă ceva. Elliot încearcă să te distrugă, Aiden. Ai grijă.

A ieșit, închizând încet ușa în urma ei, și lumina s-a stins în universul lui.

Capitolul 57

Înapoi în apartamentul ei, în patul pe care îl împărtiseră, a lăsat în sfârșit lacrimile să-i curgă pe obraji. Fierbinți și sărate, i-au făcut cărări pe obraji și au udat perna pe care stătea. Perna lui. Știuse, nu-i așa, că așa se va termina? Își luase măsuri de precauție, dar, în cele din urmă, nimic nu i-ar fi putut feri inima de Aiden.

Se uitase la ea atât de distrus când a plecat. Îi simțea durerea răsunând în ea. Amândoi erau de vină. Ea pentru că se îndrăgostise de el și el pentru că o dezamăgise. El avea să caute întotdeauna o modalitate de a ieși câștigător. Era în firea lui.

Frankie s-a răsucit, strângând perna la piept, și a plâns până a adormit. Dimineața de iarnă cenușie și monotonă nu a ajutat-o deloc să se ridice din pat. O văzuse pe Pru în abisul disperării din cauza lui Chip și își promisese că nu va lăsa niciodată un bărbat să o distrugă așa. Și iată că acum simțea o durere profundă și avea ochii umflați de câte lacrimi vărsase.

Azi nu putea. Nu putea să iasă în lume, nu când știrea despre Aiden și Margeaux era răspândită pe fiecare blog și site de știri din oraș. Nu când trebuia să înfrunte adevărul că era singură.

I-a trimis un mesaj Brendei, cerându-și scuze că nu se simte bine și nu poate veni astăzi.

Grozav. Nici măcar riscul de a-și vedea veniturile afectate nu o putea ispiti să se ridice din pat. Era oficial o

femeie distrusă. Nici măcar nu voia să mănânce. Voia doar să fie lăsată în pace.

De parcă universul i-ar fi auzit gândul, a auzit o bătaie puternică în ușă. Inima a început să-i bată cu putere la gândul că ar putea fi Aiden, care găsise în mod miraculos cuvintele potrivite pentru a-i curma suferința. Și-a tras o pernă peste cap și s-a prefăcut că lumea nu există.

Din păcate, lumea avea o cheie de la apartamentul ei. Două trupuri masive s-au aruncat pe saltea, inghionind-o pe sub pătură.

— Plecați.

Perna, cea care mirosea a șamponul lui Aiden – oh, Dumnezeule, șamponul lui de o mie de milioane de dolari era încă la ea în baie – i-a fost smulsă de pe față.

Marco i-a zâmbit.

— Aici era, a spus el vesel.

— Ieșiți.

— Fie veneam noi, fie mama, iar ea stă ghemuită în poziție fetală, plângând după toți bebelușii Kilbourn minunați pe care nu-i va putea ține niciodată în brațe, a anunțat-o Gio de la picioarele patului.

Frankie a făcut ultimul lucru pe care frații ei se așteptau să-l facă. A izbucnit în lacrimi. În toți anii ei de adult, nu plânsese niciodată în prezența lor. Nici măcar atunci când unul dintre verii lor glumeți îi rupsese mâna jucând fotbal american de Ziua Recunoștinței.

— Oh, la naiba, a șoptit Marco.

— Ce facem? a întrebat Gio.

— Încă vă aud, idioților, a suspinat Frankie, smulgând perna din mâna lui Marco și punându-și-o pe cap.

— Încearcă să se sufoce?

— O sun pe Rach. Ea o să știe ce e de făcut.

— Nu suni pe nimeni! Sunt bine! a bocit Frankie.

Dacă tot se umilea, măcar să facă o treabă bună. Cel puțin avea să-și învețe minte frații să mai intre în apartamentul ei vreodată fără să fie invitați.

Nu că ar fi putut întrerupe ceva. Avea un plan nou de viitor: intenționa să îmbătrânească urât și să salveze o mulțime de pisici care într-o bună zi aveau s-o mănânce în somn.

Frankie l-a auzit pe Marco vorbind la telefon în salon prin pereții subțiri ca hârtia.

— Nu am mai văzut-o niciodată așa, spunea el.

— Ce putem să facem, Frankie? a întrebat Gio. Vrei să mergem să-l ciomăgim?

— Nu, nu vreau să-l ciomăgiți! a spus ea, ridicându-se în capul oaselor.

Gio s-a încruntat.

— Vrei s-o ciomăgim pe ea?

— Poate, a răspuns, apoi a clătinat din cap. Nu, nu vreau ca nimeni să ciomăgească pe nimeni. Nu era adevărat. I s-a înscenat toată povestea, dar tot nu mai suntem împreună. OK?

— Nu mai înțeleg nimic.

Frankie s-a lăsat să cadă la loc pe pat și și-a pus perna peste față.

Marco s-a întors în cameră.

— Rach mi-a dat o listă foarte concretă. Mă duc să iau ce trebuie. Tu stai aici și n-o lăsa să se uite pe fereastră.

— De ce? a întrebat Frankie, ridicându-se din nou în capul oaselor.

— La naiba! Credeam că nu mă auzi prin pernă.

— De ce să nu mă uit pe fereastră?

Frankie a dat să sară din pat, iar Gio s-a repezit după ea, dar a reușit să-l ocolească. Și-a lipit fața de geamul murdar.

— Cred că e o glumă.

— Paparazzii ăștia nenorociți, a oftat Gio.

— De ce sunt cameramani în fața clădirii mele?

— Bănuiesc că nu ai văzut știrile azi.

— Ce naiba s-a mai putut întâmpla?

— Aiden a dat-o în judecată pe tipa aia, Mar-goat sau cum o cheamă, și toate blogurile și site-urile de știri care au publicat povestea. Cele mai multe dintre ele au publicat deja retractări.

— Cum de a ajuns viața mea să fie așa? a murmurat pentru sine.

— Ies pe alee. Mă întorc repede, a spus Marco, punându-și din nou haina.

Frankie a tras jaluzelele, aruncând apartamentul în întunericul sumbru pe care îl simțea în inimă. S-a lăsat convinsă de Gio să se ridice din pat și să-și perie părul, dar, când a zărit pieptănul lui Aiden și o pereche de boxeri rătăciți în coș, și-a pierdut orice dorință de a se comporta ca un om.

S-au tolănit pe canapea și s-au uitat la o emisiune în reluare până când s-a întors Marco.

— OK, avem niște reviste lucioase care nu spun nimic despre iubitul tău pe copertă, a spus vărsând conținutul pungii pe măsuța de cafea. Niște șervețele pentru cazul în care chestia aia care s-a întâmplat acolo se va întâmpla din nou. Șase feluri diferite de ciocolată. Două cutii de înghețată, pentru că mai mult de atât te-ar face să te urăști mâine-dimineață. Și un litru de supă de pui cu tăiețe i.

— Ce e în cealaltă pungă? a întrebat Frankie, trăgându-și nasul.

— Am cumpărat o grămadă de Bluray-uri pe care le putem viziona. Iar dubița cu tacos era la două străzi mai încolo, așa că am luat câțiva.

— Mulțumesc, Marco, a spus ea. Mulțumesc, Gio.

Gio i-a ciufulit părul proaspăt periat și i-a arătat degetul.

— Suntem o familie.

Aiden nu sunase. Când în sfârșit a avut curajul să-și pornească telefonul, avea cincisprezece apeluri ratate de la el, dar de dinainte de confruntarea din penthouse. De atunci nu o sunase. Dar îi trimisese mesaje.

> Aiden: Știu că ai spus să nu te suni. Dar nu ai spus explicit să nu-ți trimit mesaje. Deci, până nu-mi spui altceva, voi continua să-ți trimit mesaje. Mi-e dor de tine. Îmi pare rău.

> Aiden: Am exact ce aveam și înainte de tine, dar acum mă simt de parcă n-aș avea nimic.

> Aiden: Mi-aș dori să fim pe canapeaua ta. Tu cuibărită lângă mine. Eu jucându-mă cu părul tău. Mâncarea răcindu-se pe masă. Mi-e dor de tine.

> Aiden: Dau în judecată o grămadă de oameni astăzi. Am crezut că ar trebui să știi. Nimeni nu scapă nepedepsit după ce te-a rănit, Franchesca. Nici măcar eu. Sunt nefericit fără tine.

A doua zi dimineața au început cadourile. Fără contact direct. Doar mici cadouri cu felicitări scrise de mână livrate prin curier. Marți, i-a trimis acasă un teanc de romane de dragoste și un card cadou consistent la salonul Christian's. Miercuri, când s-a întors în sfârșit la muncă, a trimis ciocolată caldă pentru ea, Brenda și Raul. Frankie nu voia să afle de unde știa că s-a întors la muncă. Dacă îi mai monitoriza încă rutina zilnică însemna că încă mai spera. Spre deosebire de ea.

Joi, Frankie a găsit un pachet de șosete pufoase, lungi până la genunchi, în fața ușii apartamentului. Genul pe care îi plăcea să le poarte în cizme.

Vineri a primit o pijama moale și mătăsoasă. Nu lenjerie sexy, ci genul de pijama pe care o porți după o

săptămână lungă, când îți petreci weekendul acasă. S-a îmbrăcat imediat cu ea și s-a ghemuit pe canapea cu hanoracul lui Aiden cu emblema Yale, pe care îl scosese din coșul de rufe ca să nu-și piardă mirosul.

Toată săptămâna a fost nevoită să spună „nu comentez" în (rarele) ocazii în care s-a aventurat în public și „sunt bine" la muncă și la masă la ai săi. Se simțea înghețată pe dinăuntru, de parcă ar fi purtat iarna în suflet și nu avea să se mai încălzească niciodată.

Și în fiecare seară adormea pe canapea fără să pornească televizorul, evitând patul mare și frumos și amintirile lui.

Capitolul 58

Aiden s-a uitat pe fereastra biroului, ignorând mormanul de hârtii care îi solicita atenția. Nu avea nimic de dat. Doar efortul de a veni la birou îl epuiza. Era lipsit de energie, nu avea chef de nimic, iar asta îi afecta munca. Oscar mergea ca pe coji de ouă în preajma lui. Întâlnirile erau reprogramate ca prin farmec pentru date ulterioare. Cu o seară în urmă, mama lui luase cina cu el și afișase un zâmbet compătimitor.

Iar Aiden nu fusese în stare să arate vreun interes.

Telefonul de pe birou a sunat scurt.

— Da?

— Doi domni vânjoși din Brooklyn vor să te vadă, l-a anunțat Oscar.

— Intrăm, Aide, a auzit el vocea lui Gio prin ușă.

Minunat! Exact ce îi trebuia. Frații Baranski veniseră să îl ciomăgească.

— Poftește-i înăuntru, a oftat.

O secundă mai târziu ușa s-a deschis, iar Gio și Marco au intrat în birou. Probabil încercau să pară calmi pentru ca Oscar să nu cheme imediat paza.

Marco s-a prăbușit pe unul dintre scaunele vizitatorilor, în timp ce Gio a început să se plimbe prin birou. Aiden nu-și putea da seama dacă admira priveliștea sau căuta camerele de supraveghere.

A așteptat ca unul dintre ei să vorbească primul, să arunce cu amenințări sau acuzații, să se repeadă la rotula

lui sau la orice altă parte a corpului pe care frații Baranski aveau de gând să i-o rupă pentru sora lor mai mică.

— Frate, ce naiba? a întrebat Marco, rupând tăcerea. Trebuie să ai grijă cu fetele de genul ăsta.

— Ce fete? a întrebat Aiden, calm.

— Tipa aia, Margeaux, a intervenit Gio, sprijinindu-se de colțul biroului.

— Se vede de la o poștă că e diabolică. Mă mir că i-ai căzut în plasă și ai lăsat-o să-ți insceneze chestia asta, a oftat Marco.

— Să-mi insceneze? Mă credeți că nu s-a întâmplat nimic?

Gio a pufnit.

— Frankie e marfă de calitate superioară și vrei să credem că te-ai duce la drive-thru după o scorpie sfrijită și ahtiată după bărbați?

— Deci nu ați venit să mă luați la bătaie? a vrut să știe Aiden.

Frații și-au dat capul pe spate și au izbucnit în râs, dar nu i-au dat un răspuns clar.

Telefonul i-a sunat scurt și a aruncat o privire spre ecran.

Oscar: Trebuie să chem paza?

Aiden: Doar dacă mă auzi plângând după mami.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra celor doi frați.

— Atunci de ce ați venit?

— Frankie e distrusă, l-a anunțat Gio.

— Ne-am gândit că probabil nici tu nu te simți prea bine, a intervenit Marco.

— Așa s-ar zice, a spus Aiden, privind la dezordinea de pe biroul lui. Trebuie să o aduc înapoi.

Marco a oftat și și-a trecut o mână prin părul des.

— Nu știu ce să zic, omule.

Aiden și-a frecat fruntea.

— N-aveți niciun sfat, nicio soluție magică să o fac să mă ierte?

— Ți-a povestit vreodată despre vărul nostru Mattie? a întrebat Gio.

Aiden a clătinat din cap.

— Mda, pentru că nu vrea nici să-i rostească numele. I-a pus gumă în păr când avea nouă ani, iar mama a trebuit să i-o scoată cu foarfeca. Nu a mai vorbit cu Mattie până anul trecut, la nunta lui.

— Frankie nu e genul care să ierte ușor, a spus Marco. Niciodată.

— Nu se poate ca totul să se fi terminat, a spuse Aiden, împingându-și telefonul pe birou.

Frankie nu răspunsese nici măcar o dată la unul dintre mesajele sau cadourile lui. Disperarea îl făcea să simtă un junghi în piept.

— Ah, la naiba, a oftat Gio, scărpinându-se la ceafă. Uite care-i treaba. Nu poți să continui să-i trimiți mesaje și cadouri. OK? Orice ai face o să pară război psihologic.

— Vrei să renunț pur și simplu? a întrebat Aiden.

— Nu, omule, a spus Marco. Trebuie doar să *pară* că ai renunțat.

— Băieți, n-am dormit prea bine în ultimul timp. Nu înțeleg ce încercați să-mi sugerați, a spus Aiden.

— Frankie a noastră e fată deșteaptă. Încăpățânată, dar deșteaptă, a început Gio.

Marco s-a foit pe scaun.

— Ai dat-o în bară destul de rău. Dar și ea a greșit.

— Ea n-a făcut nimic, a protestat Aiden.

— Pe toată durata relației voastre a stat pe picior de ducă pentru că și-a imaginat că o să se termine rău. I-a fost frică, dar, dacă îi spui vreodată asta, o să te distrug și pe

urmă o să spun că nu e adevărat, a spus Gio, amenințându-l cu degetul.

— Căuta doar o scuză, a spus Aiden ca pentru sine.

— Da, dar având în vedere cât e de nefericită acum, dacă îi dai puțin spațiu, își va da seama că nici ea nu este nevinovată în toată povestea asta.

— Cât spațiu? a întrebat Aiden.

Avea nevoie ca ei să-i spună clar. Ideea de a-și abandona eforturile, de a renunța la control, era terifiantă, dar o mică scânteie de speranță i s-a aprins în piept.

— Tot spațiul, a spus Marco.

— Fără mesaje, fără cadouri, fără nimic, a adăugat Gio.

Aiden și-a acoperit ochii câteva clipe, încercând să înțeleagă ideea de a renunța la luptă și de a spera că lucrurile se vor termina cu bine. Era total împotriva firii sale să lase lucrurile la voia întâmplării.

— Mă gândeam să-i achit împrumuturile studențești, a recunoscut el.

Micile lui atenții nu îi atrăseseră interesul. Poate că o atenție mai mare ar fi reușit să facă asta. Ar fi fost cel puțin nevoită să vină la birou și să țipe la el.

— Oh, Dumnezeule, în niciun caz! a spus Marco, părând îngrozit.

— Nu ar fi deloc încântată, omule, a aprobat Gio. Repet, nu-i arunca în față lui Frankie grămezi de bani. Pur și simplu o să le dea foc.

— Deci să renunț pur și simplu? S-o las în pace?

— Fă să *pară* că ai renunțat, a spus Marco, de parcă ar fi fost vreo diferență.

— Dacă fac asta, credeți că există vreo șansă să mă ierte?

— Da, a spus Gio, încurajator. Așa cred.

— Una mică de tot, a intervenit Marco.

A ridicat din umeri când fratele său i-a aruncat o privire acuzatoare.

— Ce e? Nu vreau să-și facă prea multe speranțe dacă ea decide să pună capăt definitiv relației.

— Ascultă, trebuie să te gândești la altceva, Aide. Tu ești pregătit să o ierți? Te-a abandonat în loc să te sprijine – din nou, dacă îi vei spune asta vreodată, o să-ți stric mutra asta simpatică și probabil și costumul elegant –, iar dacă vei lăsa asta să te macine, nu ai nicio șansă.

Filozofii din Brooklyn stăteau în biroul lui, dându-i sfaturi și o mică fărâmă de speranță.

— N-o să las asta să mă macine, a promis el.

— Bun.

Cei doi frați au dat din cap.

— Ai un locșor frumos aici, a spus Marco, aruncând o privire în jur.

— Acum facem conversație? a întrebat Gio.

— Sunt doar politicos.

Marco i-a dat un picior în genunchi lui Gio, care își sprijinea picioarele pe birou.

— Au! Idiotule!

Oscar: Ce am auzit a fost o lovitură?

— În fine, a spus Gio, uitându-se la ceasul de pe telefon.

Aiden s-a crispat. Nu voia ca ei să plece. Erau singura lui legătură tangibilă cu Frankie.

— Vrei să ieșim să bem ceva? Poate și la o friptură? l-a întrebat Marco pe Aiden.

Aiden a dat din cap, cuprins de o senzație de ușurare. Nu îl abandonau.

— Da. Da, vreau.

Capitolul 59

— Nu știu cum să-ți spun asta, Frankie, a început Raul pentru a treia oară, dregându-și glasul.

Brenda stătea lângă el la masa de conferințe, ștergându-și lacrimile cu un al treilea șervețel.

Frankie și-a văzut dosarul de personal pe masă și a pus lucrurile cap la cap la cinci secunde după ce a intrat în birou.

— Ne-am pierdut grantul, a anunțat-o Raul. Două dintre ele, de fapt. Nu se mai acordă finanțare pentru ele, deci nu se pune problema să fi făcut tu vreo greșeală la scrierea grantului. Nu a fost nici problema noastră ca organizație, a fost doar... ghinion.

Viața ei nu fusese altceva decât un șir de ghinioane în ultimele săptămâni.

— Ceea ce încerc să spun – Raul a tras adânc aer în piept – este că închidem biroul. Nu putem continua să susținem comunitatea de afaceri fără aceste fonduri și am vorbit despre retragere de ceva vreme.

Brenda și-a suflat nasul zgomotos.

— Iar asta înseamnă că și contractul tău de muncă încetează.

Raul și-a terminat fraza cu greutate și s-a întins după cafea, reușind să o verse aproape pe toată.

— Am înțeles, a spus Frankie, prea amorțită pentru a procesa ceva.

Traiectoria vieții ei înregistra o cădere liberă. Dacă tendința asta continua, peste o săptămână avea să-și încălzească mâinile la focul iadului.

— Îmi strâng lucrurile și plec.

Suspinele Brendei s-au transformat într-un bocet în toată regula.

— Ne pare foarte rău, scumpo! După tot ce ai indurat...

Frankie s-a ridicat și i-a îmbrățișat mecanic pe amândoi. Fuseseră mentorii, părinții adoptivi și prietenii ei. Iar acum și aceștia ieșeau din viața ei.

— Putem să te invităm la prânz sau... ceva? a întrebat Raul.

Frankie a clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— O să-ți trimitem banii de concediu împreună cu ultimul salariu, a spus el, privind posomorât masa.

— Mulțumesc, a spus Frankie, oprindu-se la ușă și aruncând o ultimă privire în încăpere.

La parter, a îndesat tot ce a putut de pe birou într-o cutie goală de coli de hârtie și a ieșit sub razele batjocoritoare ale soarelui. Sfârșitul lunii martie dădea semne ale primăverii ce urma. Nimic nu putea topi însă gheața din ea.

S-a așezat pe bordură sub o rază de soare care se strecura printre crengile copacilor. Oare ajunsese la fund? Rămăsese fără slujbă cu șase săptămâni înainte de terminarea masteratului și trebuia să aleagă între chirie și taxele de școlarizare. Ah, și vorbind despre școală, slujba asta și atelierele de social media făcuseră parte din proiectul ei de disertație. Prin urmare, nu se mai punea problema să absolve în primăvara asta.

Iar cel mai rău lucru era că Aiden încetase să mai dea vreun semn de viață cu o săptămână în urmă. De parcă dispăruse de pe fața pământului. Dar era încă aici.

Continua să lucreze. Continua să existe. Continua să își trăiască viața.

Știa asta pentru că nu se putea abține să deschidă nenorocitele de e-mailuri cu alerte Google în fiecare dimineață.

Mergea la serviciu în fiecare zi, lua cina in oraș, participa la evenimente. Între timp, ea încetase să mai vorbească cu toată lumea. Cu părinții, cu frații ei, cu Pru. Evita contactul uman pentru că nu se mai simțea umană.

Mânia, durerea făcuseră loc unui nou sentiment. Unul pe care nu îl înțelegea. Vinovăția.

— Frankie!

A tresărit auzind glasul vesel. Nu putea să-i facă față lui Pru acum. Era incapabilă până și să se prefacă bucuroasă că își vede prietena.

— Bună, a spus Frankie pe un ton plat.

— De ce stai pe trotuar cu o cutie de... Oh!

— Am fost concediată. Se închide centrul, a spus Frankie.

— Atunci ai timp să-mi onorezi invitația la prânz, a anunțat-o Pru, văzând imediat partea plină a paharului. Să mergem.

A ajutat-o pe Frankie să se ridice și a luat cutia.

— Am chef de pizza.

Frankie era să se împiedice.

— Mănânci pizza de bunăvoie? Chiar așa de rău arăt?

— Arăți ca un zombi. Vie pe dinafară, dar moartă și dezgustătoare pe dinăuntru.

— Mulțumesc.

Pru s-a îndreptat spre una dintre pizzeriile preferate ale lui Frankie, pălăvrăgind despre vreme și ultimele bârfe. Frankie nu se obosea să-i răspundă. Ar fi trebuit să depună un efort prea mare.

Pru s-a strecurat prima în separeu și și-a încrucișat degetele, zâmbind încurajator.

— Am câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun.

— E totul în regulă? a întrebat Frankie, ușor îngrijorată.

Prietena ei a încuviințat din cap.

— Cu ce pot să vă servesc, doamnelor? a întrebat Vinnie, patronul, sprijinindu-se de masa lor cu un gest deopotrivă cuceritor și nerăbdător.

— Cea mai mare și mai unsuroasă pizza cu pepperoni pe care o poți face, a decis Pru. Și ce-ai zice și de câteva rulouri cu usturoi?

Frankie a ridicat din sprâncene. Prietena ei exagera cu carbohidrații astăzi.

Vinnie le-a luat comanda de băuturi și s-a întors în spatele tejghelei.

— Sunt însărcinată, a anunțat-o Pru.

Frankie a rămas cu gura căscată. Creierul ei nu era pregătit pentru o informație nouă de asemenea proporții.

— Ce...?

— Însărcinată. O să am un copil cu soțul meu, a spus Pru, zâmbindu-i larg. Mulțumesc, Vin, a adăugat când Vinnie s-a întors cu sticlele de apă.

Frankie a dat pe gât jumătate din sticla ei, încercând să-și repună creierul în mișcare.

— O să ai un copil?

Pru a dat din nou din cap.

— Am rămas însărcinată în luna de miere, ceea ce a fost o surpriză. Dar suntem foarte încântați.

Frankie putea să vadă încântarea de pe chipul prietenei ei. Și, chiar dacă propria viață era distrusă, a simțit un val de fericire pentru Pru.

— Uau! Felicitări! Chip e probabil încântat.

— Oscilează între încântare și panică. A comandat șaisprezece cărți de parenting, despre sarcină și bebeluși și vrea să înceapă să caute bonă de pe acum.

— Uau! a repetat Frankie.

O avalanșă de amintiri a copleșit-o. Pru îmbrăcată precum Carmen Miranda intrând în camera lor de la cămin de Halloween. Pru dansând pe masă la Salvio's după prea multe pahare de margarita. Pru probând pentru prima dată rochia de mireasă.

— Știu că nu o arăt, dar sunt foarte fericită pentru tine.

Pru s-a întins peste masă și i-a luat mâna în ale ei.

— Știu că viața ta e mizerabilă în clipa asta. Dar o să fii mătușă și asta e ceva. Și vreau să nu uiți de chestia asta cu mătușa în timp ce o să-ți spun ce am de spus.

— OK.

Frankie și-a făcut curaj.

— De ce nu ai vorbit cu Aiden? a întrebat-o Pru.

Frankie a simțit cum se închide din nou în ea.

— Uite ce e, Pru. Sunt lucruri pe care nu le știi. Nu, nu m-a înșelat cu individa cu o singură sprânceană. Dar mai era ceva. Ceva mult mai grav.

— Știu, a spus Pru, strângându-i mâna. Mi-a spus. A vorbit cu mine și cu Chip săptămâna trecută.

— Ți-a spus? a întrebat Frankie, uimită.

— A tras sforile pentru ca Chip să se despartă de mine.

— Și nu ai nicio problemă cu asta? V-a privat pe amândoi de ani întregi de fericire, Pru. Doar pentru că a crezut că nu ești suficient de bună pentru prietenul lui.

— A crezut că sunt imatură și frivolă și, ca să fiu sinceră, e posibil să fi avut dreptate, chiar dacă nu aș recunoaște asta în fața lui. Abia terminasem facultatea și nu visam decât inele cu diamante. Habar n-aveam ce înseamnă de fapt căsătoria. Voiam doar un inel sclipitor și

o petrecere mare. Dacă nu ne-am fi despărțit și nu ne-am fi maturizat amândoi puțin, nu știu dacă am mai fi încă împreună. Și știu sigur că bebelușul ăsta cu conținut scăzut de carbohidrați nu ar crește în mine. Sunt mai puternică decât eram atunci. Mai fericită. Poate un pic mai matură. Și, la urma urmei, Aiden avea doar grijă de prietenul lui. Prieten care a luat decizia fără niciun fel de constrângere, aș putea adăuga.

— Te-a *rănit*, a subliniat Frankie.

— Iar eu l-am iertat. Ar trebui să încerci și tu cândva.

Frankie a pufnit și și-a înfipt paiul în paharul cu gheață.

— Dacă mă păcălești o dată, să-ți fie rușine. Dacă mă păcălești de două ori...

— Crezi că o relație înseamnă să n-o dai niciodată în bară? a întrebat Pru. Eu am fost cea ofensată, cea care a avut de suferit, iar eu l-am iertat. Tu de ce nu poți?

— Pentru că întotdeauna ai avut o inimă bună. Dacă aș fi fost în locul tău, nu l-aș fi iertat niciodată pe Chip.

— Și unde aș fi atunci? Nu aș fi căsătorită cu un bărbat care mă face să râd în fiecare zi. Nu aș alege mostre de vopsea pentru camera copilului. Nu aș sta față în față cu cea mai bună prietenă a mea încercând cu disperare să-i arăt ce uși deschide iertarea. Aș fi putut să aleg varianta sigură. Aș fi putut să mă căsătoresc cu un tip plictisitor care să mă lase să iau toate deciziile. Dar ce fel de viață e aia în care nu există riscul să fii rănită?

Frankie a rămas cu ochii țintă la masa din fața ei, dorindu-și ca vorbele rostite de Pru să nu fi nimerit direct la țintă.

— Mi-a fost foarte greu să am o relație cu Aiden, a spus ea fără convingere.

— Nu ți-ai făcut niciun fel de favoare. Te-ai răzvrătit împotriva lui la fiecare pas. Abia așteptai să te dezamăgească, să-ți dea scuza de care aveai nevoie ca să pleci.

— Nu-i adevărat, a protestat Frankie.

— Acum te minți singură.

— Până la capăt, a șoptit Frankie.

Chiar fusese dispusă să meargă până la capăt? Făcuse promisiunea, dar o și pusese oare în practică?

— Ești cea mai loială persoană pe care o cunosc, Frankie. De ce nu poți să-i fii loială și lui? De ce nu poți lupta pentru el? Pe cine are Aiden lângă el pe care să se bazeze? Cine îl susține? Ar fi trebuit să fii acolo și să o ataci pe Margeaux. În schimb, te-ai ascuns și te-ai pus la adăpost.

Vinnie s-a întors cu o pizza aburindă și le-a pus în față farfuriile.

— Poftă bună, doamnelor.

Frankie s-a uitat lung la sosul care acoperea brânza fierbinte.

— Îl iubesc atât de mult, încât mă sperie, a recunoscut ea cu un glas grav și tremurând.

Și-a ridicat privirea.

— Îl iubesc atât de mult, încât nu pot să respir pentru că simt că o parte din mine lipsește.

— Ești atât de încăpățânată, a spus Pru cu o urmă de compasiune. Ai fi în stare să strici totul doar ca să ai dreptate.

Vinovăția din sufletul lui Frankie s-a ridicat în poziție de drepți și a salutat.

— Sentimentele pentru el mă îngrozesc. Trăiesc un coșmar. Și e prea târziu. A încetat să îmi mai trimită mesaje, a încetat să-mi mai trimită daruri. Parcă nici nu mai exist pentru el.

Pru și-a pus o felie în farfurie și a întins mâna după oregano.

— Atunci poate că e timpul să-i reamintești că exiști.

Capitolul 60

I-au trebuit douăzeci și patru de ore să conceapă un plan. Când totul a fost clar în mintea ei, a început cu Pru. A strâns nume și numere, a făcut conexiuni. A luat prânzul cu persoane din lumea bună, s-a întâlnit cu ospătari, și menajere, și asistente personale pe alei dosnice, lângă coșurile de reciclare, și și-a pledat cauza.

Nu toată lumea a fost de acord, dar mulți dintre ei da. Iar ceea ce i-au dat ar fi trebuit să fie suficient pentru a demara planul.

În caz de forță majoră, când exista o șansă reală de retribuție karmică, femeile făceau front comun.

A ascultat tot ce i-au spus și, dând deoparte notițele pentru proiectul de disertație devenit acum inutil, a început un proiect nou-nouț.

A adăugat fiecare cuvânt pe care l-a tastat și fiecare informație pe care a adunat-o în puzzle-ul mai amplu și s-a simțit din ce în ce mai plină de speranță și mai stăpână pe situație. Iar, când a avut în sfârșit certitudinea că avea destule informații, a mai dat un telefon.

— Davenport, sunt eu, Frankie. Mai ai materialul ăla video din Barbados?

Frankie nu a putut să doarmă, verificându-și întruna telefonul să vadă dacă blogurile de știri mondene

preluaseră știrea. Când în sfârșit i-a apărut în newsfeed la ora șapte, a dansat de bucurie în bucătărie.

Pe ecranul ei și al tuturor persoanelor din oraș era Margeaux strigând obscenități și certându-se beată în piscină cu Taffany. Erau sute de comentarii și cu fiecare minut care trecea apăreau tot mai multe.

Frankie s-a îndreptat în pași de dans spre tabla albă pe care o instalase în salon.

Pasul unu: Discreditarea lui Marge.

L-a bifat cu o înfloritură și s-a uitat la pasul doi. Avea nevoie de o armură pentru asta.

A scos cardul cadou și a format un număr de telefon.

— Bună, mă întrebam dacă aș putea găsi un loc astăzi la Christian? Mă duc la război.

O oră mai târziu, se afla într-un scaun rotativ în fața unei oglinzi cu rame aurite, într-un salon pe care nu și-l putea permite. Christian s-a încruntat, trecându-și degetele prin buclele ei.

— Trebuia să vii luna trecută, a mustrat-o el.

— Luna trecută nu a trebuit să intru în luptă. Fă-mă superbă și invincibilă.

Christian a pocnit din degete.

— Trusa de machiaj!

A stat cu ochii pe geanta pe care o pusese lângă stația de lucru a lui Christian, în timp ce el și colegii săi se străduiau să o înzestreze cu armele feminității. Machiaj *smokey eyes*, pomeți conturați, superbe șuvițe mai închise la culoare și, la sfârșit, o coafură care o ajuta să pună și mai mult în valoare rochia roșie. Dacă asta nu era suficient să-și strivească inamicul ca pe o insectă și să pară irezistibilă în fața lui Aiden, avea să treacă pe la adăpost și să ia primele două pisici... iar apoi să

îl întrebe pe Gio dacă se putea muta cu el, deoarece nu își mai permitea să plătească chiria fără loc de muncă și fără diplomă.

Minunat! Planul B era grozav. Spera să nu aibă însă nevoie de el. Își pusese multe speranțe – toate, de fapt – în Planul A.

— Christian și făcătorii lui de minuni? a spus ea, privind-o pe străina din oglindă. Sunteți nemaipomeniți.

A bătut palma cu toți și a întins cardul cadou de la Aiden. Christian i-a pus în mână o hârtiuță cu programarea viitoare.

— Ne vedem peste șase săptămâni.

— O să vin, a spus ea, hotărâtă.

Atitudine mentală pozitivă. Trebuia să câștige sau avea să se ghemuiască în poziție fetală și să se lase mâncată de pisici.

— Urați-mi succes!

— Succes! au strigat după ea în cor în timp ce ieșea pe ușă pregătită de luptă.

O aștepta la bar. Avea deja în față un pahar cu o doză dublă de băutură, în ciuda faptului că era abia unsprezece dimineața.

— Bună dimineața, Elliot, a spus ea, așezându-se pe scaunul de lângă el.

Cel mai tânăr membru al familiei Kilbourn s-a îndreptat în scaun, holbându-se la decolteul ei.

— Aveam o bănuială că o să ne mai vedem. Ce pot să fac pentru tine? Vrei să te ajut să te răzbuni pe scumpul meu frate? a spus și și-a îndreptat cravata.

— Oooh. Mă tem că o să fii foarte dezamăgit, a spus Frankie, scoțând un dosar din geantă și împingându-l în fața lui. Poftim. Asta e pentru tine.

Afișând în continuare prea multă încredere, Elliot a deschis dosarul. I-au trebuit patru secunde să

înțeleagă ce conține. A făcut ochii mari, iar pupilele i s-au dilatat.

— Ce-i asta? a întrebat el.

— Sunt toate mizeriile pe care le-am putut afla despre tine din ultimii zece ani. Nu știu cu ce te are la mână Boris Donaldson, dar aș putea să pun pariu că informația există undeva în dosarul ăsta.

— De unde știi despre Boris? a întrebat trecând rapid în revistă fotografiile, fotocopiile și interviurile.

— Ai făcut presiuni să fie numit CFO în ciuda faptului că este cercetat pentru fraudă și, de circa zece minute, și pentru delapidare.

— Poftim?

A întins mâna după pahar și l-a dat pe gât.

— Ce fel de investigator aș fi dacă nu i-aș cerceta pe dușmanii iubitului meu? Tu și cei de teapa ta n-o să pricepeți niciodată că subordonații voștri văd și aud lucruri pe care banii voștri murdari nu le pot ascunde. Apropo, site-ul cu informații anonime al SEC e foarte ușor de accesat. Acum să vorbim despre tine.

Elliot răsfoia documentele, culoarea feței schimbându-i-se de la roșu ca sfecla la cenușiu.

— Ai fost un băiat foarte neastâmpărat. Ți-ai folosit contul de cheltuieli deductibile să cumperi medicamente cu rețetă și dansuri erotice. Ca o paranteză, de fapt fetelor alăora nu le place de tine. Mai sunt și cazurile alea delicate de lipsă a consimțământului, pentru care ai scos bani din buzunar. Orice altceva în afară de „da" înseamnă „nu", Elliot. Toate astea aproape că le așteptam de la tine. Dar ceea ce m-a surprins până și pe mine a fost că ai adus un prostituat în apartamentul iubitei tale de atunci și...

Elliot a izbit tejgheaua cu palma.

— A semnat un acord de confidențialitate! Am plătit-o!

— Oh, scumpule, a spus Frankie pe un ton prefăcut compătimitor. Ea a semnat un acord de confidențialitate, dar portarul, menajera și bucătarul ei nu.

Bărbatul a înjurat.

— Te dau în judecată. Te dau în judecată pentru defăimare.

— Atunci Chip o să te acuze de răpire. Apropo, asta e infracțiune. Și nu cred că apărarea ta va reuși să aducă martori care să îți elogieze caracterul. Nu cu tot istoricul tău, a spus ea, arătându-i dosarul.

El a luat dosarul și l-a rupt în două.

Frankie a oftat.

— Asta e o criză de nervi? Pentru că știi că am copii ale copiilor.

Frankie și-a sprijinit coatele pe bar și și-a prins fața în mâini, nesimțind nici cea mai mică vină pentru ceea ce făcuse.

— Ce vrei? a întrebat-o.

— Mă bucur că ai întrebat. E foarte simplu. Vreau să-l lași pe Aiden în pace. Permanent. Nu mai trebuie să dai bani unuia care te șantajează. Apropo, cu plăcere. Așa că poți să începi de la zero. Pleacă de la companie, nu te mai purta ca un idiot și nici măcar nu mai arunca vreo privire spre Aiden, cu excepția unei cine de familie incomode din când în când. Ai înțeles?

— Dacă fac ce vrei tu, ce o să faci cu asta? a întrebat el, arătând spre hârtiile rupte.

— O să le păstrez și n-o să spun nimic. Dar, dacă faci un singur pas în direcția greșită, dacă mai profiți de o singură femeie sau mai cumperi un flacon de pastile, o să aflu. Și o să mă duc la toți bloggerii de scandal și la toți jurnaliștii de știri mondene din țară cu pachețelul ăsta plin cu mizerii. Gândește-te ce ar spune mama ta. Sau, mai rău, tatăl tău. Ești la mâna mea. Și, având

în vedere că SEC l-a scos din joc pe cel care te șantaja, practic ai câștigat la loterie azi. Nu-ți bate joc de asta.

S-a ridicat de pe scaun și și-a îndreptat rochia.

— Ne-am înțeles? l-a întrebat.

Elliot a dat din cap, mohorât.

— Bun. Mai e un singur lucru.

I-a luat paharul cu băutură și i l-a aruncat în față.

— Asta e pentru toate femeile alea. Poartă-te frumos de acum înainte.

Capitolul 61

— Persoana cu care trebuia să te vezi la ora unu este aici, a anunțat Oscar, băgând capul pe ușa biroului lui Aiden.

— Poftim?

Aiden s-a uitat la agenda deschisă de pe monitor. Cu cine naiba trebuia să...

Ea a intrat purtând rochia roșie care îi bântuia visele.

Aiden nici măcar nu și-a dat seama că se ridicase de la birou atât de brusc, încât scaunul a zburat învârtindu-se în spatele lui.

— Franchesca?

Își pierduse în cele din urmă mințile? Îi era atât de dor de ea, încât acum avea vedenii în loc să îi simtă doar parfumul și să îi audă ecoul râsului?

— Pot să intru? l-a întrebat.

A fost ca și cum un fulger ar fi lovit covorul dintre ei. Încăperea era încărcată cu electricitate. Și-a dat seama după felul în care și-a întredeschis buzele și după expresia precaută de pe chipul ei că și ea a simțit același lucru.

Era jalnic cât de recunoscător se simțea doar să o revadă. Inima îi bătea cu putere în piept de parcă ar fi știut că totul se decidea în următoarele câteva minute din viața lui. Iar el nu deținea controlul.

Franchesca era cea care controla situația.

Oscar a închis încet ușa, iar Aiden și-a dat seama cât de greu i-a fost să facă asta.

— Bineînțeles, a spus Aiden cu vocea răgușită.

Voia să se ducă spre ea, să o ia în brațe și să-și îngroape fața în părul ei, dar s-a mulțumit să-i facă semn către unul dintre scaunele din fața biroului.

— Te rog, la loc.

S-a așezat, punând cu grijă un picior peste celălalt, iar el s-a simțit imediat excitat. Penisul lui nu avea nicio rușine. Femeia care îl distrusese, care îi transformase întreaga viață într-un iad încă îi mai trezea dorința.

S-ar fi târât până la ea dacă ar fi crezut fie și pentru o clipă că ar fi dat rezultat. Frankie nu voia însă un bărbat care să se târască.

— Am o propunere pentru tine, a început ea, scoțând o mapă din geantă.

I-a întins-o peste birou, iar când degetele li s-au atins, a avut convingerea că femeia din fața lui nu avea să-i mai iasă niciodată din inimă. O furtună se forma între ei, iar el nu putea decât să spere că, atunci când urma să izbucnească, nu avea să fie singur.

— Ascult, a spus el cu un glas mai aspru decât intenționase.

Și-a tras scaunul și s-a așezat.

Dacă ea a remarcat ceva, nu a lăsat să se vadă. Frankie și-a dres glasul.

— OK, a apărut o oportunitate în zona serviciilor pentru companiile mici din Brooklyn. Cunosc cartierul, îi cunosc pe proprietarii companiilor. Au nevoie de îndrumare, de mentorat. Au nevoie de instruire. Au nevoie de împrumuturi și de granturi.

Îi făcea o propunere de afaceri?

— Te cunosc, Aiden. Știu că te interesează antreprenoriatul la toate nivelurile sale. Și ai putea începe aici, a spus ea și a căutat o pagină în dosarul din fața lui, apoi a bătut cu degetul pe harta cartierului unde locuiau părinții ei. Șase localuri sunt de vânzare doar pe strada asta.

Clădirile au nevoie de ceva lucrări, dar structura lor e bună. Majoritatea apartamentelor sunt închiriate.

I-a vorbit despre oportunități imobiliare și revitalizare, iar Aiden a simțit că îi trezește interesul, în ciuda dezamăgirii profunde.

Avea fotografii ale străzii, hărți detaliate ale parcărilor din cartier, anunțuri imobiliare, potențialul unităților de închiriat și chiar și o listă detaliată a tipurilor de magazine care lipseau din cartier.

I-a vorbit despre piețele de weekend ale fermierilor, despre petrecerile stradale și restaurantele cu terasă. I-a pictat un tablou idilic.

— Ai putea face o diferență luând-o treptat, stradă cu stradă. Aici, în Manhattan, nu ai același potențial imobiliar. Nu mai e cum a fost. Gândește-te la comunitățile pe care le-ai putea construi, la micile afaceri pe care le-ai putea susține și urmări cum se dezvoltă. Va fi nevoie de un centru de dezvoltare, care să poată îndruma noile afaceri și să-i ajute pe proprietarii mai în vârstă să profite de noile tehnologii.

— Și cine ar urma să îl conducă? a întrebat el.

— Eu.

Aiden și-a ridicat privirea spre chipul ei.

— Îmi ceri un loc de muncă?

Nu știa dacă să fie impresionat sau furios.

— Oh, Aide, vreau să-mi dai mult mai mult decât atât.

Capitolul 62

Inima nu încetase să-i bată cu putere încă de când intrase. Îi fusese greu să-l vadă. Atât de greu. Era la fel de frumos ca întotdeauna. Între ei era însă un zid. Un zid pe care îl ridicase ea și pe care numai ea putea să îl dărâme.

Frankie a tras adânc aer în piept și a făcut pasul decisiv.

— Te-am dezamăgit, Aiden. Și nu găsesc puterea de a mă ierta.

— Și crezi că, dacă îți dau o slujbă, o să te simți mai bine? a întrebat-o, încurcat.

Nici măcar nu părea supărat. Fusese însă nevoită să apeleze la toate laturile lui, începând cu cea de antreprenor de succes care vrea să câștige cu orice preț.

— Ai nevoie de mine, Aiden. Și eu am nevoie de tine. Nu de banii tăi. Nu de relațiile familiei tale. De tine.

El o privea acum cu atenție, iar ea l-a privit la rândul ei, observând raza de speranță ascunsă cu grijă în spatele acelor ochi albaștri reci.

— Ești atent. Știi să asculți cu adevărat. Ești inteligent, și fermecător, și amuzant, și surprinzător de dulce. Ești atât de generos, încât mă tem că o să ai de suferit.

Nu-și putea trage răsuflarea. Cuvintele se revărsau tot mai rapid de pe buzele ei. A băgat mâna în geantă și a prins între degete partea următoare a planului ei.

— Nimeni nu m-a atins vreodată așa cum o faci tu. Nimeni nu m-a iubit ca tine. Și nu am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Vocea i s-a frânt și l-a văzut strângându-și pumnii până când i s-au albit degetele.

Respirând greu, s-a ridicat de pe scaun și a ocolit biroul, simțindu-și picioarele ca de gelatină. A îngenuncheat în fața lui și a ridicat cutiuța de bijuterii.

Fața lui nu lăsa să se întrevadă nimic, așa că a deschis capacul cutiuței, scoțând la iveală inelul simplu de aur.

— A fost al bunicului, a șoptit ea. Nu e cine știe ce. Dar înseamnă familie, loialitate, dragoste. Îți pot oferi toate astea. Căsătorește-te cu mine, Aiden. Vreau să fim împreună. Vreau să-mi dai eternitatea.

Și-a ținut respirația și a clipit pentru a-și opri lacrimile care amenințau să se reverse.

— Cum rămâne cu Chip și Pru? a întrebat el, uitându-se la inel.

— Adevărul e că mi-a fost mai greu să mă iert pe mine decât să te iert pe tine. Căutam o scuză să pun capăt relației, să am dreptate, pentru că nu voiam să sufăr. Și am reușit să ne provoc suferință amândurora. Iar Pru mi-a spus că sunt varianta de papă-lapte din Upper West Side și nu suport când are dreptate.

A văzut o urmă de zâmbet la colțurile gurii lui și inima i-a tresăltat plină de speranță.

— Dar familia mea? a întrebat el. Vor fi întotdeauna o problemă.

— Am senzația că vor fi mai puține drame. Am descoperit că mă descurc destul de bine cu trădătorii manipulatori.

— Va trebui să îmi explici afirmația asta criptică, a spus el, întinzându-se și prinzând-o de mâini.

S-a ridicat, trăgând-o și pe ea în picioare.

— Mai întâi răspunde-mi, te rog. Pe urmă îți spun tot ce vrei. Te căsătorești cu mine, Aide? Mă accepți așa

cum sunt? Mă ierți că am fost atât de încăpățânată și orgolioasă și că am greșit atât de tare? La naiba, Aiden, te potrivești în viața mea de parcă ai fi piesa care lipsea. Și eu pot să mă potrivesc în viața ta. Vreau să fii aliatul, partenerul meu. Am greșit ținându-mi în frâu sentimentele, am greșit încercând să caut o cale de a evada. Și îmi pare atât de rău! Dar îți promit că de acum înainte voi fi partenerul tău și putem construi ceva frumos împreună. Și jur că întotdeauna, întotdeauna o să te susțin.

Tremura de dragoste, de frică, de speranță.

Aiden i-a ridicat bărbia și a privit-o în ochi.

— Nu putem să fim amândoi niște papă-lapte, nu-i așa?

— Aide, dacă nu-mi spui imediat da sau nu, jur că o să-ți distrug viața așa cum am distrus-o pe cea a fratelui tău.

I-a zâmbit larg, făcând-o să simtă că îi tremură genunchii.

— Întotdeauna a fost da cu tine, Franchesca. Nu există nicio altă persoană pe care aș vrea să o am alături.

— Da? a repetat ea.

El a dat din cap.

— Da. Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu trebuie nici să ne mișcăm *prea* repede, a început ea, simțind cum ezitarea o cuprinde din nou.

— Ai îngenuncheat pe ambele picioare...

— Nu pot să îngenunchez pe un singur picior în rochia asta! Te-ai fi holbat sub ea în timpul discursului meu dulce și emoționant!

Aiden a început să râdă și a ridicat-o în brațe. I-a simțit erecția pe șold și a tăcut, creierul ei trecând imediat în modul sexy.

— Te iubesc, Franchesca, i-a șoptit el cu gura lipită de bărbia ei.

— Te iubesc, Aiden, încăpățânatule și...

I-a acoperit gura cu a lui, reducând-o la tăcere cu un sărut. S-a zbătut o jumătate de secundă, hotărâtă să-și spună punctul de vedere, apoi și-a pierdut mințile când limba lui i-a dezmierdat gura. Și-a înfipt degetele în părul lui, strângând șuvițele mătăsoase care îi lipsiseră atât de mult. Cu gura lipită de a lui, i-a repetat de nenumărate ori cât de mult îl iubea.

— Cum o să sărbătorim? a întrebat el, eliberându-se pentru o secundă.

— O să mă apleci peste biroul ăsta și o să-mi amintești de tot ce mi-a lipsit.

— Sunt cel mai norocos om de pe planetă.

A mușcat-o ușor de gât și și-a înfipt o mână în părul ei des.

— Bineînțeles că ești.

Epilog

(O lună mai târziu)

— Păzea!

Franchesca s-a întors pe o parte să îl privească pe Aiden, care stătea lângă ușa deschisă a terasei. Perdelele albe transparente se umflau în adierea brizei tropicale. Era gol, așa cum fusese aproape tot timpul în cele douăsprezece ore de când fuseseră declarați soț și soție. Inelarul ei purta greutatea și strălucirea angajamentului pe care și-l luaseră unul față de celălalt. Un angajament pe care îl făcuseră pe plajele cu nisip alb unde începuse totul și continuase în același pat în care descoperise prima dată potența lui Aiden Kilbourn.

— Mmm, a oftat ea, întinzându-și brațele deasupra capului. M-aș putea obișnui cu priveliștea asta pentru tot restul vieții.

Aiden i-a aruncat un zâmbet arogant peste umăr. Spatele lui musculos și fundul superb etalau urmele dinților și unghiilor ei de după noaptea care se încheiase.

— Nu sunt sigur că aș vrea să văd priveliștea asta în fiecare zi, a comentat el. Tatăl tău tocmai s-a aruncat în apă pe deasupra lui Marco și Gio și a stropit-o pe Rachel.

Frankie a pufnit.

— Nu era nevoie să-i inviți și pe ei, să știi.

— Fac parte din familie.

Marco și Gio au strigat ceva și s-a auzit cum cineva a împroșcat din nou apa cu zgomot.

— Antonio! Nu mai stropi! Iar voi, idioților, nu-l mai încurajați, dacă nu vreți să ne dea afară de aici, a țipat May Baranski la taximetristul preferat al lui Frankie și la frații ei.

Frankie s-a lăsat pe spate pe pernă.

— Nu poți scoate Brooklynul din familia Baranski. Când ziceai că pleacă? a întrebat ea.

— Mâine, cu Chip și Pru și cu părinții mei.

— Încă nu-mi vine să cred că tatăl tău a venit la nuntă, a spus Frankie.

S-a dat jos din pat și a traversat camera până la frigiderul mic, de unde a scos o sticlă cu apă.

— Se obișnuiește cu ideea de a mă lăsa să iau propriile decizii. Peste încă cinci ani, s-ar putea chiar să te placă.

Frankie a râs.

— Îmi voi ține respirația în așteptarea evenimentului. I-ai spus despre Elliot?

Aiden a clătinat din cap și s-a apropiat de ea, mâna lui mângâindu-i sânul și coborând până la curba șoldului. I-a străbătut tot trupul de parcă i-ar fi făcut inventarul.

— E mai bine ca unele lucruri să rămână între frați. I-am spus doar că am cumpărat partea lui Elliot din companie.

— Un nou început, a oftat Frankie.

I-a simțit erecția atingându-i fesele.

— Ești insațiabil.

A întins mâna spre el, apucându-i membrul de la bază.

— Același lucru îl pot spune și despre tine, soția mea.

— Oh, uite! De aici se vede camera lui Frankie! Hei, Frankie!

May s-a ridicat de pe șezlong și a făcut cu mâna.

— Oh, Doamne!

Frankie l-a tras pe Aiden din raza vizuală și l-a împins pe podea.

— Nu-i pot duce nicăieri pe oamenii ăștia!

— Presupun că putem să socializăm până mâine, a oftat el, dezamăgit.

Frankie era însă deja întinsă deasupra lui, iar penisul lui era dur și pulsa între coapsele ei.

— Poate că am putea să mai întârziem câteva minute, a sugerat ea, încălecându-i șoldurile.

Era întins peste vălul și rochia ei mototolită de mireasă, pe care i le scosese cu o seară în urmă.

Refuzase să îi spună cât costase rochia, dar ea găsise o estimare pe blogurile de scandal. Era tipic pentru Aiden să cheltuiască atâția bani pe un articol vestimentar pe care l-a purtat doar câteva ore.

Ochii lui albaștri erau plini de dorință. Era o priveliște frumoasă și îi aparținea în întregime. S-a ridicat ușor, ducându-și buzele spre sânul ei, iar mișcarea i-a scos în evidență mușchii abdominali.

În timp ce sugea și tachina, Frankie l-a condus înăuntru cu o singură mișcare languroasă.

— Doamne, ești atât de frumoasă, a murmurat el cu gura lipită de ea, jucându-se cu un sfârc.

— Ești tot ceea ce nu știam că vreau, Aide, a spus ea, respirând adânc.

Șoldurile lui s-au ridicat pentru a le întâlni pe ale ei, legănându-se într-un ritm lent și constant.

Ea a gemut, iar el i-a pus o mână peste gură.

— Taci, iubita mea. Avem public afară.

Frankie a gustat din metalul verighetei lui și a simțit mișcările lui în interiorul ei, pe pereții ei tremurători.

— Nu va fi niciodată de ajuns, a șoptit el. N-o să mă satur niciodată de asta cu tine, Franchesca.

Cuvintele lui, dulci și tensionate, i-au răsunat în cap, în inimă. Și-a înfipt degetele de la picioare în podea, legănându-și șoldurile deasupra lui.

El a șuierat, iar ea ar fi putut jura că l-a simțit pulsând în ea.

— Ai face bine să fii cu mine, a spus el cu un glas răgușit și s-a rostogolit, prinzând-o între rochia ei de mireasă și trupul lui neclintit.

A intrat cu putere în ea, mâna lui încă acoperindu-i gura. Dar nu aveau nevoie de cuvinte. Nu când se priveau în ochi, nu când sufletele lor erau ca unul singur, iar trupurile lor aveau nevoie unul de celălalt. A simțit prima explozie fierbinte a eliberării lui în timp ce îi strângea penisul, iar propriul orgasm a înflorit ca un boboc de floare.

— Da, Franchesca. Da.

I-a șoptit jurăminte dulci și murdare în timp ce stăteau îmbrățișați.

Până la capăt. Pentru totdeauna.

Nota autoarei pentru cititor

Dragă cititorule,

De unde să încep? Ca întotdeauna, am început să scriu cartea cu o idee despre unde voiam să ajung. Credeam că o să fie doar o comedie romantică ușoară și amuzantă, a cărei acțiune urma să aibă loc într-un paradis. Apoi Frankie și Aiden au căpătat mai multă profunzime, conflictul lor a devenit mai intens, iar familiile lor tot mai complicate. Practic, m-am îndrăgostit până peste cap de cei doi și de relația lor bizară și dificilă.

Eram foarte sigură că lui Frankie avea să i se frângă inima și să fie abandonată, dar în cele din urmă ea a fost cea care a pus capăt relației. E ca și cum nu aș avea niciun control asupra personajelor! Sper că ți-au plăcut la fel de mult cum mi-au plăcut mie!

Am plasat nunta în Barbados pentru că este unul dintre locurile mele preferate, în care îmi place să merg cu domnul Lucy. Ne-am dus special acolo ca să pot face cercetarea pentru această carte... și pentru puțin soare. Și pentru rom. Pentru plajele cu nisip alb, apa turcoaz, microbuzele care asigură transportul public. E extraordinar!

Oricum, dacă ți-a plăcut de Frankie și Aiden, poți să intri pe Amazon și să lași o recenzie elogioasă. Dacă nu

ți-au plăcut și totuși citești această notă, îți admir tenacitatea.

Vrei să stăm de vorbă și să ne împrietenim? Urmărește-mă pe Facebook și alătură-te clubului meu de lectură: Lucy Score's Binge Readers Anonymous. Iar dacă vrei să primești informații despre precomenzi și vânzări și conținut suplimentar de excepție, trebuie neapărat să te abonezi la newsletterul meu! Sper să ne mai vedem!

Xoxo,
Lucy

Mulțumiri

Lui Dawn și Amanda, pentru extraordinarul talent editorial.

Domnului Lucy, pentru că a ignorat dorința mea de a primi de Crăciun o pereche de UGG-uri false și mi-a cumpărat prima pereche autentică... iar apoi nu a țipat la mine când am reușit imediat să le pătez cu grăsime. (Oare UGG-urile pot fi duse la curățătorie??)

Lui Jodi, pentru că a reușit din nou să-mi transforme prezentarea oribilă în ceva interesant și care merită citit.

Lui Joyce și Tammy, pentru că sunt nemaipomenite atât în Binge Readers, cât și în viața reală.

Pentru sushi.

Pentru reluarea serialului Will & Grace.

Pentru tacos. Întotdeauna pentru tacos.

Despre autoare

Lucy Score este autoarea romanului *Pretend You're Mine*, bestseller *Wall Street Journal* și Amazon. A crescut într-o familie cu înclinații literare, care insista că lectura este potrivită la cină, și a obținut o diplomă în jurnalism. Se dedică scrisului în casa din Pennsylvania pe care o împarte cu domnul Lucy și cu pisica lor nesuferită, Cleo. Când nu petrece ore în șir fabricând eroi cuceritori și eroine puternice, Lucy își petrece timpul pe canapea, în bucătărie sau la sală. Speră ca într-o zi să poată scrie de pe un iaht sau dintr-un apartament de pe malul oceanului ori de pe o insulă tropicală cu o bună rețea Wi-Fi.

Unde o găsești pe Lucy

Abonează-te la newsletterul ei și fii la curent cu ultimele noutăți despre cărțile lui Lucy.

Urmărește-o pe:
Website: Lucyscore.com
Facebook: lucyscorewrites
Instagram: scorelucy
X: LucyScore1
Blog: lucyscore.com/blog
Book+Main: bookandmainbites.com/lucyscore

18+ MIDNIGHT BOOKS

„Am vești pentru tine. Pe mine nu mă cumperi, idiotule. Mă câștigi."

Mireasa e o păpușă. Mirele este gentlemanul absolut. Dar restul invitaților? Sunt de coșmar. Bogați? Bifat. Plicticoși? Da. Aroganți? Bineînțeles. Și cavalerul de onoare? E mai degrabă un cavaler fără de onoare.

Însă domnișoara de onoare Franchesca își ia îndatoririle foarte în serios. Un ginere răpit? Se rezolvă. Invitați nepoliticoși? Se descurcă ea cu ei. Un cavaler de onoare cu multe pretenții și cu încă și mai mulți bani? Nu, nu o să-i permită unui individ snob și veșnic nemulțumit să-i distrugă nunta celei mai bune prietene, indiferent cât de sexy arată în costum.

Aiden Kilbourn nu este făcut pentru relații de durată. Este prea ocupat să cucerească lumea afacerilor pentru a căuta o femeie pe care să o poată tolera mai mult de o lună, poate două. Îi place să cucerească tocmai ce nu poate fi cucerit și, până acum, a reușit de fiecare dată. Dar Franchesca Baranski? Ei bine, această fată îndrăzneață din Brooklyn s-ar putea să îi dea toate planurile peste cap.

ISBN 978-630-6546-08-4

9 786306 546084

18+ MIDNIGHT BOOKS